BESTSELLERURILE ULTIMULUI DECENIU

SIDNEY SHELDON

Autorul unor romane de mare succes,
publicate în 32 de ţări, în tiraje de peste 105 milioane exemplare.

FURIA ÎNGERILOR

SIDNEY SHELDON

FURIA ÎNGERILOR

Traducere: VLAD MARIAN

Editura **ORIZONTURI**
Editura **LIDER**
București

I.S.B.N.: 973 – 9194 – 01 – 8

RAGE OF ANGELS

Copyright © 1980 by **SIDNEY SHELDON**

Toate drepturile asupra ediției în limba română sînt rezervate
Editurii ORIZONTURI – București

CARTEA ÎNTÎI

1

New York: 4 septembrie 1969

Vînătorii se apropiau pentru a ucide.

Acum două mii de ani, la Roma, lupta asta ar fi fost plasată în Circus Neronis sau Colosseum, unde lei feroce ar fi urmărit vînatul într-o arenă de nisip şi sînge, dornici să-l rupă în bucăţi. Dar ne aflăm în civilizatul secol 20 şi acţiunea se desfăşoară la Curtea Criminală din Manhattan, camera 16.

În locul unui Sutonius se află un grefier, înregistrînd evenimentul pentru posteritate; se mai găseau cîteva zeci de ziarişti şi vizitatori atraşi de titlurile zilnice din ziare care comentau procesul de omor. Fuseseră nevoiţi să stea la coadă la uşa sălii de la ora şapte dimineaţa pentru a-şi asigura un loc.

Vînatul, Michael Moretti, şedea la masa apărării, un bărbat frumos, tăcut, în vîrstă de treizeci şi ceva de ani. Era înalt şi suplu, cu o figură brăzdată de linii ce îi dădeau un aer brutal. Avea părul negru, tuns modern, o bărbie proeminentă cu o gropiţă neaşteptată şi ochii de culoarea măslinei. Purta

un costum de comandă de culoare albă, o cravată bleu, pantofi negri de piele. Cu excepţia ochilor, care se roteau în toate părţile, Michael Moretti sta nemişcat.

Leul care îl ataca era Robert Di Silva, înflăcăratul procuror districtual al New York-ului. Dacă M. Moretti părea întruchiparea imobilităţii, R. Di Silva era un adevărat perpetuum mobile; trecuse prin viaţă de parcă ar fi întîrziat mereu cu cinci minute la o întîlnire. Într-o agitaţie constantă, părea că boxează cu duşmani invizibili. Era mic de statură, bine legat, cu părul tăiat după moda din urmă cu douăzeci de ani. Fusese boxer în tinereţe şi ucisese un om pe ring; nu regretase niciodată. Cu timpul însă învăţase să fie milos.

R. Di Silva era un bărbat pătimaş şi ambiţios, care îşi croise drumul în viaţă fără bani sau relaţii. Avea un personal numeros şi oricare din asistenţii săi principali era capabil să conducă acest caz. Pe măsură ce urcase, se poleise cu aparenţa unui umil slujitor al poporului; dar sub stratul subţire de polei se afla o lepădătură, un om care nu uita şi nu ierta niciodată. Dar Di Silva ştiuse de la început că avea să se îngrijească el însuşi de cazul Moretti.

Numele lui Moretti era întotdeauna pe prima pagină a ziarelor, ginerele lui A. Granelli, *capo di capi*, şeful celei mai puternice dintre cele cinci familii mafiote de pe coasta de est. A. Granelli îmbătrînea, iar în lumea interlopă se zvonea că M. Moretti îi va lua locul socrului său. M. Moretti fusese implicat în zeci de crime, dar nici un procuror districtual nu reuşise să dovedească nimic. Însuşi Di Silva încercase să adune probe împotriva lui Moretti. Apoi, deodată, Di Silva avu noroc. Camillo Stela, unul dintre „soldaţii" lui Moretti, fusese prins în momentul în care comitea crima. În schimbul vieţii, a acceptat să „cînte". A fost cea mai frumoasă muzică pe care a

ascultat-o Di Silva vreodată, un cîntec care avea să îngenuncheze una dintre cele mai puternice familii ale Mafiei din est, avea să-l aducă pe Moretti pe scaunul electric şi să-l ridice pe Di Silva pe scaunul guvernatorului din Albany. Şi alţi guvernatori ai statului New York au ajuns la Casa Albă. Di Silva intenţiona să fie următorul.

Momentul era propice. Alegerile guvernamentale începeau în anul următor. Unul dintre cei mai puternici oameni politici ai statului îi spusese lui Di Silva:

– Cu publicitatea pe care o să o ai în cazul ăsta, ai să fii numit, apoi ales guvernator, Bobby. Înhaţă-l pe Moretti şi eşti candidatul nostru.

R. Di Silva nu-şi asumă nici un risc. Îşi pregăti meticulos cazul împotriva lui M. Moretti. Îşi puse asistenţii la treabă, să adune probe, să lămurească orice detaliu, tăind toate căile legale de scăpare la care putea apela apărătorul lui Moretti. Una cîte una, fiecare portiţă fusese închisă.

Cheia procesului împotriva lui Michael Moretti era Camillo Stela, iar martorul principal al lui Di Silva era păzit cu străşnicie. Procurorul districtual îşi aducea bine aminte de Abe „Puştiul". Rebes, martorul guvernului, care a căzut de la etajul şase al hotelului Half Moon din Coney Island, în timp ce îl păzeau şase poliţişti. Robert Di Silva a ales personal paznicii lui Camillo Stela, iar înaintea procesului, în fiecare noapte, Stela a fost mutat în secret în locuri diferite. Acum, cu procesul în curs, Stela era ţinut într-o celulă izolată, păzită de patru oameni înarmaţi. Nimeni nu avea voie să se apropie de el, fiindcă dorinţa lui Stela de a depune mărturie stătea în credinţa sa că procurorul districtual Di Silva era capabil să-l apere de răzbunarea lui Michael Moretti.

Era dimineaţa celei de-a cincea zi a procesului.

Pentru Jennifer Parker era prima zi a procesului. Stătea la masa acuzării împreună cu alți cinci noi asistenți ai procurorului districtual care depuseseră jurămîntul împreună cu ea în dimineața aceea.

Jennifer Parker era o fată de douăzeci și patru de ani, zveltă, cu părul negru, cu pielea palidă, o figură mobilă, inteligentă și ochi verzi gînditori. Avea un chip mai mult atrăgător decît frumos; un chip pe care citeai mîndrie, și curaj, și sensibilitate, un chip pe care era greu să-l uiți. Stătea dreaptă, rigidă, încercînd să-și construiască o platoșă împotriva unor fantome nevăzute ale trecutului.

Ziua aceea începuse dezastruos pentru Jennifer Parker. Ceremonia depunerii jurămîntului la biroul procurorului districtual fusese programată pentru ora opt a.m. Jennifer își pregătise cu grijă hainele cu o seară înainte și pusese ceasul să sune la ora șase pentru a avea timp să se spele pe cap.

Ceasul nu a sunat. Jennifer s-a sculat la șapte și jumătate și a intrat în panică. I s-a dus un fir de la ciorap cînd i s-a rupt tocul de la pantof și a trebuit să-și schimbe îmbrăcămintea. A trîntit ușa minusculului ei apartament exact în momentul în care și-a adus aminte că a uitat cheile înăuntru. Plănuise să ia un autobuz pînă la clădirea Curții Criminale, dar acum a trebuit să alerge să prindă un taxi, pe care nu și-l putea permite, și a dat peste un șofer care i-a explicat tot timpul drumului de ce lumea era pe cale de a se sfîrși.

Cînd, în cele din urmă, Jennifer a ajuns, cu răsuflarea tăiată, la Curtea Criminală, era în întîrziere cu cincisprezece minute.

Se aflau acolo douăzeci și cinci de avocați adunați în biroul procurorului districtual; majoritatea lor proaspăt ieșiți de pe băncile facultății de drept, tineri și înfocați și emoționați

de faptul că vor lucra pentru procurorul districtual al New York-ului. Încăperea era impresionantă, decorată cu mult gust. Avea un birou cu trei scaune în faţa lui şi un fotoliu confortabil de piele în spate, o masă de şedinţe cu cîteva zeci de scaune împrejur şi pe pereţi rafturi pline cu cărţi de legi. De asemenea, pe pereţi atîrnau fotografii înrămate cu autografe ale lui J. Edgar Hoover, John Lindsay, Richard Nixon şi Jack Dempsey.

Cînd Jennifer intră grăbită în birou, cerîndu-şi scuze, Di Silva era în toiul unei cuvîntări. Se opri, se întoarse spre Jennifer şi spuse:

– Ce dracu' crezi că-i aici? Un ceai dansant?

– Îmi pare îngrozitor de rău, eu...

– Nu-mi pasă cît de rău îţi pare. Să nu mai întîrzii niciodată!

Ceilalţi se uitară la Jeniffer, ascunzîndu-şi cu grijă simpatia.

Di Silva se întoarse spre grup şi mîrîi:

– Ştiu de ce sînteţi cu toţii aici. Vă veţi învîrti pe aici suficient ca să învăţaţi cîteva şmecherii şi apoi, cînd o să credeţi voi că sînteţi pregătiţi, veţi pleca pentru a deveni avocaţi pledanţi în procese criminale. Dar s-ar putea să fie unul printre voi – s-ar putea – care să fie destul de bun să-mi ia locul într-o zi. Di Silva făcu semn din cap spre asistentul său: Citeşte-le jurămîntul.

Depuseră jurămîntul cu vocile stinse.

Cînd terminară, Di Silva spuse:

– *All right.* Sînteţi ofiţeri ai Curţii, Dumnezeu să ne ajute. În acest birou au loc acţiunile cele mai importante, dar nu speraţi prea multe.

O să vă îngropaţi mai întîi nasurile în cercetări şi schiţe de documente, citaţii, mandate de arestare – toate lucrurile acelea minunate care vi s-au predat la şcoală. Nu vă veţi ocupa

de vreun proces cel puțin un an-doi. Di Silva se opri pentru a-și aprinde o țigară.

– Conduc acum acuzarea într-un caz. Cîțiva dintre voi poate ați citit despre el. Avea vocea plină de sarcasm. Mi-ar fi de folos șase dintre voi pentru diverse comisioane.

Jennifer ridică prima mîna. Di Silva ezită un moment, apoi o alese împreună cu alți cinci.

– Mergeți la camera 16.

La ieșirea din birou li s-au eliberat legitimații. Jennifer n-a fost descurajată de atitudinea procurorului districtual. Trebuie să fie dur, se gîndea ea. Este un post greu. Și lucra pentru el acum. Făcea parte din personalul procurorului districtual al New York-ului! Anii de muncă interminabilă pe băncile școlii se sfîrșiseră.

Profesorii ei predaseră în așa fel încît legea părea cumva abstractă și străveche, dar Jennifer reușise să zărească întotdeauna mai departe, spre Pămîntul Făgăduinței: adevărata lege, care trata corect ființele omenești și pasiunile lor. Jennifer absolvise a doua din clasa ei și apăruse în Revista de Drept. Trecuse examenul de avocat pledant din prima încercare, în timp ce o treime din cei care l-au dat împreună cu ea au picat. Simțea că-l înțelege pe Robert Di Silva și era sigură că ar fi fost capabilă să îndeplinească orice i-ar fi dat de făcut.

Jennifer învățase bine lecția. Știa că sînt patru oficii sub Procurorul Districtual – Procese, Apeluri, Escrocherii și Fraude – și se întreba la care din ele va fi repartizată. Erau peste două sute de asistenți de procurori districtuali în New York și cinci procurori districtuali, cîte unul pentru fiecare district. Dar cel mai important, desigur, era Manhattan: Robert Di Silva.

Jennifer stătea acum în camera de judecată, la masa acuzării, privindu-l pe Di Silva la treabă, un inchizitor puternic, neobosit.

Jennifer aruncă o privire spre acuzat, Michael Morretti. În ciuda celor citite despre el, Jennifer nu se putea împăca cu gîndul că Michael Moretti era un criminal. *Arată ca o stea de cinema în decorul unui tribunal,* gîndea Jennifer. Stătea nemişcat, numai ochii lui negri trădînd ceva din furtuna interioară. Se mişcau fără încetare, examinînd fiecare colţ al sălii ca şi cum ar fi încercat să-şi calculeze şansele de fugă. Nu exista nici o scăpare. Di Silva avusese grijă de asta.

Camillo Stela era pe banca martorilor. Dacă ai fi vrut să îl compari cu un animal, te-ai fi gîndit la nevăstuică. Avea o faţă îngustă, cu buze subţiri şi dinţi galbeni. Ochii, mici, se mişcau necontenit în cap şi nu-ţi venea să-l crezi încă înainte de a deschide gura. Robert Di Silva era conştient de impactul martorului său asupra juriului, dar nu mai avea importanţă. Ceea ce conta era ce avea Stela de spus. Avea de povestit istorii de groază, care nu mai fuseseră niciodată spuse şi care sunau perfect adevărat. Procurorul districtual se îndreptă spre banca martorului, unde Camillo Stela depusese jurămîntul.

– Domnule Stela, aş vrea ca juriul să ştie că sînteţi un martor potrivnic şi că, pentru a depune mărturie, Statul a fost de acord să vă dea voie să fiţi judecat pentru învinuirea mai mică de vătămare involuntară de persoană, în procesul de omor în care sînteţi implicat. Este adevărat?

– Da, domnule.

Mîna dreaptă i se crispă.

– Domnule Stela, îl cunoaşteţi pe acuzat, Michael Moretti?

– Da, domnule.

Evita să privească spre masa acuzatului, unde stătea Michael Moretti.

– Care era natura relaţiilor dintre dumneavoastră?

– Am lucrat pentru Mike.

– De cît timp îl cunoaşteţi pe Michael Moretti?

– De aproape zece ani.

Acum i se încordă gîtul.

– Vreţi să spuneţi că eraţi apropiat acuzatului?

– Obiectez.

Thomas Colfax se ridică în picioare. Avocatul lui Moretti era un bărbat înalt, cu părul argintiu, cam de şaizeci de ani, un „consigliere" al Sindicatului şi unul dintre cei mai vicleni avocaţi din barou.

– Procurorul districtual încercă să îndrume martorul.

Judecătorul Lawrence Waldman spuse:

– Se admite.

– Voi reformula întrebarea. Ce anume lucraţi pentru domnul Moretti?

– Eram un fel de gorilă.

– Vreţi să fiţi mai explicit?

– Da. Dacă apărea o problemă – cum ar fi dacă cineva călca strîmb – Mike îmi spunea să îndrept problema.

– Cum făceaţi asta?

– Ştiţi... muşchii.

– Puteţi da juriului un exemplu?

Thomas Colfax era în picioare.

– Obiectez, domnule preşedinte. Acest fel de a întreba este imaterial.

– Nu se admite. Martorul poate răspunde.

– Ei bine, Mike e-n împrumuturi cu camătă, da? Acum cîţiva ani, Jimmy Serrano a întîrziat cu plata, aşa că Mike m-a trimis să-i dau o lecţie lui Jimmy.

– În ce a constat această lecţie?

– I-am rupt picioarele. Vedeţi, explică Stela cu sinceritate, dacă îl laşi pe unul să scape, o să încerce toţi.

Cu coada ochilor, Robert Di Silva putea vedea reacţia de stupoare pe faţa juraţilor.

– În ce alte afaceri a mai fost implicat Michael Moretti pe lîngă împrumuturile de bani?

– Isuse! O grămadă.

– Aş vrea să ni le spuneţi, domnule Stela.

– Da. Cum ar fi pe cheu. Mike are un aranjament cu sindicatele. Ca şi-n industria ţoalelor. Mike e-n jocuri de noroc, tonomate, colectarea gunoaielor, textile. Cam astea.

– Domnule Stela, Michael Moretti este acuzat de uciderea lui Eddie şi Albert Ramos. I-aţi cunoscut?

– Oh, sigur.

– Eraţi de faţă cînd au fost ucişi?

– Daa. Părea că întregul corp i se crispează.

– Cine i-a ucis de fapt?

– Mike.

Pentru o secundă ochii săi se întîlniră cu ai lui Michael Moretti şi Stela se uită repede în altă parte.

– Michael Moretti?

– Exact.

– De ce voia acuzatul ca fraţii Ramos să fie ucişi?

– Ştiţi, Eddie şi Al aveau grijă de pariuri...

– Este vorba de o operaţiune de pariuri clandestine?

– Daa. Mike a aflat că ei trişa. Trebuia să le dea o lecţie, că erau băieţii lui, ştiţi? Gîndea că...

– Obiectez!

– Se admite. Martorul să rămînă la fapte.

– Faptele este că Mike mi-a spus să invit băieţii...

– Eddie şi Albert Ramos?

– Daa. La o mică petrecere la „Pelican". E un club particular pe plajă. Braţul începu din nou să i se crispeze, iar Stela, conştient deodată de asta, îl apucă cu cealaltă mînă.

Jennifer Parker se întoarse să se uite la Michael Moretti. Privea impasibil, cu fața și corpul imobile.

– Ce s-a întîmplat apoi, domnule Stela?

– I-am luat pe Eddie și Al și i-am dus cu mașina în parcare. Mike era acolo și aștepta. Cînd băieții s-a dat jos din mașină, eu m-am dat la o parte și Mike a început să tragă.

– I-ați văzut pe frații Ramos căzînd la pămînt?

– Da, domnule.

– Și erau morți?

– I-a îngropat ca și cum erau morți.

Se auzi un murmur în sală. Di Silva aștepță pînă se făcu liniște.

– Domnule Stela, sînteți conștient că mărturia depusă este autoincriminatorie?

– Da, domnule.

– Și că sînteți sub jurămînt, iar viața unui om este în joc?

– Da, domnule.

– Ați fost martor cînd acuzatul, Michael Moretti, a împușcat cu sînge rece doi bărbați fiindcă nu i-au dat niște bani?

– Obiectez! Îndrumă martorul.

– Se admite.

Procurorul districtual Di Silva se uită la fețele juraților și ce văzu acolo îi spuse că a cîștigat procesul. Se întoarse spre Camillo Stela.

– Domnule Stela, știu că v-a trebuit foarte mult curaj pentru a veni în această sală spre a depune mărturie. În numele oamenilor acestui stat, vreau să vă mulțumesc.

Di Silva se întoarse spre Thomas Colfax.

– Martorul dumneavoastră.

Thomas Colfax se ridică cu grație în picioare.

– Mulţumesc, domnule Di Silva. Aruncă o privire la ceasul de pe perete, apoi se întoarse spre juriu. Dacă se poate, domnule preşedinte, este aproape ora douăsprezece. Aş prefera ca examinarea mea să nu fie întreruptă. Se poate să rog curtea să ia pauza de masă acum şi eu să interoghez după-amiază?

– Foarte bine. Judecătorul Lawrence Waldman bătu cu ciocănelul în masă. Pauză pînă la ora două.

Toată lumea se sculă în picioare, în timp ce judecătorul se ridică şi ieşi prin uşa laterală spre cabinetul său. Juraţii începură să iasă şi ei. Patru poliţişti înarmaţi îl înconjurară pe Camillo Stela şi îl escortară printr-o uşă din fundul sălii de judecată ce ducea la camera martorului.

Imediat, Di Silva fu înconjurat de reporteri.

– Ne daţi o declaraţie?

– Cum credeţi că a decurs procesul pînă acum, domnule procuror districtual?

– Cum aveţi de gînd să-l protejaţi pe Stela după ce se va termina?

În mod obişnuit, Robert Di Silva n-ar fi admis un asemenea amestec în sala de judecată, dar acum, cu ambiţiile sale politice, avea nevoie să aibă presa de partea lui, aşa că se abătu de la atitudinea obişnuită şi se purtă politicos cu ei.

Jennifer Parker stătea acolo, privindu-l pe procurorul districtual cum parează întrebările reporterilor.

– Veţi obţine o condamnare?

– Nu sînt ghicitor, îl auzi Jennifer pe Di Silva spunînd cu modestie. De aceea avem juri, doamne şi domni. Ei vor decide dacă domnul Moretti este inocent sau vinovat.

Jennifer îl privi pe Michael Moretti ridicîndu-se în picioare. Făcea impresia că este calm şi relaxat. Părea să-i vină foarte greu să creadă că e vinovat de toate lucrurile acelea

teribile de care era acuzat. *Dacă ar fi să-l aleg pe vinovat*, gîndea Jennifer, *l-aş alege pe Stela, Crispatul.*

Reporterii s-au mutat de lîngă Di Silva, care stătea de vorbă acum cu membrii personalului său. Jennifer ar fi dat orice ca să audă ce vorbeau.

Jennifer văzu cum un bărbat îi spune ceva lui Di Silva, se desprinde din grupul procurorului districtual şi se grăbeşte spre ea. Avea în mînă un plic mare.

– Domnişoara Parker?

Jennifer îi privi surprinsă.

– Da.

– Şeful vrea să-i daţi asta lui Stela. Spuneţi-i să-şi împrospăteze memoria cu datele astea. Colfax va încerca să-i distrugă mărturia şi şeful vrea să fie sigur că Stela n-o să se prostească.

Îi întinse plicul lui Jennifer şi ea se uită spre Di Silva. *Şi-a amintit numele meu,* gîndi ea, *este de bun augur.*

–Ar fi bine să vă grăbiţi. P.D. nu crede că Stela e prea rapid la învăţat.

– Da, domnule. Jennifer plecă repede.

Se îndreptă spre uşa prin care îl văzuse pe Stela ieşind. Un poliţist înarmat îi blocă repede calea.

– Pot să vă ajut cu ceva, domnişoară?

– Biroul procurorului districtual, spuse Jennifer crispată. Îşi scoase legitimaţia şi o arătă. Trebuie să-i dau un plic domnului Stela de la domnul Di Silva.

Gardianul examină cu atenţie legitimaţia, apoi deschise uşa şi Jennifer se trezi în camera martorului. Era o cameră mică, în care se găseau un birou vechi, o canapea uzată şi scaune de lemn. Stela stătea pe unul din ele. Mîna i se contracta violent. În cameră se aflau patru poliţişti înarmaţi.

Cînd Jennifer intră, unul din gardieni spuse:

– Hei! Nimeni n-are voie aici.

– E O.K., Al. Biroul P.D., spuse gardianul de afară.

Jennifer îi întinse plicul lui Stela.

– Domnul Di Silva vrea să vă împrospătați memoria cu datele acestea. Stela clipi privind-o, nereușind să-și stăpînească contracțiile.

2

În timp ce Jennifer se îndrepta spre ieșirea clădirii Curții Criminale pentru a-și lua masa de prînz, trecu pe lîngă ușa deschisă a unei săli de judecată pustii. Nu putu rezista să nu intre un moment.

Erau cincisprezece rînduri de bănci pentru spectatori. În fața tribunei înalte a judecătorului se găseau două mese lungi, cea din stînga însemnată *Reclamant,* iar cea din dreapta *Acuzat.* Boxa juraților avea două rînduri de cîte opt scaune. *E o sală de judecată obișnuită,* gîndea Jennifer, *simplă – chiar urîtă –, dar este inima libertății.* Această cameră și toate celelalte asemenea reprezintă diferența dintre civilizație și sălbăticie. Dreptul la un proces cu jurați caracterizează o națiune liberă. Jennifer se gîndi la toate țările din lume care nu aveau această cameră mică, țări în care cetățenii erau luați din paturile lor în mijlocul nopții, torturați și uciși de dușmani necunoscuți, pentru cauze nedivulgate: Iran, Uganda, Argentina, Peru, Brazilia... lista era uriașă.

Dacă sălile de judecată americane vor fi private vreodată de puterea lor, gîndea Jennifer, *dacă cetățenilor li se va nega vreodată dreptul la un proces cu jurați, atunci America va înceta să mai existe ca națiune liberă.* Acum

făcea şi ea parte din sistem şi, stînd acolo, încerca un puternic sentiment de mîndrie. Va face tot ce-i va sta în putinţă pentru a onora conceptul, pentru a ajuta la păstrarea lui.

Din capătul îndepărtat al holului se auzi un murmur îndepărtat, care se amplifica din ce în ce, pentru a deveni infernal. Începură să sune sonerii de alarmă. Jennifer auzi zgomot de paşi fugind pe coridor şi văzu poliţişti cu armele în mînă alergînd spre intrarea principală a tribunalului. Primul lucru care îi veni în minte lui Jennifer fu că Michael Moretti a reuşit cumva să treacă de bariera de gardieni şi să scape. Se grăbi pe coridor. Era dementă curată. Oamenii alergau nebuneşte, strigînd ordine peste zgomotul soneriilor. Gărzi înarmate se aşezară la ieşiri. Reporterii care se aflau la telefon pentru a-şi transmite articolele se grăbiră spre coridor ca să vadă ce se întîmplă. Departe, în capătul holului, Jennifer îl văzu pe procurorul districtual Robert Di Silva dînd ordine cîtorva poliţişti. Avea faţa lividă.

Dumnezeule! O să facă un infarct!

Îşi făcu loc prin mulţime şi se duse spre el, gîndind că poate i-ar fi cumva de ajutor. În timp ce se apropia, unul dintre poliţiştii care îl păzea pe Stela o văzu pe Jennifer. Ridică mîna şi arătă spre ea. Jennifer Parker se văzu atunci înşfăcată, încătuşată şi pusă sub stare de arest.

În camera judecătorului Lawrence Waldman erau patru persoane: judecătorul Waldman, procurorul districtual Robert Di Silva, Thomas Colfax şi Jennifer.

– Aveţi dreptul să aveţi un avocat înainte de a face orice declaraţie, o informă judecătorul Waldman pe Jennifer, şi aveţi dreptul să nu vorbiţi. Dacă...

– N-am nevoie de nici un avocat, domnule preşedinte! Pot să explic ce s-a întîmplat.

Robert Di Silva se aplecă atît de mult spre Jennifer, încît putea vedea cum îi pulsează o venă la tîmplă.

– Cine te-a plătit să-i dai pachetul ăsta lui Camillo Stela?

– Plătit? Nimeni nu m-a plătit! Vocea lui Jennifer era plină de indignare.

Di Silva ridică un plic de pe biroul judecătorului Waldman.

– *Nimeni* nu te-a plătit? Ai intrat pur şi simplu la martorul meu şi i-ai dat *ăsta?*

Scuturâ plicul şi trupul unui canar galben căzu pe masă. Avea gîtul rupt.

Jennifer se uită la el îngrozită.

– Eu... unul dintre oamenii dumneavoastră... mi l-a dat...

– Care dintre ei?

– Nu... nu ştiu.

– Dar ştii că era unul dintre oamenii mei. Vocea era neîncrezătoare.

– Da. L-am văzut vorbind cu dumneavoastră, apoi a venit la mine, mi-a întins plicul şi mi-a spus că dumneavoastră vreţi ca eu să i-l duc lui Stela. A... a ştiut chiar şi cum mă cheamă.

– Bineînţeles că ştia. Cît te-au plătit?

E un coşmar, gîndi Jennifer. *O să mă trezesc imediat şi va fi şase dimineaţa şi o să mă îmbrac şi mă voi duce să depun jurămîntul.*

– *Cît?* Furia din vocea lui o ridică pe Jennifer în picioare.

– Mă acuzaţi de...?

– Să te acuz! Robert Di Silva îşi strînse pumnii. *Lady,* nici n-am început încă. Cînd o să ieşi din închisoare vei fi prea bătrînă ca să poţi cheltui banii.

– Nu este nici un ban la mijloc. Jennifer se uită la el sfidător.

Thomas Colfax stătea în spate, ascultînd liniştit conversaţia. O întrerupse acum pentru a spune:

– Scuzați-mă, domnule președinte, dar mi-e teamă că așa nu ajungem la niei un rezultat.

– De acord, răspunse judecătorul Waldman.

Se întoarse spre procurorul districtual:

– Cum stai, Bobby? Mai vrea Stela să fie supus interogatoriului avocatului apărării?

– Interogatoriu? E ca un coș de gunoi! E speriat de și-a pierdut mințile. Nu mai poate veni la bară.

Thomas Colfax spuse blînd:

– Dacă nu-mi pot susține interogatoriul asupra martorului principal al acuzării, domnule președinte, va trebui să cer aplicarea procedurii unui proces incomplet.

Toată lumea din cameră știa ce înseamnă asta: Michael Moretti va pleca liber din sală de judecată.

Judecătorul Waldman se uită la procurorul districtual.

– I-ați spus martorului dumneavoastră că poate fi acuzat de nesupunere?

– Da. Stela este mai speriat de ei decît de noi. Se întoarse pentru a arunca o privire veninoasă spre Jennifer. Nu mai are încredere că-l putem proteja.

Judecătorul Waldman spuse rar:

– Atunci, mi-e teamă că această curte n-are altă alternativă decît să satisfacă cererea apărării și să declare procesul incomplet.

Robert Di Silva stătea acolo și asculta cum cazul său este desființat. Fără Stela nu mai avea nici un caz. Michael Moretti nu mai putea fi acuzat de nimic acum, dar Jennifer Parker putea. Avea de gînd să o facă să plătească pentru ceea ce îi făcuse.

– Voi da instrucțiuni ca acuzatul să fie eliberat și juriul dizolvat, spuse judecătorul Waldman.

– Mulțumesc, domnule președinte. Nu se vedea nici un semn de triumf pe fața lui Thomas Colfax.

– Dacă nu mai este nimic... începu judecătorul Waldman.

– Mai este ceva! Robert Di Silva se întoarse spre Jennifer Parker. Vreau să fie reținută pentru obstrucționarea justiției, pentru influențarea martorului într-un caz important, pentru conspirație, pentru...

Era incoerent de furie. De necaz, Jennifer își regăsi vocea:

– Nu puteți dovedi nici una din acuzațiile astea, pentru că nu sînt adevărate. Eu... poate sînt vinovată că am fost proastă, dar asta-i *tot,* e singurul lucru de care aș putea fi învinuită. Nu m-a mituit nimeni. Credeam că dau un pachet din partea dumneavoastră.

Judecătorul Waldman se uită la Jennifer și spuse:

– Indiferent de motive, consecințele au fost extrem de neplăcute. Voi cere Comisiei de Apel să înceapă o investigație și, dacă se consideră că circumstanțele o cer, să înceapă procedura de scoatere din baroul avocaților.

Jennifer simți deodată că leșină.

– Domnule președinte, eu...

– Asta-i tot pentru moment, domnișoară Parker.

Jennifer rămase neclintită o clipă, uitîndu-se la fețele lor ostile. Nu mai avea nimic de spus.

Canarul galben de pe masă spusese tot.

3

Nu se putea spune doar că Jennifer Parker a fost menționată în știrile de seară – ea *a fost* știrile de seară. Povestea ei cu canarul galben dat martorului lui Di Silva era irezistibilă. Fiecare canal de televiziune a arătat-o

pe Jennifer părăsind camera judecătorului Waldman, luptîndu-se să iasă din tribunal, înconjurată de presă şi public.

Lui Jennifer nu-i venea să creadă văzînd publicitatea oribilă care i se făcea. O pistonau din toate părţile: reporteri de televiziune, reporteri radio şi ziarişti. Voia cu disperare să fugă de lîngă ei, dar n-o lăsa mîndria ei.

– Cine v-a dat canarul galben, *Miss* Parker?

– L-aţi întîlnit vreodată pe Michael Moretti?

– Ştiaţi că Di Silva plănuia să se folosească de acest caz pentru a ajunge guvernator?

– Procurorul districtual spune că intenţionează să vă scoată din barou. Aveţi de gînd să luptaţi împotriva lui?

La fiecare întrebare Jennifer răspundea cu buzele strînse:

– Fără comentarii.

În ştirile de seară, CBS a numit-o „Wrong-Way Parker", fata care a apucat-o într-o direcţie greşită. Un reporter de la ABC i-a spus „Canarul Galben". La NBC, un comentator sportiv a comparat-o cu Roy Riegels, jucătorul de fotbal care a fugit cu mingea spre propriile buturi.

În Tony's Place, un restaurant al lui Michael Moretti, avea loc o petrecere. Erau cîteva zeci de oameni în sală, bînd şi rîzînd.

Michael Moretti stătea singur la bar, într-o oază de linişte, privind-o pe Jennifer Parker la televizor. Ridică paharul în semn de salut spre ea şi bău.

Avocaţii discutau peste tot episodul Jennifer Parker. Jumătate dintre ei credeau că a fost mituită de Mafia, iar cealaltă jumătate că a fost o naivă inocentă. Dar indiferent ce credeau, cu toţii erau de acord într-o privinţă: scurta carieră de avocat a lui Jennifer Parker se terminase.

Durase exact patru ore.

S-a născut în Kelso, Washington, un orășel cu case de lemn fondat în 1847 de un inginer topograf scoțian care l-a numit așa după orașul său natal.

Tatăl lui Jennifer fusese avocat, lucrînd mai întîi pentru companiile de prelucrare a lemnului care dominau orașul, iar mai tîrziu pentru muncitorii de la fabricile de cherestea. Primele amintiri din copilăria lui Jennifer erau numai bucurii. Statul Washington era ca o țară din povești pentru un copil, cu munți măreți, ghețari și parcuri naturale. Se schia, se mergea în canoe și, cînd s-a făcut mai mare, făcea alpinism pe ghețari și excursii în locuri cu nume minunate: Ohanapecosh și Niscually, și Lake Cle Elum, și Chenuis Falls, și Horse Heaven, și Yakima Valley. Jennifer a învățat de la tatăl său să schieze la Timberline și să urce pe munte pe Mount Rainier.

Tatăl ei avea întotdeauna timp pentru ea, în timp ce mama, frumoasă și fără odihnă, era misterios de ocupată și rareori acasă. Jennifer îșI adora tatăl. Abner Parker avea în vine un amestec de sînge englez, irlandez și scoțian. Avea o talie mijlocie, păr negru și ochi albastru-verzui. Era un tip milos, cu un simț înnăscut pentru justiție. Nu îl interesau banii, ci oamenii. Stătea ore întregi de vorbă cu Jennifer, povestindu-i despre cazurile lui și despre problemele oamenilor care intrau în biroul său micuț și nepretențios, iar Jennifer nu și-a dat seama decît mulți ani mai tîrziu că vorbea cu ea fiindcă nu avea pe nimeni altcineva căruia să-i împărtășească gîndurile.

După orele de școală, Jennifer alerga la tribunal să-l vadă pe tata la lucru. Dacă nu erau procese în curs, stătea prin biroul lui, ascultîndu-l în timp ce vorbea cu clienții despre cazurile lor. N-au vorbit niciodată dacă să urmeze sau nu Facultatea de Drept; era de la sine înțeles.

Cînd Jennifer avea cincisprezece ani, începuse să-și petreacă verile muncind pentru tatăl ei. La vîrsta cînd celelalte

fete se întîlneau cu băieți și se îndrăgosteau, Jennifer era absorbită de procese și testamente.

Băieții o curtau, dar ieșea rar. Cînd tatăl său o întreba de ce, îi răspundea: „Toți sînt așa de *tineri,* papa." Știa că într-o zi se va mărita cu un avocat ca tata.

Cînd Jennifer împlini șaisprezece ani, mama ei a plecat de acasă cu băiatul de optsprezece ani al vecinului de vizavi, iar tatăl lui Jennifer „a murit" în tăcere. Au trecut șapte ani pînă ce inima lui a încetat să bată, dar murise din momentul în care aflase vestea despre soția sa. Tot orașul aflase și toți erau plini de înțelegere, ceea ce, bineînțeles, înrăutățea lucrurile, fiindcă Abner Parker era un om mîndru. Atunci a început să bea. Jennifer a făcut tot ce i-a stat în putință pentru a-i alina durerea, dar n-a rezolvat nimic și nimic n-a mai fost la fel de atunci.

Anul următor, cînd a venit timpul să urmeze colegiul, Jennifer s-a gîndit să stea acasă, dar el nici n-a vrut să audă.

– Vom fi parteneri, Jennie, i-a spus el. Grăbește-te să termini facultatea.

După absolvirea colegiului s-a înscris la Universitatea Washington din Seattle pentru a studia Dreptul. În primul an de școală, în timp ce colegii ei se chinuiau într-un hățiș impenetrabil de contracte, prejudicii, proprietăți, proceduri civile și drept roman, Jennifer se simțea de parcă ar fi fost acasă. S-a mutat la căminul universității și a obținut o slujbă la Biblioteca de drept.

Jennifer s-a îndrăgostit de Seattle. Duminica, împreună cu un student indian, Ammini Williams și o irlandeză, Josephine Collins, se plimbau cu barca pe Green Lake, în centrul orașului, sau asistau la cursele de pe Lake Washington.

În Seattle se aflau multe cluburi de jazz, iar favoritul lui Jennifer era Peter's Poop Deck, unde aveau lăzi în loc de mese.

După-amiezele, Jennifer, Ammini şi Josephine se întîlneau la Hasty Tasty, o cîrciumioară unde se făceau cei mai buni cartofi prăjiţi din lume.

Doi băieţi o curtau pe Jennifer: un student la medicină, tînăr şi seducător, pe nume Noah Larkin, şi un student la Drept, Ben Munro. Din cînd în cînd, Jennifer ieşea cu ei, dar era mult prea ocupată pentru a se gîndi la ceva mai serios.

Iernile erau aspre şi umede şi părea că plouă tot timpul. Jennifer purta o jachetă de pled veche, albastru-verzuie, care reţinea picăturile de ploaie în lîna ei ponosită şi îi făcea ochii să strălucească precum smaraldele. Mergea prin ploaie, pierdută în gîndurile ei, fără să-şi dea seama vreodată că toţi cei pe lîngă care trecea întorceau capul.

Primăvara, fetele apăreau în rochiile lor subţiri de bumbac. Băieţii se adunau pe iarba din parcul universităţii şi priveau fetele trecînd, dar Jennifer avea ceva care îi făcea să se simtă neaşteptat de timizi. Ceva aparte, greu de definit pentru ei, un sentiment că fata a ajuns deja la ceva pe care ei îl caută încă.

În fiecare vară Jennifer se ducea acasă să-şi vadă tatăl. Se schimbase însă atît de mult. Nu era niciodată beat, dar niciodată treaz. Se retrăsese într-o fortăreaţă unde nu-l mai putea atinge nimic.

A murit cînd Jennifer era în ultimul an de facultate. Oraşul îl ţinea minte, aşa că au venit aproape o sută de oameni la funeralii, oameni pe care îi ajutase şi cu care se împrietenise de-a lungul anilor. Jennifer a suferit în tăcere. A pierdut mai mult decît un tată. A pierdut un profesor şi un mentor.

După înmormîntare, Jennifer s-a întors la Seattle pentru a termina şcoala. Tata îi lăsase mai puţin de o mie de dolari şi trebuia să se hotărască ce va face în viaţă. Ştia că nu se poate întoarce în Kelso pentru a practica avocatura, fiindcă acolo

va fi întotdeauna fetița a cărei mamă a fugit cu un adolescent.

Datorită mediei mari pe care o avea, Jennifer a primit cîteva oferte la firme importante din țară.

Warren Oakes, profesorul său de drept penal, i-a spus:

– Ăsta-i un lucru foarte bun, domnișoară. Este foarte greu pentru o femeie să intre într-o firmă bună de avocatură.

Dilema lui Jennifer era că nu mai avea o casă sau rădăcini undeva. Nu era sigură unde ar vrea să trăiască.

Puțin timp după terminarea studiilor, problema s-a rezolvat. Profesorul Oakes a chemat-o să stea de vorbă după cursuri.

– Am o scrisoare de la biroul procurorului districtual din Manhattan, care îmi cere să-i recomand pe cel mai bun absolvent al meu. Te interesează?

New York!

– Da, domnule. Jennifer a fost așa de uimită, încît răspunsul a țîșnit imediat.

A zburat la New York pentru a da examenul de avocat pledant și s-a întors apoi la Kelso pentru a închide biroul părintesc. A fost o experiență dulce-amăruie, plină de amintiri, fiindcă lui Jennifer i se părea că în biroul acela a crescut.

Și-a luat o slujbă de bibliotecară pînă avea să afle dacă a trecut examenul de la New York.

– E unul din cele mai grele din țară, a avertizat-o profesorul Oakes.

Dar Jennifer *știa*.

A primit răspunsul că a luat examenul și o ofertă de la biroul procurorului districtual în aceeași zi.

O săptămînă mai tîrziu, Jennifer era în drum spre est.

Și-a găsit un apartament micuț în josul lui Third Avenue, cu o imitație de cămin, la al patrulea etaj al unei clădiri cu scări foarte abrupte. *Exercițiul o să mă mențină în formă,* își

spuse Jennifer. Nu erau munţi de urcat în Manhattan. Apartamentul consta dintr-o sufragerie cu o canapea care se transforma în pat şi o baie minusculă cu o fereastră pe care cineva, cu mult timp în urmă, o dăduse cu vopsea neagră şi o bătuse în cuie. Mobila arăta de parcă ar fi fost donată de Armata Salvării. *Oh, ei bine, n-am să locuiesc mult timp aici,* gîndea Jennifer. *E numai temporar, pînă voi fi recunoscută ca avocat.*

*

* *

Acesta a fost visul. Realitatea era că se afla la New York de mai puţin de şaptezeci şi două de ore, fusese dată afară din personalul procurorului districtual şi cu perspectiva scoaterii din barou.

Jennifer renunţă să mai citească ziarele şi revistele şi încetă să se mai uite la televizor, fiindcă oriunde se întorcea se vedea pe sine însăşi. Simţea că oamenii se zgîiesc la ea pe stradă, în autobuz şi în magazine. Începu să se ascundă în micuţul ei apartament, refuzînd să răspundă la telefon sau la soneria de la uşă. Se gîndi să-şi facă bagajele şi să se întoarcă la Washington. Se gîndi să-şi caute o slujbă în alt domeniu. Se gîndi să se sinucidă. Petrecu multe ore compunînd scrisori către procurorul districtual Robert Di Silva. Jumătate din ele erau acuzaţii caustice pentru lipsa lui de înţelegere. Cealaltă jumătate erau scuze abjecte, cu rugămintea de a i se mai da o şansă. Nici una n-a fost trimisă vreodată.

Pentru prima oară în viaţă Jennifer era copleşită de un sentiment de disperare. Nu avea prieteni la New York, nimeni cu care să vorbească. Stătea încuiată în apartament toată ziua, iar noaptea tîrziu ieşea să se plimbe pe străzile pustii ale oraşului. Abandonaţii care populează noaptea străzile n-o

acostau niciodată. Probabil că vedeau propria lor singurătate şi disperare reflectate în ochii ei.

Iar şi iar, în timp ce mergea, Jennifer refăcea în minte scena din sala de judecată, schimbînd întotdeauna finalul.

„Un bărbat se desprinse din grupul lui Di Silva şi se grăbi spre ea. Avea în mînă un plic mare.

Domnişoara Parker?

Da.

Şeful vrea să-i daţi asta lui Stela.

Jennifer se uită la el cu răceală. Arătaţi-mi legitimaţia dumneavoastră, vă rog.

Bărbatul intră în paniçă şi o luă la fugă."

„Un bărbat se desprinse din grupul lui Di Silva şi se grăbi spre ea. Avea în mînă un plic mare.

Domnişoara Parker?

Da.

Şeful vrea să-i daţi asta lui Stela. Îi dădu plicul.

Jennifer deschise plicul şi văzu cartarul mort dinăuntru. Din acest moment eşti sub stare de arest."

„Un bărbat se desprinse din grupul lui Di Silva şi se grăbi spre ea. Avea în mînă un plic mare. Trecu pe lîngă ea spre un alt asistent al procurorului districtual şi îi întinse plicul. Şeful vrea să-i daţi astă lui Stela."

Putea să re-scrie scena de cîte ori ar fi vrut, dar nimic nu se schimba. O greşeală prostească o distrusese. Şi totuşi... cine zicea că este distrusă? Presa? Di Silva? Nu mai auzise nimic despre scoaterea ei din barou şi pînă atunci era încă avocat. *Sînt firme care mi-au făcut oferte,* îşi spuse Jennifer.

Plină de speranţă, Jennifer scoase lista firmelor cu care vorbise şi începu să dea telefoane. Nici unul din cei cu care a cerut să vorbească nu era acolo şi nici nu i s-a telefonat mai

tîrziu, cu toate că a avut grijă să lase tuturor numărul. I-au trebuit patru zile ca să-şi dea seama că era un paria în profesia ei. Vîlva din jurul cazului ei se domolise, dar toată lumea îşi mai amintea încă.

Jennifer continuă să telefoneze la posibili patroni, trecînd alternativ prin stări de disperare, indignare, frustrare şi iar disperare. Se întreba ce va face tot restul vieţii şi de fiecare dată ajungea la aceeaşi concluzie: ceea ce vrea ea să facă, singurul lucru care o interesează este să practice avocatura. Este avocat şi, pentru numele lui Dumnezeu, pînă o vor opri, va găsi o cale să-şi practice profesia.

Începu să facă turul birourilor de avocatură. Intra neanunţată, îşi spunea numele secretarei şi cerea să fie primită de şeful personalului. Din cînd în cînd era primită, dar atunci Jennifer avea sentimentul că numai din curiozitate. Era o ciudăţenie şi voiau să vadă cum arată în persoană. De cele mai multe ori i se spunea pur şi simplu că nu sînt locuri.

După şase săptămîni, banii începuseră să se termine. S-ar fi mutat într-un apartament mai ieftin, dar nu *existau* apartamente mai ieftine. Începu să sară peste micul dejun şi masa de prînz şi să mănînce de seară la una din dughenele acelea cu mîncare proastă, dar cu preţuri bune. A descoperit Steak-and-Brew şi Roast-and-Brew, unde pentru o sumă modestă căpăta un fel de mîncare, salată cît putea să mănînce şi bere... cît cuprinde. Jennifer ura berea, dar îi umplea stomacul.

După ce termină lista cu firmele mari, se înarmă cu una cu firme mai mici şi începu să sune, dar reputaţia sa era notorie, cunoscută deci pînă şi aici. A primit o grămadă de propuneri de la bărbaţi interesanţi, dar nici o ofertă de slujbă. Începuse să dispere. *All right,* gîndi ea cu dispreţ, *dacă nimeni nu vrea să mă angajeze, o să-mi deschid propriul birou.* Problema

era că asta cerea bani. Zece mii de dolari cel puțin. Pentru chirie, telefon, secretară, cărți de legi, birou, scaune, hîrtii cu antet... nu-și putea permite nici măcar timbrele.

Jennifer contase pe salariul ei de la procurorul districtual, dar acesta, bineînțeles, se dusese pe apa sîmbetei. Nu, n-avea cum să-și deschidă propriul birou, indiferent cît de mic. Trebuia să găsească pe cineva cu care să împartă biroul.

Jennifer cumpără *The New York Times* și începu să caute prin ofertele de la mica publicitate. Abia pe la sfîrșit dădu peste un mic anunț care scria: *Ofertă / Prof. băr. împ. of. cu / 2 prof. băr. Chir. rez.*

Ultimele două cuvinte o atrăgeau enorm pe Jennifer. Nu era bărbat, dar sexul ei nu conta. Rupse anunțul și luă metroul pînă la adresa respectivă.

Era o clădire veche pe Broadway. Biroul se afla la etajul zece, iar pe ușă scria:

KENNETH BAILEY

Investigații

Dedesubt:

Rockefeller Collection Agency

Jennifer inspiră adînc, deschise ușa și intră. Se găsea în mijlocul unui birou mic, fără geamuri. În cameră erau trei birouri ponosite, dintre care două ocupate.

La unul din birouri ședea un bărbat între două vîrste, chel, îmbrăcat modest. Lucra la niște hîrtii. Lîngă peretele opus, la alt birou, stătea un bărbat în jur de treizeci de ani. Avea părul roșu-cărămiziu, ochi albaștri și pielea palidă și pistruiată. Era îmbrăcat în pantaloni strînși pe pulpe, o cămașă fără guler și saboți albi de lemn, fără ciorapi. Vorbea la telefon.

– Nu fiți îngrijorată, doamnă Desser, doi dintre cei mai buni oameni ai mei lucrează la cazul dumneavoastră. Vom avea veşti despre soțul dumneavoastră dintr-un moment în altul. Mi-e teamă că trebuie să vă mai cer bani pentru chel-

tuieli... Nu, nu vă osteniţi să-i puneţi la poştă. Poşta e îngrozitoare. În după-amiaza asta voi fi prin vecinătatea dumneavoastră. Am să mă opresc la dumneavoastră să-i iau.

Puse receptorul la loc, ridică privirea şi o văzu pe Jennifer.

Se ridică în picioare, zîmbi şi întinse o mînă puternică.

– Eu sînt Kenneth Bailey. Ce pot face pentru dumneavoastră?

Jennifer se uită în jur la camera mică, lipsită de aer şi spuse nesigură:

– Am... am venit în legătură cu anunţul.

– Oh! În ochi i se citea surpriza.

Bărbatul chel se uita fix la Jennifer.

– El este Otto Wenzel. El este Rockefeller Collection Agency.

Jennifer dădu din cap.

– *Hello*. Se întoarse spre Kenneth Bailey. Şi dumneata eşti Investigaţii?

– Exact. Care-i bişniţa ta?

– Care-i...? Apoi, dîndu-şi seama: Sînt avocat.

Kenneth Bailey o studie sceptic.

– Şi vrei să deschizi un birou *aici?*

– Poate o să mai caut. Nu sînt sigură...

– Chiria va fi numai de nouăzeci de dolari pe lună.

– Aş putea să *cumpăr* clădirea asta cu nouăzeci de dolari pe lună, răspunse Jennifer.

Se întoarse să plece.

– Hei, stai puţin.

Jennifer se opri.

Kenneth Bailey îşi plimbă mîna peste faţă.

– Am să fac un tîrg. Şaizeci. Cînd vor începe să-ţi meargă afacerile, o să discutăm despre mărire.

Asta da, afacere. Jennifer ştia că n-o să găsească niciodată vreun loc pentru suma asta. Pe de altă parte, nu vedea cum ar putea atrage clienţii în vizuina asta. Mai era un lucru pe care trebuia să-l ia în calcul. Nu avea cei şaizeci de dolari.

– E-n regulă, spuse Jennifer.

– N-o să-ţi pară rău, îi promise Kenneth Bailey. Cînd vrei să-ţi muţi lucrurile aici?

– Sînt aici.

Kenneth Bailey pictă el însuşi inscripţia de pe uşă. Scrise:

JENNIFER PARKER

Avocat

Jennifer studie inscripţia cu sentimente amestecate. Nici în cele mai groaznice visuri nu se gîndise că va avea numele trecut sub cel al unui detectiv particular şi al unui perceptor de acte de vînzare-cumpărare. Totuşi, în timp ce se uita la uşă, simţea un sentiment de mîndrie. Era avocat. Inscripţia de pe uşă o dovedea.

Acum că Jennifer avea un spaţiu într-un birou, singurul lucru care îi lipsea erau clienţii.

Jennifer nu-şi mai putea permite să mănînce nici măcar la Seak-and-Brew. Îşi prepara singură micul dejun – pîine prăjită şi cafea – pe tabla pe care o aşezase deasupra radiatorului din baie. Nu mînca de prînz, iar masa de seară o lua la Chock Full O'Nuts sau Zum Zum, unde serveau pîine şi cartofi prăjiţi.

Ajungea la birou în fiecare dimineaţă la nouă fix, dar n-avea nimic de făcut decît să-i asculte pe Ken Bailey şi Otto Wenzel vorbind la telefon.

Cazurile lui Ken păreau să fie numai în legătură cu găsirea unor soţi sau copii care fugiseră de acasă şi la început

Jennifer era convinsă că este un escroc, făcînd promisiuni extravagante şi primind avansuri mari. Dar Jennifer şi-a dat seama repede că Ken lucra din greu şi rezolva adesea cazurile. Era optimist şi inteligent.

Otto Wenzel era o enigmă. Telefonul lui suna neîncetat. Îl ridica, murmura cîteva cuvinte în receptor, scria ceva pe o bucată de hîrtie şi dispărea cîteva ore.

– Oscar face retururi, îi explică Ken Bailey într-o zi.

– Retururi?

– Da. Companii de colectare îl folosesc pentru a lua înapoi automobile, televizoare, maşini de spălat – tot ce vrei.

Se uită la Jennifer curios.

– N-ai *nici un* client?

Aprobă din cap.

– Nu-i lăsa să te pună jos. Oricine poate face o greşeală.

Jennifer simţi că roşeşte. Şi *el* ştia.

Ken Bailey desfăcea din hîrtie un sandwiş mare cu friptură.

– Vrei un pic?

Arăta delicios.

– Nu, mulţumesc, spuse Jennifer ferm. Nu mănînc niciodată la prînz.

– *Okay.*

Îl privi cum muşcă din sandvişul suculent. Îi văzu expresia şi spuse:

– Sigur nu...?

– Nu, mulţumesc. Am... am o întîlnire.

Ken Bailey o privi ieşind din birou. Rămase pe gînduri. Se mîndrea cu abilitatea sa de a citi caracterele, dar Jennifer Parker îl încurca. De la televizor şi din presă aflase povestea şi era sigur că cineva o plătise pentru a distruge cazul împotriva lui Michael Moretti. După ce a întîlnit-o, Ken era mai puţin

sigur. Fusese căsătorit o dată şi trecuse prin iad, şi stima foarte puţin femeile. Dar ceva îi spunea că asta e altfel, mai aparte. E frumoasă, inteligentă şi foarte mîndră. *Isuse!* îşi spuse el. *Nu fi tîmpit! O crimă pe conştiinţă e destul.*

La New York nimănui nu-i pasă dacă trăieşti sau mori. Nu te mai autocompătimi! îşi spunea Jennifer. Dar era greu. Resursele sale ajunseseră la optsprezece dolari, chiria apartamentului trebuia plătită, iar chiria biroului trebuia de asemenea plătită peste două zile. Nu mai avea bani să stea la New York şi nu avea destui bani să plece. Sunase toate firmele de avocatură, în ordine alfabetică, încercînd să obţină o slujbă. A telefonat din cabine publice fiindcă se jena de Ken Bailey şi de Otto Wenzel. Rezultatul era întotdeauna acelaşi. Nimeni nu era interesat să o angajeze. Va trebui să se întoarcă la Kelso şi să obţină o slujbă ca asistentă sau secretară la unul din prietenii tatălui ei. Cît de mult ura lucrul ăsta! Era o înfrîngere amară, dar nu mai avea de ales. Se va întoarce acasă. Problema imediată era transportul. Se uită prin ediţia de după-amiază a lui *New York Post* şi găsi un anunţ al cuiva care voia să împartă cheltuielile de benzină pînă la Seattle. Indica şi un număr de telefon şi Jennifer îl formă. Nu răspundea nimeni. Se hotărî să mai încerce o dată mîine dimineaţă.

A doua zi Jennifer se duse pentru ultima oară la birou. Otto Wenzel lipsea, dar Ken Bailey era acolo, ca de obicei, la telefon. Purta blue-jeans şi un pulover de caşmir.

– V-am găsit soţia, spunea. Singura problemă, amice, e că nu vrea să vină acasă... Ştiu. Cine poate şti ce au femeile în cap?... *Okay*. Vă spun unde este şi puteţi încerca s-o convingeţi. Îi dădu adresa unui hotel din centrul oraşului.

– Cu plăcere.

Închise telefonul şi se întoarse spre Jennifer:

– Ai întîrziat în dimineața asta.

– Mr. Bailey, eu... mi-e teamă că trebuie să plec. Îți voi trimite banii de chirie imediat ce voi putea.

Ken Bailey se lăsă pe spate în scaun și o studie. Privirea lui o făcea pe Jennifer să nu se simtă bine.

– O să fie în regulă? îl întrebă.

– Înapoi la Washington?

Jennifer aprobă.

– Înainte de a pleca, vrei să-mi faci o mică favoare? Un prieten avocat mă tot bate la cap să duc niște citații pentru el, iar eu n-am timp. Plătește doisprezece cincizeci pentru fiecare citație plus transportul. Vrei să mă ajuți?

O oră mai tîrziu, Jennifer Parker se găsea în birourile somptuoase ale firmei Peabody and Peabody. Era genul de firmă în care ar fi dorit să lucreze. A fost condusă într-o cameră mică din spate, unde un secretar hărțuit îi întinse un teanc de citații.

– Poftim. Să notați numărul kilometrilor. Aveți mașină, nu?

– Nu, mi-e teamă că...

– Ei, dacă folosiți metroul, țineți contul plăților.

– Bine.

Jennifer își petrecu restul zilei livrînd citații în Bronx, Brooklyn și Queens. La ora opt seara cîștigase cincizeci de dolari. Ajunse înapoi în micuțul ei apartament înghețată și obosită. Dar cel puțin cîștigase niște bani, primii de cînd venise la New York. Iar secretarul i-a spus că mai erau o mulțime de citații de distribuit. Era o muncă grea, trebuia să alergi prin tot orașul, și umilitoare. I-au fost trîntite uși în nas, a fost înjurată, amenințată, iar doi bărbați i-au propus să se culce cu

ei. Perspectiva a încă unei zile ca asta era descurajatoare; şi totuşi, atîta timp cît putea rămîne la New York exista speranţă, indiferent cît de slabă.

Jennifer îşi umplu baia cu apă fierbinte şi intră, scufundîndu-se încet, simţind cum apa caldă o relaxează. Nu-şi dăduse seama cît e de obosită. Hotărî că are nevoie de o masă bună pentru a căpăta curaj. *Mă voi trata singură într-un restaurant adevărat, cu feţe de masă şi şervete,* gîndea Jennifer. *Poate o să fie şi nişte muzică în surdină şi o să beau şi un pahar cu vin alb şi...*

Gîndurile lui Jennifer fură întrerupte de soneria de la uşă. Era un sunet din altă lume. Nu avusese nici un vizitator de cînd se mutase aici, acum două luni. Nu poate să fie decît proprietăreasa, în legătură cu chiria neplătită. Jennifer rămase nemişcată, prea obosită ca să se mişte, sperînd că o să plece.

Soneria se auzi din nou. Fără tragere de inimă, Jennifer se ridică din cadă. Îşi puse un halat şi se duse la uşă.

– Cine e?

O voce masculină îi răspunse:

– Domnişoara Jennifer Parker?

– Da.

– Numele meu este Adam Warner. Sînt avocat.

Uimită, Jennifer puse lanţul la uşă şi o deschise. Bărbatul care stătea în prag avea în jur de treizeci şi cinci de ani, înalt, blond şi lat în umeri, cu nişte ochi verzi-albaştri întrebători în spatele unor ochelari cu rame de corn. Purta costum de comandă, care costase probabil o avere.

– Îmi permiteţi să intru? întrebă.

Golanii nu se îmbracă cu costume de comandă, pantofi Gucci şi cravate de mătase. Şi nici nu au degete lungi cu manichiura făcută cu grijă.

– Un moment.

Scoase lanțul și deschise ușa. În timp ce Adam Warner intra, Jennifer se uită împrejur prin apartament, văzîndu-l cu ochii lui, și se încruntă. Arăta ca un bărbat obișnuit cu lucruri mai bune.

– Cu ce vă pot fi de folos, domnule Warner?

În timp ce vorbea, Jennifer înțelese dintr-o dată de ce se afla omul acela acolo și se simți străbătută de un fior. Era în legătură cu una din slujbele pe care le ceruse! Ar fi vrut să fi fost îmbrăcată cu o rochie frumoasă, să fi avut părul pieptănat, să...

Adam Warner spuse:

– Sînt membru al Comitetului de Disciplină al Asociației Baroului din New York, domnișoară Parker. Procurorul districtual Robert Di Silva și judecătorul Lawrence Waldman au cerut Comisiei de Apel să înceapă procedura de scoatere a dumneavoastră din barou.

4

Biroul de avocatură Needham, Finch, Pierce și Warner se găsea pe Wall Street, nr. 30, ocupînd în întregime ultimul etaj al clădirii. O sută douăzeci și cinci de avocați lucrau în această firmă. Birourile miroseau a bani buni și erau mobilate elegant, corespunzător cu organizația care era una dintre cele mai mari în branșă.

Adam Warner și Stewart Needham își beau ceaiul ritual de dimineață. Stewart Needham era un bărbat trecut de șaizeci de ani. Purta barbă și era îmbrăcat într-un costum de stofă cu vestă. Arăta de parcă ar fi aparținut secolului trecut, dar – așa cum învățaseră sutele de oponenți, spre părerea lor de rău, –

Stewart Needham avea mintea foarte în prezent. Era un titan, dar numele său era cunoscut numai în cercurile unde conta. Prefera să rămînă în umbră şi să-şi folosească considerabila influenţă în legislaţie, guvern sau politica naţională. Se născuse în Noua Anglie şi era un tip taciturn.

Adam Warner era căsătorit cu nepoata lui Needham, Mary Beth, şi era protejatul acestuia. Tatăl lui Adam fusese un senator respectat. Adam însuşi era un avocat strălucit. Cînd a absolvit *magna cum laude* facultatea de drept de la Harvard, a primit oferte de la firme prestigioase din toată ţara. A ales Needham, Finch şi Pierce, iar şapte ani mai tîrziu a devenit partener. Adam avea un fizic atrăgător, era un tip încîntător, iar inteligenţa părea că îi adaugă o nouă dimensiune. Avea o dezinvoltură pe care femeile o găseau provocatoare. Adam îşi construise de mult un sistem pentru descurajarea clientelor înfometate de dragoste. Era căsătorit cu Mary Beth de paisprezece ani şi nu aproba afacerile extraconjugale.

– Încă puţin ceai, Adam? întrebă Steward Needham.

– Nu, mulţumesc.

Adam Warner ura ceaiul şi îl băuse în fiecare dimineaţă în ultimii opt ani numai pentru că nu voise să rănească sentimentele partenerului său. Îl pregătea chiar Needham şi era îngrozitor.

Stewart Needham avea două lucruri în minte şi, în felul său obişnuit, începu cu veştile plăcute.

– Am avut o întîlnire cu cîţiva prieteni aseară, spuse Needham. *Cîţiva prieteni* însemna mai mult ca sigur un grup format din cei mai puternici oameni politici din ţară. Se gîndesc să-ţi ceară să candidezi la postul de senator al Statelor Unite, Adam.

Adam încercă un sentiment de mîndrie. Cunoscînd firea prevăzătoare a lui Needham, era sigur că discuţia a fost mai

mult decît întîmplătoare, altfel Needham n-ar fi amintit-o acum.

– Întrebarea este, bineînțeles, dacă te interesează sau nu. Ar însemna o mulțime de schimbări în viața ta.

Adam Warner era conștient de asta. Dacă ar cîștiga alegerile, ar însemna să se mute la Washington, D.C., să renunțe la avocatură, să înceapă o viață nouă. Sigur, Mary Beth ar fi fericită; Adam nu era sigur de el. Și totuși, era în natura lui să-și asume responsabilități. De asemenea, trebuia să admită că există o anumită satisfacție în putere.

– Aș fi foarte interesat, Stewart.

Stewart Needham dădu din cap mulțumit.

– Bun. Vor fi foarte fericiți. Își mai turnă o ceașcă din ceaiul acela îngrozitor și aduse în discuție, ca din întîmplare, celălalt subiect pe care îl avea în minte. E o mică treabă pe care Comitetul de Disciplină al Baroului ar vrea s-o faci, Adam. N-ar trebui să-ți ia mai mult de o oră sau două.

– Ce este?

– Procesul lui Michael Moretti. Aparent, cineva a plătit pe una dintre tinerele asistente ale lui Bobby Di Silva.

– Am citit despre asta. Canarul.

– Exact. Judecătorul Waldman și Bobby ar vrea ca numele ei să fie șters de pe lista celor ce practică profesia noastră onorabilă. De aceeași părere sînt și eu. Pute.

– Ce vor să fac?

– Fă doar o verificare rapidă dacă fata aia, Parker, a acționat ilegal sau contrar eticii și apoi recomandă scoaterea din barou. I se va transmite o notiță pentru a i se cere să-și susțină cauza și se vor ocupa ei de restul. E o chestiune de rutină.

Adam era uimit de un lucru.

– De ce eu, Stewart? Avem o mulțime de avocați tineri pe aici care se pot ocupa de asta.

– Distinsul nostru procuror districtual a cerut în mod special să te ocupi tu de cazul ăsta. Vrea să fie sigur eă n-o să iasă nimic prost. Cum ştim amîndoi, adăugă el sec, Bobby nu este cel mai iertător om din lume. Vrea pielea femeii ăsteia bătută în cuie pe peretele lui cu trofee.

Adam Warner stătea acolo, gîndindu-se la programul său încărcat.

– Nu se ştie cînd s-ar putea să avem nevoie de vreo favoare din partea biroului procurorului districtual, Adam. *Quid pro quo.*

– *All right,* Stewart.

Adam se ridică în picioare.

– Sigur nu mai vrei un ceai?

– Nu, mulţumesc. A fost la fel de bun ca întotdeauna.

*

* *

Cînd ajunse în biroul lui, Adam Warner o sună pe una dintre asistentele sale, Lucinda, o tînără negresă foarte isteaţă.

– Cindy, adună-mi toate informaţiile pe care le poţi strînge despre un avocat pe nume Jennifer Parker.

Cindy rînji şi spuse:

– Canarul galben.

Toată lumea o cunoştea.

După-amiaza tîrziu, Adam Warner studia înregistrările cazului *Statul New York versus Michael Moretti.* Robert Di Silva i le trimisese prin mesager special. Tîrziu, după miezul nopţii, reuşi să termine. O rugase pe Mary Beth să participe la un dineu fără el şi trimisese după sandvişuri. Cînd termină de citit, nu mai avea nici un dubiu că Michael Moretti ar fi fost găsit vinovat de juriu dacă soarta n-ar fi intervenit prin Jennifer Parker. Di Silva a condus cazul fără greşeală.

Adam se apucă să citească transcrierea depoziției ce fusese luată în camera judecătorului Waldman după aceea.

DI SILVA: Ai absolvit liceul?

PARKER: Da, domnule.

DI SILVA: Ai absolvit facultatea de drept?

PARKER: Da, domnule.

DI SILVA: Și un străin îți întinde un pachet, îți spune să-l dai unui martor-cheie într-un proces privind crime, și tu o faci pur și simplu? N-ai spune că asta întrece orice formă de prostie?

PARKER: Nu s-a întîmplat chiar așa.

DI SILVA: Ai spus că așa a fost.

PARKER: Ce am vrut să spun este că nu credeam că este un străin. Credeam că face parte din personalul dumneavoastră.

DI SILVA: Ce te-a făcut să crezi asta?

PARKER: V-am spus. L-am văzut vorbind cu dumneavoastră și apoi a venit spre mine cu plicul acesta și mi-a spus pe nume și a spus că vreți ca eu să duc martorului plicul. Totul s-a petrecut așa de repede, încît...

DI SILVA: Nu cred că s-a întîmplat chiar așa de repede. Cred că a fost nevoie de timp pentru a aranja totul. Timp pentru a se aranja ca cineva să te plătească.

PARKER: Nu este adevărat. Eu...

DI SILVA: Ce nu este adevărat? Că nu știai că vei da plicul?

PARKER: Nu știam ce este în el!

DI SILVA: Deci este adevărat că cineva te-a plătit.

PARKER: N-am de gînd să vă las să-mi răstălmăciți cuvintele. Nimeni nu m-a plătit.

DI SILVA: Ai făcut-o ca o favoare?

PARKER: Nu. Credeam că acționez conform instrucțiunilor dumneavoastră.

DI SILVA: Ai spus că bărbatul ți-a spus pe nume.

PARKER: Da.

DI SILVA: Cum de îți știa numele?

PARKER: Nu știu.

DI SILVA: Oh, haide. Trebuie să ai vreo idee. Poate doar a ghicit. Poate doar s-a uitat împrejur și a spus: Iată pe cineva care arată de parcă ar chema-o Jennifer Parker. Crezi că așa s-a întîmplat?

PARKER: V-am spus, nu știu.

DI SILVA: De cît timp ești iubita lui Michael Moretti?

PARKER: Domnule Di Silva, am mai trecut prin asta. Mă interogați de cinci ore. Sînt obosită. Nu mai am nimic de adăugat. Îmi dați voie să plec?

DI SILVA: Dacă te miști din scaunul acela, te pun sub stare de arest. Ești într-un mare bucluc, domnișoară Parker. Nu există decît o singură cale de scăpare. Nu mai minți și începe să spui adevărul.

PARKER: V-am spus adevărul. V-am spus tot ce știu.

DI SILVA: Cu excepția numelui celui care ți-a dat plicul. Vreau numele lui. Vreau numele lui și vreau să știu cît te-a plătit.

Mai erau încă treizeci de pagini. Robert Di Silva făcuse tot ce era posibil, doar că n-o bătuse cu bastonul de cauciuc. A rămas la povestea ei.

Adam închise dosarul și își frecă ochii. Era două noaptea. Mîine va rezolva problema Jennifer Parker.

Spre surprinderea lui Adam Warner, cazul lui Jennifer Parker nu se putea rezolva așa ușor. Fiind un tip metodic, făcu o verificare a trecutului lui Jennifer Parker. Pe cît putuse afla, nu avea legături criminale, nici nu exista ceva care ar fi legat-o de Michael Moretti.

Era ceva în cazul ăsta care îl făcea pe Adam să se simtă nesigur. Apărarea lui Jennifer Parker era prea şubredă. Dacă ar fi lucrat pentru Moretti, ar fi protejat-o cu o poveste mai plauzibilă. Aşa cum se prezenta, povestea ei era atît de naivă încît avea aparenţa adevărului.

La prînz, Adam primi un telefon de la procurorul districtual.

– Cum merge, Adam?

– Foarte bine, Robert.

– Înţeleg că ai rolul omului cu securea în problema Jennifer Parker.

Adam Warner se încruntă auzindu-l.

– Am fost de acord să fac o recomandare, da.

– Vreau s-o pun deoparte pentru foarte mult timp.

Pe Adam îl şocă ura din vocea procurorului districtual.

– Uşor, Robert. N-a fost încă scoasă din barou.

Di Silva chicoti.

– Las asta în seama ta, prietene. Tonul se schimbă: Am auzit un zvon că s-ar putea să te muţi la Washington în curînd. Aş vrea să ştii că te poţi baza pe tot sprijinul meu.

Care era considerabil, Adam Warner ştia. Procurorul districtual ocupa de mult timp postul ăsta. Ştia o mulţime de secrete şi ştia cum să stoarcă o mulţime de informaţii.

– Mulţumesc, Robert. Apreciez mult asta.

– Cu plăcere, Adam. Aştept veşti de la tine.

Asta însemnînd Jennifer Parker. *Quid pro quo*-ul de care pomenise Stewart Needham, folosind fata ca pion. Adam Warner se gîndi la cuvintele lui Robert Di Silva: *Vreau s-o pun deoparte pentru foarte mult timp*. Din citirea transcrierii, Adam trase concluzia că nu exista nici o probă clară împotriva lui Jennifer Parker. Numai dacă mărturisea sau numai dacă apărea cineva cu informaţii care dovedeau complicitatea, Di

Silva s-ar fi putut atinge de fată. Conta pe Adam pentru a se răzbuna.

Cuvintele reci, aspre din dosar erau clare, dar Adam ar fi vrut să audă tonul lui Jennifer Parker cînd îşi nega vina.

Avea probleme importante care îi solicitau atenţia, cazuri importante, implicînd clienţi majori. Ar fi fost uşor să-i dea drumul şi să îndeplinească dorinţa lui Stewart Needham, a judecătorului Lawrence Waldman şi a lui Robert Di Silva, dar un fel de instinct îl făcea pe Adam Warner să ezite. Luă din nou dosarul lui Jennifer Parker, mîzgăli cîteva note şi începu să dea cîteva telefoane interurbane.

Lui Adam i se transmisese o responsabilitate şi intenţiona să ducă totul la bun sfîrşit pe cît posibil. Ştia mult prea bine cîte greutăţi, cîte ore de studiu, cîtă muncă trebuie să depui pentru a deveni avocat şi a lua examenul. Era un lucru care necesita ani de zile pentru a fi obţinut şi nu avea de gînd să-l ia cuiva decît dacă era sigur că există o justificare.

A doua zi dimineaţa Adam Warner călătorea cu avionul ce făcea cursa New York – Seattle, Washington. S-a întîlnit cu profesorii lui Jennifer Parker, cu patronul unei firme de avocatură unde lucrase Jennifer ca funcţionară în timpul unei vacanţe de vară şi cu cîţiva dintre foştii ei colegi.

Steward Needham îi telefonă lui Adam în Seattle.

– Ce faci acolo, Adam? Ai un caz important care te aşteaptă aici. Problema aia cu Parker ar fi trebuit să fie o bagatelă.

– S-au ridicat cîteva întrebări, spuse Adam cu grijă. Mă întorc într-o zi sau două, Stewart.

După cîteva clipe de tăcere:

– Înţeleg. Hai să nu pierdem cu ea mai mult timp decît e necesar.

Cînd părăsi Seattle, Adam Warner simţea că o cunoaşte pe Jennifer Parker la fel de bine pe cît se cunoştea ea. Îşi făcuse o imagine asupra fetei din indiciile adunate de la profesorii ei, de la proprietăreasă, de la membrii firmei unde lucrase şi de la colegi. Rezultatul nu semăna deloc cu portretul pe care i-l prezentase Robert Di Silva. Cu excepţia posibilităţii ca Jennifer Parker să fi fost cea mai desăvîrşită actriţă din cîte au trăit vreodată, nu era posibil ca ea să fie amestecată într-o conspiraţie concepută pentru a-l elibera pe Michael Moretti.

Acum, la două săptămîni după conversaţia aceea cu Stewart Needham, Adam Warner se găsea în faţa fetei al cărei trecut îl cercetase. Văzuse fotografiile lui Jennifer în ziare, dar fotografiile nu l-au putut pregăti pentru şocul pe care i l-a produs vederea ei în persoană. Chiar îmbrăcată în rochia aceea veche, nemachiată şi cu părul ud, îţi tăia respiraţia.

Adam spuse:

– Am fost desemnat să cercetez cazul dumneavoastră în legătură cu procesul lui Michael Moretti, domnişoară Parker.

– Nu mai spuneţi!

Jennifer simţi cum o apucă furia. Porni ca o scînteie şi se transformă într-o flacără care explodă în interiorul ei. Tot nu terminaseră cu ea. Aveau de gînd să o facă să plătească pentru tot restul vieţii. Ei bine, îi ajunge. Cînd Jennifer vorbi, vocea îi tremura:

– N-am nimic de adăugat! Duceţi-vă înapoi şi spuneţi-le ce vreţi. Am făcut o prostie, dar din cîte ştiu nu este nici o lege care să condamne prostia. Procurorul districtual crede că cineva m-a plătit. Ridică mîna în aer. Dacă aş fi avut ceva bani, credeţi că aş fi trăit aşa? Vocea începea să i se sugrume. Nu... nu-mi pasă ce vreţi să faceţi. Vreau să fiu lăsată în pace. Acum vă rog să plecaţi!

Jennifer se întoarse şi fugi în baie, trîntind uşa după ea.

Se aşează lîngă cadă, respirînd adînc, ştergîndu-şi lacrimile. Ştia că s-a purtat stupid. *E a doua oară*, gîndi ea cu amărăciune. Ar fi trebuit să se poarte altfel cu Adam Warner. Ar fi trebuit să încerce să-i explice în loc să-l atace. Poate atunci n-ar fi fost scoasă din barou. Dar ştia că astea erau pure speranţe. Trimiterea cuiva să o chestioneze era un fel de înşelătorie. Următorul pas va fi un ordin pentru ea să-şi expună cauza şi maşinăria formalităţilor se va pune în mişcare. Se va forma o comisie din trei avocaţi care vor trimite o recomandare Comitetului de Disciplină, care la rîndul lui va face un raport Comisiei guvernamentale. Recomandarea era o concluzie prevăzută: scoaterea din barou. I se va interzice să practice avocatura în statul New York. Jennifer gîndi cu amărăciune: *E şi o parte bună aici. Pot să ajung în* Guinness Book of Records *pentru cea mai scurtă carieră de avocat din istorie.*

Intră din nou în baia caldă încă, relaxîndu-se. În momentul acela era prea obosită ca să-i mai pese ce i se întîmplă. Închise ochii şi nu se mai gîndi la nimic. Era pe jumătate adormită cînd o trezi răceala apei. Nu-şi dădea seama de cînd zăcea acolo. Ieşi din cadă şi începu să se şteargă cu un prosop. Nu-i mai era foame. Scena cu Adam Warner îi tăiase pofta.

Jennifer îşi pieptănă părul, îşi dădu cu cremă pe faţă şi se decise să se culce fără să mai mănînce. Dimineaţa o să telefoneze în legătură cu drumul spre Seattle. Deschise uşa de la baie şi intră în cameră.

Adam Warner stătea pe un scaun, frunzărind o revistă. Ridică privirea în timp ce Jennifer intra, goală.

– Mă scuzaţi, spuse Adam. Eu...

Jennifer scoase un mic ţipăt şi zbură în baie, unde îşi puse rochia. Cînd se întoarse era furioasă.

– Interogatoriul s-a terminat. V-am rugat să plecați.

Adam puse revista jos și vorbi calm:

– Domnișoară Parker, credeți că am putea discuta liniștit un moment?

– Nu! Începu iar să se înfurie. N-am nimic de adăugat, nici dumneavoastră, nici nenorocitului ăla de comitet disciplinar. Am obosit să tot fiu tratată ca... ca și cînd aș fi un criminal.

– Am spus cu așa ceva? întrebă încet Adam.

– Nu de aia sînteți aici?

– V-am spus de ce sînt aici. Sînt împuternicit să investighez și să recomand pentru sau împotriva scoaterii din barou. Vreau să aud povestea dumneavoastră.

– Înțeleg. Și cum v-aș putea mitui?

Fața lui Adam se crispă.

– Îmi pare rău, domnișoară Parker.

Se ridică în picioare și porni spre ușă.

– Stai puțin! Adam se întoarse. Iertați-mă, spuse ea. Eu... toată lumea pare să-mi fie ostilă. Îmi cer scuze.

– Scuzele sînt acceptate.

Jennifer fu conștientă dintr-o dată de rochia sărăcăcioasă de pe ea.

– Dacă mai doriți încă să-mi puneți întrebări, am să mă îmbrac și putem sta de vorbă.

– Bineînțeles. Ați luat masa?

Jennifer ezită.

– Știu un mic restaurant franțuzesc, numai bun pentru interogatorii.

Era un bistro liniștit, fermecător, pe Strada 56, în partea de est.

– Nu știe multă lume locul ăsta, spuse Adam Warner după ce se așezară. E proprietatea unui cuplu tînăr de francezi care au lucrat la Les Pyrénées. Mîncarea este excelentă.

Jennifer trebuia să-l creadă pe cuvînt. Era incapabilă să guste ceva. Nu mîncase toată ziua, dar era atît de nervoasă, încît pur şi simplu nu putea să înghită ceva. Încerca să se relaxeze, dar era imposibil. Indiferent ce pretindea, bărbatul fermecător din faţa ei îi era duşman. Şi *era* fermecător, Jennifer trebuia să admită asta. Era amuzant şi atrăgător şi în alte împrejurări lui Jennifer i-ar fi plăcut grozav seara asta; dar nu erau alte împrejurări. Tot viitorul ei se afla în mîinile acestui străin. Următoarele ore vor hotărî în ce direcţie o va apuca viaţa ei de acum încolo.

Adam făcea tot posibilul pentru a încerca să o liniştească. Se întorsese de curînd dintr-o călătorie în Japonia, unde se întîlnise cu persoane din guvern. În cinstea sa s-a dat un banchet.

– Aţi mîncat vreodată furnici îmbrăcate în ciocolată? o întrebă Adam.

– Nu.

– Sînt mai bune decît lăcustele îmbrăcate în ciocolată.

Îi vorbi de o vînătoare pe care o făcuse anul trecut în Alaska, unde fusese atacat de un urs. Vorbi despre orice altceva, numai despre lucrul pentru care erau acolo nu.

Jennifer căuta să se oţelească pentru momentul în care Adam va începe să-i pună întrebări şi cînd, în cele din urmă, abordă subiectul se înţepeni din tot corpul.

Terminase desertul şi spuse liniştit:

– Am să vă pun cîteva întrebări şi n-aş vrea să fiţi necăjită din cauza asta. *Okay?*

Lui Jennifer i se puse un nod în gît. Nu era sigură că va putea vorbi. Dădu din cap.

– Aş vrea să-mi povestiţi exact ce s-a întîmplat în sala de judecată în acea zi. Tot ce vă amintiţi, tot ce aţi simţit. Nu vă grăbiţi.

Jennifer se pregătise să-l înfrunte, să-i spună că poate face cu ea ce dorește. Dar stînd în fața lui Adam Warner, ascultîndu-i vocea liniștită, rezistența ei se topi. Avea încă atît de vie în minte întreaga experiență, încît fie și numai gîndul o durea. Petrecuse mai mult de o lună încercînd să uite. Acum el îi cerea să treacă din nou prin grozăvia aia.

Inspiră adînc și spuse:

– *All right.*

Jennifer începu să povestească, cu poticneli, evenimentele din sala de judecată, vorbind din ce în ce mai repede pe măsură ce se apropia de sfîrșit. Adam stătea liniștit, studiind-o, ascultînd-o, fără să se citească nimic pe chipul lui.

– Bărbatul care ți-a dat plicul... era în biroul procurorului districtual în dimineața aceea cînd ați depus jurămîntul?

– M-am gîndit la asta. Sincer nu-mi amintesc. Erau foarte mulți oameni acolo și toți erau străini.

– L-ați mai văzut vreodată de atunci pe bărbatul acela?

Jennifer dădu din cap neputincioaă.

– Nu pot să-mi aduc aminte. Nu cred.

– Ați spus că l-ați văzut vorbind cu procurorul districtual puțin mai înainte de a vă da plicul. L-ați văzut pe procurorul districtual dîndu-i plicul?

– Hmmm... Nu.

– L-ați văzut pe acest bărbat vorbind efectiv cu procurorul districtual sau doar era în grupul din jurul său?

Jennifer închise ochii o secundă, încercînd să-și aducă aminte exact momentul acela.

– Îmi pare rău. Totul s-a întîmplat atît de repede... Nu știu.

– Aveți vreo idee cum de știa numele dumneavoastră?

– Nu.

– Sau de ce v-a ales pe dumneavoastră?

– Asta-i uşor de răspuns. Probabil cunoştea un idiot de la prima vedere. Scutură din cap: Nu. Îmi pare rău, domnule Warner, n-am nici o idee.

– Ştiţi, s-a făcut foarte multă vîlvă şi presiune în cazul ăsta. Procurorul districtual Di Silva îl urmăreşte pe Michael Moretti de mult timp. Pînă ai apărut dumneata, avea un caz perfect. P.D. nu este prea fericit din cauza dumneavoastră.

– Nici eu nu-s prea fericită din cauza mea.

Jennifer nu-l putea acuza pe Adam Warner pentru ce trebuia să facă. El îşi îndeplinea misiunea. Voiau s-o distrugă şi reuşiseră. Adam Warner nu era răspunzător pentru asta; era doar instrumentul pe care îl foloseau.

Jennifer simţi o dorinţă acută de a fi singură. Nu voia să mai vadă cineva cît e de nenorocită.

– Îmi pare rău, se scuză ea. Eu... nu mă simt prea bine. Aş vrea să plec acasă, vă rog.

Adam o studie un moment.

– V-aţi simţi cumva mai bine dacă v-aş spune că voi recomanda să se renunţe la procedura de scoatere din barou?

A trebuit să treacă vreo cîteva secunde pentru ca Jennifer să-şi dea seama. Se uită la el, mută, urmărindu-i expresia feţei, privindu-i ochii verzi din spatele ochelarilor.

– Vorbiţi serios?

– A fi avocat e un lucru foarte important pentru dumneavoastră, nu? o întrebă Adam.

Jennifer se gîndi la tatăl ei şi la biroul confortabil, şi la conversaţiile pe care le aveau, şi la anii lungi de facultate, şi la speranţele şi visurile lor. *Vom fi asociaţi. Grăbeşte-te să obţii examenul de avocat.*

– Da, şopti Jennifer.

– Dacă poţi trece peste un început greu, am senzaţia că vei fi foarte bună.

Jennifer îl răsplăti cu un zîmbet recunoscător.

– Mulțumesc, am de gînd să încerc.

Repetă cuvintele de cîteva ori în minte. *Am de gînd să încerc!* N-avea nici o importanță că avea un birou împreună cu un detectiv particular și cu un bărbat care recupera mașini. Era un birou de *avocat*. Era membră a acestei profesii și o lăsau să profeseze. Avea un sentiment de exaltare. Se uită la Adam și își dădu seama că îi va fi recunoscătoare pentru totdeauna.

Chelnerul începu să strîngă farfuriile de pe masă. Jennifer încercă să vorbească, dar ieși ceva între un rîset și un suspin.

– Domnule Warner...

– Cred că, prin cîte am trecut împreună, poate fi Adam.

– Adam...

– Da.

– Sper să nu stric relația noastră, dar... mi-e foame!

5

Următoarele săptămîni trecură în goană. Jennifer era ocupată de dimineață pînă seara, ducînd somații – ordine ale curții de a apărea pentru a răspunde la o acțiune legală – și citații – ordine ale curții de a apărea ca martor. Știa că șansele sale de a ajunge să lucreze la o firmă mare sînt minore: din cauza scandalului în care a fost implicată nimeni n-ar fi angajat-o. Trebuia să găsească un mijloc de a-și crea singură o reputație.

În timpul ăsta avea un teanc de somații și citații pe birou de la Peabody and Peabody. Nu semăna chiar cu ceea ce se numește practicarea avocaturii, dar reprezenta doisprezece-cincizeci plus cheltuielile.

Ocazional, cînd Jennifer lucra tîrziu, Ken Bailey o ducea la un restaurant pentru masa de seară. Părea un bărbat cinic, dar Jennifer simţea că este o faţadă. Simţea că este singur. Absolvise Brown University şi era isteţ şi cult. Nu-şi putea imagina de ce se mulţumea să-şi petreacă viaţa lucrînd într-un birou nenorocit, încercînd să găsească soţii sau soţi dispăruţi. Era ca şi cum s-ar fi mulţumit cu gîndul că este sortit eşecului şi îi era frică să încerce să ţintească mai sus.

Odată, cînd Jennifer a adus în discuţie subiectul căsătoriei lui, a mîrîit:

– Nu e treaba ta!

Iar Jennifer n-a mai adus vorba niciodată.

Otto Wenzel era complet diferit. Bărbatul micuţ, cu burtică, era căsătorit şi fericit. O privea pe Jennifer ca pe o fiică şi-i aducea constant supe şi prăjituri pe care le făcea soţia lui. Din nefericire, soţia lui gătea îngrozitor, dar Jennifer se forţa să mănînce tot ce-i aducea ca să nu-l jignească. Într-o vineri seară, a fost invitată la cină la Wenzel acasă. Doamna Wenzel a pregătit varză înăbuşită, specialitatea ei. Varza era crudă, carnea tare, iar orezul nefiert. Întreaga mîncare înota într-un lac de grăsime de pui. Jennifer a atacat-o cu curaj, luînd înghiţituri mici şi împingînd mîncarea prin farfurie pentru a părea că mănîncă.

– Cum ţi-a plăcut? a întrebat-o doamna Wenzel.

– E... e mîncarea mea favorită.

Din ziua aceea Jennifer lua masa la ei în fiecare vineri, iar doamna Wenzel pregătea întotdeauna mîncarea ei favorită.

Într-o dimineaţă devreme, Jennifer primi un telefon de la secretara personală a domnului Peabody, Jr.

– Mr. Peabody ar vrea să vă vadă la ora unsprezece. Să fiţi punctuală, vă rog.

– *Yes, ma'am.*

Pînă atunci, Jennifer nu avusese de-a face decît cu secretari şi funcţionari la birourile Peabody. Era o firmă mare, prestigioasă, una din acelea la care visau tinerii avocaţi să ajungă într-o bună zi. În drum spre Peabody and Peabody, imaginaţia lui Jennifer începu să lucreze. Dacă domnul Peabody însuşi voia să o vadă, trebuie să fie în legătură cu ceva important. Probabil că voia să-i ofere o slujbă de avocat la firma lui, să-i dea şansa de a dovedi ce poate. Va fi o surpriză pentru toţi. Poate într-o zi va fi chiar Peabody, Peabody and Parker.

Jennifer a stat treizeci de minute pe coridorul de afară şi la exact ora unsprezece a intrat în anticameră. Nu voia să pară prea dornică de a obţine postul. A fost lăsată să aştepte două ore şi în cele din urmă a fost introdusă în biroul domnului Peabody, Jr. Era un bărbat înalt şi slab, purtînd un costum cu vestă şi pantofi făcuţi de comandă la Londra.

Nu o invită să ia loc.

– Domnişoară Potter... avea o voce ascuţită, neplăcută.

– Parker.

Luă o bucată de hîrtie de pe birou.

– Asta-i o somaţie. Aş vrea să o duceţi.

În acel moment Jennifer simţi că nu va ajunge membru al firmei. Domnul Peabody îi întinse somaţia şi spuse:

– Onorariul dumneavoastră va fi cinci sute de dolari.

Jennifer era sigură că n-a auzit bine.

– Aţi spus cinci sute de dolari?

– Exact. Dacă reuşiţi, bineînţeles.

– E o problemă, ghici Jennifer.

– Ei, da, admise domnul Peabody. Încercăm de mai bine de un an să-i dăm somaţia omului ăsta. Îl cheamă William Carlisle. Locuieşte pe o proprietate în Long Island şi nu pleacă

niciodată de acasă. Să fiu cinstit, cîteva zeci de oameni au încercat să i-o dea. Are un majordom care îl păzeşte şi nu lasă pe nimeni să se apropie de el.

– Nu văd cum aş putea eu...

Mr. Peabody se aplecă înainte.

– E o miză foarte mare aici, dar nu-l pot aduce pe William Carlisle la tribunal decît dacă îi dăm somaţia, domnişoară Potter. Jennifer nu se mai osteni să-l corecteze. Crezi că poţi s-o faci?

Jennifer se gîndi la ce ar fi putut face cu cinci sute de dolari.

– O să găsesc o cale.

La ora două după-amiază, Jennifer se afla în faţa impunătoarei proprietăţi a lui William Carlisle. Casa era în stil georgian, aşezată în mijlocul a zece acri de teren întreţinut cu grijă. Un drum şerpuit ducea în faţa casei, înconjurată de pini înalţi. Jennifer se gîndise mult la problema ei. Din moment ce era imposibil să intre în casă, singura soluţie era să găsească un mod de a-l scoate pe domnul William Carlisle afară.

La două sute de metri în josul străzii se afla camionul unor grădinari. Jennifer îl studie un moment, apoi se îndreptă spre el, căutîndu-i pe grădinari. Erau trei la lucru şi erau japonezi.

Jennifer se apropie de ei.

– Cine-i şeful aici?

Unul dintre ei se ridică.

– Eu sînt.

– Am o mică treabă pentru voi, începu Jennifer.

– Îmi pare rău, domnişoară. Ocupaţi.

– N-o să ia decît cinci minute.

– Nu. Imposibil...

– Vă dau o sută de dolari.

Cei trei bărbaţi se opriră pentru a se uita la eà.

– Ne plătiţi o sută de dolari pentru cinci minute de lucru?

– Exact.

– Ce trebuie să facem...?

Cinci minute mai tîrziu, camionul trase pe drumul lui William Carlisle şi Jennifer şi cei trei grădinari coborîră din el. Jennifer se uită de jur împrejur, alese un copac frumos de lîngă intrare şi le spuse grădinarilor.

– Săpaţi-l.

Îşi luară lopeţile din camion şi începură să sape. N-a trecut un minut şi uşa de la intrare s-a deschis. Un bărbat enorm, îmbrăcat în livrea, ieşi ca o furtună.

– Ce dracu' faceţi aici?

– Pepiniera Long Island, spuse Jennifer înţepat. Luăm toţi copacii ăştia.

Majordomul se zgîia la ea.

– Cee...?

Jennifer arătă o hîrtie.

– Am aici un ordin să sap toţi copacii ăştia.

– E imposibil! Domnul Carlisle ar fi fost înştiinţat! Se întoarse spre grădinari: Opriţi-vă!

– Uite ce, domnule, spuse Jennifer. Eu nu-mi fac decît slujba. Se uită la grădinari: Continuaţi, băieţi.

– Nu! strigă majordomul. Vă spun că e o greşeală! Domnul Carlisle n-a dat nici un ordin de felul ăsta.

Jennifer ridică din umeri şi-i răspunse:

– Şeful meu zice că da.

– Unde-l pot găsi pe şeful dumneavoastră?

Jennifer se uită la ceas.

– Este plecat cu o treabă în Brooklyn. Se va întoarce la birou în jur de ora şase.

Majordomul se uită la ea furios.

– Un moment! Nu faceți nimic pînă mă întorc.

– Continuați, le spuse Jennifer grădinarilor.

Majordomul se întoarse și intră în casă, trîntind ușa după el. Cîteva secunde mai tîrziu, ușa se deschise și majordomul veni însoțit de un bărbat între două vîrste.

– Vreți să-mi spuneți, vă rog, ce naiba se întîmplă aici?

– Ce vă interesează pe dumneavoastră? spuse Jennifer.

– Vă spun eu de ce mă interesează, se răsti bărbatul. Eu sînt William Carlisle și din întîmplare asta-i proprietatea mea.

– În acest caz, domnule Carlisle, spuse Jennifer, am ceva pentru dumneavoastră. Băgă mîna în buzunar și îi puse somația în mînă. Se întoarse spre grădinari: Puteți să vă opriți acum.

În dimineața următoare, devreme, Adam Warner telefonă. Jennifer îi recunoscu vocea imediat.

– M-am gîndit că ai vrea să știi, spuse Adam, că s-a renunțat oficial la procedura de scoatere din barou. Nu mai ai de ce să-ți faci griji.

Jennifer închise ochii și rosti o rugăciune de mulțumire în gînd.

– Nu... nu pot să-ți spun cît de mult apreciez ce ai făcut.

– Justiția nu este întotdeauna oarbă.

Nu i-a spus nimic de scena pe care a avut-o cu Stewart Needham și Robert Di Silva. Needham a fost dezamăgit, dar filozof.

Procurorul districtual a reacționat ca un taur turbat:

– O lași pe tîrfa asta să scape? Isuse Cristoase, e Mafia, Adam! Nu vezi? Te-a păcălit!

Și tot așa, pînă cînd Adam s-a plictisit:

– Toate dovezile împotriva ei sînt circumstanțiale, Robert. A fost în locul nepotrivit, la momentul nepotrivit, și a căzut în cursă. Nu pare Mafia pentru mine.

În cele din urmă Robert Di Silva a spus:

– *Okay*, deci este încă avocat. Mă rog lui Dumnezeu să practice în New York, fiindcă în momentul în care va călca într-una din sălile mele de judecată, am de gînd s-o șterg de pe fața pămîntului.

Acum, vorbind cu ea, Adam nu-i spuse nimic din toate astea. Jennifer își făcuse un dușman de moarte, dar nu se putea face nimic. Robert Di Silva era un bărbat răzbunător, iar Jennifer o țintă vulnerabilă. Deșteaptă, idealistă și dureros de tînără și frumoasă.

Adam știa că nu trebuie să o mai vadă niciodată.

Trecuseră zile, și săptămîni, și luni cînd Jennifer era gata să renunțe. Pe ușă încă mai scria „Jennifer Parker – Avocat", dar nu înșela pe nimeni, cu atît mai puțin pe ea. Nu practica avocatura. Zilele ei treceau alergînd prin ploaie, noroaie și zăpadă, ducînd citații și somații unor oameni care o urau pentru asta. Din cînd în cînd accepta cîte un caz *pro bono*, ajutîndu-i pe bătrîni să capete de mîncare, rezolvînd diverse probleme legale ale ghetourilor de negri și porto-ricani. Dar se simțea prinsă în cursă.

Nopțile erau mai rele decît zilele. Nu se mai sfîrșeau, fiindcă Jennifer avea insomnie, iar atunci cînd adormea, visurile îi erau pline de demoni. Începuseră în noaptea în care mama ei îi părăsise pe ea și pe tatăl ei.

Suferea de singurătate. Ieșea ocazional cu avocați tineri, dar în mod inevitabil se trezea comparîndu-i cu Adam Warner și nu trecea nici unul examenul. Ieșea la o cină și la un film sau o piesă, după care urma o luptă la ușa ei. Jennifer nu era

niciodată sigură dacă se aşteptau să se culce cu ei fiindcă îi plătiseră cina sau fiindcă trebuiau să urce cele patru etaje. Erau momente cînd se simţea tentată să accepte numai pentru a avea pe cineva cu ea peste noapte, pe cineva care s-o ţină în braţe, cu care să vorbească. Dar avea nevoie de mult mai mult în patul ei decît de un trup cald care vorbea; avea nevoie de cineva căruia îi păsa de ea, cineva de care să aibă grijă.

Bărbaţii cei mai interesanţi care îi făceau propuneri lui Jennifer erau cu toţii însuraţi, iar ea refuza invariabil să iasă cu vreunul. Îşi aducea aminte o frază din filmul acela minunat al lui Billy Wilder, „Apartamentul": „Cînd eşti îndrăgostită de un bărbat însurat nu trebuie să-ţi faci ochii cu rimel". Mama lui Jennifer a distrus o căsătorie, l-a ucis pe tatăl ei. Asta nu putea uita niciodată.

Veni Crăciunul, apoi Anul Nou. Jennifer petrecu sărbătorile singură. Ninsese foarte mult, iar oraşul arăta ca o ilustrată uriaşă. Jennifer mergea pe străzi privind oamenii cum se grăbesc spre căldura căminului lor şi se simţea goală pe dinăuntru. Îi lipsea teribil tatăl ei. Fu fericită cînd se terminară sărbătorile. *O mie nouă sute şaptezeci va fi un an mai bun,* îşi spunea Jennifer.

În cele mai rele zile ale ei, Ken Bailey încerca să o dispună. O ducea la Madison Square Garden să-i vadă jucînd pe Rangers, la un club disco sau la vreo premieră de teatru ori film. Jennifer ştia că îl atrage persoana ei, dar totuşi el păstra o barieră între ei.

În martie, Otto Wenzel decise că trebuie să se mute în Florida împreună cu soţia.

– Oasele mele au ajuns prea bătrîne pentru iernile din New York, îi spuse lui Jennifer.

– O să-mi lipseşti.

Jennifer era sinceră. Începuse să ţină cu adevărat la el.

– Să ai grijă de Ken.

Jennifer se uită la el curioasă.

– Nu ţi-a spus niciodată, nu?

– Ce să-mi spună?

Ezită puţin, apoi spuse:

– Soţia lui s-a sinucis. Îşi reproşează.

Jennifer era şocată.

– Îngrozitor! De ce... de ce a făcut asta?

– L-a prins pe Ken cu un tînăr blond în pat.

– Oh, Dumnezeule!

– L-a împuşcat pe Ken, apoi a întors pistolul spre ea. El a supravieţuit. Ea nu.

– Vai... Nu bănuiam că... că...

– Ştiu. Zîmbeşte foarte mult, dar îşi duce propriul iad înăuntru.

– Mulţumesc că mi-ai spus.

Cînd Jennifer se întoarse la birou, Ken spuse:

– Deci Bătrînul Otto ne părăseşte.

– Da.

Ken Bailey rînji:

– Am rămas tu şi cu mine împotriva lumii.

– Cred că da.

Şi într-un fel, gîndi Jennifer, *este adevărat.*

Jennifer îl privea pe Ken cu alţi ochi acum. Luau masa împreună şi Jennifer nu vedea nici un semn de homosexualitate la el, dar ştia că Otto Wenzel spusese adevărul; Ken Bailey îşi ducea propriul iad în interior.

Cîţiva clienţi începură să calce în biroul ei. De obicei erau îmbrăcaţi sărăcăcios, dezorientaţi şi, în unele cazuri, puţin nebuni.

Prostituate veneau să-i ceară lui Jennifer să se ocupe de cauţiunea lor, iar Jennifer era uimită cît de tinere şi frumoase erau unele. Deveniseră o sursă de cîştig – mică, dar stabilă. Nu-şi putea da seama cine i le trimitea. Cînd îl întrebă pe Ken Bailey, acesta ridică din umeri a neştiinţă şi plecă.

De cîte ori venea un client s-o vadă pe Jennifer, Ken Bailey pleca discret. Era ca un tată mîndru, încurajînd-o să reuşească.

Lui Jennifer i se oferiră cîteva cazuri de divorţ şi le refuză. Nu putea uita ceva ce spusese odată un profesor de-al ei: *Divorţul este pentru practica avocăţească ceea ce proctologia este pentru practica medicală.* Majoritatea avocaţilor care se ocupau de divorţuri aveau reputaţie proastă. Se spunea că atunci cînd un cuplu vede roşu, avocaţii văd verde. Unui avocat scump care se ocupa de divorţuri i se spunea *bombardier*, fiindcă folosea explozive legale puternice pentru a cîştiga un caz, iar în timpul procesului distrugea adesea soţul, soţia şi copiii.

Apăruseră în biroul lui Jennifer şi cîţiva clienţi care arătau uimitor.

Erau bine îmbrăcaţi, cu un aer de siguranţă, iar cazurile pe care le aduceau nu erau banalele cazuri de doi bani cu care se obişnuise. Era vorba de probleme cu proprietăţi care puneau în joc sume substanţiale şi procese de care orice firmă mare ar fi fost încîntată să se ocupe.

– Unde aţi auzit de mine? îi întreba Jennifer.

Răspunsurile erau întotdeauna evazive. De la un prieten... Am citit despre dumneavoastră... numele dumneavoastră a fost menţionat la o petrecere... De-abia atunci cînd unul dintre clienţii ei, în timpul expunerii propriei probleme, a pomenit numele lui Adam Warner, Jennifer a înţeles.

– Domnul Warner v-a trimis la mine, nu?

Clientul era încurcat.

– Ştiţi, de fapt mi-a sugerat că ar fi mai bine să nu-l pomenesc.

Jennifer se decise să-i telefoneze lui Adam. La urma urmei, îi datora o grămadă de mulţumiri. Va fi politicoasă, dar oficială. Bineînţeles, nu-l va lăsa să aibă impresia că l-a căutat pentru alt motiv decît pentru a-şi exprima recunoştinţa. Repetă în gînd de cîteva ori ce avea să-i spună. Cînd în cele din urmă căpătă destul curaj pentru a-i telefona, o secretară o informă că domnul Warner era în Europa şi nu era aşteptat să se întoarcă decît după cîteva săptămîni. A fost un duş rece care a deprimat-o pe Jennifer.

Se trezi gîndindu-se la Adam Warner din ce în ce mai des. Continua să-şi aducă aminte întruna de seara în care venise în apartamentul ei şi cît de urît se purtase. A fost minunat cum s-a descurcat el cu ieşirea ei copilărească atunci cînd şi-a vărsat mînia pe el. Acum, pe lîngă tot ce făcuse pentru ea, îi trimitea şi clienţi.

Jennifer aşteptă trei săptămîni şi apoi îi telefonă lui Adam din nou. Acum era în America de Sud.

– Aveţi vreun mesaj? întrebă secretara.

Jennifer ezită.

– Nici un mesaj.

Jennifer încercă să nu se mai gîndească la el, dar era imposibil. Se întreba dacă e căsătorit sau logodit. Se întreba cum ar fi dacă ar fi doamna Adam Warner. Se întreba dacă nu cumva înnebunise.

Din cînd în cînd, Jennifer dădea peste numele lui Michael Moretti în ziare sau în revistele săptămînale. Era un articol amplu în *New Yorker* despre Antonio Granelli şi familiile Mafiei din est. Se spunea despre Antonio Granelli că

este bolnav şi Michael Moretti, ginerele său, se pregătea să ia în stăpînire imperiul. *Life* publică un articol despre stilul de viaţă al lui Michael Moretti, iar la sfîrşit vorbi de procesul lui. Camillo Stela îşi executa pedeapsa la Leavenworth, în timp ce Michael Moretti umbla liber. Le aducea aminte cititorilor cum Jennifer Parker distrusese cazul care l-ar fi trimis în închisoare sau pe scaunul electric. Scaunul electric? Ar fi întors ea însăşi comutatorul cu bucurie.

Majoritatea clienţilor lui Jennifer erau oameni neînsemnaţi, dar făcea astfel o şcoală de nepreţuit. De-a lungul timpului, Jennifer ajunsese să cunoască toate camerele din Tribunalul de pe 100 Centre Street şi oamenii care treceau pe acolo.

Cînd unul dintre clienţii ei era arestat pentru furt din magazine, prostituţie sau droguri, Jennifer se ducea să aranjeze cauţiunea, iar tocmeala era un mod de viaţă.

– Cauţiunea este fixată la cinci sute de dolari.

– Domnule preşedinte, acuzatul nu are atîţia bani. Dacă curtea ar reduce cauţiunea la două sute de dolari, ar putea să se întoarcă la lucru şi să-şi întreţină familia.

– Foarte bine. Două sute.

– Mulţumesc, domnule preşedinte.

Jennifer ajunsese să-l cunoască pe şeful camerei de reclamaţii, acolo unde se trimiteau copiile rapoartelor de arestare.

– Iar tu, Parker! Pentru numele lui Dumnezeu, tu nu dormi niciodată?

– *Hello*, locotenente. Un client al meu a fost arestat pentru vagabondaj. Pot să văd procesul-verbal? Numele e Connery. Clarence Connery.

– Spune-mi ceva, dulceaţă. De ce vii aici la trei dimineaţa pentru a apăra un vagabond?

Jennifer rînji.

– Mă împiedică să fac trotuarul.

Se familiarizează cu procesele de noapte, ținute în Camera 218 din tribunalul din Centre Street. Era o lume rău mirositoare, suprapopulată, cu un argou propriu, misterios. Jennifer fu derutată la început.

– Parker, clientul tău este arestat pentru filpain.

– Clientul meu este arestat pentru ce?

– Filpain. Spargere, cu Forțare, Intrare, Locuință, Persoană, Armată, Intenție de omor, Noaptea. Te-ai prins?

– M-am prins. O reprezint pe domnișoara Luna Tarner.

– Iisuse Hristoase!

– Vreți să-mi spuneți care sînt acuzațiile?

– Stai așa. Să-i găsesc biletul. Luna Tarner. Iat-o. Pros. Ridicată de BAC, jos dedesubt.

– *Bac?*

– Ești nouă pe aici, hîî? BAC este Brigada Anti-Crime. O *pros* este o prostituată, iar *jos dedesubt* este Strada 42, la sud. *Capișî?*

– Capisco.

Sălile de judecată de noapte o deprimau pe Jennifer. Erau pline de o maree umană care urca și cobora fără încetare, udînd malurile justiției.

În fiecare noapte erau mai mult de o sută cincizeci de cazuri. Erau tîrfe și hoți, bețivi și drogați. Erau portoricani, și mexicani, și evrei, și irlandezi, și greci, și italieni, și erau acuzați de viol și furt și port de armă sau droguri ori prostituție. Și toți aveau ceva comun: erau săraci. Săraci, și învinși, și pierduți. Erau drojdia societății. Mare parte din ei proveneau din Harlem; și fiindcă nu mai erau locuri în închisori, cei mai mulți, cu excepția cazurilor grave, erau eliberați sau amendați. Se întorceau acasă pe St. Nicholas Avenue and Morningside

şi Manhattan Avenues, unde în trei mile pătrate locuiau două sute treizeci şi trei de mii de negri, opt mii de portoricani şi aproximativ un milion de şobolani.

Majoritatea clienţilor care veneau în biroul lui Jennifer erau oameni puşi la pământ de sărăcie. Erau oameni care se resemnaseră de mult. Jennifer înţelese că spaimele lor îi întreţineau încrederea în sine. Cu siguranţă că nu se putea mîndri că este un exemplu de succes, dar ştia că există totuşi o mare diferenţă între ea şi clienţii săi. Nu se va resemna niciodată.

Ken Bailey îi făcu cunoştinţă lui Jennifer cu părintele Francis Joseph Ryan. Părintele Ryan avea aproape şaizeci de ani, un bărbat volubil, plin de viaţă, cu păr cărunt, ondulat. Avea întotdeauna nevoie de o tunsoare. Jennifer îl simpatiză de la prima vedere.

Din cînd în cînd, cîte un enoriaş de-al său dispărea, iar părintele Ryan venea la Ken să-l ajute. Invariabil, Ken îl găsea pe soţ, soţie, fiu sau fiică. Niciodată nu se punea problema plăţii.

Într-o după-amiază, cînd Jennifer era singură, părintele Ryan trecu pe la biroul ei.

– Ken nu este, părinte Ryan. Nu se întoarce astăzi.

– De fapt, pe tine voiam să te văd, Jennifer. Se aşează pe scaunul de lemn din faţa biroului ei. Am un prieten care are o mică problemă.

Aşa începea întotdeauna cu Ken.

– Da?

– E un enoriaş bătrîn şi dragul de el are probleme cu plata asigurărilor sociale. S-a mutat în parohia mea acum cîteva luni şi un nenorocit de computer i-a pierdut toate datele, fie să-l cuprindă flăcările iadului.

– Înţeleg.

– Ştiam c-ai să înţelegi, spuse părintele Ryan ridicîndu-se. Mi-e teamă că nu va fi vorba de nici o plată pentru tine.

Jennifer zîmbi.

– Nu-ţi face probleme. Voi încerca să îndrept lucrurile.

A crezut că va fi simplu, dar i-au trebuit trei zile să obţină reprogramarea computerului.

O lună mai tîrziu, într-o dimineaţă, părintele Ryan intră în biroul lui Jennifer şi spuse:

– Nu-mi place să te deranjez, draga mea, dar am un prieten care are o mică problemă. Mi-e teamă că n-are... Ezită.

– ...bani, ghici Jennifer.

– Ah! Asta e. Exact. Dar sărmanul are mare nevoie de ajutor.

– *All right*. Povesteşte-mi.

– Îl cheamă Abraham. Abraham Wilson. Este băiatul unuia dintre enoriaşii mei. Abraham ispăşeşte o condamnare pe viaţă în Sing-Sing pentru uciderea proprietarului unui magazin de băuturi în timpul unei spargeri.

– Dacă a fost condamnat şi îşi ispăşeşte pedeapsa, nu văd cum aş putea să-l ajut, părinte.

Părintele Ryan se uită la Jennifer şi oftă.

– Nu asta-i problema lui.

– Nu este?

– Nu. Acum cîteva săptămîni, Abraham a mai ucis un om – un prizonier pe nume Raymond Thorpe. Vor să-l judece pentru crimă şi vor cere pedeapsa capitală.

Jennifer citise ceva despre cazul ăsta.

– Dacă mi-aduc aminte, l-a bătut pînă a murit.

– Aşa zic ei.

Jennifer luă o hîrtie şi un creion.

– Ştii cumva dacă a fost vreun martor?

– Mi-e teamă că da.

– Cîţi?

– Oh, o sută şi ceva. S-a întîmplat în curtea închisorii, ştii...

– Grozav. Şi ce vrei să fac eu?

Părintele Ryan spuse simplu:

– Să-l ajuţi pe Abraham.

Jennifer puse creionul jos.

– Părinte, o să fie nevoie de Şeful tău pentru asta. Se rezemă de spetează. L-a lovit de trei ori. Este negru, este un criminal condamnat şi a mai omorît un om în faţa a o sută de martori. Presupunînd că a făcut-o, nu există nici un motiv în favoarea apărării. Dacă alt prizonier l-a ameninţat, existau gardieni cărora le putea cere să-l ajute. În schimb, a luat legea în mîinile lui. Nu există nici un juriu în lume care să nu-l găsească vinovat.

– Este totuşi o fiinţă omenească. Nu vrei măcar să vorbeşti cu el?

Jennifer oftă.

– O să vorbesc cu el, dacă vrei, dar nu fac nici o promisiune.

Părintele Ryan dădu din cap.

– Înţeleg. O să fie probabil multă publicitate.

Închisoarea Sing-Sing se găseşte în orăşelul Ossining, treizeci de mile de Manhattan, pe malul de est al rîului Hudson.

Jennifer se duse cu autobuzul. Îi telefonase directorului adjunct şi făcuse aranjamentele pentru a-l vedea pe Abraham Wilson.

Pe drum, Jennifer simţi un sentiment de împlinire pe care nu-l mai avusese de mult. Era în drum spre Sing-Sing

pentru a se întîlni cu un posibil client acuzat de crimă. Era genul de cazuri pentru care studiase, se pregătise. Se simțea într-adevăr avocat pentru prima oară de un an de zile și totuși știa că nu este realistă. Nu se ducea să vadă un client. Se ducea să-i spună unui om că nu-l poate reprezenta. Nu-și putea permite să se amestece într-un caz cu atîta publicitate și pe care n-avea nici o șansă să-l cîștige.

Abraham Wilson va trebui să găsească pe altcineva să-l apere.

Un taxi rablagit o duse pe Jennifer de la stația de autobuz la penitenciarul situat în mijlocul a șaptezeci de acri de teren lîngă rîu. Apăsă pe butonul soneriei de la intrare, un gardian îi deschise ușa, îi controlă numele pe o listă și o îndrumă spre biroul directorului adjunct.

Directorul adjunct era un bărbat solid, cu o tunsoare militărească și urme de vărsat de vînt pe față. Se numea Howard Patterson.

– V-aș ruga să-mi spuneți tot ce știți despre Abraham Wilson.

– Dacă sînteți în căutarea vreunui lucru bun, n-o să-l găsiți aici. Patterson se uită la dosarul din fața lui. Wilson a intrat și a ieșit din închisoare toată viața. A fost prins furînd mașini la unsprezece ani, arestat pentru bătaie urmată de furt la treisprezece ani, ridicat pentru viol la cincisprezece ani, a devenit proxenet la optsprezece, a ispășit o pedeapsă fiindcă a băgat-o în spital pe una dintre fetele lui... Frunzări dosarul. Tot ce vă trece prin cap – înjunghieri, furt cu mînă armată și în final – crimă.

Era deprimant.

Jennifer întrebă:

– Există vreo șansă ca Abraham Wilson să *nu*-l fi ucis pe Raymond Thorpe?

– Lăsaţi-o baltă. Wilson e primul care admite, dar n-ar conta chiar dacă neagă. Avem o sută douăzeci de martori.

– Pot să-l văd pe domnul Wilson?

Howard Patterson se ridică în picioare.

– Sigur, dar vă pierdeţi timpul.

Abraham Wilson era cea mai urîtă creatură umană pe care Jennifer o văzuse vreodată: negru-tăciune, cu un nas care fusese spart în mai multe locuri, cu cîţiva dinţi lipsă în faţă şi cu nişte ochi mici, vicleni, aşezaţi pe o faţă plină de cicatrice de cuţit. Avea aproximativ un metru-nouăzeci şi era foarte solid. Dacă Jennifer ar fi căutat un cuvînt pentru a-l descrie pe Abraham Wilson, *ameninţător* i-ar fi venit imediat în minte. Îşi putea imagina efectul pe care l-ar avea asupra juriului.

Abraham Wilson şi Jennifer fură introduşi într-o cameră specială de vizavi, cu o împletitură solidă de sîrmă între ei şi cu un gardian la uşă. Wilson tocmai fusese luat din celula în care stătea singur şi clipea din ochi din cauza luminii. Dacă Jennifer venise la întîlnire simţind că probabil nu se va ocupa de caz, după ce l-a văzut pe Abraham Wilson era sigură că nu-l va lua. Doar stînd lîngă el putea simţi ura pe care o degaja persoana lui.

Jennifer deschise discuţia.

– Mă numesc Jennifer Parker. Sînt avocat. Părintele Ryan m-a rugat să vin să vă văd.

Abraham Wilson scuipă prin plasă, împroşcînd-o pe Jennifer cu salivă.

– Căcăciosu' ăla de popă.

E un început minunat, gîndi Jennifer. Făcu un efort pentru a se abţine să-şi şteargă faţa de salivă.

– Aveţi nevoie de ceva aici, domnule Wilson?

Îi zîmbi.

– Un fund de muiere, iubito. Te'nteresează?

Jennifer ignoră răspunsul.

– Vreţi să-mi spuneţi ce s-a întîmplat?

– Hei, vrei povestea la viaţa mea, treb'e să plăteşti. O s-o vînd pentru filme. Poate am să joc chiar eu.

Mînia ce ţîşnea din el era înfricoşătoare. Jennifer nu mai voia altceva decît să plece. Directorul adjunct avusese dreptate. Îşi pierdea timpul.

– Mi-e teamă că nu pot să vă ajut cu nimic dacă nu vreţi să mă ajutaţi şi dumneavoastră, domnule Wilson. I-am promis părintelui Ryan că am să vin să vă vorbesc cel puţin.

Abraham Wilson îi oferi din nou rînjetul său fără dinţi.

– E mişto din partea ta, iubiţel. Sigur nu-ţi schimbi părerea cu bucata aia de fund?

Jennifer se ridică. Îi ajungea.

– Urăşti pe toată lumea?

– Să-ţi zic ceva, păpuşă, vîr'te în pielea mea şi io-ntr-a ta ş'apo' tu şi io să vorbim dă ură.

Jennifer rămase acolo, uitîndu-se la faţa aceea neagră şi urîtă, străduindu-se să pătrundă spusele lui, apoi se aşeză încet înapoi.

– Vrei să-mi spui cum s-a întîmplat, Abraham?

Se uită fix în ochii ei, fără să spună nimic. Jennifer aşteptă, privindu-l şi întrebîndu-se cum o fi să porţi pielea aceea neagră plină de cicatrice. Se întrebă cîte cicatrice ascundea interiorul acestui om. Au stat aşa amîndoi, într-o lungă tăcere. În cele din urmă, Abraham Wilson spuse:

– L-am ucis pe ticălos.

– De ce l-ai ucis?

Dădu din umeri.

– Gagiu' venea la mine cu cuţitu' ăla mare de măcelar şi...

– Nu mă minți. Prizonierii nu se plimbă cu cuțite de măcelar la ei.

Wilson se încruntă și spuse:

– Du-te-n ... mă-tii acasă, *lady*. Nu te-am chemat io aici. Se ridică în picioare. Și nu mai veni p-aci să mă plictisești, auzit? Sînt un om ocupat.

Se întoarse și se îndreptă spre gardian. Puțin mai tîrziu dispărură amîndoi. Asta era. Jennifer putea cel puțin să-i spună părintelui Ryan că vorbise cu omul. Nu mai putea face nimic.

Un gardian o conduse pe Jennifer în afara clădirii. Porni prin curtea interioară spre poarta principală, gîndindu-se la Abraham Wilson și la reacția ei la atitudinea lui. Îi displăcea omul și din cauza asta făcea ceva ce nu avea dreptul să facă: îl judeca. Îl găsise deja vinovat fără să intre în proces. Poate că totuși cineva îl atacase, nu cu un cuțit, bineînțeles, dar cu vreo piatră sau o cărămidă. Jennifer se opri și rămase acolo, nehotărîtă. Toate instinctele ei îi spuneau să se întoarcă în Manhattan și să uite de Abraham Wilson.

Jennifer se întoarse și se înapoie în biroul directorului adjunct.

– E un caz greu, spuse Howard Patterson. Atunci cînd putem, încercăm reabilitarea la locul de pedeapsă, dar Abraham Wilson a mers prea departe. Singurul lucru care-l mai poate calma e scaunul electric.

Ce logică îngrozitoare, gîndi Jennifer.

– Mi-a spus că bărbatul pe care l-a ucis l-a atacat cu un cuțit de măcelărie.

– Cred că e posibil.

Răspunsul o făcu să tresară.

– Ce vreți să spuneți cu „e posibil" ? Vreți să spuneți că un condamnat de aici poate să intre în posesia unui cuțit? Un cuțit de măcelărie?

Howard Patterson ridică din umeri.

– Domnişoară, avem o sută douăzeci şi patru de condamnaţi aici şi unii dintre ei sînt de o ingeniozitate ieşită din comun. Veniţi să vă arăt ceva.

Patterson o conduse pe Jennifer pe un coridor spre o uşă încuiată. Căută o cheie într-un inel mare, deschise uşa şi aprinse lumina. Jennifer îl urmă într-o încăpere cu rafturi.

– Aici păstrăm „cutia cu bunătăţi" a prizonierilor.

Se duse la o cutie mare şi-i dădu capacul deoparte.

Jennifer privi în cutie şi nu-i veni să creadă. Se uită la Howard Patterson şi spuse:

– Aş vrea să-l văd din nou pe clientul meu.

6

Jennifer se pregăti pentru procesul lui Abraham Wilson cum nu se mai pregătise pentru nimic în viaţa ei. Îşi petrecu ore întregi în bibliotecă studiind proceduri şi apărări şi alte ore întregi cu clientul ei, smulgînd de la el orice informaţie posibilă. Nu era un lucru uşor. De la început Wilson a fost brutal şi sarcastic:

– Vrei să zic de mine, iubiţel? Prima oară m-am regulat la zece ani. Tu cîţi aveai?

Fata se strădui să-i ignore ura şi dispreţul, fiindcă era conştientă că ascundeau o frică adîncă. Şi astfel Jennifer insistă, cerînd să-i spună cum i-a fost copilăria, ce fel de părinţi avea, cum s-a transformat băiatul în bărbat. După o perioadă de cîteva săptămîni, împotrivirea lui Abraham Wilson se topi şi făcu loc interesului, iar interesul se transformă în cele din urmă în fascinaţie. N-a mai avut niciodată pînă atunci motive să se gîndească la sine însuşi, la ce fel de persoană era sau de ce era aşa.

Întrebările lui Jennifer începură să-i trezească amintiri, cîteva neplăcute, foarte multe insuportabil de dureroase. De cîteva ori, cînd Jennifer îl întreba despre tatăl lui, care îi administra în mod regulat bătăi sălbatice, Wilson îi ordonă să-l lase în pace. Ea pleca, dar întotdeauna se întorcea.

Dacă Jennifer avusese pînă atunci puțină viață personală, acum nu mai avea deloc. Cînd nu era cu Abraham Wilson, era la biroul ei șapte zile pe săptămînă, de dimineața pînă după miezul nopții, citind tot ce putea găsi despre delictele de crimă și mutilare de persoană, voluntare și involuntare. Studie sute de decizii ale Curții de Apel, rezumate, declarații scrise sub stare de jurămînt, moțiuni, probe, copii de procese. Se uită atentă peste legi și dosare despre intenție și premeditare, legitimă apărare, dublu pericol și nebunie temporară.

Studie căile de a reduce vina la mutilare de persoană.

Abraham nu plănuise să-l omoare. Dar va crede oare asta juriul? Mai ales un juriu local. Oamenii din cartier urau prizonierii. Jennifer ceru mutarea procesului și se aprobă. Procesul se va ține în Manhattan.

Jennifer trebui să ia o decizie importantă: să-l lase pe Wilson să depună mărturie? Avea o figură respingătoare, dar dacă jurații puteau să audă versiunea lui chiar de la el, s-ar putea să-i arate simpatie. Problema era că aducerea lui Abraham Wilson în boxă va permite acuzării să vorbească despre viața lui Abraham Wilson și cazierul său, inclusiv despre crima pe care o comisese înainte.

Jennifer se întreba pe care dintre asistenții săi îi va desemna Di Silva pentru a-i fi adversar. Erau vreo jumătate de duzină foarte buni, care pledaseră pentru acuzare în procese de crimă și Jennifer se familiariză cu tehnicile lor.

Petrecu foarte mult timp la Sing-Sing, privind scena unde avusese loc omorul, vorbind cu gardienii și cu Abraham;

discută cu zeci de condamnați care fuseseră martori.

– Raymond Thorpe l-a atacat pe Abraham Wilson cu un cuțit, spunea Jennifer. Un cuțit mare de măcelărie. Trebuie să-l fi văzut.

– Eu? N-am văzut nici un cuțit.

– *Trebuie* să fi văzut. Ai fost chiar acolo.

– *Lady*, n-am văzut nimic.

Nici unul nu dorea să fie amestecat.

Ocazional, Jennifer mai ieșea să mănînce ceva ca lumea, dar de obicei înfuleca un sandviș la cafeneaua de la parterul tribunalului. Începuse să slăbească și să moțăie în timpul conversațiilor.

Ken Bailey ajunsese să se îngrijoreze pentru ea. O duse la Forlini, vizavi de tribunal, și comandă un prînz copios pentru ea.

– Ce faci, încerci să te sinucizi? o întrebă.

– Bineînțeles că nu.

– Te-ai uitat în ultimul timp în oglindă?

– Nu.

O studie cîteva secunde și spuse:

– Dacă ai avea o brumă de minte, ai abandona cazul ăsta.

– De ce?

– Fiindcă te bagi singură în gura lupului, Jennifer. Aud tot felul de lucruri. Presa se înghesuie toată; sînt foarte dornici să-ți publice fotografia în chenar negru.

– Sînt avocat, spuse Jennifer încăpățînată. Abraham Wilson are dreptul la un proces cinstit. Am de gînd să mă îngrijesc să aibă parte de un astfel de proces. Văzu privirea îngrijorată a lui Ken Bailey. Nu-ți face probleme. Cazul ăsta nu o să aibă *așa* multă publicitate.

– N-o să aibă!? Ştii cine-i avocatul acuzării?

– Nu.

– Robert Di Silva.

*

* *

Jennifer ajunse la tribunalul de pe Leonard Street şi-şi făcu loc prin mulţimea din hol, trecînd pe lîngă poliţişti în uniformă, detectivi îmbrăcaţi ca hipii, avocaţi identificabili după mapele pe care le cărau. Se urcă în lift şi coborî la etajul şase. Se ducea să-l vadă pe procurorul districtual. Trecuse aproape un an de cînd se întîlnise ultima oară cu Robert Di Silva, iar Jennifer nu prea se aşteptase că va mai ajunge aici. Voia să-l informeze că renunţă la cazul lui Abraham Wilson.

I-au trebuit trei nopţi de nesomn lui Jennifer pentru a lua decizia asta. În final, hotărîrea a fost determinată de faptul că aşa era cel mai bine pentru interesele clientului ei. Cazul Wilson nu era atît de important pentru ca Di Silva să se ocupe de el personal. Singurul motiv, deci, era faptul că ea era implicată. Di Silva voia răzbunare. Avea de gînd să-i dea o lecţie lui Jennifer. Aşa că în cele din urmă decise că n-avea de ales decît să se retragă din apărarea lui Wilson. Nu putea să-l lase să fie executat datorită unei greşeli pe care o făcuse ea cîndva. Odată ea scoasă din cauză, Robert Di Silva va proceda probabil altfel cu Abraham Wilson. Jennifer se ducea acum să-i salveze viaţa lui Abraham Wilson.

Avea un sentiment straniu, nelămurit în timp ce se îndrepta spre uşa familiară pe care scria Procuror Districtual, New York. Înăuntru, aceeaşi secretară stătea la acelaşi birou.

– Sînt Jennifer Parker. Am o întîlnire cu...

– Intraţi, îi spuse secretara. Procurorul districtual vă aşteaptă.

Robert Di Silva şedea în spatele biroului, morfolind o ţigară de foi, dînd ordine la doi asistenţi. Se opri cînd o văzu pe Jennifer intrînd.

– Pariam că n-ai să te arăţi.

– Sînt aici.

– Credeam că ai să-ţi bagi coada între picioare şi ai să fugi din oraş. Ce vrei?

În faţa biroului se aflau două scaune, dar nu o invită pe Jennifer să stea.

– Am venit pentru a vorbi despre clientul meu, Abraham Wilson.

Robert Di Silva se aşează, se rezemă de spetează şi pretinse că se gîndeşte.

– Abraham Wilson... oh, da. Ăsta-i criminalul negru care a bătut un om pînă a murit. N-ar trebui să ai necazuri în apărarea lui.

Aruncă o privire spre asistenţii săi şi aceştia părăsiră încăperea.

– Ei bine?

– Aş avea o rugăminte.

Robert Di Silva se uită la ea cu o surpriză exagerată.

– Vrei să spui că ai venit aici pentru a face un tîrg? Mă uimeşti. Mă gîndeam că cineva cu talentul tău ar fi capabil să-l elibereze chiar.

– Domnule Di Silva, ştiu că arată a caz gata încheiat, dar există circumstanţe atenuante. Abraham Wilson a fost...

Procurorul districtual Di Silva o întrerupse:

– Lasă-mă să o spun eu în limbajul legal pe care îl înţelegi, avocat. Poţi să-ţi iei circumstanţele tale atenuante şi să ţi le bagi în cur!

Se ridică în picioare şi cînd vorbi vocea îi tremura de turbare:

– Să fac un tîrg cu tine, *lady?* Mi-ai distrus viața! E un cadavru și băiatul tău va fi fript pentru el. Mă auzi? Consider problema mea personală să-l văd pe scaunul electric.

– Am venit ca să vă spun că mă retrag din cazul ăsta. Puteți reduce acuzația la mutilare de persoană. Wilson este deja condamnat pe viață. Ați putea...

– Exclus. E vinovat de crimă pur și simplu!

Jennifer încercă să-și controleze mînia.

– Credeam că juriul trebuie să decidă asta.

Robert Di Silva îi zîmbi fără veselie.

– N-ai idee cît de mult poate să-mi încălzească inima cînd un expert ca tine intră în biroul meu și-mi explică mie legea.

– Putem uita problemele noastre personale? Eu...

– Nu putem cît oi trăi. Transmite-i amicului tău Michael Moretti complimente din partea mea.

O jumătate de oră mai tîrziu, Jennifer bea o cafea cu Ken Bailey.

– Nu știu ce să fac, îi mărturisi Jennifer. Credeam că dacă renunț la caz, Abraham Wilson va avea o șansă. Dar Di Silva nu vrea să facem nici un tîrg. Nu-l urmărește pe Wilson – pe mine mă vrea.

Ken Bailey se uită la ea gînditor:

– Poate-ți încearcă nervii. Vrea să te vadă fugind speriată.

– *Fug* speriată. Sorbi din cafea. Era amară. E un caz groaznic. Ar trebui să-l vezi pe Abraham Wilson. Tot ce trebuie să facă juriul este să-l *privească* și vor vota condamnarea.

– Cînd începe procesul?

– Peste patru săptămîni.

– Pot să te ajut cu ceva?

– Oh!... Să aranjezi un contract pentru Di Silva.

– Crezi că există vreo şansă să obţii achitarea pentru Abraham Wilson?

– Privind din punctul de vedere pesimist, pledez în primul meu caz împotriva celui mai deştept procuror districtual din ţară, care vrea să se răzbune pe mine, iar clientul meu este un criminal negru condamnat pe viaţă, care a ucis din nou în faţa a o sută douăzeci de martori.

– Teribil. Care-i punctul de vedere optimist?

– S-ar putea să mă calce un camion astăzi.

*

* *

Ziua procesului era peste numai trei săptămîni acum. Jennifer aranjase ca Abraham Wilson să fie transferat în închisoarea din Riker's Island. A fost dus la Casa de Detenţie pentru Bărbaţi, cea mai mare şi cea mai veche închisoare de pe insulă. Nouăzeci şi cinci la sută din puşcăriaşi aşteptau procese pentru: crimă, viol, furt cu mînă armată.

Maşinile particulare nu erau permise pe insulă şi Jennifer călătorea într-un autobuz mic pînă la punctul de control, unde îşi arătă legitimaţiile. În stînga clădirii, într-o baracă verde, păzeau doi gardieni înarmaţi; în spatele imobilului, o poartă la care vizitatorii neautorizaţi trebuiau să se oprească. De la punctul de control, Jennifer fu dusă cu o maşină pe strada Hazen către clădirea Ann M. Kross, unde Abraham Wilson urma să fie adus pentru a se întîlni cu ea.

Mergînd pe coridorul lung spre locul unde avea să stea de vorbă cu Abraham Wilson, Jennifer se gîndea: *Trebuie să fie la fel şi în anticamera iadului.* Era un balamuc de nedescris. Închisoarea era făcută din cărămidă, oţel şi piatră. Uşile de oţel se deschideau şi se trînteau întruna. Mai mult de o

sută de oameni se înghesuiau în fiecare bloc de celule, vorbind şi ţipînd în acelaşi timp, cu două televizoare puse pe canale diferite şi un sistem de difuzoare cu muzică rock. În clădire se aflau trei sute de gardieni şi mugetele lor se puteau auzi peste simfonia închisorii.

Un gardian îi spuse lui Jennifer:

– Societatea închisorii este cea mai politicoasă societate din lume. Dacă cumva un prizonier se loveşte de altul din greşeală, spune imediat „Scuză-mă". Prizonierii au o mulţime de lucruri în minte...

Jennifer stătea vizavi de Abraham şi gîndea: *Viaţa acestui om este în mîinile mele. Dacă moare, va fi din cauza mea.* Se uită în ochii lui şi văzu disperarea de acolo.

– Voi face tot ce pot, promise Jennifer.

Cu trei zile înainte de procesul lui Abraham Wilson, Jennifer află că judecătorul care va prezenta va fi onorabilul Lawrence Waldman, care prezidase procesul lui Michael Moretti şi încercase să o scoată pe Jennifer din barou.

7

La ora patru, într-o luni dimineaţa de la sfîrşitul lui septembrie 1970, ziua în care trebuia să înceapă procesul lui Abraham Wilson, Jennifer se trezi simţindu-se obosită şi cu ochii umflaţi. Dormise prost, cu multe visuri despre proces. Într-unul din vise, Robert Di Silva o pusese în boxa martorilor şi o întrebase despre Michael Moretti. De fiecare dată cînd Jennifer încerca să răspundă la o întrebare, juraţii o întrerupeau strigînd: *Minciună! Minciună! Minciună!*

Fiecare vis era diferit de celelalte, dar toate aveau ceva comun. În ultimul, Abraham Wilson era legat în scaunul elec-

tric. În timp ce Jennifer se apleca spre el ca să-l consoleze, a scuipat-o în față. Jennifer se trezi tremurînd și fu incapabilă să mai adoarmă. Se așeză pe un scaun pînă se lumină și privi soarele cum răsare. Era prea nervoasă ca să poată mînca. Ar fi vrut să fi dormit în noaptea aceea. Ar fi vrut să nu fie așa de încordată. Ar fi vrut să se termine ziua.

După ce se spălă, îi veni să se îmbrace în negru, dar în cele din urmă alese o rochie verde pe care o cumpărase de la Loehmann.

La ora opt treizeci, Jennifer Parker ajunse la clădirea Curții Criminale pentru a începe apărarea în cazul Statul New York împotriva lui Abraham Wilson. Erau foarte mulți oameni afară și primul gînd al lui Jennifer a fost că a avut loc un accident. Văzu mai multe camere de televiziune și microfoane și, pînă să-și dea seama ce se întîmplă, fu înconjurată de reporteri.

Un reporter spuse:

– Domnișoară Parker, vă aflați pentru prima oară în curtea de judecată, nu-i așa, de cînd ați distrus cazul procurorului districtual împotriva lui Michael Moretti?

Ken Bailey o prevenise. *Ea* era atracția principală, nu clientul ei. Reporterii nu erau acolo ca observatori obiectivi, ci ca păsări de pradă, iar ea trebuia să fie hrana lor.

O tînără în pantaloni împinse microfonul în fața lui Jennifer.

– E adevărat că procurorul districtual vrea să vă desființeze?

– Fără comentarii.

Jennifer porni să se lupte pentru a ajunge la intrarea clădirii.

– Procurorul districtual a dat aseară o declaraţie cum că n-ar trebui să vi se dea voie să practicaţi în tribunalele din New York. Aveţi ceva de spus în legătură cu asta?

– Fără comentarii.

Jennifer ajunsese aproape la intrare.

– Anul trecut, judecătorul Waldman a încercat să vă scoată din barou. Aveţi de gînd să-i cereţi...

Jennifer intrase în tribunal.

Procesul trebuia să aibă loc în Camera 37. Coridorul de afară era plin de oameni care încercau să intre, dar sala era deja plină. Era plină de zgomote, iar în aer plutea o atmosferă de carnaval. Rînduri de scaune în plus fuseseră rezervate pentru presă. *Di Silva a avut grijă de asta*, gîndi Jennifer.

Abraham Wilson era aşezat la masa apărării, dominîndu-i pe toţi cei din jurul său ca un vulcan în flăcări. Purta un costum albastru închis, prea mic pentru el, şi o cămaşă albă cu cravată albastră pe care i le cumpărase Jennifer. Nu ajutau. Abraham Wilson arăta ca un ucigaş urît îmbrăcat într-un costum albastru. *Ar fi putut tot atît de bine să poarte hainele de puşcăriaş,* gîndi Jennifer, descurajată.

Wilson se uita ostil prin sala de judecată. Jennifer îşi cunoştea destul de bine clientul acum pentru a înţelege că atitudinea sa era o acoperire, o mască a fricii; dar primul lucru care le va veni tuturor în minte, inclusiv judecătorului şi juraţilor, va fi o impresie de ostilitate şi ură. Bărbatul uriaş era o ameninţare. Îl vor privi ca pe cineva de care trebuie să-ţi fie frică, cineva care trebuie distrus.

Nici o trăsătură din personalitatea lui Abraham Wilson nu trezea simpatie. Avea figura aceea urîtă, plină de cicatrice, cu nasul spart şi dinţii lipsă şi corpul acela uriaş care inspira frică.

Jennifer merse spre masa apărării, unde şedea Abraham Wilson, şi se aşează lîngă el.

– Bună dimineaţa, Abraham.

Se uită la ea şi spuse:

– Nu credeam c-ai să mai vii.

Jennifer îşi aduse aminte de visul ei.

– Ştiai că voi fi aici.

Ridică din umeri nepăsător.

– Nu mai contează nici aşa, nici aşa. O să mă mazilească, *baby*. O să mă condamne de crimă şi p'ormă o să bage o lege ca să fie legal să mă fiarbă în ulei. N-o să fie nici un proces. O să fie-un spectacol. Sper că ţi-ai adus floricele.

Se auzi un zumzet în jurul mesei acuzării şi Jennifer se uită la procurorul districtual Di Silva cum se aşază la masă înconjurat de o mulţime de asistenţi. O privi pe Jennifer şi zîmbi. Jennifer se simţi cuprinsă de panică.

Un ofiţer al curţii spuse „În picioare", şi judecătorul Lawrence Waldman intră.

Singurul care refuză să se ridice fu Abraham Wilson. Jennifer şopti din colţul gurii:

– Ridică-te!

– Dă-i în... mă-sii, puişorule. Treb'e să vină să mă tragă d-aici.

Jennifer îi luă mîinile lui uriaşe într-ale sale.

– În picioare, Abraham. O să-i batem.

Se uită la ea foarte lung, apoi, încet, se ridică, un adevărat munte pe lîngă ea.

Judecătorul Waldman îşi luă locul la tribună. Spectatorii se aşezară. Grefierul îi întinse o hîrtie judecătorului.

– Statul New York versus Abraham Wilson, acuzat de uciderea lui Raymond Thorpe.

Instinctul i-ar fi dictat lui Jennifer să umple boxa juraților cu negri, dar din cauza lui Abraham Wilson nu era prea sigură. Wilson nu era unul de-ai lor. Era un renegat, un ucigaș, „o rușine a rasei lor". S-ar fi putut să-l condamne mai repede decît ar fi făcut-o niște albi. Tot ce putea face Jennifer era să încerce să-i împiedice pe cei mai bigoți să facă parte din juriu. Dar bigoții nu se vedeau așa, cu una-cu două. Nu-și afișau prejudecățile, așteptînd în liniște răzbunarea.

În după-amiaza celei de-a doua zile, Jennifer își consumase cele zece respingeri. Simțea că *voir dire* – interogarea juraților – i-a fost stîngace, pe cînd Di Silva era plăcut și priceput. Avea știința de a-i face pe jurați să se simtă în largul lor, să le cîștige încrederea, să și-i facă prieteni.

Cum am putut uita ce actor bun este Di Silva? se întrebă Jennifer.

Di Silva nu și-a exercitat dreptul de a respinge juriții pînă ce Jennifer nu și-a epuizat posibilitățile. Cînd a descoperit motivul, era prea tîrziu. Di Silva o păcălise. Printre ultimii jurați interogați erau un detectiv particular, un director de bancă și mama unui doctor – toți aparținînd *Establishment*-ului –, iar Jennifer nu mai putea face nimic acum. Procurorul districtual o fentase.

Robert Di Silva se ridică în picioare și își începu discursul de deschidere.

– Dacă îmi permite curtea – se întoarse spre juriu – și dumneavoastră, doamnelor și domnilor jurați, mai întîi aș vrea să vă mulțumesc pentru timpul dumneavoastră prețios pe care îl petreceți cu acest caz. Zîmbi cu simpatie. Știu ce înseamnă să stai într-un juriu. Cu toții aveți un serviciu la care trebuie să vă întoarceți, familii care au nevoie de dumneavoastră.

E ca și cum ar fi unul dintre ei, gîndea Jennifer, *al treisprezecelea jurat.*

– Vă promit că vă voi răpi cît mai puțin timp posibil. Este un caz foarte simplu. Cel ce stă acolo – Abraham Wilson, este acuzat de statul New York că a ucis un coleg de închisoare la Sing-Sing, pe nume Raymond Thorpe. Nu există nici un dubiu că a făcut-o. Avocatul domnului Wilson va pleda pentru legitimă apărare.

Procurorul districtual se întoarse să privească silueta uriașă a lui Abraham Wilson, iar ochii juraților se fixară automat pe el. Jennifer putea vedea reacția pe fețele lor. Încercă să se concentreze asupra spuselor procurorului districtual Di Silva.

– Acum cîțiva ani, doisprezece cetățeni, foarte asemănători dumneavoastră, sînt sigur, au votat pentru trimiterea lui Abraham Wilson într-un penitenciar. Datorită unor tehnici de legislatură, nu mi se permite să discut cu dumneavoastră crima pe care a comis-o Abraham Wilson. *Pot* însă să vă spun că acel juriu a crezut cu sinceritate că închiderea lui Abraham Wilson îl va împiedica să mai comită alte crime. Din păcate, au greșit. Fiindcă, deși închis, Abraham Wilson a fost capabil să lovească, să ucidă, să-și satisfacă setea de sînge. Acum știm, în sfîrșit, că există o singură cale de a-l împiedica pe Abraham Wilson să mai ucidă: să fie executat. Nu-l va învia pe Raymond Thorpe, dar putem salva viețile altor oameni, care, în caz contrar, s-ar putea să devină viitoarele victime ale acuzatului.

Di Silva merse pe lîngă boxa juraților, privindu-i pe fiecare în ochi.

– Vă spun că acest caz nu vă va răpi mult din timpul dumneavoastră... și vă argumentez. Acuzatul care stă acolo – Abraham Wilson – a ucis cu sînge rece un om. A mărturisit crima. Dar chiar dacă n-ar fi mărturisit, avem martori care l-au văzut pe Abraham Wilson comițînd crima cu sînge rece. Mai mult de o sută de martori.

Să examinăm expresia „cu sînge rece". Crima pentru *orice* motiv este la fel de dezgustătoare pentru mine pe cît ştiu că este şi pentru dumneavoastră. Dar cîteodată crimele se comit pentru motive pe care le-am putea înţelege. Să zicem că cineva ameninţă cu arma pe o fiinţă iubită – un fiu, un soţ sau o soţie. Ei, dacă aţi avea o armă, s-ar putea să apăsaţi trăgaciul pentru a preveni uciderea celui iubit. Dumneavoastră şi cu mine s-ar putea să nu fim de acord cu acest lucru, dar cel puţin l-am putea înţelege. Sau să luăm alt exemplu. Dacă aţi fi trezit brusc la miezul nopţii de un intrus care vă ameninţă viaţa şi aţi avea şansa să-l ucideţi pentru a vă salva şi îl ucideţi – ei bine, cred că sîntem cu toţii capabili să înţelegem cum s-ar putea întîmpla *asta.* Şi n-am fi nişte criminali, sau oameni răi, nu? Ar fi ceva făcut fără premeditare. Vocea lui Di Silva se înăspri. Dar crimă cu *sînge rece* este cu totul altceva. Să iei viaţa altei fiinţe omeneşti fără scuza unor sentimente sau pasiuni, să o faci pentru bani sau droguri sau pentru simpla plăcere de a ucide...

Influenţa în mod deliberat juriul, fără să depăşească totuşi măsura, pentru a nu exista nici o posibilitate de apel.

Jennifer privi feţele juraţilor. Nu exista nici un dubiu că Robert Di Silva îi cucerise. Erau de acord cu fiecare cuvînt al lui. Dădeau din cap a aprobare şi se încruntau. Mai rămînea să-l aplaude. Era un dirijor, iar juriul orchestra lui. Jennifer nu mai văzuse niciodată aşa ceva. De fiecare dată cînd procurorul districtual pomenea numele lui Abraham Wilson – şi îl pomenea la fiecare fază – juriul se uita automat la acuzat. Jennifer îi spusese lui Wilson să nu privească spre juriu. Îi spusese şi-i repetase mereu şi mereu să se uite oriunde în sală, numai la juriu nu, fiindcă aerul lui sfidător te înfuria. Jennifer văzu acum cu groază că ochii lui Abraham erau fixaţi spre boxa juriului. Părea că emană agresiune din el.

Jennifer spuse cu voce scăzută:

– Abraham...

Nu se întoarse.

Procurorul districtual își termina cuvîntul de deschidere:

– Biblia spune „Ochi pentru ochi, dinte pentru dinte". Asta-i răzbunare. Statul nu cere răzbunare. Cere dreptate. Dreptate pentru bietul om pe care Abraham Wilson, cu sînge rece – *cu sînge rece* –, l-a ucis. Mulțumesc.

Procurorul districtual se așeză.

În timp ce Jennifer se ridică în picioare pentru a se adresa juriului, le simți ostilitatea și nerăbdarea. Citise cărți despre felul în care avocații erau în stare să citească gîndurile juraților și fusese sceptică. Nu mai era. Mesajul juriului venea spre ea puternic și clar. Deciseseră deja vinovăția clientului ei și erau nerăbdători fiindcă Jennifer îi făcea să piardă timpul, ținîndu-i acolo, cînd puteau face lucruri mai importante, așa cum le spusese prietenul lor, procurorul districtual.

Jennifer trase aer în piept și spuse:

– Dacă îmi permiteți, domnule președinte, apoi se întoarse spre juriu: doamnelor și domnilor, motivul pentru care avem săli de judecată, motivul pentru care sîntem cu toții aici este fiindcă legea, în înțelepciunea ei, știe că întotdeauna sînt două laturi ale fiecărui caz. Ascultînd atacul procurorului districtual la adresa clientului meu, ascultîndu-l pronunțînd vinovăția clientului meu fără verdictul juriului – verdictul *dumneavoastră* – n-ai crede asta.

Se uită la fețele lor, căutînd simpatie sau încurajare. Nu exista. Se căzni să continue:

– Procurorul districtual a folosit întruna expresia „Abraham Wilson este vinovat". Este o minciună. Judecătorul Waldman vă va spune că nici un acuzat nu este vinovat pînă cînd un judecător sau un juriu nu îl declară vinovat. De aceea

sîntem cu toţii aici, nu? Abraham Wilson a fost acuzat de uciderea unui coleg de închisoare la Sing-Sing. Dar Abraham Wilson n-a ucis pentru bani sau droguri. A ucis pentru a-şi salva viaţa. Vă amintiţi exemplele acelea înţelepte pe care procurorul districtual vi le-a dat cînd a explicat diferenţa între a ucide cu sînge rece şi nepremeditat. Nepremeditat este atunci cînd aperi pe cineva pe care îl iubeşti sau cînd îţi aperi viaţa. Abraham Wilson a ucis în legitimă apărare şi vă spun că oricare dintre noi, din această sală, în aceleaşi împrejurări, ar fi făcut exact acelaşi lucru.

Procurorul districtual şi cu mine sîntem de acord asupra unui lucru. Fiecare om are dreptul să-şi protejeze propria viaţă. Dacă Abraham Wilson n-ar fi acţionat aşa cum a făcut-o, ar fi fost mort. Vocea lui Jennifer era plină de sinceritate. Îşi uitase nervozitatea. Vă rog pe fiecare să vă aduceţi aminte un lucru: După legea acestui stat, acuzarea trebuie să dovedească fără nici o urmă de dubiu că actul uciderii n-a fost comis în legitimă apărare. Şi înainte de a se termina acest proces, vă vom prezenta dovezi solide pentru a vă arăta că Raymond Thorpe a fost ucis în legitimă apărare de către clientul meu. Mulţumesc.

Parada martorilor statului începu. Robert Di Silva n-a scăpat nici o ocazie. Printre martorii săi se aflau gardieni şi condamnaţi. Unul cîte unul se aşezară la bară şi vorbiră despre caracterul frumos şi pacifist al celui mort. De fiecare dată cînd procurorul districtual termina cu un martor, se întorcea spre Jennifer şi spunea:

– Martorul dumneavoastră.

Şi de fiecare dată Jennifer spunea:

– N-am întrebări.

Ştia că n-are nici un rost să discrediteze martorii acuzării. În momentul în care terminară, s-ar fi putut crede

că Raymond Thorpe a fost un sfînt. Gardienii, care fuseseră pregătiți cu grijă de Robert Di Silva, au adus mărturie că Thorpe a fost un prizonier model, care şi-a petrecut timpul la Sing-Sing făcînd tot felul de lucruri bune, ajutîndu-şi în permanență tovarăşii. Faptul că Raymond Thorpe era un condamnat din cauza spargerii unei bănci şi a violului devenea un lucru mărunt, o scăpare în caracterul său, altfel perfect.

Ceea ce a distrus apărarea, şi aşa foarte slabă, a lui Jennifer a fost descrierea fizică a lui Raymond Thorpe. Fusese un bărbat micuț, de-abia de un metru şaizeci şi cinci. Robert Di Silva s-a bazat pe asta şi n-a lăsat nici o clipă juriul s-o uite. A evocat scena descriind cum Abraham Wilson l-a atacat vicios pe acel omuleț şi l-a lovit cu capul de zidul de beton din curtea de recreație, ucigîndu-l instantaneu. În timp ce Di Silva vorbea, ochii juraților erau fixați pe silueta uriaşă a acuzatului.

Procurorul districtual spuse:

– Nu vom şti probabil niciodată ce l-a făcut pe Abraham Wilson să-l atace pe acest omuleț inofensiv, lipsit de apărare...

Inima lui Jennifer porni deodată să bată mai tare. Un cuvînt pe care îl rosti Di Silva i-a dat şansa de care avea nevoie.

– ... s-ar putea să nu ştim niciodată motivul viciosului atac al acuzatului, dar un lucru *ştim,* doamnelor şi domnilor – nu din cauză că cel ucis era o amenințare pentru Abraham Wilson. Legitimă apărare? se întoarse spre judecătorul Waldman. Domnule preşedinte, vreți să-i cereți acuzatului să se ridice?

Judecătorul Waldman se uită la Jennifer.

– Avocatul apărării are vreo obiecție?

Jennnifer înțelese ce avea să urmeze, dar ştia că orice obiecție din partea ei n-ar fi făcut decît să înrăutățească lucrurile.

– Nu, domnule președinte.

Judecătorul Waldman spuse:

– Acuzatul este rugat să se ridice în picioare.

Abraham Wilson stătu un moment nemișcat, apoi se ridică încet, cît era de lung – un metru nouăzeci.

Di Silva spuse:

– Există aici un grefier, domnul Galin, care are un metru șaizeci și cinci, exact înălțimea celui ucis, Raymond Thorpe. Domnule Galin, vreți să mergeți, vă rog, și să vă așezați lîngă acuzat?

Grefierul se duse spre Abraham Wilson și se așeză lîngă el. Contrastul dintre cei doi era grotesc. Jennifer își dădu seama că a fost din nou păcălită, dar nu putea face nimic. Impresia vizuală nu putea fi ștearsă niciodată. Procurorul districtual se uită un moment la cei doi, apoi spuse către juriu, aproape în șoaptă:

– *Legitimă apărare?*

Procesul se derula mai rău decît visase Jennifer în coșmarurile ei cele mai înfricoșătoare. Simțea dorința juriului de a se termina odată procesul ca să poată da verdictul de vinovăție.

Ken Bailey stătea printre spectatori și în timpul unei pauze reușiseră să schimbe cîteva vorbe.

– Nu este un caz ușor, spuse Ken cu simpatie. Era mai bine dacă nu-l aveai client pe King Kong. Hristoase, e suficient să-l privești și să te sperii ca de dracu'.

– N-are ce să facă în privința asta.

– Cum spune bancul, ar fi putut să stea acasă. Cum te înțelegi cu stimatul nostru procuror districtual?

Jennnifer îi răspunse cu un zîmbet fără veselie.

– Domnul Di Silva mi-a trimis un mesaj azi-dimineață. Intenționează să mă șteargă din avocatură.

Cînd defilarea martorilor acuzării se termină, Jennifer se ridică şi spuse:

– Aş vrea să-l chem la bară pe Howard Patterson.

Directorul adjunct al închisorii Sing-Sing se ridică fără tragere de inimă şi se duse spre boxa martorilor. Robert Di Silva se uită atent cum Patterson depune jurămîntul. Mintea sa căută fierbinte, calculînd toate probabilităţile. Ştia că a cîştigat cazul. Îşi pregătise şi cuvîntarea finală pentru presă.

Jennifer se adresă martorului:

– Vreţi să vorbiţi juriului despre meseria dumneavoastră, vă rog?

Procurorul districtual era în picioare.

– Pentru a economisi timp, statul vă aduce la cunoştinţă că domnul Patterson este directorul adjunct al închisorii Sing-Sing.

– Mulţumesc, spuse Jennifer. Cred că juriul ar trebui informat că domnul Patterson a trebuit să fie citat pentru a veni aici astăzi. Se află aici ca martor ostil. Jennifer se întoarse spre Patterson. Cînd v-am cerut să veniţi aici şi să depuneţi mărturie în favoarea clientului meu, aţi refuzat. Este adevărat?

– Da.

– Vreţi să spuneţi juriului de ce a trebuit să fiţi citat pentru a veni aici?

– Sigur. Am avut de-a face cu oameni ca Abraham Wilson toată viaţa. Sînt delincvenţi înnăscuţi.

Robert Di Silva se aplecă în faţă în scaunul său, rînjind. Îi şopti unui asistent:

– Priveşte-o cum se sinucide.

– Domnule Paterson, Abraham Wilson nu se găseşte în acest proces pentru că este un delincvent înnăscut. E în proces pentru viaţa lui. Nu aţi vrea să ajutaţi un om care a fost nejust acuzat de o crimă capitală?

– Dacă ar fi acuzat nejust, da.

Emfaza cuvîntului *nejust* aduse o expresie cunoscută pe fața juraților.

– Au mai fost omoruri în închisoare înaintea acestui caz, nu?

– Atunci cînd închizi laolaltă sute de oameni violenți, este normal să se genereze pînă la urmă foarte multă ostilitate, și...

– Doar da sau nu, vă rog, domnule Patterson.

– Da.

– Au avut aceste omoruri o varietate de motive?

– Ei, presupun că da. Cîteodată...

– Da sau nu, vă rog.

– Da.

– Legitima apărare a fost vreodată un motiv în aceste omoruri?

– Ei, cîteodată... Văzu expresia de pe fața lui Jennifer. Da.

– Deci, bazîndu-vă pe experiența dumneavoastră vastă, este foarte posibil, sau nu, ca Abraham Wilson să-și fi apărat de fapt viața cînd l-a ucis pe Raymond Thorpe?

– Nu cred că...

– Am întrebat dacă este posibil. Da sau nu.

– Este foarte puțin probabil, spuse Patterson cu încăpățînare.

Jennifer se întoarse spre judecătorul Waldman:

– Domnule președinte, vreți vă rog să îndrumați martorul să răspundă la întrebare?

Judecătorul Waldman se uită la Howard Patterson.

– Martorul va răspunde la întrebare.

– Da.

Dar faptul că întreaga sa atitudine spunea *nu* se răsfrînsese asupra juriului.

Jennifer spuse:

– Dacă curtea îmi permite, am citat martorul să aducă un material pe care aş vrea să-l prezint ca probă.

Procurorul districtual Di Silva se ridică în picioare.

– Ce fel de material?

– Probă care va dovedi afirmaţia noastră de legitimă apărare.

– Obiectez, domnule preşedinte.

– Ce obiectaţi? întrebă Jennifer. Nu aţi văzut-o încă.

Judecătorul Waldman spuse:

– Curtea se reţine să hotărască pînă vede proba. Miza este viaţa unui om. Acuzatul are dreptul la orice analiză posibilă.

– Mulţumesc, domnule preşedinte. Jennifer se întoarse spre Howard Patterson. Aţi adus-o cu dumneavoastră? întrebă.

Patterson dădu din cap, cu buzele strînse.

– Da, dar am făcut-o sub protest.

– Cred că aţi fost foarte clar în privinţa asta, domnule Patterson. Vreţi să ne-o daţi vă rog?

Howard Patterson îşi îndreptă privirile spre băncile spectatorilor, unde un bărbat în uniforma de gardian a închisorii stătea cu o cutie în braţe. Patterson îi făcu un semn din cap. Gardianul se ridică şi aduse cutia.

Jennifer o luă din mîinile lui.

– Apărarea vrea să introducă aceasta ca Proba A, domnule preşedinte.

– Ce este? întrebă procurorul districtual Di Silva.

– Este numită *cutia cu bunătăţi.*

Judecătorul Waldman se uită la Jennifer şi spuse încet:

– Aţi spus *cutia cu bunătăţi?* Ce este în cutie, domnişoară Parker?

– Arme. Arme făcute de prizonieri la Sing-Sing, în scopul...

– Obiectez!

Procurorul districtual era în picioare, vocea lui un muget. Se grăbi spre tribună.

– Sînt de acord să țin seama de lipsa de experiență a colegei mele, domnule președinte, dar dacă intenționează să practice avocatura în procese privind crime, atunci sugerez că ar fi bine să studieze regulile de bază ale probelor. Nu există nici o probă care să lege ce s-ar putea găsi în această așa-numită *cutie cu bunătăți* de cazul nostru.

– Această cutie dovedește...

– Această cutie nu dovedește nimic. Procurorul se întoarse spre judecătorul Waldman. Statul obiectează împotriva introducerii acestei probe ca fiind imaterială și irelevantă.

– Obiecțiunea se admite.

Iar Jennifer stătea acolo, privind cum i se prăbușește cazul. Totul era împotriva ei: judecătorul, juriul, Di Silva, proba. Clientul său va fi așezat pe scaunul electric, doar dacă...

Jennifer își trase răsuflarea.

– Domnule președinte, această probă este vitală pentru apărarea noastră. Cred...

– Domnișoară Parker, o întrerupse judecătorul Waldman, curtea n-are timp să vă dea instrucțiuni privind legea, dar procurorul districtual are perfectă dreptate. Înainte de a intra în această curte trebuia să vă informați despre regulile de bază ale probelor. Prima regulă este că nu puteți introduce o probă care nu a fost pregătită în prealabil cum se cuvine. Nu s-a făcut nici o înregistrare despre cel decedat că ar fi fost înarmat sau nu. Deci problema acestor arme este străină de proces. Cererea se refuză.

Jennifer stătea acolo dreaptă și sîngele îi năvălea în obraji.

– Îmi pare rău, spuse ea cu încăpățînare, dar *nu* este străină.

– Destul. Puteţi recuza.

– Nu vreau să recuz nimic, domnule preşedinte. Îi negaţi drepturile clientului meu.

– Domnişoară Parker, dacă continuaţi, vă voi reţine pentru dispreţ la adresa curţii.

– Nu-mi pasă ce îmi veţi face, spuse Jennifer. Baza a fost construită pentru a se introduce această probă. Însuşi procurorul districtual a construit-o.

Di Silva spuse:

– Cum? Eu n-am...

Jennifer se întoarse spre grefierul curţii.

– Fiţi amabil şi citiţi afirmaţia domnului Di Silva, începînd cu propoziţia: „Nu vom şti probabil niciodată ce l-a făcut pe Abraham Wilson să-l atace pe..."

Procurorul districtual se întoarse spre judecătorul Waldman.

– Domnule preşedinte, aveţi de gînd să permiteţi...?

Judecătorul Waldman ridică mîna. Se întoarse spre Jennifer.

– Acest tribunal nu are nevoie să-i explicaţi legea, domnişoară Parker. Cînd se va termina acest proces, veţi fi reţinută pentru dispreţ la adresa curţii. Fiindcă este un caz capital, am de gînd să vă ascult pînă la capăt. Se întoarse spre grefier. Puteţi citi.

Grefierul întoarse cîteva pagini şi începu să citească. „Nu vom şti probabil niciodată ce l-a făcut pe Abraham Wilson să-l atace pe acest omuleţ inofensiv, lipsit de apărare..."

– Este suficient, întrerupse Jennifer. Mulţumesc. Se uită la Robert Di Silva şi spuse încet: Acestea sînt cuvintele dumneavoastră, domnule Di Silva. *Nu vom şti probabil niciodată ce l-a făcut pe Abraham Wilson să-l atace pe acest omuleţ inofensiv, lipsit de apărare...* Se întoarse spre judecătorul

Waldman: Cuvîntul-cheie, domnule preşedinte, este *lipsit de apărare.* Din moment ce procurorul districtual însuşi i-a spus acestui juriu că victima era lipsită de apărare, a lăsat o uşă deschisă pentru noi spre a urmări faptul că victima s-ar fi putut să *nu* fie lipsită de apărare, că de fapt s-ar fi putut să aibă o armă. Orice argument este adus în acuzaţia directă este admisibil şi în apărare.

Se aşternu o lungă tăcere.

Judecătorul Waldman se întoarse spre Robert Di Silva:

– Domnişoara Parker are un punct valid. Aţi lăsat o uşă deschisă.

Robert Di Silva se uita la el, nevenindu-i să creadă.

– Dar eu numai...

– Curtea va permite ca proba să intre ca Exponatul A.

Jennifer răsuflă uşurată.

– Mulţumesc, domnule preşedinte.

Ridică cutia, o ţinu în aşa fel încît să o poată vedea juriul, apoi începu să vorbească:

– Doamnelor şi domnilor, procurorul districtual vă va spune în final că ceea ce veţi vedea în această cutie nu este o probă directă. Va avea dreptate. Vă va spune că nu există nimic care să facă vreo legătură între oricare dintre aceste arme şi cel decedat. Va avea dreptate. Introduc acest exponat pentru alt motiv. De cîteva zile am auzit cum delincventul lipsit de scrupule, care are o înălţime de un metru nouăzeci, l-a atacat fără nici un motiv pe Raymond Thorpe, care măsura numai un metru şaizeci şi cinci. Imaginea care a fost atît de îngrijit şi fals creată pentru dumneavoastră de avocatul acuzării este aceea a unui sadic, a unui taur sîngeros, care şi-a omorît un coleg fără nici un motiv. Dar întrebaţi-vă şi dumneavoastră: nu există întotdeauna *vreun* motiv? Lăcomie, ură, pasiune, *ceva?* Cred – şi mizez viaţa clientului meu pe această credinţă

– că *a existat* un motiv pentru crimă. Singurul motiv, aşa cum v-a spus însuşi procurorul districtual, care justifică uciderea cuiva este legitima apărare. Un om care se luptă pentru a-şi apăra viaţa. L-aţi auzit pe Howard Patterson depunînd mărturie că s-au petrecut omoruri în închisoare, că mulţi condamnaţi îşi fac arme. Ceea ce înseamnă că este posibil ca Raymond Thorpe să fi fost înarmat cu o astfel de armă, că într-adevăr *el* este acela care l-a atacat pe acuzat şi acuzatul, încercînd să se apere, a fost obligat să-l ucidă, *în legitimă apărare.* Dacă decideţi că Abraham Wilson, fără scrupule – şi fără nici un motiv –, l-a ucis pe Raymond Thorpe, atunci trebuie să daţi verdictul de vinovat. Dacă, totuşi, după ce veţi vedea această probă, veţi avea o îndoială rezonabilă, atunci este de datoria dumneavoastră să daţi verdictul de nevinovat.

Cutia devenea grea în mîna ei.

– Cînd m-am uitat prima oară în această cutie, nu mi-a venit să-mi cred ochilor. Şi dumneavoastră o să găsiţi greu de crezut, dar vă rog să vă amintiţi că a fost adusă aici cu proteste de către directorul adjunct al închisorii Sing-Sing. Aceasta, doamnelor şi domnilor, este o colecţie de arme confiscate, făcute de condamnaţii de la Sing-Sing.

În timp ce Jennifer se îndrepta spre boxa juriului, păru că se împiedică şi îşi pierde echilibrul. Cutia îi căzu din mînă, capacul se deschise şi conţinutul se împrăştie pe podea. Juraţii se ridicau pe rînd pentru a vedea mai bine. Se uitau la colecţia hidoasă de arme care săriseră din cutie. Erau aproape o sută, de toate mărimile, felurile şi formele. Toporaşe şi cuţite de măcelărie, stilete şi foarfece cu vîrfurile ascuţite, un satîr uriaş. Erau sîrme subţiri cu mînere de lemn, folosite pentru strangulare, un baston de cauciuc, o daltă ascuţită de spart gheaţa, un cuţit în formă de sabie.

Spectatorii şi reporterii erau şi ei în picioare acum, încercînd să vadă mai bine arsenalul împrăştiat pe jos.

Judecătorul Waldman era furios. Se uită la Jennifer cu o expresie ce putea însemna orice. Un gardian se grăbi să adune conținutul cutiei. Jennifer îi făcu semn că nu-i nevoie.

– Mulțumesc, spuse. Le strîng eu.

În timp ce jurații și spectatorii priveau, Jennifer se lăsă în genunchi și începu să culeagă armele, punîndu-le înapoi în cutie. Se mișca încet, uitîndu-se la fiecare fără nici o expresie înainte de a o pune în cutie. Jurații se așezaseră pe scaune din nou, dar priveau fiecare mișcare pe care o făcea. Lui Jennifer îi trebuiră cinci minute pentru a le pune la loc, în timp ce procurorul districtual Di Silva fumega.

Cînd Jennifer puse ultima armă în cutie, se ridică, se uită la Patterson, apoi se întoarse spre Di Silva:

– Martorul dumneavoastră.

Era prea tîrziu ca să se mai poată repara ceva.

– N-am întrebări.

– Atunci aș vrea să-l chem la bară pe Abraham Wilson.

8

Numele dumneavoastră, vă rog?

– Abraham Wilson.

– Vreți să vorbiți mai tare, vă rog?

– Abraham Wilson.

– Domnule Wilson, l-ați ucis pe Raymond Thorpe?

– Da, doamnă.

– Vreți să spuneți curții de ce?

– Voia să mă omoare.

– Raymond Thorpe era mult mai mic decît dumneavoastră. Chiar credeți că ar fi fost în stare să vă ucidă?

– Venea la mine cu un cuțit care-l făcea tare 'nalt.

Jennifer păstrase două obiecte din *cutia cu bunătăți.* Unul era un cuțit de măcelărie ascuțit ca un brici, celălalt – un cleşte mare de fier.

– Acesta este cuțitul cu care v-a amenințat Raymond Thorpe?

– Obiectez! Acuzatul n-are de unde să știe...

– Voi reformula întrebarea. Este acest cuțit similar cu cel cu care v-a amenințat Raymond Thorpe?

– Da, doamnă.

– Şi cleştele acesta?

– Da, doamnă.

– Şi cînd v-a atacat cu aceste două arme ați fost forțat să-l ucideți pentru a vă salva viața?

– Da, doamnă.

– Mulțumesc.

Jennifer se întoarse spre Di Silva:

– Martorul dumneavoastră.

Robert Di Silva se ridică şi se duse încet spre boxa martorului.

– Domnule Wilson, ați mai ucis înainte, nu? Vreau să spun, asta nu este prima dumneavoastră crimă?

– Am făcut o greşeală şi plătesc pent'u ea. Eu...

– Scutiți-ne de predici. Da sau nu.

– Da.

– Deci viața unui om nu are o valoare prea mare pentru dumneavoastră?

– Asta nu-i adevărat. Eu...

– Comiterea a două crime o numiți dumneavoastră valoare a vieților umane? Cîți oameni ați fi ucis dacă n-ați fi apreciat valoarea vieților umane? Cinci? Zece? Douăzeci!

Îl întărîta pe Abraham Wilson şi acesta se înfuria. Fălcile i se încleştau, iar pe față i se citea furia. *Fii atent!*

– Am ucis doar doi oameni.

– Doar! Nu ați ucis *decît* doi oameni! Procurorul districtual își scutură capul. Se apropie de boxa acuzatului și se uită în sus la el. Pariez că ai o senzație de putere fiind așa de mare. Trebuie să te facă să te simți un pic Dumnezeu. Oricînd vrei, poți lua o viață aici, una dincolo...

Abraham Wilson se ridică în picioare.

– Ticălosule!

Nu, se rugă Jennifer. *Nu!*

– Stai jos! tună Di Silva. Așa ți-ai pierdut cumpătul și cu Raymond Thorpe?

– Thorpe a vrut să m'omoare.

– Cu astea? Di Silva ridică cuțitul de măcelărie și cleștele. Sînt sigur c-ai fi putut să-i iei cuțitul ăsta. Învîrti cleștele în mînă. Și ți-a fost frică de ăsta? Se întoarse spre juriu și arătă cleștele. Nu-mi pare atît de mortal. Dacă cel decedat ar fi fost în stare să te lovească cu ăsta în cap, s-ar fi putut să-ți facă un mic cucui. La ce folosește acest clește, domnule Wilson?

Abraham Wilson spuse încet:

– La strivirea testiculelor.

Juriul se retrăsese de opt ore.

Robert Di Silva și asistenții săi ieșiseră pentru pauză, dar Jennifer stătea pe scaunul ei, neputincioasă.

Cînd juriul părăsise sala, Ken Bailey venise la ea.

– Ce-ai zice de o cafea?

– N-aș putea să înghit nimic.

Stătea în sala de judecată, de-abia conștientă de prezența celor din jurul ei. Se terminase. Făcuse tot ce putuse; închise ochii și încercă să se roage, dar frica din ea era prea puternică. Se simțea ca și cum ar fi fost și ea condamnată la moarte împreună cu Abraham Wilson.

Cînd juriul intră din nou în sală, inima lui Jennifer începu să bată mai repede. Le putea citi pe față că aveau să-l condamne. I se păru că va leşina. Din cauza ei va fi executat un om. N-ar fi trebuit să accepte cazul de la bun început. Ce drept avea să ia în mîinile ei viața unui om? Trebuie să fi fost nebună să-şi închipuie că poate să cîştige în fața cuiva cu atîta experiență ca Robert Di Silva. Voia să fugă spre juraţi înainte de a-şi da verdictul şi să spună: *Staţi! Abraham Wilson n-a avut un proces cinstit. Vă rog lăsaţi pe alt avocat să-l apere. Cineva mai bun decît mine.*

Dar era prea tîrziu. Jennifer aruncă o privire spre fața lui Abraham Wilson. Stătea acolo, la fel de imobil ca o statuie. Nu mai simţea ura răzbătînd din el acum, doar o disperare adîncă. Voia să spună ceva să-l aline, dar nu avea cuvinte.

Judecătorul Waldman vorbi:

– Juriul a ajuns la un verdict?

– Da, domnule preşedinte.

Judecătorul încuviință din cap şi funcţionarul se îndreptă spre primul jurat, luă o bucată de hîrtie de la el şi i-o întinse judecătorului. Jennifer îşi simţea inima bătînd să-i spargă pieptul. Nu putea să respire. Voia să oprească momentul ăsta, să-l înghețe pentru totdeauna înainte de a se citi verdictul.

Judecătorul Waldman studie bucata de hîrtie pe care o ţinea în mînă; apoi îşi plimbă încet privirile prin sala de judecată. Rămase cîteva momente cu ochii la membrii juriului, la Robert Di Silva, la Jennifer şi în final pe Abraham Wilson.

– Acuzatul este rugat să se ridice.

Abraham Wilson se ridică, încet şi obosit, ca şi cum toată energia se scursese din el.

Judecătorul Waldman citi:

– Acest juriu îl găseşte pe acuzat, Abraham Wilson, nevinovat.

Restul cuvintelor judecătorului se pierdură în murmurul din ce în ce mai puternic din sală. Jennifer încremenise, nevenindu-i să creadă că a auzit bine. Se întoarse spre Abraham Wilson. Se uită fix la ea un moment, cu ochii aceia mici şi răi. Apoi faţa aceea urîtă se lăţi în cel mai uriaş zîmbet pe care Jennifer îl văzuse vreodată. Se aplecă şi o îmbrăţişă şi Jennifer se luptă să-şi oprească lacrimile.

Presa se înghesuia în jurul lui Jennifer, cerîndu-i o declaraţie, punîndu-i întrebări.

– Ce sentiment aveţi că l-aţi învins pe procurorul districtual?

– Aveaţi încredere că o să cîştigaţi acest proces?

– Ce aţi fi făcut dacă Abraham Wilson ar fi fost trimis pe scaunul electric?

Jennifer îşi scutură capul la toate întrebările. Nu putea să vorbească cu ei. Veniseră acolo să vadă un spectacol, să vadă cum este trimis un om la moarte. Dacă verdictul ar fi fost altul... nu putea să suporte nici măcar gîndul. Jennifer începu să-şi adune hîrtiile şi să le îngrămădească într-o mapă.

Un şerif se apropie de ea.

– Judecătorul Waldman doreşte să vă vadă, domnişoară Parker.

Uitase că avea o citaţie pentru dispreţ la adresa curţii, dar nu mai părea importantă. Singurul lucru care conta era că-i salvase viaţa lui Abraham Wilson.

Jennifer se uită spre masa acuzării. Procurorul districtual Silva îşi îndesa furios hîrtiile în mapă. Prinse privirea lui Jennifer. Cuvintele erau inutile.

Judecătorul Lawrence Waldman stătea la biroul său cînd intră Jennifer. Spuse curtenitor:

– Luaţi loc, domnişoară Parker.

Jennifer se aşeză.

– N-am să vă permit şi n-am să permit nimănui să-mi transforme sala de judecată într-o sală de spectacol.

Jennifer roşi.

– M-am poticnit. N-am putut...

Judecătorul Waldman ridică mîna.

– Vă rog. Scutiţi-mă.

Jennifer îşi strînse buzele cu putere.

Judecătorul Waldman se aplecă înainte în scaun:

– Alt lucru pe care nu-l voi tolera în sala mea de judecată este insolenţa. Aţi depăşit măsura în după-amiaza asta. Îmi dau seama că zelul dumneavoastră excesiv era pentru apărarea unei vieţi omeneşti. Din cauza asta m-am hotărît să nu vă citez pentru dispreţ la adresa curţii.

– Mulţumesc, domnule judecător. Jennifer fusese nevoită să facă un efort pentru a putea vorbi.

Figura judecătorului era impasibilă cînd a contînuat:

– Aproape invariabil, cînd se termină un caz îmi pun întrebarea dacă justiţia a fost servită sau nu. În cazul acesta, cinstit vorbind, nu sînt sigur.

Jennifer aşteptă să continue.

– Asta-i tot, domnişoară Parker.

În ediţiile de seară ale ziarelor şi în ştirile de noapte ale televiziunii, Jennifer Parker era din nou în prim-plan, dar acum ea era eroina. Fotografiile ei, ale lui Abraham Wilson şi ale procurorului districtual Di Silva erau pe prima pagină a tuturor ziarelor. Jennifer devora cu lăcomie fiecare cuvînt al reportajelor, savurîndu-le. Era o victorie atît de dulce după dizgraţia suferită.

Ken Bailey o duse să ia cina la Luchow pentru a sărbători evenimentul, iar Jennifer a fost recunoscută de şeful de sală şi de cîţiva consumatori. Mulţi îi spuneau lui Jennifer pe nume şi o felicitau.

– Cum te simţi celebră? rînji Ken.

– Sînt ameţită.

Cineva trimise o sticlă de vin la masa lor.

– N-am nevoie să beau nimic, spuse Jennifer. Mă simt deja beată.

Dar îi era sete şi bău trei pahare cu vin în timp ce discuta procesul cu Ken.

– Eram speriată. Ştii cum este cînd ai viaţa cuiva în mîini? E ca şi cînd te-ai întrece cu Dumnezeu. Poţi să te gîndeşti la ceva mai înfricoşător? Vreau să spun, am venit din Kelso.... nu vrei să mai luăm o sticlă de vin, Ken?

– Tot ce doreşti.

Ken a comandat un festin pentru amîndoi, dar Jennifer era prea excitată ca să poată mînca.

– Ştii ce mi-a spus Abraham Wilson cînd l-am văzut prima oară? A spus: „Vîră-te în pielea mea şi eu o să mă vîr într-a ta şi apoi amîndoi o să vorbim despre ură". Ken, am *fost* în pielea lui astăzi şi ştii ceva? Credeam că juriul o să mă condamne pe *mine*. Mă simţeam de parcă urma să fiu executată. Îl iubesc pe Abraham Wilson. Vrei să mai pui vin?

– N-ai luat o înghiţitură.

– Mi-e sete.

Ken o privi îngrijorat, în timp ce Jennifer continua să-şi umple şi să-şi golească paharul.

– Stai mai uşor.

Făcu un gest a lehamite.

– E vin californian. E ca şi cum ai bea apă. Mai luă o înghiţitură. Eşti cel mai bun prieten al meu. Ştii cine nu-i cel mai bun prieten al meu? Marele Robert Di Silva. Di Silva.

– Di Silva.

– Şi el. Mă urăşte. I-ai văzu' faţa azi? O-o-oh, era turbat! A spus c-o să mă facă să fug din sală. Dar n-a putut, nu?

– Nu, n-a...

– Ştii ce cred? Ştii ce cred *într-adevăr?*

– Eu...

– Di Silva crede că eu-s Ahab, iar el balena albă.

– Cred că voiai să spui invers.

– Mulţumesc, Ken. Pot întotdeauna să mă bizui pe tine. Hai să mai luăm o sticlă.

– Nu crezi că ai băut destul?

– Balenelor li se face sete. Jennifer chicoti. Asta-s eu. Marea şi bătrîna balenă albă. Ţi-am spus că-l iubesc pe Abraham Wilson? Este cel mai frumos bărbat pe care l-am întîlnit vrodat'. M-am uitat în ochii lui, Ken, pretene, şi-i frumos. Te-ai uita' vrodat' în ochii lui Di Silva? O-o-oh! Îs reci! Adică-i un aisberg. Da' nu-i om rău. Ţi-am spus d'Ahab şi marea balenă albă?

– Da.

– Îl iubesc p'Ahab. Iubesc pe toată lumea. Şi ştii de ce, Ken? Fiin'că Abraham Wilson trăieşte. Trăieşte. Hai să mai luăm o sticlă să cebrelăm...

Era ora două dimineaţa cînd Ken Bailey o duse pe Jennifer acasă. O ajută să urce cele patru etaje şi să intre în apartamentul ei micuţ. Respira greu după urcuş.

– Ştii, spuse Ken, cam simt efectul vinului.

Jennifer se uită la el cu milă.

– Oamenii care nu rezistă n-ar trebui să bea.

Şi adormi imediat.

O trezi sunetul strident al telefonului. Întinse mîna cu grijă spre aparat, iar mişcarea încetă pe care o făcu trimise valuri de durere spre fiecare terminaţie nervoasă din trupul ei.

– Lo...

– Jennifer? Aici Ken.

– 'Ună, Ken.

– Cum te simți? Ești bine?

Se gîndi la asta.

– Nu cred. Cît e ceasul?

– E aproape amiază. Ar fi bine să vii aici. S-a deschis iadul.

– Ken... Cred că o să mor.

– Ascultă-mă. Dă-te jos din pat – încet – ia două aspirine și fă un duș rece, bea o ceașcă de cafea neagră fierbinte și probabil o să supraviețuiești.

Cînd Jennifer ajunse la birou, o oră mai tîrziu, se simțea mai bine. *Nu bine,* se gîndea ea, *dar mai bine.*

Amîndouă telefoanele sunau cînd intră în birou.

– Sînt pentru tine, rînji Ken. Nu s-au oprit o clipă! Ai nevoie de o centrală.

Erau telefoane de la ziare, de la reviste, de la televiziune și radio, dorind să facă articole amănunțite despre Jennifer. Devenise celebră peste noapte. Erau și alte telefoane, acelea la care visase. Firme de avocatură, care înainte o umiliseră, telefonau să o întrebe cînd îi convenea să se întîlnească cu patronii lor.

În biroul său din centru, Robert Di Silva țipa la asistentul său principal:

– Vreau să deschizi un dosar confidențial al lui Jennifer Parker. Vreau să fiu informat de fiecare client al ei. Ai înțeles?

– Da, domnule.

– Mișcă!

9

Mai e ăla întreg la minte cum îs eu flăcău. A făcut laba toată viața.

– Căcăciosu' a venit la mine cu bale la gură să pun o vorbă pe lîngă Mike. I-am zis: „Hei, paesano, eu îs doar soldat. Dacă Mike vrea alt trăgaci, nu treb'e să cate la mahala".

– Voia să-te fenteze, Sal.

– Hmm, l-am caftit țapăn. N-are gașcă și'n meseria asta dacă n-ai, ești un rahat.

Vorbeau în bucătăria unei ferme olandeze din New Jersey, veche de trei sute de ani.

Erau trei în cameră: Nick Vito, Joseph Colella și Salvatore „Floricică", Fiore.

Nick Vito era un bărbat cu înfățișare cadaverică, cu buze subțiri, aproape invizibile, și ochi verzi ce păreau morți. Purta pantofi de două sute de dolari și șosete albe.

Joseph „Big Joe" Colella era un bărbat uriaș, făcut ca din stîncă, iar cînd mergea arăta ca o clădire ce se mișcă. Cineva l-a numit odată grădina de zarzavat. „Colella are un nas ca roșia, urechile seamănă cu conopida, iar creierul este cît mazărea."

Colella avea o voce subțire și moale și maniere frumoase, înșelătoare. Era proprietarul unui cal de curse și avea un noroc formidabil să ghicească cîștigătorii. Era un om de familie, cu nevastă și șase copii. Specialitățile sale erau armele de foc, acidul și lanțurile. Soția lui Joe era catolică, iar duminicile, cînd Colella nu lucra, își ducea întotdeauna familia la biserică.

Al treilea bărbat, Salvatore Fiore, era aproape un pitic. Avea cam un metru șaizeci și cincizeci și două de kilograme. Avea figura inocentă a unui copil și era la fel de bun cu pistolul,

ca şi cu cuţitul. Femeile se simţeau atrase de acest omuleţ şi avea o soţie, vreo şase prietene şi o amantă foarte frumoasă. Fiore fusese pe vremuri jocheu şi alergase pe toate pistele de la Pimlico pînă la Tijuana. Cînd un arbitru l-a acuzat pe Fiore la Hollywood Park că a dopat un cal, o săptămînă mai tîrziu corpul arbitrului a fost găsit plutind pe lacul Tahoe.

Cei trei bărbaţi erau *soldaţi* în Familia lui Antonio Granelli, dar Michael Moretti era cel care-i adusese şi îi erau devotaţi trup şi suflet.

În sufragerie avea loc o întîlnire a Familiei. În capul mesei stătea Antonio Granelli, *capo* al celei mai puternice familii de pe coasta de est. Avea şaptezeci şi doi de ani, arăta încă puternic, cu umerii şi pieptul unui muncitor, cu braţele vînjoase. Născut la Palermo, Antonio Granelli venise în America la cincisprezece ani şi începuse să lucreze pe cheul din partea de vest a Manhattan-ului. La douăzeci şi unu de ani era locotenentul *boss*-ului docurilor. Cei doi s-au contrazis pentru ceva, iar cînd *boss*-ul a dispărut misterios, Antonio Granelli i-a luat locul. Oricine dorea să lucreze trebuia să-i plătească. A folosit banii pentru a-şi începe urcuşul spre putere şi s-a ramificat repede în împrumuturi cu camătă, loterie ilegală, prostituţie, jocuri de noroc, droguri şi crime. De-a lungul anilor a fost acuzat de treizeci şi două de ori şi condamnat o singură dată pentru bătaie. Granelli era un om crud, cu viclenia nativă a unui ţăran şi o imoralitate totală.

- În stînga lui Granelli stătea Thomas Colfax, *consigliere* al Familiei. Cu douăzeci şi cinci de ani în urmă, Colfax ar fi avut un viitor strălucit ca avocat într-o corporaţie, dar a apărat într-un proces o companie mică de uleiuri de măsline, care se dovedi a fi controlată de Mafie; pas cu pas a început apoi să reprezinte Mafia şi în alte procese pînă cînd, în final, familia

Granelli a devenit singurul său client. Era un client cu foarte multe procese şi Thomas Colfax deveni un om bogat, cu foarte multe acţiuni în proprietăţi de terenuri şi conturi bancare în toată lumea.

În dreapta lui Antonio Granelli stătea Michael Moretti, ginerele său. Michael era ambiţios, o trăsătură de caracter care îl făcea pe Granelli nervos. Michael nu se potrivea cu modelul familiei. Tatăl său, Giovanni, un văr îndepărtat al lui Antonio Granelli, nu se născuse în Sicilia, ci la Florenţa. Şi numai acest lucru făcea ca familia Moretti să pară suspectă. Toată lumea ştia că în florentini nu se poate avea încredere.

Giovanni Moretti venise în America şi-şi deschisese o cizmărie, ocupîndu-se de ea onest, fără să aibă măcar o cameră în dos pentru jocuri de noroc sau fete. Ceea ce însemna că este prost.

Fiul lui Giovanni, Michael, era cu totul altfel. Studiase la Yale şi la Şcoala de Ştiinţe Economice Wharton. Cînd Michael a terminat studiile, s-a dus la tatăl său cu o rugăminte. Voia să se întîlnească cu ruda sa îndepărtată, Antonio Granelli. Bătrînul cizmar s-a dus să-şi vadă vărul şi întîlnirea a fost aranjată. Granelli era sigur că Michael voia să îi ceară un împrumut ca să poată începe vreo afacere, poate să deschidă o cizmărie ca idiotul de taică-său. Dar întîlnirea a fost o surpriză.

– Ştiu cum să te fac bogat, a început Michael Moretti.

Antonio Granelli se uită la tînărul impertinent şi zîmbi tolerant.

– Sînt bogat.

– Nu. Doar *crezi* că eşti bogat.

Zîmbetul pieri.

– De ce dracu' vorbeşti, puştiule?

Iar Michael Moretti îi spuse.

Antonio Granelli a început să testeze cu grijă fiecare sfat al lui Michael. Totul a reuşit strălucit. Unde înainte Familia Granelli fusese implicată în activităţi ilegale profitabile, sub supravegherea lui Michael Moretti s-a extins. În cinci ani, Familia intrase în zeci de afaceri legale: conserve de carne, ţesături, restaurante, companii de transporturi şi farmaceutice. Michael a găsit companii aliate care aveau nevoie de finanţare, iar Familia a intrat ca partener minor şi, treptat, a trecut pe primul plan fiindcă nu s-a dat în lături de la nici o posibilitate. Companii vechi, cu reputaţie, s-au trezit peste noapte falimentare. Michael a insistat pe afacerile care aduseseră un profit satisfăcător şi a ridicat profiturile peste toate aşteptările, fiindcă muncitorii erau controlaţi de sindicatele sale, iar compania le lua asigurările printr-o companie de asigurări controlată de Familie, cumpărîndu-şi automobilele de la unul din magazinele Familiei. Michael a creat o simbioză gigantică, o serie de afaceri prin care consumatorul era alăptat continuu, iar laptele curgea spre Familie.

În ciuda succeselor sale, Michael Moretti era conştient că avea o problemă. O dată ce îi arătase culmile întreprinderilor legale, Granelli nu mai avea nevoie de el. Era cheltuitor, fiindcă la început l-a convins pe Antonio Granelli să-i dea un procent din ceea ce toată lumea era sigură că va fi o sumă mică. Dar cum ideile lui Michael începuseră să dea roade, iar profiturile curgeau, Granelli îşi schimbase intenţiile. Michael a aflat din întîmplare că Granelli a ţinut o întrunire pentru a discuta ce să facă Familia cu el.

– Nu-mi place să văd atîţia bani pe mîna băiatului ăsta, a spus Granelli. Să scăpăm de el.

Michael a dejucat schema înrudindu-se cu Familia. Rosa, fata lui Antonio Granelli, avea nouăsprezece ani şi era singurul lui copil. Mama ei murise aducînd-o pe lume şi Rosa

crescuse într-o mînăstire, de unde i se permitea să vină acasă numai în timpul vacanţelor. Tatăl său o adora şi avea grijă să fie protejată. Într-o astfel de vacanţă, Rosa l-a întîlnit pe Michael Moretti. Cînd se întoarse la mînăstire era îndrăgostită nebuneşte de el. Amintirea lui o făcea, atunci cînd era singură, să se dedea la lucruri despre care maicile îi spuseseră că sînt păcate.

Antonio Granelli trăia cu impresia că fata lui crede despre el că este un om de afaceri, dar, de-a lungul anilor, colegele Rosei i-au arătat articole din ziare şi reviste despre tatăl ei şi afacerile lui adevărate. Aşa că de cîte ori guvernul făcea vreo încercare să acuze şi să condamne pe cineva din Familia Granelli, Rosa era întotdeauna la curent. Nu discuta asta niciodată cu tatăl său, aşa că el rămăsese fericit în credinţa că Rosa este o inocentă, scutită de şocul de a cunoaşte adevărul.

Adevărul, dacă el l-ar fi aflat, l-ar fi surprins pe Granelli, pentru că Rosa găsea afacerile tatălui său teribil de excitante. Ura disciplina impusă la mînăstire, iar asta o făcea să urască orice formă de autoritate. Se gîndea la tatăl său ca la un fel de Robin Hood, luptîndu-se cu autorităţile, sfidînd guvernul. Faptul că Michael Moretti era un om important în organizaţia tatălui său îl făcea şi mai atrăgător.

De la început, Michael a fost foarte grijuliu în felul în care se purta cu Rosa. Cînd reuşea să rămînă singur cu ea, schimbau sărutări fierbinţi şi îmbrăţişări, dar Michael nu mergea niciodată mai departe. Rosa era virgină şi era dornică – *însetată* – să se dea cu totul bărbatului pe care îl iubea. Michael era cel care se reţinea.

– Te respect prea mult, Rosa, ca să o facem înainte de a ne căsători.

În realitate, îl respecta prea mult pe Antonio Granelli. *O să mă jugănească*, gîndea Michael.

Şi astfel că atunci cînd Antonio Granelli discuta care era cel mai bun mod de a scăpa de Michael Moretti, Michael şi Rosa veniră la el şi-l anunţară că se iubesc şi intenţionează să se căsătorească. Bătrînul ţipă şi urlă şi dădu o sută de motive de ce se va întîmpla numai peste cadavrul lui. Dar, firește, dragostea adevărată a învins, iar Michael şi Rosa s-au căsătorit.

După nuntă, bătrînul l-a chemat pe Michael lîngă el.

– Rosa e tot ce am, Michael. Să ai grijă de ea, hm?

– Voi avea, Tony.

– O să te urmăresc. Ar fi bine să o faci fericită. Ştii ce vreau să spun, Mike?

– Ştiu ce vrei să spui.

– Fără curve sau amante. Înţelegi? Rosei îi place să gătească. Să ai grijă să vii acasă pentru cină în fiecare seară. Să te porţi ca un ginere cu care să mă mîndresc.

– Am să încerc să fac tot posibilul, Tony.

Antonio Granelli spuse aparent întîmplător:

– Oh, apropo, Mike, acum că eşti un membru al Familiei, procentul ăla pe care ţi-l dădeam... poate-ar trebui să-l schimbăm.

Michael îl apucă de braţ.

– Mulţumesc, papa, dar este destul pentru noi. Sînt în stare să-i cumpăr Rosei tot ce-şi doreşte.

Şi plecă lăsîndu-l pe bătrîn să se uite fix după el.

Asta se petrecuse cu şapte ani în urmă, iar anii care au urmat au fost minunaţi pentru Michael. Rosa era plăcută şi încîntătoare şi îl adora, dar Michael ştia că dacă ar fi murit sau ar fi plecat de lîngă el, s-ar fi descurcat şi fără ea. Ar fi găsit pur şi simplu pe altcineva care să facă lucrurile pe care le făcea ea pentru el. Nu era îndrăgostit de Rosa. Michael nu credea că este capabil să iubească o altă fiinţă omenească; era ca şi cum lipsea ceva în el.

N-avea nici un sentiment pentru oameni, numai pentru animale. Cînd împlinise zece ani, Michael a primit cadou un cățeluș. Cei doi erau de nedespărțit. Șase săptămîni mai tîrziu, cîinele a murit călcat de o mașină, iar cînd tatăl lui Michael s-a oferit să-i cumpere alt cîine, Michael a refuzat. N-a mai avut niciodată un cîine de atunci.

Michael a crescut privindu-l pe tatăl său cum muncea din greu pentru un bănuț și a decis că lui nu i se va întîmpla asta niciodată. A știut ce vòia din momentul în care a auzit vorbindu-se de vărul său îndepărtat Antonio Granelli. Erau douăzeci și șase de Familii Mafia în Statele Unite, cinci la New York, iar a lui Antonio era cea mai puternică. Din copilărie, Michael a auzit povești despre Mafia. Tatăl său i-a povestit despre noaptea Luceferilor Sicilieni, 10 septembrie, 1931, cînd a avut loc o schimbare de putere. În acea singură noapte, *Turcii Tineri* din Mafia au pus la cale o lovitură sîngeroasă care a ras de pe fața pămîntului mai mult de patruzeci de *Mustache Petes,* vechea gardă care venise din Italia și Sicilia.

Michael făcea parte din noua generație. Descotorosit de concepțiile vechi, adusese idei noi. O comisie formată din nouă oameni controla acum toate Familiile la scară națională și Michael știa că într-o zi va conduce acea comisie.

Michael se întoarse să-i studieze pe cei doi de lîngă el, așezați la masa de la ferma din New Jersey. Antonio Granelli mai avea încă de trăit cîțiva ani, dar cu puțin noroc, nu prea mulți.

Thomas Colfax era inamicul. Avocatul a fost împotriva lui Michael de la început. În timp ce influența lui Michael pe lîngă bătrîn creștea, a lui Colfax scădea.

Michael a adus din ce în ce mai mulți oameni în organizație, oameni ca Nick Vito și Salvatore Fiore și Joseph

Colella, care îi erau loiali. Lui Thomas Colfax nu i-a plăcut asta.

Cînd Michael a fost judecat pentru uciderea fraților Ramos, iar Camillo Stela a fost de acord să depună mărturie împotriva lui, bătrînul avocat a crezut că în fine a scăpat de Michael pentru că procurorul districtual avea un caz solid.

Michael s-a gîndit la un mijloc de a scăpa și ideea i-a venit într-o noapte. La patru dimineața s-a dus la un telefon pe stradă și l-a sunat pe Joseph Colella.

– Săptămîna viitoare, cîțiva avocați tineri vor depune jurămîntul în biroul procurorului districtual. Poți să-mi faci rost de numele lor?

– Sigur, Mike. Ușor.

– Încă un lucru. Sună Detroit-ul și spune-le să ne trimită un novice, unul care n-a fost încă marcat.

Și Michael a închis.

Două săptămîni mai tîrziu, Michael Moretti stătea în sala de judecată și-i studia pe noii asistenți ai procurorului districtual. S-a uitat la ei atent, ochii săi trecînd peste fiecare figură, căutînd și cîntărind. Ceea ce plănuia să facă era foarte periculos, dar îndrăzneala s-ar putea să iasă bine. Avea de-a face cu începători tineri, care vor fi prea nervoși pentru a pune prea multe întrebări și nerăbdători să se facă utili și să se remarce. Ei bine, cu siguranță cineva se va face foarte remarcat.

Michael a ales-o în cele din urmă pe Jennifer Parker. Îi plăcea faptul că era lipsită de experiență și că era încordată și încerca să ascundă asta. Îi plăcu faptul că era femeie și se va simți sub o tensiune mai mare decît un bărbat. Cînd Michael s-a considerat satisfăcut de decizia sa, s-a întors spre un bărbat îmbrăcat într-un costum gri, care stătea printre spectatori și i-a arătat-o pe Jennifer. Asta a fost tot.

Michael a privit cum procurorul districtual a terminat interogarea ticălosului ăla de Camillo Stela. S-a întors spre Thomas Colfax şi a zis: „Martorul dumneavoastră". Thomas Colfax s-a ridicat în picioare: „Dacă se poate, domnule preşedinte, este aproape ora douăsprezece. Aş prefera ca examinarea mea să nu fie întreruptă. Se poate să rog curtea să ia pauza de masă acum şi eu să interoghez după-amiază?"

Şi s-a declarat pauză. Acum era momentul.

Michael îl văzu pe omul său cum se alătură grupului care îl înconjura pe procurorul districtual. Cîteva clipe mai tîrziu se îndrepta spre Jennifer şi îi întindea un plic mare. Michael rămase pe loc ţinîndu-şi respiraţia, dorind ca Jennifer să ia plicul şi să pornească spre camera martorului. O făcu. Numai după ce o văzu că se întoarce fără plic, Michael se relaxă.

Asta a fost acum un an. Ziarele au crucificat fata, dar asta era problema *ei*. Michael nu s-a mai gîndit la Jennifer Parker pînă ce ziarele nu au început să scrie despre procesul lui Abraham Wilson. Au dezgropat cazul lui Michael Moretti şi rolul jucat de Jennifer Parker. I-au publicat fotografia. Era o fată uimitor de frumoasă, dar mai era ceva – avea un fel de independenţă care-l zgîndărea. S-a uitat la fotografie foarte multă vreme.

Michael a început să urmărească procesul lui Abraham Wilson cu un interes din ce în ce mai mare. Cînd băieţii au sărbătorit victoria lui Michael – proces incomplet –, Salvatore Fiore a propus un toast: „Lumea a mai scăpat de un avocat nenorocit".

Dar lumea n-a scăpat de ea, gîndea Michael. Jennifer Parker revenise şi era încă acolo, luptîndu-se. Lui Michael îi plăcea asta.

A văzut-o la televizor în noaptea următoare, discutînd victoria asupra lui Robert Di Silva şi Michael a fost extraordinar de mulţumit.

Antonio Granelli l-a întrebat:

– Nu-i găgăuţa pe care ai aranjat-o tu, Mike?

– Îhî. Are ceva în cap, Tony. Poate o s-o folosim şi noi la ceva zilele astea.

10

A doua zi după ce s-a dat verdictul lui Abraham Wilson, a telefonat Adam Warner.

– Am sunat doar ca să te felicit.

Jennifer a recunoscut vocea imediat şi a afectat-o mai mult decît credea că este posibil.

– Asta este...

– Ştiu.

Oh, Doamne, gîndi Jennifer. *De ce am spus asta?* Nu avea nici un motiv să-l lase pe Adam să afle cît de mult s-a gîndit la el în ultimele luni.

– Am vrut să-ţi spun că ai condus excepţional cazul lui Abraham Wilson. Ai meritat să cîştigi.

– Mulţumesc.

O să închidă, gîndi Jennifer. *N-am să-l mai văd niciodată. Probabil este prea ocupat cu haremul lui.* Adam Warner spunea:

– Mă întrebam dacă n-ai vrea să luăm masa împreună într-o seară?

Bărbaţii urăsc fetele prea dornice.

– Ce-ai zice de seara asta?

Jennifer parcă auzi zîmbetul în vocea lui.

– Mi-e teamă că prima mea seară liberă este vineri. Eşti ocupată?

– Nu.

Aproape că era să spună: *Bineînţeles că nu.*

– Pot să vin să te iau de acasă?

Jennifer se gîndi la apartamentul ei micuţ, mobilat groaznic.

– Ar fi mai uşor dacă ne-am întîlni undeva.

– Îţi place mîncarea de la Lutice?

– Aş putea să-ţi răspund după ce o să mănînc acolo?

Rîse.

– E bine ora opt?

– E minunat.

Minunat. Jennifer puse receptorul la loc în furcă şi rămase într-o stare de euforie. *E ridicol,* gîndi ea. *E probabil însurat şi are vreo două duzini de copii.* Aproape primul lucru pe care Jennifer l-a remarcat la Adam atunci cînd au luat masa a fost că nu purta verighetă. *O dovadă neconcludentă,* se gîndi cu amărăciune. Cu siguranţă că ar trebui să existe o lege care să-i oblige pe toţi soţii să poarte verighetă.

Ken Bailey intră în birou.

– Ce mai face maestrul avocat? Se uită la ea mai de-aproape. Ai o figură de parcă de-abia ai înghiţit un client.

Jennifer ezită, apoi spuse:

– Ken, vrei să cercetezi pe cineva pentru mine?

Se duse la birou, luă o hîrtie şi un creion şi spuse:

– Trage. Cine-i?

Începu să spună numele lui Adam Warner, apoi se opri, simţindu-se penibilă. Nu era treaba ei să se bage în viaţa personală a lui Adam Warner. *Pentru numele lui Dumnezeu,* îşi spuse, *ţi-a cerut doar să iei masa cu el, nu să te măriţi cu el.*

– Lasă.

Ken puse creionul jos.

– Cum spui.

– Ken...

– Da?

– Adam Warner. Îl cheamă Adam Warner.

Ken se uită la ea surprinsă.

– Cerule, n-ai nevoie de mine să mă interesez de el. Citeşte ziarele.

– Ce ştii despre el?

Ken se aşează pe un scaun vizavi de Jennifer şi îşi împreună mîinile.

– Să vedem. Este asociat la Needham, Finch, Pierce şi Warner; Facultatea de Drept Harvard; provine dintr-o familie mondenă; are cam treizeci şi cinci de ani...

Jennifer se uită la el curioasă.

– Cum de ştii atît de multe despre el?

Îi făcu cu ochiul.

– Am prieteni sus. E un zvon că domnul Warner o să fie propus pentru Senatul Statelor Unite. Se pare că se zăreşte şi preşedinţia la orizont. Are ceea ce numesc ei farmec.

Cu siguranţă că-l are, gîndi Jennifer. Încercă să facă întrebarea să sune ca şi cum ar fi fost întîmplătoare:

– Dar viaţa personală?

Ken Bailey se uită la ea cam ciudat.

– Este însurat cu fata unui fost secretar din marină. Este nepoata lui Stewart Needham, asociatul lui Warner.

Inima lui Jennifer se scufundă. Deci asta era.

Ken o privea încurcat.

– Ce-i cu interesul ăsta brusc pentru Adam Warner?

– Eram curioasă, atîta tot.

Mult timp după ce a plecat Ken, Jennifer rămase gîndindu-se la Adam. „M-a invitat la masă ca un gest de curtoazie

profesională. Vrea să mă felicite. Dar a făcut-o deja la telefon. Cui îi pasă de ce? O să-l văd din nou. Mă întreb dacă o să-şi aducă aminte să spună că este însurat? Bineînţeles că nu. O să iau masa cu Adam vineri seara şi ăsta va fi sfîrşitul."

Tîrziu după-amiază, Jennifer primi un telefon de la Peabody şi Peabody. Era chiar tatăl însuşi.

– Mă gîndeam de mult la chestia asta, spuse. Mă întrebam dacă am putea lua masa împreună într-o zi.

Tonul lui întîmplător nu o înşelă pe Jennifer. Era sigură că ideea de a lua masa cu ea nu-i venise pînă nu citise despre procesul lui Abraham Wilson. Cu siguranţă nu voia să se întîlnească cu ea pentru a discuta livrarea citaţiilor.

– Ce-aţi zice dacă ar fi mîine? sugeră el. La clubul meu.

S-au întîlnit la masa de prînz în ziua următoare. Bătrînul Peabody era un bărbat palid, o versiune mai în vîrstă a fiului său. Vesta nu reuşea să-i ascundă burta. Lui Jennifer îi plăcu tatăl la fel de puţin cît îi plăcuse şi fiul.

– Avem un post liber pentru un avocat tînăr în firma noastră, domnişoară Parker. Vă putem oferi cincisprezece mii de dolari pe an pentru început.

Jennifer stătea şi asculta, gîndindu-se cît de mult ar fi însemnat această ofertă pentru ea cu un an în urmă, cînd avea nevoie cu disperare de o slujbă, de cineva care să creadă în ea.

– Sînt sigur că în cîţiva ani va fi loc şi pentru o asociere în cadrul firmei.

Cincisprezece mii de dolari şi asociată. Jennifer se gîndi la biroul mic pe care îl împărţea cu Ken şi la bietul ei apartament de la etajul patru, cu imitaţia de cămin.

Domnul Peabody îi luă tăcerea drept acceptare.

– Bun. Am vrea să începeţi cît mai curînd posibil. Poate chiar de luni. Eu...

– Nu.

– Oh. Bine, dacă luni nu vă convine...

– Vreau să spun nu. Nu pot primi oferta dumneavoastră, domnule Peabody, spuse Jennifer, minunîndu-se singură de cele ce spusese.

– Mda... Poate ar trebui să începem cu douăzeci de mii de dolari pe an. Văzu expresia de pe fața ei. Sau douăzeci și cinci de mii. De ce nu vă mai gîndiți?

– M-am gîndit. Am de gînd să rămîn pe cont propriu.

Clienții începură să vină. Nu prea mulți și nici prea bogați, dar erau clienți. Biroul devenea treptat neîncăpător.

Într-o dimineață, după ce Jennifer a ținut doi clienți pe hol în timp ce vorbea cu al treilea, Ken îi spuse:

– Așa n-o să meargă. Trebuie să te muți de aici și să-ți iei un birou ca lumea în centru.

Jennifer încuviință din cap.

– Știu, m-am gîndit la asta.

Ken își făcu de lucru cu niște hîrtii, astfel încît să nu fie nevoit să se uite în ochii ei.

– O să-mi lipsești.

– Ce tot vorbești? Trebuie să vii cu mine.

A trebuit să treacă vreo cîteva secunde pentru a-și da seama ce a spus. Se uită la ea și un zîmbet i se întipări pe față.

– Să vin cu tine? Se uită în jur la camera sărăcăcioasă, fără ferestre. Și să renunț la ce-i aici?

Săptămîna următoare, Jennifer și Ken se mutară într-un birou mai mare pe Fifth Avenue. Era mobilat simplu și consta din trei camere mici: una pentru Jennifer, una pentru Ken și una pentru secretară.

Secretara era o tînără pe nume Cynthia Ellman, proaspăt ieşită din New York University.

– Nu va fi prea mult de lucru pentru tine un timp, se scuză Jennifer, dar se vor aduna.

– Oh, sînt sigură, domnişoară Parker.

Vrea să fie ca mine, gîndi Jennifer. *Doamne iartă!*

Ken Bailey intră şi spuse:

– Hey, mă simt singur în biroul ăla mare numai pentru mine. Ce-ai zice de o cină şi o piesă de teatru pentru diseară?

– Mi-e teamă că...

Era obosită şi avea de citit cîteva rezumate, dar Ken era cel mai bun prieten al ei şi nu-l putea refuza.

– Mi-ar plăcea să merg.

* * * *

Au fost să vadă „Aplauze", iar lui Jennifer i-a plăcut enorm. Lauren Bacall fusese de-a dreptul captivantă. Jennifer şi Ken au luat apoi masa la Sardi.

După ce au comandat, Ken i-a spus:

– Am două bilete la balet pentru vineri seară. Mă gîndeam că am putea...

– Îmi pare rău, Ken. Sînt ocupată vineri seară.

– Oh!

Avea o voce curios de inexpresivă.

Din cînd în cînd, Jennifer îl vedea pe Ken uitîndu-se fix la ea atunci cînd credea că nu se observă şi avea o expresie pe care Jennifer o găsea greu de definit. Ştia că este singur, cu toate că nu vorbeau niciodată despre prietenii lui şi nu discuta niciodată viaţa lui personală. Nu putea să uite ce i-a spus Otto şi se întreba dacă Ken însuşi ştia ce voia de la viaţă. Ar fi vrut să-l poată ajuta în vreun fel.

Lui Jennifer i se părea că vinerea nu o să mai vină niciodată. Cu cît se apropia întîlnirea ei pentru cină cu Adam Warner, Jennifer văzu că se concentrează din ce în ce mai greu la treabă. Constată că se gîndeşte continuu la Adam. Ştia că este ridicolă. Nu-l văzuse decît o singură dată şi totuşi nu era în stare să şi-l scoată din minte. Încercă să-şi explice asta prin faptul că el fusese cel care o salvase atunci cînd era gata să fie scoasă din barou şi apoi îi trimisese clienţi. Adevărul-adevărat, dar Jennifer ştia că era mai mult decît atît. Era ceva ce nu-şi putea explica. Un sentiment pe care nu-l mai avusese niciodată înainte, o atracţie pe care nu o mai avusese pentru nici un bărbat. Se întreba cum o arăta soţia lui Adam Warner. Era fără îndoială una dintre femeile acelea deosebite care în fiecare miercuri intrau pe uşa roşie de la Elizabeth Arden pentru o zi de dichiseală din cap pînă în vîrful picioarelor. Era subţire şi sofisticată, cu aureola cizelată a celor din înalta societate.

*

* *

În dimineaţa vinerei magice, la ora zece, Jennifer îşi programă o oră la un coafor italian la care îi spusese Cynthia că se duc toate manechinele. La zece treizeci Jennifer a sunat pentru a anula ora. La unsprezece s-a reprogramat.

Ken Bailey a invitat-o să ia masa de prînz împreună, dar era prea nervoasă ca să mănînce. În schimb, s-a dus la cumpărături la Bendel, unde şi-a cumpărat o rochie verde care se potrivea cu ochii ei, o pereche de pantofi maro foarte fini şi o poşetă asortată. Ştia că şi-a depăşit mult bugetul, dar părea că nu se poate opri.

Trecu pe lîngă raionul de parfumuri şi dintr-un impuls nebunesc cumpără o sticluţă de parfum Joy. Nebunesc, fiindcă bărbatul era însurat.

Jennifer plecă de la birou la ora cinci şi se duse acasă să se schimbe. Petrecu două ore spălîndu-se şi îmbrăcîndu-se pentru Adam şi, cînd termină, se studie critic în oglindă. Apoi îşi repieptănă părul coafat cu grijă şi îl legă strîns la spate cu o bandă verde. *E mai bine aşa,* gîndi ea. *Sînt avocat şi voi lua masa cu un alt avocat.* Dar cînd închise uşa, lăsă în urma ei o undă uşoară de parfum de trandafiri şi iasomie.

Lutèce nu era cum se aştepta Jennifer. Un tricolor francez flutura deasupra intrării unei clădiri mici. Înăuntru, un hol mic ducea la un băruleţ, iar în spate se afla o cameră luminată feeric, strălucitoare şi veselă, cu un portic din nuiele şi feţe de masă din stofă cadrilată. Jennifer a fost întîmpinată de proprietar, André Soltner.

– Pot să vă fiu de folos cu ceva?

– Mă întîlnesc cu domnul Adam-Warner. Cred că am ajuns puţin cam devreme.

Arătă cu mîna spre bar.

– Nu doriţi să beţi ceva în timp ce aşteptaţi, domnişoară Parker?

– Ba da, spuse Jennifer. Mulţumesc.

– Am să trimit un chelner.

Jennifer luă loc şi se amuză privind femeile pline de bijuterii şi blănuri de nurcă sosind împreună cu însoţitorii lor. Jennifer citise şi auzise despre Lutèce. Avea reputaţia de a fi restaurantul favorit al lui Jacqueline Kennedy şi de a avea mîncare excelentă.

Un bărbat foarte distins, cu păr cărunt, se apropie de Jennifer şi îi spuse:

– Vă supăraţi dacă iau loc un moment?

Jennifer se crispă.

– Aştept pe cineva, începu ea. Ar trebui să sosească...

Zîmbi şi se aşeză.

– Nu vreau să vă agăţ, domnişoară Parker.

Jennifer se uită la el surprinsă, neştiind de unde să-l ia.

– Sînt Lee Browning, de la Holland şi Browning.

Era una dintre cele mai prestigioase firme de avocatură din New York.

– Voiam doar să vă felicit pentru felul în care aţi condus procesul Wilson.

– Mulţumesc, domnule Browning.

– V-aţi asumat un mare risc. Era un caz de necîştigat. O studie un moment. Regula este, atunci cînd eşti de partea proastă a unui caz de necîştigat, să te asiguri că nu este multă publicitate în jurul lui. Trucul este să zăreşti cîştigătoarele şi pe alea fără şanse să le vîri sub covor. Ne-ai păcălit pe foarte mulţi. Aţi comandat deja ceva?

– Nu...

– Îmi permiteţi... Se întoarse spre un chelner. Victor, adu-ne te rog o sticlă de şampanie. Dom Perignon.

– Imediat, domnule Browning.

Jennifer zîmbi.

– Încercaţi să mă impresionaţi?

Rîse cu poftă.

– Încerc să vă angajez. Îmi imaginez că aţi avut o grămadă de oferte.

– Cîteva.

– Firma noastră se ocupă mai mult de corporaţii, domnişoară Parker, dar cîţiva din clienţii noştri cei mai influenţi au adesea nevoie de un avocat specializat în procese criminale. Cred că vă putem face o ofertă destul de atrăgătoare. N-aţi vrea să treceţi pe la biroul meu ca să discutăm?

– Mulţumesc, domnule Browning. Sînt foarte flatată, dar de-abia m-am mutat în propriul meu birou. Sper că o să meargă.

Se uită lung la ea.

– O să meargă.

Se ridică în timp ce se apropia cineva şi întinse mîna.

– Adam, ce mai faci?

Jennifer ridică privirea şi îl văzu pe Adam Warner stînd acolo şi dînd mîna cu Lee Browning. Inima începu să-i bată mai repede şi simţi că roşeşte. *Şcolăriţă idioată!*

Adam Warner se uită la Jennifer şi la Browning şi spuse:

– Vă cunoaşteţi?

– Tocmai începeam, spuse Lee Browning. Ai sosit puţin prea devreme.

– Sau tocmai la timp. O luă pe Jennifer de braţ. Îţi urez noroc pentru data viitoare, Lee.

Şeful de sală se apropie de Adam.

– Doriţi să vă aşezaţi la masă acum, domnule Warner, sau luaţi mai întîi o băutură la bar?

– Mergem la masă, Henri.

Cînd se aşezară, Jennifer se uită împrejur şi recunoscu cîteva personalităţi.

– Locul ăsta e ca un anuar al personalităţilor, spuse.

Adam se uită la ea.

– Acum este.

Jennifer se simţi roşind din nou. *Opreşte-te, proasto!* Se întreba cîte alte fete a adus Adam Warner aici în timp ce soţia lui stătea acasă, aşteptîndu-l. Se întreba dacă vreuna a aflat vrodată că este însurat, sau poate că reuşea să păstreze secret asta. Ei bine, ea avea un avantaj. *O să ai o surpriză, domnule Warner,* gîndi Jennifer.

Au comandat de băut şi de mîncat şi au vorbit tot felul de nimicuri. Jennifer îl lăsă pe Adam să întreţină conversaţia.

Era drăguț și fermecător, dar se simțea înarmată pentru farmecul său. Nu era ușor. Se trezi rîzînd la bancurile lui, la poveștile lui.

N-o să-l ajute la nimic, gîndea Jennifer. Ea nu voia o aventură. Spectrul mamei sale o urmărea. Era o pasiune adîncă în interiorul lui Jennifer pe care îi era frică să o exploreze, să îi dea drumul.

Ajunseseră la desert și Adam încă nu spusese nici un cuvînt care ar fi putut fi interpretat. Jennifer își construise apărarea pentru nimic, parînd un atac care nu se materializase și se simțea ca o idioată. Se întreba ce ar fi spus Adam dacă ar fi știut la ce s-a gîndit ea toată seara. Jennifer zîmbi pe seama propriei ei vanități.

– N-am avut deloc ocazia să-ți mulțumesc pentru clienții pe care mi i-ai trimis, spuse Jennifer. Ți-am telefonat de cîteva ori, dar...

– Știu. Adam ezită, apoi adăugă stîngaci: N-am vrut să-ți răspund la telefoane. Jennifer se uită la el, surprinsă. Mi-a fost frică, spuse el simplu.

Și asta a fost. A luat-o prin surprindere, a prins-o cu garda descoperită, dar era foarte clar ce vrea să spună. Jennifer știa ce urmează și nu voia ca el să o spună. Nu voia ca el să fie ca toți ceilalți bărbați însurați care pretindeau că sînt singuri. Îi disprețuia și nu voia să-l disprețuiască și pe acest om.

Adam spuse încet:

– Jennifer, aș vrea să știi că sînt însurat.

Jennifer rămase cu gura căscată, privindu-l fix.

– Îmi pare rău, ar fi trebuit să-ți spun mai devreme. Zîmbi cu amărăciune. Ei, nici n-a fost un mai devreme, nu?

Jennifer era foarte încurcată.

— De ce... de ce m-ai invitat la masă, Adam?

— Fiindcă trebuia să te văd.

Totul începu să-i pară ireal lui Jennifer. Era ca şi cum ar fi fost împinsă sub un val seismic uriaş. Stătea acolo, ascultîndu-l pe Adam spunînd lucrurile pe care le simţea şi simţea că fiecare cuvînt este adevărat. Voia să se oprească înainte de a spune prea mult. Voia să continue să spună mai multe.

— Sper că nu te-am ofensat, spuse Adam.

Se văzu la el o timiditate care o şocă pe Jennifer.

— Adam, eu... eu...

Se uită la ea şi chiar dacă nici nu se atinseseră, era ca şi cum ea ar fi fost în braţele lui.

Jennifer îi spuse tremurat:

— Vorbeşte-mi despre soţia ta.

— Mery Beth şi cu mine sîntem căsătoriţi de cincisprezece ani. Nu avem copii.

— Înţeleg.

— Ea... noi am decis să nu avem deloc. Eram foarte tineri cînd ne-am căsătorit. O cunoşteam de mult. Familiile noastre au fost vecine la nişte case de vacanţă unde mergeam vara. În Maine. Cînd avea optsprezece ani, i-au murit părinţii într-un accident de avion. Mery Beth aproape înnebunise de durere. Era foarte singură. Eu... ne-am căsătorit.

S-a căsătorit cu ea din milă şi este prea gentleman pentru a o spune, gîndi Jennifer.

— Este o femeie minunată. Am avut întotdeauna relaţii foarte bune.

Îi spunea lui Jennifer mai mult decît ar fi voit ea să ştie, mai mult decît putea suporta. Toate instinctele ei îi spuneau să plece, să zboare. În trecut reuşise uşor să se descurce cu bărbaţii însuraţi care încercaseră să se combine cu ea, dar Jennifer simţea că acesta este altfel. Dacă se va îndrăgosti

vreodată de bărbatul acesta, nu mai avea scăpare. Ar trebui să fie nebună să înceapă ceva cu el.

Jennifer vorbi cu grijă:

– Adam, îmi placi foarte mult. Eu nu mă încurc însă cu bărbaţi însuraţi.

Zîmbi, iar ochii din spatele ochelarilor erau sinceri şi calzi.

– Nu caut o aventură. Îmi place să fiu cu tine. Sînt foarte mîndru de tine. Aş vrea să ne vedem din cînd în cînd.

Jennifer dădu să spună: „La ce bun?", dar cuvintele fură:

– Ar fi bine.

Deci o să luăm masa împreună o dată pe lună, gîndi Jennifer. *Nu o să facem nimănui nici un rău.*

11

Printre primii vizitatori în biroul cel nou al lui Jennifer s-a numărat şi părintele Ryan. Se învîrti prin cele trei camere mici şi spuse:

– Foarte drăguţ. Începem să intrăm în rîndul oamenilor, Jennifer. Jennifer rîse.

– Încă nu, părinte. Mai am mult.

Preotul o privi intens.

– Ai să reuşeşti. Apropo. I-am făcut o vizită lui Abraham Wilson săptămîna trecută.

– Cum se descurcă?

– Bine. Lucrează ceva pe acolo. M-a rugat să-ţi transmit urări de bine.

– O să-i fac şi eu o vizită în curînd.

Părintele Ryan se aşează pe un scaun şi se uită la ea pînă cînd Jennifer spuse:

– Pot să te ajut cu ceva, părinte?

Se lumină la față.

– Ah, ei bine, știu că ești ocupată, dar acum că tot ai adus vorba, o prietenă de-a mea are o mică problemă. A avut un accident. Cred că ești cea mai potrivită s-o ajuți.

Jennifer răspunse automat:

– Spune-i să vină să mă vadă, părinte.

– Cred că ar trebui să te duci tu la ea. Are toate membrele amputate.

Connie Garrett locuia într-un apartament mic și cochet pe Houston Street. O femeie cu părul alb îi deschise ușa lui Jennifer.

– Sînt Martha Steele, mătușa lui Connie. Locuiesc cu ea. Vă rog intrați. Vă așteaptă.

Jennifer intră în sufragerie. Connie Garrett era proptită pe niște perne într-un fotoliu mare. Jennifer fu șocată de tinerețea ei. Nu știa de ce, dar se așteptase la o persoană în vîrstă. Connie Garrett avea cam douăzeci și patru de ani, vîrsta lui Jennifer. Avea o figură radioasă și Jennifer găsi obscen faptul că era numai un bust fără mîini și fără picioare. Își reprimă un fior.

Connie Garrett îi zîmbi cu căldură și spuse:

– Te rog să iei loc, Jennifer. Pot să-ți spun Jennifer? Părintele Ryan mi-a vorbit mult despre tine. Și, bineînțeles, te-am văzut la televizor. Sînt foarte fericită că ai putut veni.

Jennifer voi să spună: „Plăcerea e de partea mea", dar și dădu seama cît de nepotrivit ar fi sunat. Se așeză pe un scaun confortabil în fața fetei.

– Părintele Ryan mi-a spus că ai avut un accident acum cîțiva ani. Vrei să-mi spui ce s-a întîmplat?

– A fost vina mea, cred. Am traversat o intersecție, am alunecat și am căzut în fața unui camion.

– Cînd a fost asta?

– Acum trei ani, în decembrie. Mă duceam la Bloomingdale să fac cumpărături pentru Crăciun.

– Ce s-a întîmplat după ce te-a lovit camionul?

– Nu-mi aduc aminte nimic. M-am trezit la spital. Mi-au spus că m-a adus acolo o ambulanță. Am avut ceva la coloană. Apoi au găsit ceva pe la oase și... Se opri și încercă să ridice din umeri. Era un gest dureros de privit. Au încercat să-mi pună membre artificiale, dar n-au mers.

– Ai avut vreun proces?

Se uită uimită la Jennifer.

– Părintele Ryan nu ți-a spus?

– Să-mi spună ce?

– Avocatul meu a dat în judecată compania al cărui camion m-a lovit și am pierdut. Am făcut apel și am pierdut și apelul.

Jennifer spuse:

– Ar fi trebuit să pomenească asta. Dacă ai pierdut și apelul, mi-e teamă că nu se mai poate face nimic.

Connie Garrett încuviință dînd ușor din cap.

– Nici nu credeam cu adevărat că se mai poate face ceva. Mă gîndeam... ei, părintele Ryan spunea că poți face minuni.

– Ăsta-i domeniul *lui,* eu sînt doar avocat.

Era supărată pe părintele Ryan că i-a dat speranțe lui Connie Garrett. Jennifer se decise să vorbească cu el.

Femeia care îi deschisese ușa se plimba prin spate.

– Pot să vă ofer ceva, domnișoară Parker? Un ceai și cozonac, dacă doriți.

•

Jennifer își dădu seama că îi este foame, fiindcă nu avusese timp să mănînce. Dar își imagină cum ar mînca în

fața lui Connie Garrett, în timp ce acesteia i se va da în gură.

– Nu, mulțumesc, minți Jennifer. De-abia am luat masa.

Jennifer voia să plece cît mai repede posibil de acolo. Încercă să spună ceva drăguț, înainte de a pleca, dar nu avea ce. *Fir-ai tu să fii, părinte Ryan.*

– Îmi... îmi pare rău. Aș fi vrut...

Connie Garrett zîmbi și spuse:

– Te rog să nu-ți faci griji.

Zîmbetul a impresionat-o pe Jennifer. Nu credea că dacă ar fi fost în locul lui Connie Garrett ar fi fost capabilă să zîmbească vreodată.

– Cine a fost avocatul tău? se trezi Jennifer întrebînd.

– Melvin Hutcherson. Îl cunoști?

– Nu, dar o să-l caut. Continuă fără să vrea: O să vorbesc cu el.

– E foarte drăguț din partea ta.

În vocea lui Connie Garrett se simțea căldură.

Jennifer se gîndi cum trebuie să arate viața fetei, stînd acolo neputincioasă, zi și noapte, luni în șir, ani, fără să poată face nimic.

– Mi-e teamă că nu pot promite nimic.

– Bineînțeles că nu. Dar știi ceva, Jennifer? Mă simt mult mai bine doar pentru că ai venit.

Jennifer se ridică în picioare. Era momentul să-și strîngă mîinile, dar nu exista nici o mînă de strîns.

Spuse cu stîngăcie:

– Îmi pare bine că te-am întîlnit, Connie. O să-ți comunic ce am făcut.

În drum spre birou, Jennifer se gîndi la părintele Ryan și se hotărî să nu se mai lase impresionată de el. Nimeni nu putea face nimic pentru biata fată, iar să-i dai vreo speranță ar fi fost indecent. Dar o să-și țină promisiunea. Va vorbi cu Melvin Hutcherson.

Cînd Jennifer ajunse la birou, avea o listă lungă de mesaje. Se uită peste ele repede, căutînd numele lui Adam Warner. Nu era.

12

Melvin Hutcherson era un bărbat mic de statură, chel, cu un nas mic şi ochi albaştri. Avea un birou sărăcăcios pe West Side. Biroul recepţionerei era gol.

– A ieşit la masă, explică Melvin Hutcherson.

Jennifer se întrebă dacă avea măcar secretară. O introduse în biroul său, care nu era mai mare decît camera de primire.

– Mi-aţi spus la telefon că vreţi să vorbiţi despre Connie Garrett.

– Exact.

Ridică din umeri.

– Nu sînt prea multe de spus. I-am dat în judecată şi am pierdut. Crede-mă, am făcut o treabă bună pentru ea.

– V-aţi ocupat şi de apel?

– Da. L-am pierdut şi pe ăsta. Se uită la ea un moment. De ce îţi pierzi timpul cu aşa ceva? Tu eşti barosană. Ai putea să lucrezi la cazuri cu bani mulţi.

– Fac o favoare unui prieten. Te superi dacă mă uit pe înregistrările procesului.

– Te rog, spuse Hutcherson. Sînt proprietate publică.

Jennifer îşi petrecu seara citind procesul lui Connie Garrett. Spre surpriza ei, Melvin Hutcherson spusese adevărul: făcuse treabă bună. A dat în judecată şi municipalitatea şi Nationwide Motors Corporation şi a cerut un proces la curtea cu juraţi. Juriul i-a absolvit pe amîndoi acuzaţii.

Departamentul Salubrității a făcut tot posibilul să facă față zăpezii care a căzut în acel decembrie peste New York; s-a folosit tot echipamentul pe care îl avea la dispoziție. Municipalitatea a argumentat că vremea este o voință a lui Dumnezeu și că dacă a existat vreo neglijență, a fost din partea lui Connie Garrett.

Jennifer citi acuzațiile împotriva companiei de camioane. Trei martori au depus mărturie că șoferul a încercat să stopeze camionul pentru a nu lovi victima, dar nu a fost capabil să frîneze la timp, iar camionul a intrat într-o piruetă incontrolabilă și a lovit-o. Verdictul în favoarea acuzatului a fost confirmat și de Comisia de Apel și cazul a fost închis.

Jennifer termină de citit la ora trei dimineața. Stinse lumina, dar îi era imposibil să adoarmă. Pe hîrtie se făcuse dreptate. Dar imaginea lui Connie Garrett îi revenea întruna în minte. O fată de douăzeci de ani fără mîini și fără picioare. Jennifer vedea cum o lovește camionul, agonia teribilă prin care trecuse, seria de operații care-i fusese făcută, fiecare tăinuindu-i cîte un picior, o mînă, un picior... Jennifer aprinse lumina și se ridică în capul oaselor. Formă numărul de telefon al lui Melvin Hutcherson.

– Nu scrie nimic despre doctori în proces, spuse Jennifer. Te-ai uitat la posibilitatea unei greșeli medicale?

O voce adormită spuse:

– Cine dracu' e?

– Jennifer Parker. Te-ai uitat...

– Hristoase! E... e ora patru dimineața. N-ai ceas?

– E important. Spitalul n-a fost numit în proces. Ce-i cu operațiile care i s-au făcut lui Connie Garrett? Le-ai verificat?

Urmă o pauză, timp în care Melvin Hutcherson încerca să-și adune gîndurile.

– Am vorbit cu şefii secţiilor de neurologie şi ortopedie de la spital. Operaţiile au fost necesare pentru a-i salva viaţa. Au fost făcute de cei mai buni doctori de acolo şi exact cum trebuie. De aceea nu s-a pomenit spitalul la proces.

– Jennifer avu un sentiment de frustrare.

– Înţeleg.

– Uite ce e, ţi-am spus că îţi pierzi timpul cu asta. Ce-ar fi să mai dormim puţin?

Şi îi închise telefonul.

Stinse lumina şi se întinse înapoi în pat. Dar somnul nu venea deloc. După un timp, Jennifer renunţă la luptă, se ridică şi îşi făcu o cafea. Şedea pe sofa bînd, privind cum răsăritul soarelui colorează orizontul Manhattan-ului, rozul slab transformîndu-se treptat într-un roşu strălucitor.

Jennifer era încurcată. Pentru fiecare injustiţie ar fi trebuit să existe un remediu în lege. S-a făcut dreptate în cazul lui Connie Garrett? Se uită la ceasul de pe perete. Era şase treizeci. Jennifer ridică receptorul din nou şi formă numărul lui Melvin Hutcherson.

– Ai verificat trecutul şoferului? întrebă Jennifer.

O voce somnoroasă spuse:

– Isuse Hristoase! Eşti puţin nebună? Cînd dormi?

– Şoferul camionului. L-ai verificat?

– *Lady*, începi să mă insulţi.

– Iartă-mă, insistă Jennifer, dar trebuie să ştiu.

– Răspunsul este da. Are un caracter perfect. A fost primul lui accident.

Deci şi calea asta era închisă.

– Înţeleg. Jennifer se gîndea intens.

– Domnişoară, spuse Melvin Hutcherson, fă-mi şi mie un serviciu, te rog. Dacă mai ai vreo întrebare, sună-mă în timpul orelor de lucru.

– Iartă-mă, spuse Jennifer absentă. Culca-te la loc.

– Mulțumesc foarte mult.

Jennifer puse receptorul în furcă. Era timpul să se îmbrace și să se ducă la lucru.

13

Trecuseră trei săptămîni de cînd Jennifer luase cina împreună cu Adam la Lutènce. Încercase să nu se mai gîndească la el, dar orice lucru îi aducea aminte de el. O frază întîmplătoare, spatele unui străin pe stradă, o cravată la fel cu cea pe care o purtase el. Erau mulți bărbați care încercau să se întîlnească cu ea. A primit propuneri de la clienți, de la avocați și de la judecătorul unei curți de noapte, dar Jennifer n-avea nevoie de nici unul. Avea o independență care îi întărîta pe bărbați.

Ken Bailey era întotdeauna acolo, dar asta nu-i ușura cu nimic singurătatea. O singură persoană putea face asta, fir-ar să fie!

A telefonat într-o luni dimineață.

– M-am gîndit să văd dacă nu ești din întîmplare liberă pentru masa de prînz astăzi.

Nu era. Spuse:

– Bineînțeles că sînt.

Jennifer își făcuse un legămînt că dacă Adam o va mai suna vreodată să fie prietenoasă, dar distantă și în nici un caz disponibilă.

În momentul în care i-a auzit vocea, a uitat tot ce-și propusese și a spus: *Bineînțeles că sînt.*

Ultimul lucru pe care ar fi trebuit să-l spună.

Au luat masa la un mic restaurant din cartierul chinezesc şi au vorbit neîntrerupt timp de două ore care au părut două minute. Au vorbit despre lege şi politică şi teatru şi au rezolvat toate problemele complexe ale omenirii. Adam era strălucitor, incisiv, fascinant. Era foarte interesat de ceea ce face Jennifer şi foarte mîndru de succesele ei. *Are dreptul,* gîndea Jennifer. *Dacă n-ar fi fost el, aş fi fost înapoi în Kelso.*

Cînd Jennifer se întoarse la birou, Ken Bailey o aştepta.

– Ai mîncat bine?

– Da, mulţumesc.

– Adam Warner e pe cale de a deveni client?

Întrebarea era *prea* întîmplătoare.

– Nu, Ken. Sîntem doar prieteni.

Şi era adevărat.

Săptămîna următoare, Adam a invitat-o pe Jennifer să ia masa de prînz la restaurantul firmei sale. Jennifer a fost impresionată de complexul uriaş, modern, de birouri. Adam a prezentat-o cîtorva membri ai firmei, iar Jennifer se simţi ca o mică vedetă, fiindcă se părea că ştiu tot despre ea. L-a întîlnit pe Stewart Needham, asociatul principal. A fost politicos şi distant cu Jennifer şi ea şi-a adus aminte că Adam este căsătorit cu nepoata lui.

Adam şi Jennifer au luat masa în sala lambrisată în lemn de nuc.

– Aici vin asociaţii să discute problemele.

Jennifer se întrebă dacă se referea şi la ea.

Îi era greu să se concentreze asupra mîncării.

Jennifer se gîndi la Adam toată după-amiaza aceea. Ştia că trebuie să-l uite, să nu se mai gîndească la el. Aparţinea unei alte femei.

În seara aceea, Jennifer s-a dus cu Ken Bailey să vadă *Doi ori doi,* noul spectacol al lui Richard Rodgers.

În timp ce intrau în hol se auzi un murmur din mulțime și Jennifer se întoarse să vadă despre ce este vorba. O limuzină neagră și foarte mare oprise lîngă bordură și din ea coborîră un bărbat și o femeie.

– El este! exclamă o femeie și lumea începu să se adune în jurul mașinii. Șoferul se dădu la o parte și Jennifer îl văzu pe Michael Moretti și pe soția lui. Lumea se uita la Michael. Era un erou popular, destul de frumos pentru a fi o stea de cinema, destul de cutezător pentru a captiva imaginația tuturor. Jennifer stătea în hol privind cum Michael Moretti și soția lui își fac loc prin mulțime. Michael trecu la mai puțin de un metru de Jennifer și pentru o secundă ochii lor se întîlniră. Jennifer observă că avea ochii atît de negri încît nu i se vedeau pupilele. Două secunde mai tîrziu dispăru în sală.

Jennifer n-a putut să guste spectacolul. Vederea lui Michael Moretti îi împrospătase tot felul de amintiri umilitoare. Jennifer îl rugă pe Ken să o ducă acasă după primul act.

Adam îi telefonă a doua zi și Jennifer se gîndi să-i refuze invitația.

Mulțumesc, Adam, dar sînt foarte ocupată.

Dar Adam spuse:

– Trebuie să plec din țară pentru un timp.

A fost ca o lovitură în stomac.

– Cît... cît timp o să lipsești?

– Doar cîteva săptămîni. Am să-ți telefonez cînd mă întorc.

– Bine, spuse Jennifer. Drum bun.

Se simți de parcă murise cineva. Îl vedea pe Adam pe o

plajă la Rio, înconjurat de o jumătate de duzină de fete pe jumătate dezbrăcate, sau într-o vilă la Mexico City, bînd margaritas cu o frumusețe cu ochi negri, sau într-un castel elvețian făcînd dragoste cu... *Ajunge!* își spuse Jennifer. Ar fi trebuit să-l întrebe unde se duce. Era probabil o călătorie de afaceri într-un loc urît, unde n-are timp de femei, probabil în mijlocul unui deșert unde o să lucreze douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru.

Ar fi trebuit să abordeze subiectul întîmplător, bineînțeles. „O să mergi mult cu avionul? Vorbești vreo limbă străină?" Dacă te duci la Paris, adu-mi și mie, te rog, niște ceai Vervaine. Îți iei și soția? Îmi pierd cumva mințile?

Ken intrase în birou și se uita fix la ea.

– Vorbești singură. Ești *okay?*

Nu! ar fi vrut Jennifer să țipe. *Am nevoie de un doctor. Am nevoie de un duș rece. Am nevoie de Adam Warner.*

– N-am nimic. Doar puțin obosită.

– De ce nu te culci mai devreme?

Se întrebă dacă Adam se va culca devreme în seara aceea.

Îi telefonă părintele Ryan.

– Am fost pe la Connie Garrett. Mi-a spus că ai trecut pe la ea de cîteva ori.

– Da.

Vizitele le făcuse pentru a-și șterge sentimentul de vină, fiindcă nu era capabilă să o ajute cu nimic.

Jennifer se cufundă în lucru și totuși săptămînile de-abia treceau. Era în sala de judecată aproape în fiecare zi și lucra la expunerile dovezilor apărării în fiecare noapte.

– Încetineşte. O să te sinucizi, o sfătui Ken.

Dar Jennifer trebuia să se obosească fizic şi psihic. Nu voia să aibă timp să se gîndească. *Sînt o proastă*, gîndea ea. *O proastă cuminte.*

Trecură patru săptămîni pînă ce telefonă Adam.

– Tocmai am sosit, spuse. Vocea lui o înfioră pe Jennifer. Am putea să ne întîlnim să luăm masa undeva?

– Da. Mi-ar plăcea, Adam.

Se gîndi că se comportase bine. Un simplu *Da, mi-ar plăcea, Adam.*

– Oak Room în Plaza?

– Da.

Era cel mai nenorocit restaurant din lume, plin de bogătaşi influenţi, acţionari şi bancheri. A fost mult timp unul din ultimele bastioane ale bărbaţilor şi de foarte curînd îşi deschisese uşile şi pentru femei.

Jennifer ajunse mai devreme şi fu aşezată la o masă. Cîteva minute mai tîrziu apăru şi Adam. Se uită la silueta înaltă şi suplă care venea spre ea şi simţi cum i se usucă gura. Arăta bronzat şi Jennifer se întrebă dacă nu cumva fanteziile ei despre plajele invadate de fete erau adevărate. Îi zîmbi luîndu-i mîna şi Jennifer înţelese în momentul acela că nu mai conta nici un raţionament pe care îl făcuse despre Adam Warner şi despre bărbaţii înşuraţi. Trebuia să se stăpînească. Era ca şi cum altcineva o îndruma, spunîndu-i ce ar trebui să facă, ce trebuie să facă. Nu-şi putea explica ce i se întîmplă, fiindcă nu mai trăise aşa ceva niciodată. *Spune-i vrăjitorie,* se gîndea ea, *spune-i rai.* Tot ce ştia Jennifer atunci era că, mai mult decît orice pe lume, ar fi vrut să fie în braţele lui Adam. Uitîndu-se la el, şi-l imagină făcînd dragoste cu ea, ţinînd-o în braţe, corpul său puternic deasupra ei, înăuntrul ei şi simţi cum începe să roşească.

Adam spuse scuzîndu-se:

– Îmi pare rău de invitația așa de tîrzie. Un client a anulat o întîlnire pentru masă.

Jennifer îl binecuvîntă pe client în gînd.

– Ți-am adus ceva, spuse Adam. Era o eșarfă frumoasă din mătase verde cu auriu. E din Milano.

Deci *acolo* a fost. *Fete italiene.*

– Este foarte frumoasă, Adam, mulțumesc.

– Ai fost vreodată la Milano?

– Nu. Am văzut fotografii ale catedralelor de acolo. Sînt frumoase.

– Nu prea îmi plac vizitele turistice. Teoria mea este că dacă ai intrat într-o biserică, le-ai văzut pe toate.

Mai tîrziu, cînd Jennifer se gîndea la prînzul acela, încerca să-și aducă aminte despre ce au vorbit, ce au mîncat, cine s-a oprit lîngă masa lor pentru a-l saluta pe Adam, dar tot ce-și putea aminti era apropierea lui Adam, atingerea sa, privirea sa.

La un moment dat Jennifer gîndise: *Știu ce o să fac. Am să fac dragoste cu el o singură dată. Nu poate fi chiar așa de minunat ca în fanteziile mele. Apoi o să fiu în stare să scap de el.*

Cînd mîinile li s-au atins accidental, parcă a avut loc o descărcare electrică între ei. Stăteau acolo gîndindu-se și vorbind vrute și nevrute, iar cuvintele lor n-aveau nici un înțeles. Stăteau la masă, prinși într-o îmbrățișare invizibilă, mîngîindu-se, făcînd dragoste. Nici unul din ei n-avea idee ce mănîncă sau ce vorbește. Aveau o altfel de foame în ei, mult mai puternică, care continuă să crească și să crească pînă ce nici unul nu mai suportă.

Pe la mijlocul prînzului, Adam puse mîna peste mîna lui Jennifer și șopti:

– Jennifer...

– Da. Să plecăm de aici.

Jennifer aşteptă în holul aglomerat în timp ce Adam se înregistra la recepţie. Li s-a dat o cameră în aripa veche din Plaza Hotel, spre Strada 58. Au luat liftul din spate şi lui Jennifer i se păru o veşnicie pînă ce au ajuns la etajul lor.

Dacă Jennifer nu-şi putea aminti nimic despre masa lor de prînz, îşi amintea în schimb totul despre camera lor. Ani mai tîrziu putea rememora priveliştea, culoarea draperiilor şi a covoarelor, fiecare tablou şi mobilă. Îşi amintea sunetele oraşului care veneau de foarte de jos şi pătrundeau în cameră. Imaginile acelei după-amieze aveau să-i rămînă întipărite în memorie pentru tot restul vieţii. Era o explozie magică, multicoloră, parcă filmată cu încetinitorul. Era Adam care o dezbrăca, era corpul lui Adam, puternic şi zvelt în pat, asprimea şi tandreţea lui. Foamea lor se transformase într-o poftă care trebuia satisfăcută. În momentul în care Adam a început să facă dragoste cu ea, cuvintele care i-au trecut lui Jennifer prin minte au fost: *Sînt pierdută.*

Au făcut dragoste din nou şi din nou şi de fiecare dată era un sentiment de extaz aproape insuportabil.

Multe ore mai tîrziu, în timp ce zăceau în linişte, Adam spuse:

– Mă simt de parcă aş trăi pentru prima oară în viaţă cu adevărat.

Jennifer îl mîngîie şi rîse tare.

Adam se uită la ea uimit.

– Ce este aşa de amuzant?

– Ştii ce mi-am spus? că dacă fac dragoste cu tine o dată, o să reuşesc să te scot din sistemul meu.

Se răsuci şi se uită la ea.

– Şi...?

– Am greşit. Mă simt de parcă ai face parte din mine. Cel puţin... ezită ea.. *o parte* din tine face parte din mine.

Ştia la ce se gîndeşte Jennifer.

– O să facem ceva, spuse Adam. Mary Beth pleacă luni cu mătuşa ei în Europa, pentru o lună.

14

Jennifer şi Adam Warner erau împreună aproape în fiecare noapte.

Petrecură prima noapte în apartamentul ei micuţ şi neconfortabil, iar dimineaţă Adam declară:

– O să ne luăm o zi liberă ca să găsim un loc ca lumea în care să locuieşti.

Au mers împreună în căutarea unui apartament şi tîrziu după-amiază au ajuns la un bloc construit de curînd în Sutton Place, numit Belmont Towers. În faţa clădirii era un semn pe care scria *Vîndut*.

– De ce mai intrăm? întrebă Jennifer.

– O să vezi.

Apartamentul pe care l-au vizitat avea cinci camere pe două nivele şi era mobilat foarte frumos. Era cel mai luxos apartament pe care îl văzuse Jennifer vreodată. Avea un dormitor principal cu baie la etaj, iar jos un dormitor pentru oaspeţi cu baie proprie şi un living cu o panoramă spectaculoasă asupra lui East River şi a oraşului. Avea o terasă mare, o bucătărie şi o cameră pentru servit masa.

– Cum îţi place? întrebă Adam.

– Îmi place? Îl iubesc, exclamă Jennifer, dar sînt două probleme, dragul meu. În primul rînd n-aş putea să mi-l permit. Şi în al doilea rînd, chiar dacă aş putea, aparţine altcuiva.

– Aparţine firmei noastre. Îl închiriem pentru clienţi importanţi care ne vizitează oraşul. O să le găsesc alt loc.

– Dar chiria?

– Am eu grijă de asta. Eu...

– Nu.

– Dar e o nebunie, dragă. Mi-o pot permite fără probleme şi... Scutură din cap.

– Nu înţelegi, Adam. N-am ce să-ţi dau altceva decît pe mine. Vreau ca asta să fie un dar.

Adam o luă în braţe, iar ea se cuibări acolo şi spuse:

– Ştiu ce o să fac... O să lucrez nopţile.

Sîmbătă s-au dus împreună la cumpărături. Adam i-a cumpărat lui Jennifer o cămaşă de noapte foarte frumoasă şi o rochie de la Bonwit Teller, iar Jennifer i-a cumpărat lui Adam o cămaşă Turnbull and Assser. Au cumpărat un joc de şah de la Gimbel şi prăjituri cu brînză de la Junior, lîngă Abraham and Status. Au cumpărat o plăcintă cu prune de la Altman şi cărţi de la Doubledey. Au luat masa la restaurantul din colţ, lîngă apartamentul lor.

Se întîlneau în apartament seara, după lucru, şi discutau evenimentele zilei, iar Jennifer pregătea cina în timp ce Adam stătea la masă. Apoi citeau, sau se uitau la televizor, sau jucau rummy şah. Jennifer pregătea mîncărurile preferate ale lui Adam.

– N-am nici o jenă, îi spunea ea. Nu mă opresc de la nimic.

– Te rog să n-o faci.

E straniu, gîndea Jennifer. Pînă să devină amanţi se întîlneau deschis. Dar acum nu mai îndrăzneau să apară în public împreună, aşa că mergeau în locuri unde să nu întîlnească întîmplător prieteni: restaurantele familiale micuţe în

centru, un concert de muzică de cameră la Şcoala de Muzică de pe Strada Trei. S-au dus să vadă o piesă nouă la Clubul Omni Theatre pe Strada 18 şi au luat masa de seară la Grotta Azzurra pe Broome Street, unde au mîncat aşa de mult încît au blestemat mîncarea italiană timp de o lună. *Numai că nu avem o lună*, gîndi Jennifer. Mary Beth se întorcea peste paisprezece zile.

Au fost la Half Note ca să asculte jazz de avangardă şi au vizitat o mică galerie de artă.

Lui Adam îi plăceau sporturile. O duse pe Jennifer să-i vadă jucînd pe Knicks, iar Jennifer a fost aşa de prinsă de joc încît a ţipat pînă a răguşit.

Duminica leneveau prin casă, luau micul dejun în pijamale, citind din *Times*, ascultînd clopotele bisericilor din Manhattan.

Jennifer se uita la Adam, absorbit în nişte cuvinte încrucişate, şi gîndea: *Spune o rugăciune pentru mine*. Ştia că nu este bine ceea ce face. Ştia că nu poate ţine. Şi totuşi, nu cunoscuse niciodată atîta fericire, asemenea euforie. Îndrăgostiţii trăiesc într-o lume specială, unde fiecare sentiment era înălţător, iar bucuria pe care Jennifer o simţea acum cu Adam merita orice preţ va trebui să plătească mai tîrziu. Şi ştia că va trebui să plătească.

Timpul avea acum alte dimensiuni pentru Jennifer. Înainte, viaţa ei se măsura în ore şi în întîlniri cu clienţi. Acum timpul îi era măsurat în minutele pe care le putea petrece cu Adam. Se gîndea la el cînd era cu el, se gîndea la el cînd nu erau împreună.

Jennifer citise despre bărbaţi care au avut atacuri de inimă în braţele amantelor, aşa că puse numărul de telefon al doctorului lui Adam în carnetul ei de telefoane, lîngă pat, astfel că dacă se întîmpla ceva vreodată, să poată proceda discret, iar Adam să nu se simtă prost.

Jennifer avea sentimente despre care nu crezuse niciodată că există în ea. Nu se gîndise niciodată la ea ca la o femeie „de casă", dar voia să facă totul pentru Adam. Voia să-i gătească, să-i spele, să-i aşeze hainele pentru dimineaţă. Să aibă grijă de el.

Adam păstra un rînd de haine la apartamentul lor şi petrecea aproape toate nopţile cu Jennifer. Stătea culcată lîngă el, privindu-l cum doarme şi încerca să rămînă trează cît mai mult posibil, îngrozită să piardă atîta timp din minutele preţioase în care erau împreună. Cînd Jennifer nu mai putea să-şi ţină ochii deschişi, se cuibărea în braţele lui Adam şi adormea mulţumită şi în siguranţă. Insomnia pe care o avusese Jennifer atîta timp dispăruse. Cînd se ghemuia în braţele lui, se liniştea şi se relaxa instantaneu.

Îi plăcea să umble prin casă în cămăşile lui Adam, iar noaptea îi purta bluza pijamalei. Dacă mai era încă în pat dimineaţa, cînd el pleca, Jennifer se rostogolea pe pat în partea lui. Îi plăcea mirosul lui cald.

I se părea că toate cîntecele de dragoste pe care le auzise erau scrise pentru ea şi Adam şi Jennifer gîndea: *Noel Coward avea dreptate. Este uimitor cît de puternică poate fi muzica ieftină.*

La început, Jennifer crezuse că sentimentul de atracţie fizică pe care îl aveau unul faţă de altul va scădea în timp; adevărul este însă că devenea din ce în ce mai puternic.

I-a povestit lui Adam lucruri despre ea pe care nu le mai spusese nimănui niciodată. Cu Adam nu existau măşti. Era Jennifer Parker, goală puşcă, fără nici un secret. Era un miracol. Şi mai împărţeau un miracol împreună: rîsul.

I se părea imposibil, dar îl iubea pe Adam din ce în ce mai mult cu fiecare zi. Dorea ca ceea ce aveau să nu se mai termine niciodată. Dar ştia că nu este aşa. Pentru prima oară

în viața ei, deveni superstițioasă. Era un amestec special de cafea kenyană care îi plăcea lui Adam. Jennifer cumpăra la fiecare cîteva zile.

Dar cumpăra doar o cutiuță mică de fiecare dată.

Unul din lucrurile care o terorizau pe Jennifer era să nu i se întîmple ceva lui Adam cînd nu era cu ea, iar ea să nu afle pînă nu va citi în ziare sau va auzi la televizor. Nu i-a povestit asta niciodată lui Adam.

De cîte ori Adam întîrzia, îi lăsa bilețele lui Jennifer prin apartament astfel încît să dea peste ele pe neașteptate. Le găsea în cutia cu pîine, sau în frigider, sau într-un pantof al ei; o încîntau și le păstră pe toate.

Ultimele lor zile împreună au zburat într-o activitate veselă. În final, a venit și noaptea dinaintea zilei cînd trebuia să se întoarcă Mary Beth. Jennifer și Adam au cinat acasă, au ascultat muzică și au făcut dragoste. Jennifer a zăcut în pat trează toată noaptea, ținîndu-l pe Adam în brațe. Se gîndea la toată fericirea pe care au împărțit-o.

Durerea urma să vină mai tîrziu.

La micul dejun, Adam i-a spus:

– Orice s-ar întîmpla, vreau să știi un lucru – ești singura femeie pe care o iubesc și am iubit-o cu adevărat.

Atunci a venit durerea.

15

Antidotul era munca și Jennifer plonjă pînă în gît, astfel încît să nu aibă timp să se gîndească.

Devenise răsfățata presei, iar succesele ei din tribunal se publicau cu multă vîlvă. Veneau mai mulți clienți decît putea să accepte, iar în timp ce interesul ei principal se orien-

tase spre procese criminale, la îndemnul lui Ken începu să accepte şi alte cazuri.

Ken Bailey devenise mai important ca niciodată pentru Jennifer. Avea grijă de investigaţiile din cazurile ei şi era foarte bun. Putea să discute cu el orice alte probleme şi avea încredere în sfatul lui.

Jennifer şi Ken se mutară din nou, acum într-un birou mult mai mare, în Park Avenue. Jennifer angajă doi tineri avocaţi isteţi, Dan Martin şi Ted Harris, amîndoi din personalul lui Di Silva, şi încă două secretare.

Dan Martin fusese jucător de fotbal la Northwestern University şi avea înfăţişarea unui atlet şi mintea unui savant.

Ted Harris era un tînăr subţire, cu ochelari cu lentilele groase ca fundul de borcan şi era un geniu.

Martin şi Harris aveau grijă de munca de documentare, iar Jennifer apărea la curtea cu juraţi.

Pe uşă se putea citi: JENNIFER PARKER and ASSOCIATES.

Avea o varietate de cazuri, de la apărarea unei corporaţii industriale acuzată de poluare, pînă la reprezentarea unui beţiv care a suferit contuzii cînd a fost aruncat dintr-o tavernă. Beţivul, bineînţeles, era un dar de la părintele Ryan.

– Are o mică problemă, îi spusese părintele Ryan lui Jennifer. Este un om de familie decent, dar săracul are asemenea stresuri încît mai ia cîteodată un păhărel prea mult.

Jennifer nu se putea abţine să nu zîmbească. Din punctul de vedere al părintelui Ryan, nici unul din enoriaşii săi nu era vinovat şi singura lui dorinţă era să-i ajute să iasă din încurcăturile în care intraseră din greşeală sau neglijenţă. Unul dintre motivele pentru care Jennifer îl înţelegea pe preot aşa de bine era acela că ea însăşi simţea acelaşi lucru. Aveau de-a face cu oameni necăjiţi, care nu aveau pe nimeni să îi ajute, care nu

aveau nici banii şi nici puterea de a lupta cu cei puternici şi avuţi, iar în final erau striviţi de aceştia.

Cuvîntul justiţie era invocat cel mai adesea în cazul unei nedreptăţi. În sala de judecată, nici avocatul acuzării, nici avocatul apărării nu căutau dreptatea: totul era cine cîştigă.

Din cînd în cînd, Jennifer şi părintele Ryan discutau despre Connie Garrett, dar subiectul o lăsa întotdeauna deprimată pe Jennifer. Acolo era o nedreptate şi o durea.

În biroul său din camerele din spate ale restaurantului lui Tony, Michael Moretti privea cum Nick Vito trecea prin tot biroul cu un dispozitiv electronic, căutînd microfoane. Prin legăturile sale din poliţie, Michael ştia că autorităţile nu au aprobat nici un fel de supraveghere electronică, dar din cînd în cînd s-ar fi putut ca vreun sticlete prea zelos, un detectiv tînăr să pună un microfon ilegal, sperînd să obţină informaţii. Michael era un om prevăzător. Biroul şi casa lui erau controlate în fiecare dimineaţă şi seară. Era conştient că era ţinta numărul unu pentru poliţie, FBI etc., dar nu era îngrijorat. Ştia ce fac ei, dar ei nu ştiau ce face el; şi dacă ar şti, nu ar putea să dovedească.

Cîteodată, noaptea tîrziu, Michael se uita prin vizorul uşii din spate a restaurantului ca să-i vadă pe agenţii FBI-ului luîndu-i gunoiul pentru analiză şi înlocuindu-l cu altul.

Într-o noapte, Nick Vito spuse:

– Isuse, *boss*, dacă curcanii găsesc ceva?

Michael rîse.

– Sper să găsească. Înainte de a ajunge aici, schimbăm gunoiul cu al restaurantului vecin.

Nu, agenţii federali nu-l vor atinge. Activităţile Familiei se extindeau, iar Michael avea planuri care nu fuseseră încă

dezvăluite. Singurul care îl împiedica era Thomas Colfax. Michael ştia că trebuie să scape de bătrînul avocat. Avea nevoie de o minte tînără. Şi din nou, gîndurile sale se întoarseră spre Jennifer Parker.

Adam şi Jennifer se întîlneau să ia masa o dată pe săptămînă şi era o tortură pentru amîndoi, fiindcă nu aveau timp să fie singuri împreună. Vorbeau la telefon în fiecare zi, folosind nume codificate. El era domnul Adams, iar ea era domnişoara Jay.

– Urăsc să mă tot furişez în felul ăsta, îi spuse Adam.

– Şi eu.

Dar gîndul să-l piardă o înfricoşa.

În sala tribunalului, Jennifer scăpa de durere. Sala de judecată era o scenă, o arenă unde se întrecea cu cea mai bună opoziţie posibilă. Şcoala ei era sala de judecată şi învăţa bine. Un proces era un joc disputat după anumite reguli rigide, unde jucătorul mai bun cîştiga, iar Jennifer era hotărîtă să devină cel mai bun jucător.

Interogatoriile lui Jennifer deveniseră evenimente teatrale, cu o viteză, un ritm şi o sincronizare meşteşugite. Învăţă să-l recunoască pe liderul juriului şi să se concentreze asupra lui, ştiind că îi va influenţa şi pe ceilalţi.

Pantofii unui bărbat spun cîteodată ceva despre caracterul lui. Jennifer căuta juraţii care purtau pantofi confortabili, dovedind că au înclinaţie să fie oameni de treabă.

Învăţă despre strategie, plan global al unui proces, ca şi despre tactică, despre manevrele zilnice. Deveni expertă în a găsi judecători prietenoşi.

Jennifer petrecea ore nesfîrşite pregătind fiecare caz, avînd lozinca: „Majoritatea cazurilor sînt cîştigate sau pierdute înainte de a începe procesul".

Curtea se retrăgea de obicei la ora patru şi cînd Jennifer interoga un martor după-amiaza tîrziu, aştepta pînă mai rămîneau cîteva minute pînă la patru, apoi punea martorului o întrebare încuietoare care lăsa juriului o impresie puternică peste noapte.

Învăţă limbajul corpului uman. Cînd un martor la bară mintea, existau de obicei diferite gesturi: îşi masa bărbia, strîngea buzele, îşi acoperea gura, mişca urechile sau se scărpina în cap. Jennifer deveni expertă în a citi asemenea semne, ştiind astfel unde să insiste pentru a-l desfiinţa pe acesta.

Jennifer descoperi că a fi femeie era un dezavantaj cînd era vorba de a pleda în procese criminale. Se găsea pe teritoriul bărbaţilor. Erau încă foarte puţine femei avocat pledînd în astfel de procese şi cîţiva dintre avocaţii bărbaţi i-o luau în nume de rău.

Majoritatea juraţilor aveau la început prejudecăţi în privinţa lui Jennifer, fiindcă multe din cazurile ei erau sordide şi exista o tendinţă de a se face o asociaţie între ea şi clientul ei. Era de aşteptat ca să se îmbrace ca Janc Eyre şi ea refuza, dar avea grijă cum se îmbracă pentru a stîrni invidia femeilor din juriu şi în acelaşi timp să apară destul de feminină pentru a nu îi face pe bărbaţi să o creadă lesbiană. Altădată Jennifer ar fi rîs de oricare dintre aceste consideraţii. Dar în sala tribunalului le găsi realităţi de necontestat. Fiindcă intrase într-o lume a bărbaţilor, trebuia să muncească de două ori mai mult şi să fie de două ori mai bună decît concurenţa. Jennifer învăţă să prepare foarte bine nu numai cazurile ei, ci şi cazurile oponenţilor săi. Stătea noaptea în pat sau la biroul ei şi concepea strategia oponentului. Ce ar face dacă ar fi de partea cealaltă? Ce surprize ar încerca să scoată? Era un general care făcea

planuri pentru amîndouă taberele unei bătălii pe viață și pe moarte.

Cynthia sună la interfon.

– Un bărbat pe linia a treia vrea să vorbească cu tine, dar nu vrea să-și spună numele sau despre ce este vorba.

Cu șase luni mai devreme, Cynthia ar fi închis pur și simplu. Jennifer o învățase să nu respingă pe nimeni.

– Fă-mi legătura, spuse Jennifer.

Două secunde mai tîrziu auzi un bărbat întrebînd circumspect:

– Jennifer Parker?

– Da.

Ezită puțin.

– Telefonul este steril?

– Da. Cu ce pot să vă ajut?

– Nu pentru mine. Pentru... pentru o prietenă.

– Înțeleg. Care-i problema prietenei?

– Trebuie să fie foarte confidențial, înțelegeți.

– Înțeleg.

Cynthia intră și îi întinse lui Jennifer poșta.

– Așteaptă, îi spuse Jennifer din buze.

– Familia prietenei mele a închis-o într-un sanatoriu. E sănătoasă. E o conspirație. Autoritățile sînt implicate și ele.

Jennifer asculta acum numai pe jumătate. Fixă telefonul între ureche și umăr în timp ce se uita prin poșta de dimineață.

– Este bogată și familia ei îi vînează banii.

– Continuați, spuse Jennifer, examinînd în continuare corespondența.

– Probabil că m-ar fi înlăturat și pe mine dacă ar fi aflat că încerc s-o ajut. Poate fi periculos pentru mine, domnișoară Parker.

Un caz de nebunie, decise Jennifer.

– Mi-e teamă că nu pot face nimic, dar vă sfătuiesc să găsiți un psihiatru bun pentru a o ajuta pe prietena dumneavoastră.

– Nu înțelegeți. Sînt toți băgați aici.

– Înțeleg, spuse Jennifer cu blîndețe. Eu...

– O să o ajutați?

– Nu pot face nimic... Știți ce? De ce nu-mi spuneți numele și adresa prietenei dumneavoastră și, dacă o să am ocazia, am să cercetez.

Se făcu tăcere, o tăcere foarte lungă. În cele din urmă, omul vorbi:

– Este confidențial, da?

Jennifer dorea să scape de telefon. Primul client aștepta deja în camera de primire.

– Îmi voi aminti.

– Cooper. Helen Cooper. Are o proprietate mare în Long Island, dar i-au luat-o.

Jennifer notă pe o hîrtie din fața ei.

– Bun. La care sanatoriu spuneați că este?

Se auzi un clic și legătura se întrerupse. Jennifer aruncă nota în coșul de gunoi.

Jennifer și Cynthia schimbară o privire.

– E o groază de lume acolo, afară, spuse Cynthia. Domnișoara Marshall așteaptă.

Jennifer vorbise cu Loretta Marshall la telefon cu o săptămînă în urmă. Domnișoara Marshall o rugase pe Jennifer să o reprezinte într-un proces de paternitate împotriva lui Curtis Randall III, o persoană mondenă, foarte bogată.

Jennifer vorbise cu Ken Bailey.

– Avem nevoie de informații despre Curtis Randall III. Locuiește în New York, dar înțeleg că își petrece o mare

parte din timp la Palm Beach. Vreau să ştiu cîte ceva despre el şi dacă s-a culcat cu o fată pe nume Loretta Marshall.

I-a transmis lui Ken numele hotelurilor din Palm Beach pe care i le dăduse femeia. Două zile mai tîrziu, Ken Bailey a raportat.

– Se verifică. Au petrecut două săptămîni împreună în hoteluri din Palm Beach, Miami şi Atlantic City. Opt luni mai tîrziu, Loretta Marshall a dat naştere unei fete.

Jennifer se rezemă de speteaza scaunului şi se uită la el gînditoare.

– Se pare că avem o dovadă.

– Nu cred.

– Care-i problema?

– Problema este clientul nostru. S-a culcat cu toată lumea, inclusiv cu „Yancheii".

– Vrei să spui că tatăl copilului poate fi oricare dintre bărbaţi?

– Vreau să spun că poate fi jumătate din populaţie.

– Este vreun altul destul de înstărit pentru a putea ajuta copilul?

– Eu ştiu, echipa Yankeilor este destul de bogată, dar peştele gras este Curtis Randall III.

Îi întinse o lungă listă de nume.

Loretta Marshall intră în birou. Jennifer nu era prea sigură la ce s-ar fi putut aştepta. O prostituată drăguţă, proastă, cel mai probabil. Dar Loretta Marshall era o surpriză. Nu numai că nu era drăguţă, era aproape urîtă. Figura ei era obişnuită. După numărul cuceririlor ei, Jennifer se aşteptase la o frumuseţe grozav de sexy. Loretta Marshall era stereotipul unei profesoare de şcoală elementară. Era îmbrăcată într-o fustă de lînă, o cămaşă cu nasturi, o eşarfă albastră şi pantofi

comozi. La început, Jennifer fusese sigură că Loretta Marshall plănuia să se folosească de ea pentru a-l forța pe Curtis Randall să plătească pentru un copil care nu era al lui. După o oră de conversație, Jennifer își dădu seama că-și schimbase părerea. Loretta Marshall era cinstită.

– Bineînțeles că n-am nici o dovadă că Melanie este fata lui Curtis, zîmbi ea timid. Curtis nu este singurul bărbat cu care m-am culcat.

– Atunci ce te face să crezi că el este tatăl copilului tău, domnișoară Marshall?

– Nu *cred*. Sînt sigură. E greu de explicat, dar știu chiar și noaptea cînd a fost concepută Melanie. Cîteodată o femeie poate simți lucrurile astea.

Jennifer o studie, încercînd să vadă vreun semn de înșelăciune. Nu exista.

– Ești îndrăgostită de Curtis Randall?

– Oh, da. Și Curtis mi-a spus că mă iubește. Bineînțeles, nu sînt sigură că mă mai iubește și acum, după ce s-a întîmplat.

Dacă îl iubeai, se întreba Jennifer, *cum ai putut să te culci cu toți ceilalți bărbați?* Răspunsul stătea probabil în figura aceea tristă, domestică și urîțică.

– Poți să mă ajuți, domnișoară Parker?

Jennifer spuse cu grijă:

– Procesele de paternitate sînt întotdeauna dificile. Am o listă cu mai mult de o duzină de bărbați cu care te-ai culcat în ultimul an. Probabil mai sînt și alții. Dacă *eu* am o astfel de listă, poți fi sigură că avocatul lui Curtis Randall are și el una.

Loretta Marshall se încruntă.

– Dar probele de sînge, chestiile alea...

– Testele sanguine sînt admise ca probă numai dacă ele dovedesc că acuzatul nu poate fi tatăl. Din punct de vedere legal sînt neconcludente.

– Nu-mi pasă de mine. Pe Melanie vreau s-o protejez. E normal ca Randall să aibă grijă de fata lui.

Jennifer ezită, cîntărindu-şi hotărîrea. Îi spusese adevărul Lorettei Marshall. Cazurile de paternitate erau grele. Ca să nu mai pomenin despre faptul că erau murdare şi neplăcute. Avocatul apărării va aduce o grămadă de bărbaţi şi, înainte de a termina de pledat, o va face să pară o tîrfă. Nu era genul de proces de care Jennifer ar fi vrut să se ocupe. Pe de altă parte, Jennifer o credea pe Loretta Marshall. Nu era cazul obişnuit cînd o femeie voia să-i pună un copil în cîrcă unui fost iubit. Fata era convinsă că Randall Curtis era tatăl copilului ei. Jennifer se hotărî.

– *All right,* spuse, să încercăm.

Jennifer aranjă o întîlnire cu Roger Davis, avocatul care îl reprezenta pe Curtis Randall. Davis era partener într-o firmă mare de pe Wall Street; iar poziţia sa în cadrul firmei putea fi apreciată după încăperea mare pe care o ocupa. Era pompos şi arogant, iar Jennifer nu-l putu suferi din prima clipă.

– Ce pot face pentru dumneavoastră? întrebă Roger Davis.

– V-am spus şi la telefon. O reprezint pe Loretta Marshall.

Se uită la ea şi spuse nerăbdător:

– Şi?

– Mi-a cerut să deschid un proces de paternitate împotriva lui Curtis Randall III. Aş prefera să n-o fac.

– Ai fi o mare fraieră dacă ai face-o.

Jennifer îşi controlă mînia.

– Nu dorim să vă tîrîm clientul prin tribunal. Sînt sigură că ştiţi că astfel de cazuri devin întotdeauna neplăcute. Deci, sînt gata să acceptăm o înţelegere rezonabilă.

Roger Davis îi zîmbi lui Jennifer condescendent:

– Vă cred că sînteți gata. Fiindcă nu aveți nici o probă. Absolut nici una.

– Cred că avem.

– Domnișoară Parker, n-am timp să mă joc cu cuvintele. Clienta dumneavoastră este o tîrfă. A avut contacte sexuale cu tot ce mișcă. Am o listă a bărbaților cu care s-a culcat. E lungă cît brațul meu. Credeți că clientul *meu* va pătimi? Clientul dumneavoastră va fi *distrus*. Este profesoară, mi se pare. Ei bine, cînd voi termina cu ea, nu va mai preda nicăieri cît mai are de trăit. Și să vă mai spun ceva. Randall crede că este tatăl copilului. Dar n-o să puteți dovedi nici într-un milion de ani.

Jennifer asculta. Figura ei era inexpresivă.

– Poziția noastră este că pe clienta dumneavoastră putea s-o lase gravidă oricine din Armata a Treia. Vreți să facem un tîrg? Bun. Vă spun eu ce o să facem. Îi vom cumpăra clientei dumneavoastră pastile anticoncepționale, ca să nu i se mai întîmple iar așa ceva.

Jennifer se ridică de pe scaun cu obrajii în flăcări.

– Domnule Davis, acest mic discurs îl va costa pe clientul dumneavoastră o jumătate de milion de dolari.

Și Jennifer ieși din cameră.

Ken Bailey și trei ajutoare n-au putut să găsească nimic împotriva lui Curtis Randall III. Era văduv, avea o poziție bună în societate și avusese foarte puține aventuri.

– Ticălosul ăsta e un puritan înnăscut, se plînse Ken Bailey.

Se aflau în camera de conferințe la douăsprezece noaptea, noaptea dinaintea procesului.

– Am vorbit cu unul dintre avocații de la firma lui Davis, Jennifer. Au de gînd s-o distrugă pe clienta noastră. Vorbesc foarte serios.

– De ce-ți pui gîtul sub ghilotină pentru fata asta? întrebă Dan Martin.

– Eu nu sînt în măsură să-i judec viața ei sexuală, Dan. Este convinsă că Randall Curtis este tatăl copilului ei. Vreau să spun că într-adevăr este *convinsă*. Nu vrea decît bani pentru fata ei – nimic pentru ea. Cred că-şi merită procesul.

– Nu ne gîndim la ea, răspunse Ken. Ne gîndim la tine. Te afli într-o situație neplăcută. Toată lumea te urmărește. Cred că e un caz pierdut. Va fi o notă proastă pentru tine.

– Hai să tragem un pui de somn, spuse Jennifer. Ne vedem la tribunal.

Procesul a decurs mai rău decît a prezis Ken Bailey. Jennifer a pus-o pe Loretta Marshall să-şi aducă fata cu ea în sală, dar acum Jennifer se întreba dacă n-a făcut o eroare tactică. Stătea acolo, neajutorată, în timp ce Roger Davis aducea martor după martor la bară şi îi forța pe fiecare să admită că ş-a culcat cu Loretta Marshall. Jennifer nu îndrăznea să le pună întrebări. Erau niște victime şi mărturiseau în public numai fiindcă erau forțați să o facă. Se uită la fețele juraților şi putea citi cum crește ostilitatea. Roger Davis era prea deștept pentru a o caracteriza pe Loretta Marshall drept o tîrfă. Nu era nevoie. Cei de la bară o făceau în locul lui.

Jennifer adusese martori care să vorbească despre munca bună depusă de Loretta Marshall ca profesoară, despre faptul că mergea cu regularitate la biserică şi că era o mamă bună; dar toate astea nu făceau nici o impresie în fața şirului lung de amanți pe care îi avusese Loretta Marshall. Jennifer spera să obțină simpatia juraților vorbindu-le despre femeia

tînără care a fost sedusă de un tînăr desfrînat bogat şi apoi abandonată cînd a rămas gravidă. Procesul nu decurgea în sensul ăsta.

Curtis Randall III şedea la masa apărării. Ar fi putut fi luat drept un director de teatru. Era un bărbat elegant, de aproape şaizeci de ani, cu păr cărunt şi trăsături frumoase. Făcea parte din lumea bună, frecventa cluburile selecte şi era bogat. Jennifer simţea cum femeile din juriu îl dezbrăcau în minte.

Sigur, gîndea Jennifer, *gîndesc că ele merită să se culce cu domnul „Farmec", nu cu ce-o-fi-găsit-la-asta-care-stă-cu-copilul-în-braţe.*

Din nefericire pentru Loretta Marshall, copilul nu semăna deloc cu tatăl său. Sau cu mama sa. Putea să fie al oricui. Ca şi cum i-ar fi citit gîndurile, Roger Davis se adresă juriului, spunînd:

– Uitaţi-i acolo, doamnelor şi domnilor, mama şi copilul. Ah! Dar *al cui* copil? Aţi văzut acuzatul. Desfid pe oricine din această sală care îmi arată măcar *o singură asemănare* între acuzat şi acest prunc. Sigur, dacă clientul meu ar fi tatăl copilului acesta, ar fi măcar o asemănare. Ceva la ochi, la nas, la bărbie. Unde-i asemănarea? Nu există pentru un motiv foarte simplu. Acuzatul nu este tatăl acestui copil. Nu, tare mă tem că avem de-a face cu o femeie care a fost neprevăzătoare, a rămas gravidă şi apoi s-a uitat în jur ca să vadă care amant ar putea să plătească cel mai bine nota de plată.

Vocea i se înmuie.

– Acum, nici unul dintre noi nu se află aici pentru a o judeca. Ceea ce vrea să facă cu viaţa ei Loretta Marshall este treaba ei. Faptul că este profesoară şi că poate influenţa copiii nu este problema noastră. Nu mă găsesc aici pentru a face morală. Mă găsesc aici doar pentru a apăra interesele clientului meu, un om nevinovat.

Jennifer studie juriul şi avu sentimentul că fiecare dintre ei era de partea lui Curtis Randall. Jennifer încă o credea pe Loretta Marshall. Măcar dacă copilul ar fi semănat cu tatăl său! Roger Davis avea dreptate. Nu exista nici o asemănare. Şi avusese grijă ca juriul să fie conştient de asta.

Jennifer l-a chemat pe Curtis Randall la bară. Ştia că este singura ei şansă să repare ceva, ultimul prilej pentru ea de a întoarce procesul. Studie un moment bărbatul de pe banca martorilor.

– Aţi fost căsătorit vreodată, domnule Randall?

– Da. Soţia mea a murit într-un incendiu.

Se simţi imediat o reacţie de simpatie instinctivă din partea juriului.

La dracu'! Jennifer continuă repede.

– Nu v-aţi recăsătorit niciodată?

– Nu. Mi-am iubit foarte mult soţia şi...

– Aţi avut vreodată copii cu soţia dumneavoastră?

– Nu. Din păcate nu putea face copii.

Jennifer arătă spre copil.

– Deci Melanie este singurul dumneavoastră...

– Obiectez!

– Se admite. Avocatul acuzării ştie foarte bine de ce.

– Iertaţi-mă, domnule preşedinte. Mi-a scăpat. Jennifer se întoarse spre Curtis Randall. Vă plac copiii?

– Da, foarte mult.

– Sînteţi preşedintele consiliului directorial al propriei dumneavoastră companii, nu-i aşa, domnule Randall?

– Exact.

– Nu v-aţi dorit niciodată un fiu care să vă poarte numele?

– Bănuiesc că fiecare bărbat îşi doreşte asta.

– Deci dacă Melanie ar fi fost băiat în loc...

– Obiectez!

– Se admite. Judecătorul se întoarse spre Jennifer. Domnişoară Parker, vă rog din nou să încetaţi.

– Iertaţi-mă, domnule preşedinte. Jennifer se întoarse iar spre Curtis Randall: Domnule Randall, aveţi obiceiul să agăţaţi femei necunoscute şi să le duceţi în hoteluri?

Curtis Randall îşi plimbă limba nervos peste buza de jos.

– Nu.

– Este adevărat că aţi întîlnit-o pentru prima oară pe Loretta Marshall într-un bar şi aţi dus-o într-o cameră de hotel?

Limba i se plimba din nou peste buze.

– Da, dar a fost doar... doar sex.

Jennifer se uită la el fix.

– Spuneţi „a fost doar sex" ca şi cum aţi simţi că sexul este ceva murdar.

– Nu, doamnă.

Limba îi ieşi iar din gură.

Jennifer privea fascinată cum se mişca peste buze. Se simţi brusc cuprinsă de speranţă. Ştia acum ce are de făcut. Trebuia să-l preseze continuu. Şi totuşi nu trebuia să-l preseze prea tare, pentru a nu deveni antipatică juriului.

– Cîte femei aţi agăţat prin baruri?

Roger Davis era în picioare.

– N-are nici o legătură, domnule preşedinte. Şi obiectez împotriva acestei direcţii a interogatoriului. Singura femeie implicată în acest caz este Loretta Marshall. Am arătat deja că acuzatul a avut contact sexual cu ea. În afară de asta, viaţa sa personală n-are nici o legătură cu acest proces.

– Nu sînt de acord, domnule președinte. Dacă acuzatul este genul de bărbat care...

– Se admite. Vă rog să nu mai continuați cu acest gen de întrebări.

Jennifer ridică din umeri.

– Da, domnule președinte. Se întoarse din nou spre Curtis Randall: Să revenim la noaptea cînd ați luat-o pe Loretta Marshall dintr-un bar. Ce fel de bar era?

– Nu... nu știu. N-am mai fost niciodată acolo.

– Ei bine, pentru informația dumneavoastră, *Play Pen* are reputația de a fi un loc pentru „agățat", un loc de rendez-vous unde bărbați și femei se duc să întîlnească parteneri cu care să meargă apoi în pat. De aceea v-ați dus acolo, domnule Randall?

Curtis Randall începu să-și lingă iar buzele.

– S-ar... s-ar putea. Nu-mi aduc aminte.

– Nu vă aduceți aminte? Vocea lui Jennifer era plină de sarcasm. Se întîmplă să vă aduceți cumva aminte ziua cînd ați întîlnit-o prima oară pe Loretta Marshall în acel bar?

– Nu, nu știu. Nu știu exact.

Jennifer se îndreptă spre masa acuzării și începu să se uite peste niște hîrtii. Scrise ceva pe o hîrtie, ca și cum ar fi copiat o dată, și i-o întinse lui Ken Bailey. Acesta o studie cu o expresie uimită.

Jennifer se întoarse spre boxa martorului.

– A fost pe optsprezece ianuarie, domnule Randall.

Cu coada ochiului, Jennifer îl văzu pe Ken Bailey părăsind sala de judecată.

– S-ar putea, bănuiesc. Cum v-am spus, nu-mi aduc bine aminte.

Următoarele cincisprezece minute, Jennifer continuă să pună întrebări. Era un interogatoriu ușor, inutil, iar Roger

Davis nu întrerupse fiindcă vedea că juriul se plictiseşte.

Jennifer continuă să vorbească, uitîndu-se după Ken Bailey. Pe la mijlocul unei întrebări, Jennifer îl văzu intrînd grăbit, aducînd un pachet mic.

Jennifer se întoarse spre judecător.

– Domnule preşedinte, se poate să-mi acordaţi o pauză de cincisprezece minute?

Judecătorul se uită la ceasul de pe perete.

– Întrucît este aproape ora prînzului, curtea va lua o pauză pînă la unu şi jumătate.

La ora unu şi jumătate, curtea era din nou în plen. Jennifer a mutat-o pe Loretta Marshall pe un scaun mai aproape de boxa juriului, cu copilul tot în braţe.

Judecătorul spuse:

– Domnule Randall, sînteţi încă sub jurămînt. Luaţi loc la bară, vă rog.

Jennifer îl privi cum se aşază în boxa martorilor. Se duse la el şi spuse:

– Domnule Randall, cîţi copii nelegitimi aţi avut?

Roger Davis sări în picioare.

– Obiectez! Este prea de tot, domnule preşedinte. Nu tolerez umilirea clientului meu.

– Se admite, spuse judecătorul. Se întoarse spre Jennifer. Domnişoară Parker, v-am atenţionat...

– Scuzaţi-mă, domnule preşedinte.

Se uită la Curtis Randall şi văzu că obţinuse ceea ce dorise. Îşi lingea nervos buzele. Jennifer se întoarse spre Loretta Marshall şi copilul ei. Fetiţa îşi lingea grăbită buzele. Jennifer se apropie încet şi stătu în faţa copilului cîteva secunde, atrăgînd atenţia juriului.

– Priviţi acest copil, spuse Jennifer încet.

Se uitau cu toții la micuța Melanie, la limbuța ei roșie care lingea buza de jos.

Jennifer se întoarse și se îndreptă spre boxa martorului.

– Și priviți acest bărbat.

Douăsprezece perechi de ochi se întoarseră să-l privească pe Curtis Randall. Stătea acolo, lingîndu-și nervos buza de jos și dintr-o dată asemănarea era de neconfundat. Uitat a fost faptul că Loretta Marshall s-a culcat cu zeci de bărbați. Uitat a fost faptul că Randall Curtis era un stîlp al comunității.

– Acesta este un om, spuse Jennifer cu amărăciune, cu posibilități și o poziție importantă. Un om la care se uită toată lumea. Vreau să vă pun o singură întrebare: Ce fel de om este acesta care nu își recunoaște propriul copil?

Juriul s-a retras mai puțin de o oră, întorcîndu-se cu un verdict în favoarea acuzării. Loretta Marshall va primi două sute de mii de dolari bani gheață și două mii de dolari pe lună pentru întreținerea copilului.

Cînd se dădu verdictul, Roger Davis veni spre Jennifer. Avea fața roșie de mînie.

– Ați făcut ceva cu copilul?

– Ce vreți să spuneți?

Roger Davis ezită, nesigur de el.

– Chestia aia cu buzele. Asta a cîștigat juriul; copilul lingîndu-și buzele. Puteți să-mi explicați asta?

– Sigur că pot, spuse Jennifer cu demnitate. Se numește ereditate. Și se îndepărtă.

Jennifer și Ken Bailey s-au descoforosit de sticla de sirop în drum spre birou...

16

Adam Warner a ştiut aproape de la început că făcuse o greşeală căsătorindu-se cu Mary Beth. Fusese impulsiv şi idealist, încercînd să protejeze o fată tînără ce părea pierdută şi vulnerabilă în mijlocul lumii.

Ar fi dat orice să nu o rănească pe Mary Beth, dar Adam era îndrăgostit de Jennifer. Avea nevoie să vorbească cu cineva şi se decise asupra lui Stewart Needham. Stewart a fost întotdeauna înţelegător. O să înţeleagă situaţia lui Adam.

Întîlnirea lor a luat însă o cu totul altă întorsătură decît plănuise Adam. În timp ce Adam intra în biroul lui Stewart Needham, acesta spuse:

– Ai venit la fix. Tocmai am vorbit la telefon cu comitetul electoral. Ţi se cere în mod oficial că candidezi pentru Senatul Statelor Unite. Vei avea tot sprijinul din partea partidului.

– Eu... e minunat, spuse Adam.

– Avem o mulţime de făcut, băiatul meu. Trebuie să începem să organizăm lucrurile. Voi înfiinţa un comitet de strîngere a fondurilor. Uite cum cred că ar trebui să începem...

Următoarele două ore au discutat planuri pentru campanie.

Cînd au terminat, Adam spuse:

– Stewart, am o problemă personală pe care aş vrea să o discut cu tine.

– Mi-e teamă că acum am întîrziat la întîlnirea cu un client, Adam.

Şi Adam a avut deodată sentimentul că Stewart Needham a ştiut dintotdeauna ce era în mintea lui.

Adam avea întîlnire cu Jennifer pentru masa de prînz la un restaurant în West Side. Îl aştepta într-un separeu din spate.

Adam intră plin de energie şi după expresia feţei lui Jennifer îşi dădu seama că s-a întîmplat ceva.

– Am noutăți pentru tine, îi spuse Adam. Mi s-a cerut să candidez pentru Senatul Statelor Unite.

– Oh, Adam! E minunat! Vei fi un mare senator!

– Concurența este puternică. New York este un stat foarte dur.

– Nu contează. Nimeni nu te poate opri.

Și Jennifer știa că este adevărat. Adam era inteligent și curajos, dornic să lupte pentru lucrurile în care credea. Așa cum a luptat pentru ea.

Jennifer îi luă mîna și îi spuse cu căldură:

– Sînt așa de mîndră de tine, iubitule.

– Ușor, n-am fost încă ales.

– Asta n-are nici o legătură cu faptul că sînt mîndră de tine. Te iubesc așa de mult, Adam.

– Și eu te iubesc.

Adam se gîndi să-i vorbească lui Jennifer despre discuția pe care aproape că a avut-o cu Stewart Needham, dar se hotărî să n-o facă. Putea să mai aștepte pînă aranja el lucrurile.

– Cînd începi campania?

– Vor să anunț candidatura imediat. Am sprijinul unanim al partidului.

– E minunat!

Era însă ceva care *nu* era minunat. Ceva ce nu voia să traducă în cuvinte, dar știa că mai devreme sau mai tîrziu va trebui să privească în față acel ceva. Dorea ca Adam să cîștige, dar candidatura pentru Senat va fi ca o sabie a lui Damocles deasupra capului ei. Dacă Adam va cîștiga, Jennifer îl va pierde. Nu trebuia să existe nici un scandal în viața lui. Era însurat și dacă s-ar afla că are o amantă, ar fi o sinucidere politică.

În noaptea aceea, pentru prima dată de cînd se îndrăgostise de Adam, Jennifer a avut insomnie. A stat trează pînă dimineață, luptîndu-se cu demonii nopții.

Cynthia spuse:

– Un telefon pentru dumneavoastră. Tot marțianul ăla.

Jennifer se uită lung la ea.

– Știți, povestea despre azilul de nebuni.

Jennifer uitase complet de el. Era cu siguranță cineva care avea nevoie de un psihiatru.

– Spune-i să... Oftă. Lasă. Îi spun eu.

Ridică telefonul.

– Jennifer Parker.

Auzi vocea familiară spunîndu-i:

– Ați verificat informația pe care v-am dat-o?

– N-am avut timp. Își aduse aminte că aruncase hîrtia cu notele pe care le făcuse. Aș vrea să vă ajut. Îmi spuneți numele dumneavoastră?

– Nu pot, șopti. Și pe mine mă urmăresc. Verificați măcar. Helen Cooper. Long Island.

– Vă pot recomanda un doctor care...

Legătura se întrerupse.

Jennifer stătu un moment gîndindu-se, apoi îl rugă pe Ken Bailey să vină în birou.

– Ce se întîmplă, șefu'?

– Nimic – cred. Am primit cîteva telefoane trăsnite de la cineva care nu vrea să-și spună numele. Vrei să vezi dacă poți găsi ceva despre o femeie pe nume Helen Cooper. S-ar părea că are o proprietate mare în Long Island.

– Unde este acum?

– Ori într-un ospiciu, ori în Marte.

Două ore mai tîrziu, Ken Bailey intră în birou și o surprinse spunîndu-i:

– Marțianul tău a aterizat. Există o Helen Cooper la Azilul Heathers în Westchester.

– Eşti sigur? Ken Bailey luă o mutră jignită. N-am vrut să spun asta, spuse Jennifer. Ken era cel mai bun detectiv din cîţi cunoscuse. Nu spunea nimic pînă nu era convins şi nu aduna niciodată faptele greşit.

– Ce-avem noi de-a face cu doamna? întrebă Ken.

– Cineva crede că a fost internată cu forţa acolo. Aş vrea să verifici anturajul ei. Vreau să ştiu ceva despre familia ei.

Informaţia era pe biroul lui Jennifer a doua zi dimineaţa. Helen Cooper era o văduvă căreia ultimul ei soţ îi lăsase o moştenire de patru milioane de dolari. Fata ei se căsătorise cu intendentul clădirii în care locuiau şi, după şase luni, mirele şi mireasa au cerut tribunalului ca mama să fie declarată iresponsabilă, iar proprietăţile să treacă sub controlul lor. Au găsit trei psihiatri care au depus mărturie în favoarea tezei pe care o susţineau, iar curtea a hotărît să stea la ospiciu.

Jennifer termină de citit şi se uită la Ken Bailey.

– Toată treaba asta pare cam dubioasă, nu?

– Foarte. Ce-ai de gînd?

Era o întrebare dificilă. Jennifer nu avea nici un client. Dacă familia doamnei Cooper a înlăturat-o, cu siguranţă că n-ar fi acceptat amestecul lui Jennifer, iar din moment ce femeia însăşi fusese declarată nebună, nu avea competenţa să o angajeze pe Jennifer. Era o problemă interesantă. Un lucru era oricum clar: cu client sau fără, n-avea de gînd să stea deoparte şi să privească cum cineva este trimis la ospiciu.

– Am de gînd să-i fac o vizită doamnei Cooper, decise Jennifer.

Azilul Heathers se afla într-o zonă împădurită din Westchester. Terenurile erau împrejmuite de un zid înalt şi singurul acces posibil se făcea printr-o poartă păzită. Jenni-

fer nu era încă pregătită să permită familiei să afle ce face, aşa că a telefonat pînă a găsit o cunoştinţă cu relaţii la ospiciu. A aranjat să-i facă o vizită doamnei Cooper.

Directoarea ospiciului, doamna Franklin, era o femeie cu faţa dură care-i amintea lui Jennifer de doamna Danvers din „Rebecca".

– Între noi fie vorba, spuse doamna Franklin, n-ar trebui să vă las să vorbiţi cu doamna Cooper. Totuşi, să zicem că este o vizită neoficială. Nu va fi înregistrată.

– Mulţumesc.

– Am să trimit să o aducă.

Helen Cooper era o femeie zveltă, atrăgătoare, în jur de şaizeci şi şapte, şaizeci şi nouă de ani. Avea ochii albaştri-deschis, strălucind de inteligenţă şi era aşa de graţioasă de parcă ar fi primit-o pe Jennifer în propria ei casă.

– Este foarte drăguţ din partea ta că ai venit să mă vezi, spuse doamna Cooper, dar mi-e teamă că nu prea ştiu de ce te afli aici.

– Sînt avocat, doamnă Cooper. Am primit două telefoane anonime prin care mi s-a comunicat că sînteţi aici şi n-ar trebui să fiţi aici.

Doamna Cooper zîmbi cu blîndeţe.

– Ăsta trebuie să fie Albert.

– Albert?

– A fost majordomul meu vreme de douăzeci şi cinci de ani. Cînd fiica mea, Dorothy, s-a măritat, l-a concediat. Oftă. Bietul Albert. Aparţine trecutului, altei lumi. Cred că, într-un fel, şi eu semăn cu el. Eşti foarte tînără, draga mea, şi cred că nu eşti conştientă de cîte lucruri s-au schimbat în lume. Ştii ce lipseşte în ziua de azi? Graţia. Mi-e teamă că a fost înlocuită de lăcomie.

Jennifer întrebă încet:

– Fata dumneavoastră?

Ochii doamnei Cooper se întristară.

– N-o acuz pe Dorothy. E bărbatul ei. Nu este un bărbat atrăgător, nu din punct de vedere moral, în cele din urmă. Mi-e teamă că fata mea nu este atrăgătoare din punct de vedere fizic. Herbert a luat-o pentru bani şi a constatat că toată proprietatea este în mîinile mele. Nu i-a plăcut asta.

– V-a spus asta dumneavoastră?

– Oh, da. A fost foarte deschis în privinţa asta. Zicea că ar trebui să-i dau fetei mele totul în loc să o fac să aştepte pînă mor. Aş fi făcut-o, numai că nu am încredere în el. Ştiam ce o să se întîmple dacă pune el mîna pe toţi banii.

– Aţi mai avut vreodată vreun precedent în legătură cu o incapacitate mintală?

Helen Cooper se uită la Jennifer cu tristeţe.

– După părerea doctorilor, sufăr de schizofrenie şi paranoia.

Jennifer avu sentimentul că nu vorbise niciodată cu o persoană mai sănătoasă ca ea.

– Sînteţi conştientă că trei doctori au depus mărturie că sînteţi iresponsabilă?

– Proprietatea Cooper este evaluată la patru milioane de dolari, domnişoară Parker. Poţi influenţa o grămadă de doctori cu o asemenea sumă. Mi-e teamă că îţi pierzi timpul. Ginerele meu controlează proprietatea acum. N-o să mă lase niciodată să plec de aici.

– Aş vrea să-l văd pe ginerele dumneavoastră.

Plaza Towers se găsea pe Strada 72, spre est, într-unul din cele mai frumoase cartiere ale New York-ului. Helen Cooper avea o vilă aici. Acum pe plăcuţa de pe uşă scria *Mr. şi Mrs. Herbert Hawthorne.*

Jennifer telefonase în prealabil şi vorbise cu Dorothy, aşa încît acum o aşteptau amîndoi. Helen Cooper avusese dreptate despre fata ei. Nu era atrăgătoare. Foarte slabă, avea o înfăţişare de şoarece, fără bărbie şi cu albeaţă la ochiul drept. Soţul ei, Herbert, semăna cu Archie Bunker. Era cu cel puţin douăzeci de ani mai bătrîn decît Dorothy.

– Intraţi, mormăi el.

O conduse pe Jennifer din holul de recepţie într-o sufragerie enormă, ai cărei pereţi erau acoperiţi cu picturi de clasici francezi şi olandezi.

– Acum, ce-ar fi să-mi spuneţi despre ce dracu' este vorba.

Jennifer se întoarse spre fată:

– Este vorba despre mama dumneavoastră.

– Ce-i cu ea?

– Cînd a început să arate pentru prima oară semne de nebunie?

– Ea...

Herbert Hawthorne o întrerupse:

– Imediat după ce Dorothy şi cu mine ne-am căsătorit. Bătrîna nu putea să mă suporte.

Asta este mai degrabă o dovadă că este normală, gîndi Jennifer.

– Am citit concluziile medicilor, spuse Jennifer. Sînt cam echivoce.

– Cum adică, echivoce?

Tonul întrebării era feroce.

– Adică rapoartele lor tratează nişte probleme destul de vagi, în care nu există nişte dovezi sigure pentru a stabili ceea ce societatea numeşte nebunie. Decizia lor a fost luată mai mult pe baza celor ce le-aţi spus dumneavoastră şi soţia despre purtarea ei.

– Ce încercați să spuneți?

– Vreau să spun că dovezile nu sînt clare. Alți trei doctori ar putea stabili un diagnostic cu totul diferit.

– Hei, uite ce-i, spuse Herbert Hawthorne. Nu-ş ce vrei să spui, da' bătrîna e lunatecă. Aşa spun doctorii şi aşa spune şi tribunalul.

– Am citit caietul grefierului, răspunse Jennifer. Tribunalul sugerează de asemenea ca acest caz să fie revăzut periodic.

Pe fața lui Herbet Hawthorne se citea consternarea.

– Adică s-ar putea să o lase să iasă?

– *O vor* lăsa să iasă, promise Jennifer. Voi avea eu grijă de asta.

– Stați puțin! Ce dracu' se petrece aici?

– Asta vreau şi eu să aflu. Jennifer se întoarse spre fată: Am verificat fişa medicală a mamei dumneavoastră. N-a fost niciodată nimic în neregulă cu ea, mintal sau emoțional. A...

Herbert Hawthorne o întrerupse:

– Asta nu dovedeşte nimic! Chestiile astea pot apărea foarte repede...

– Şi mai mult, continuă Jennifer către Dorothy, am verificat şi activitățile sociale ale mamei dumneavoastră înainte de a fi trimisă acolo. A dus o viață absolut normală.

– Nu-mi pasă ce spuneți dumneavoastră sau oricine altcineva. E nebună! țipă Herbert Hawthorne.

Jennifer se întoarse spre el şi îl studie un moment.

– I-ați cerut doamnei Cooper să vă dea dumneavoastră proprietatea dînsei?

– Nu-i treaba dumneavoastră!

– Acum este treaba mea. Cred că e suficient cît am vorbit.

Jennifer o porni spre uşă.

Herbert Hawthorne îi bară calea.

– Stați puțin. Vă băgați într-o treabă care nu vă privește. Vreți să faceți rost de un tenculeț de bani, da? *Okay*, înțeleg asta, păpușă. Să-ți spun ce-o să fac. De ce nu ți-aș da chiar acum un cec de o mie de dolari și să lași baltă toată treaba?! Hăă?

– Îmi pare rău, răspunse Jennifer. Nu facem nici un tîrg.

– Crezi că o să iei mai mulți de la bătrînă?

– Nu, spuse Jennifer uitîndu-se fix în ochii lui. Numai unul dintre noi aleargă după bani.

A fost nevoie de șase săptămîni de audieri și consultații de psihiatrie. Jennifer a adus alți psihiatri și cînd au terminat consultațiile și Jennifer a avut toate datele la dispoziție, judecătorul a schimbat decizia și Helen Cooper a fost eliberată și proprietatea a trecut înapoi sub controlul ei.

În dimineața cînd i s-a dat drumul, Helen Cooper i-a telefonat lui Jennifer.

– Aș vrea să te invit la prînz la Douăzeci și Unu.

Jennifer se uită în agendă. Avea o dimineață încărcată, o întîlnire pentru masa de prînz și o după-amiază plină în sala de judecată, dar știa ce mult însemna asta pentru bătrînă.

– Voi fi acolo, spuse Jennifer.

Vocea lui Helen Cooper era plină de satisfacție.

– Vom serba ceva.

Prînzul a decurs excepțional. Doamna Cooper era o gazdă atentă și se vedea clar că o cunoșteau bine la Douăzeci și Unu.

Jerry Berns le conduse la o masă de la etaj, unde erau înconjurate de obiecte de artă și argintărie. Mîncarea și serviciul au fost excelente.

Helen Cooper așteptă pînă le aduse cafeaua, apoi îi spuse lui Jennifer:

– Îți sînt foarte recunoscătoare, draga mea. Nu știu ce onorariu ai de gînd să ceri, dar aș vrea să-ți dau mai mult.

– Onorariile mele sînt destul de ridicate.

Doamna Cooper scutură din cap.

– Nu contează.

Se aplecă în față, îi luă mîinile lui Jennifer între ale ei și coborî vocea pînă la șoaptă:

– Am de gînd să-ți dau Wyoming.*

17

Prima pagină din *New York Times* avea două știri interesante una lîngă alta. Una vorba ea despre Jennifer Parker, care obținuse achitarea unei femei acuzate de înjunghierea soțului ei. Cealaltă era un articol despre candidatura lui Adam Warner la Senat. Jennifer citi articolul despre Adam de nenumărate ori. Scria despre serviciul lui ca pilot în războiul din Vietnam și descria cum a obținut medalia Flying Cross. Erau citați un număr de oameni proeminenți care spuneau că Adam Warner ar face cinste Senatului Statelor Unite și națiunii. În încheierea articolului se făcea aluzie la faptul că dacă Adam va avea succes de cauză în campania sa, acesta ar putea fi un pas hotărîtor pentru candidatura la președinția Statelor Unite.

În vila lui Antonio Granelli, Michael Moretti și Antonio Granelli terminau micul dejun. Michael citea articolul despre Jennifer Parker.

Se uită la socrul lui și spuse:

* Stat în S.U.A.

– Iar a cîştigat, Tony.

Antonio Granelli ridică un ou din farfurie.

– Cine a cîştigat, ce?

– Avocata aia, Jennifer Parker. E făcută pentru asta.

Antonio Granelli se încruntă.

– Nu-mi place ideea ca o femeie să lucreze pentru noi. Femeile sînt slabe. Nu ştii niciodată ce-o să facă.

Michael spuse cu grijă:

– Ai dreptate, Tony, foarte multe sînt aşa. N-avea nici un rost să-şi contrazică socrul. Atîta timp cît Antonio Granelli trăia, era periculos; dar privindu-l acum, Michael ştia că nu mai are mult de aşteptat. Bătrînul avusese cîteva neplăceri cu inima şi mîinile îi tremurau. Vorbea greu şi mergea ajutîndu-se de un baston. Avea pielea galbenă ca lămîia. Omul care era în fruntea listei crimelor federale era un tigru fără colţi. Numele său băgase spaima în sute de *mafiosi* şi ură în inimile văduvelor lor. Acum foarte puţini oameni îl vedeau pe Antonio Granelli. Se ascundea în spatele lui Michael, Thomas Colfax şi încă a cîtorva în care avea încredere. Michael nu fusese încă *ridicat* – trecut în capul Familiei –, dar era doar o problemă de timp. Luchese Trei-Degete fusese cel mai puternic şef al celor cinci familii mafiote din est, apoi Antonio Granelli şi în curînd... Michael îşi putea permite să aibă răbdare. Trecuse mult, foarte mult timp de cînd puştiul cu figura angelică stătuse în faţa marilor *don*-i din New York şi, ţinînd în mînă o bucată de hîrtie care ardea, jurase: „Aşa voi arde şi eu dacă voi trăda secretele Cosei Nostra". Acum, stînd la masă cu bătrînul, Michael spuse:

– Poate am putea s-o folosim pe Parker asta la lucruri mărunte. Să vedem cum se descurcă.

Granelli ridică din umeri.

– Doar să fii atent, Mike. Nu vreau străini care să afle secretele familiei.

– Mă ocup eu de ea.

Michael telefonă chiar în după-amiaza aceea.

Cînd Cynthia o anunță că Michael Moretti este la telefon, lui Jennifer îi reveniră în minte tot felul de amintiri, toate neplăcute. Nu-și putea imagina de ce o sună Michael Moretti. Ridică receptorul din curiozitate.

– Ce doriți? Asprimea tonului ei îl luă prin surprindere pe Michael Moretti.

– Aș vrea să vă văd. Cred că noi doi ar trebui să avem o mică discuție.

– Despre ce anume, domnule Moretti?

– N-aș putea discuta asta la telefon. Pot să vă spun, domnișoară Parker, că este ceva care vă va interesa foarte mult.

Jennifer răspunse fără nici o inflexiune în voce:

– Iar eu pot să vă spun, domnule Moretti, că nimic din ce ați putea face sau spune nu mă poate interesa.

Și trînti receptorul.

Michael Moretti stătea la birou uitîndu-se fix la telefonul mort din mîna lui. Simțea ceva în el, dar nu era furie. Nu era sigur ce anume și nu era sigur dacă îi place. Se folosise de femei toată viața și înfățișarea lui și cruzimea înnăscută îi aduseseră mai multe amante decît putea ține minte.

De fapt, Michael Moretti disprețuia femeile. Erau prea moi. N-aveau personalitate. *Rosa, de exemplu. E ca un cățeluș care face tot ce i se spune*, gîndea Michael. *Îmi ține casa, îmi gătește, mă regulează cînd vreau să mă regulez, tace din gură cînd îi spun să tacă.*

Michael nu cunoscuse niciodată o femeie cu personalitate, o femeie care să aibă curajul să-l sfideze. Jennifer Parker a avut curajul să-i închidă telefonul. Ce spusese? *Nimic din ce ați putea face sau spune nu mă poate interesa.* Michael Moretti se gîndi la asta și zîmbi. Greșea. O să-i arate cît de mult greșea.

Se rezemă de spetează aducîndu-și aminte cum arăta în sala de judecată, amintindu-și figura ei, trupul ei. Se întrebă cum o fi în pat. O pisică sălbatică, probabil. Începu să se gîndească la trupul ei gol sub al lui, luptîndu-se cu el. Ridică receptorul și formă un număr. Cînd o voce de femeie se auzi la celălalt capăt, spuse:

– Dezbracă-te! Vin la tine.

În drumul spre birou, după masa de prînz, în timp ce traversa Third Avenue, Jennifer Parker aproape că nimeri sub roțile unui camion. Șoferul frînă brusc și spatele mașinii derapă, gata să o lovească.

– Isuse Hristoase! țipă șoferul. De ce dracu' nu te uiți pe unde mergi!

Jennifer nu-l auzea. Se uita la ce era scris pe spatele camionului. *Nationwide Motors Corporation.* Rămase acolo privind în urma lui mult timp după ce dispăruse. Apoi se întoarse și se grăbi spre birou.

– E aici Ken? o întrebă pe Cynthia.

– Da, este în biroul lui.

Se duse la el.

– Ken, poți să-mi verifici *Nationwide Motors Corporation?* Am nevoie de o listă cu toate accidentele în care au fost implicate camioanele lor în ultimii cinci ani.

– O să ia ceva timp.

– Folosește-te de LEXIS. Este computerul național juridic.

– Îmi spui şi mie ce se întîmplă?

– Încă nu sînt sigură, Ken. E doar o presimţire. Îţi spun eu dacă iese ceva de aici.

Scăpase ceva în procesul lui Connie Garett, fata aceea frumoasă cu toate membrele amputate, condamnată să-şi petreacă tot restul vieţii într-un scaun. Poate că şoferul era fără nici o pată şi la primul accident, dar camioanele? Poate cineva era răspunzător, la urma urmei.

A doua zi dimineaţă Ken Bailey depuse un raport în faţa lui Jennifer.

– Nu ştiu ce urmăreşti, dar se pare că ai luat potul. *Nationwide Motors Corporation* a avut cincisprezece accidente în ultimii cinci ani, iar cîteva din camioanele lor au fost băgate în reparaţii.

Jennifer simţi o furnicătură în tot corpul.

– Care este problema?

– O deficienţă la sistemul de frînare care face coada camionului să se rotească la frînă bruscă. Coada camionului o lovise pe Connie Garett. Jennifer îi convocă şi pe Dan Martin şi pe Ted Harris.

– Vom intra în proces cu cazul Connie Garett, anunţă Jennifer.

Ted Harris o privi lung prin ochelarii săi ca fundul de borcan.

– Stai puţin, Jennifer. Am controlat cazul ăsta. A pierdut apelul. O să avem de-a face cu *res judicata.*

– Ce înseamnă *res judicata?* întrebă Ken Bailey.

Jennifer îi explică:

– Pentru cazurile civile este un fel de sinonim cu dublul risc din cazurile criminale. „Trebuie să existe un sfîrşit al litigiului."

Ted Harris adăugă:

– O dată ce a fost pronunțat un verdict final într-un caz, acesta nu mai poate fi deschis decît în circumstanțe speciale. N-avem motiv să-l redeschidem.

– Ba da, avem. Mergem pe *descoperire*.

Acest principiu spunea: *Cunoașterea reciprocă a tuturor faptelor relevante adunate de ambele părți este esențială într-un litigiu.*

– Apărarea este *Nationwide Motors*. Au ascuns informații pe care avocatul lui Connie Garrett nu le-a aflat. Există o deficiență în sistemul de frînare al camioanelor lor și au ținut asta secret. Se uită la cei doi avocați.

– Uite ce cred eu că ar trebui să facem...

Două ore mai tîrziu, Jennifer stătea în sufrageria lui Connie Garett.

– Vreau să redeschidem procesul. Cred că avem o probă.

– Nu. N-aș putea suporta să mai trec încă o dată printr-un proces.

– Connie...

– Uită-te la mine, Jennifer. Sînt un monstru. De cîte ori mă uit în oglindă, vreau să mă sinucid. Știi de ce nu o fac? Vocea i se transformă în șoaptă. Fiindcă nu pot. Nu pot!

Jennifer stătea acolo, înfiorată. Cum a putut fi atît de insensibilă?

– Dacă aș încerca un aranjament cu ei? Cred că atunci cînd vor auzi cu ce dovezi vin, vor fi dornici să facem un aranjament fără să mai intrăm în sala de judecată.

Birourile Maguire și Guthrie, avocații care reprezentau *Nationwide Motors Corporation*, se găseau în susul lui Fifth

Avenue, într-o clădire modernă de sticlă, beton şi crom, cu o fîntînă arteziană în faţă. Jennifer îşi spuse numele la biroul de recepţie. Funcţionarul o rugă să ia loc şi cincisprezece minute mai tîrziu Jennifer era escortată în biroul lui Patrick Maguire. Era asociatul principal al firmei, un irlandez dur, greu de păcălit, cu ochi mobili, care nu scăpau nimic.

Îi arătă lui Jennifer un scaun.

– Îmi pare bine să vă cunosc, domnişoară Parker. V-aţi făcut o reputaţie de invidiat.

– Sper că nu proastă.

– Se spune că sînteţi o dură. Nu arătaţi.

– Sper că nu.

– Cafea? Sau un whisky irlandez?

– Cafea, mulţumesc.

Patrick Maguire sună şi o secretară aduse două cești de cafea pe o tavă de argint.

– Ei, cu ce vă pot fi de folos?

– Este vorba de cazul lui Connie Garett.

– Ah, da. Dacă îmi aduc bine aminte, a pierdut procesul şi recursul.

Dacă îmi aduc bine aminte. Jennifer ar fi putut să jure că Patrick Maguire ar fi fost capabil să spună tot procesul pe dinafară.

– Vreau să deschid din nou procesul.

– Adevărat? Pe ce motiv? întrebă Maguire politicos.

– Cer redeschiderea procesului pentru ascunderea de informaţii.

Jennifer îi întinse rezumatul pe care îl pregătise.

Maguire răsfoi paginile imperturbabil.

– Aa, da. Chestia cu frînele.

– Ştiaţi despre ea?

– Bineînţeles. Bătu cu degetul în pagini. Domnişoară

Parker, asta n-o să vă ducă nicăieri. Trebuie să dovediți că același camion implicat în accident avea o deficiență la sistemul de frînare. Probabil că s-a umblat la el de o sută de ori de la accident, așa că nu se va putea dovedi în ce condiție era atunci. Împinse dosarul spre ea. Nu aveți nici o probă.

Jennifer sorbi din cafea.

– Tot ceea ce trebuie să fac este să dovedesc ce antecedente proaste au camioanele astea. În mod normal, clientul dumneavoastră ar fi trebuit să cunoască defecțiunea.

Maguire spuse în treacăt:

– Ce propuneți?

– Am un client care are în jur de douăzeci de ani și care stă într-o cameră pe care nu o va părăsi niciodată fiindcă nu are nici mîini, nici picioare. Aș vrea să fac un aranjament care ar putea ușura un pic chinul prin care trece.

Patrick Maguire sorbi din cafea.

– La ce fel de aranjament vă gîndiți?

– Două milioane de dolari.

Maguire zîmbi.

– Este o grămadă de bani pentru cineva fără nici o probă.

– Dacă mergem la tribunal, domnule Maguire, vă promit că voi avea o probă. Și voi cîștiga mult mai mult de atît. Dacă ne forțați să vă dăm în judecată, vă vom cere cinci milioane de dolari.

Maguire zîmbi din nou.

– Mă speriați al naibii de rău. Mai doriți cafea?

– Nu, mulțumesc. Jennifer se ridică.

– Stați puțin! Luați loc, vă rog. Nu am spus nu.

– Nu ați spus da.

– Mai luați puțină cafea. O prăjim noi înșine.

Jennifer se gîndi la Adam și la cafeaua kenyană.

– Două milioane de dolari este o sumă foarte mare, domnișoară Parker.

Jennifer nu răspunse.

– Ei, dacă ne-am înțelege pentru o sumă mai mică, aș putea fi în stare să... Își flutură mîinile expresiv.

Jennifer rămase în continuare tăcută.

În cele din urmă, Patrick Maguire spuse:

– Chiar vreți două milioane, nu?

– Chiar vreau cinci milioane, domnule Maguire.

– În regulă. Bănuiesc că s-ar putea să aranjăm ceva.

A fost ușor!

– Trebuie să plec la Londra mîine dimineață, dar voi reveni săptămîna viitoare.

– Dacă se poate să nu dureze prea mult. Aș aprecia dacă vorbiți cu clientul dumneavoastră cît mai curînd posibil. Aș vrea să-i dau un cec clientului meu săptămîna viitoare.

Patrick Maguire încuviință.

– Probabil că se poate aranja.

Tot timpul drumului spre birou, Jennifer fu stăpînită de un sentiment de nesiguranță. Fusese prea simplu.

În seara aceea, în drumul spre casă, Jennifer se opri la un drugstore. Cînd ieși și porni să traverseze strada, îl văzu pe Ken Bailey mergînd alături de un tînăr frumușel și blond. Jennifer ezită, apoi se întoarse pe o străduță lăturalnică pentru a nu fi observată. Viața particulară a lui Ken era problema lui personală.

În ziua în care Jennifer era programată să se întîlnească cu Patrick Maguire, primi un telefon de la secretara lui.

– Domnul Maguire mi-a cerut să vă transmit scuzele sale, domnișoară Parker. Va fi ocupat cu diverse întîlniri toată ziua. Ar fi fericit să se întîlnească cu dumneavoastră oricînd doriți în cursul zilei de mîine.

– Bine, spuse Jennifer. Mulțumesc.

Telefonul declanşă o alarmă în mintea lui Jennifer. Instinctele sale se dovediseră exacte. Patrick Maguire plănuia ceva.

– Nu da nici o legătură, îi spuse Cynthiei.

Se încuie în birou, plimbîndu-se în sus şi în jos, încercînd să se gîndească la fiecare posibilitate. Patrick Maguire îi spusese iniţial că nu are cum deschide procesul. Apoi, aproape fără ca Jennifer să se chinuie prea mult să-l convingă, a acceptat să-i plătească lui Connie Garrett două milioane de dolari. Jennifer îşi aduse aminte cît de nesigură se simţea atunci. De atunci Patrick Maguire a fost imposibil de găsit. Mai întîi Londra – dacă într-adevăr s-a dus la Londra – apoi conferinţele care l-au împiedicat să-i răspundă la telefoane toată săptămîna. Şi acum altă amînare.

Dar de ce? Singurul motiv ar fi dacă... Jennifer se opri, ridică telefonul interior şi îl sună pe Dan Martin.

– Verifică, te rog, data accidentului lui Connie Garrett, Dan. Vreau să ştiu termenul de prescriere.

Douăzeci de minute mai tîrziu, Dan Martin intră în biroul lui Jennifer.

– Am dat-o în bară, spuse. Termenul de prescriere este chiar azi.

Simţi dintr-o dată că i se face rău.

– Nu se poate să fie o greşeală?

– Nu. Îmi pare rău, Jennifer. Unul dintre noi ar fi trebuit să controleze asta din timp. Pur... pur şi simplu nu mi-a dat prin cap.

– Nici mie.

Jennifer ridică telefonul şi formă un număr.

– Patrick Maguire, vă rog. Jennifer Parker.

Aşteptă o eternitate, apoi spuse veselă în aparat:

– Hello, domnule Maguire. Cum a fost la Londra? Ascultă.

– Nu, n-am fost niciodată acolo... Ah, poate într-o zi... De fapt, iată de ce am sunat, spuse ea în treacăt. Am vorbit adineauri cu Connie Garrett. Aşa cum v-am mai spus, chiar nu vrea să meargă la tribunal decît dacă este nevoită. Aşa că dacă am putea aranja astăzi...

Rîsul lui Patrik Maguire se auzi în toată încăperea.

– Drăguţă încercare, domnişoară Parker. Termenul de prescriere se împlineşte astăzi. Nimeni n-o să intenteze nici un proces. Dacă vreţi să aranjăm pentru o masă de prînz într-una din zilele astea, am putea sta de vorbă despre nestatornicia destinului.

Jennifer încercă să-şi stăpînească furia.

– A fost un truc destul de murdar, prietene.

– Este o lume destul de murdară, prietenă, chicoti Patrick Maguire.

– Nu contează cum faci jocul, chestia e dacă cîştigi sau nu, aşa-i?

– Eşti destul de bună, dulceaţă, dar sînt mai vechi ca tine în meseria asta. Spune-i clientului tău că îi urez noroc în continuare.

Şi închise.

Jennifer rămase înţepenită cu receptorul în mînă. Se gîndi la Connie Garrett stînd acasă, aşteptînd veştile. Tîmplele lui Jennifer începură să zvîcnească şi pe frunte îi apărură broboane de transpiraţie. Luă din sertarul biroului o aspirină şi se uită la ceasul de pe perete. Era ora patru. Doar pînă la ora cinci puteau să depună dosarul la secretarul Tribunalului Suprem.

– Cît ţi-ar trebui ca să pregăteşti formele? îl întrebă pe Dan Martin, care stătea acolo suferind împreună cu ea.

Îi urmări privirea.

– Cel puțin trei ore. Poate patru. Nu-i nici o posibilitate.

Trebuie să existe o posibilitate, gîndi Jennifer.

Jennifer spuse:

– *Nationwide* nu are sucursale pe tot teritoriul Statelor Unite?

– Ba da.

– Este doar ora unu în San Francisco. Depunem formele acolo și cerem schimbarea localității mai tîrziu. Dan Martin scutură din cap.

– Jennifer, toate hîrtiile sînt aici. Dacă găsim o firmă în San Francisco și le facem un rezumat despre ceea ce avem nevoie și ei scot alte hîrtii, în nici un caz nu se poate să fie gata pînă la cinci.

Jennifer refuză să se dea bătută.

– Cît este ceasul în Hawaii?

– Unsprezece dimineața. Durerea de cap îi dispăru lui Jennifer și sări din scaun emoționată.

– Asta-i atunci! Află dacă *Nationwide* are afaceri acolo. Trebuie să aibă o fabrică, oficii de vînzare, garaj... orice. Dacă au, îi dăm în judecată acolo.

Dan Martin se uită lung la ea, apoi figura i se lumină.

– 'Nțeles!

Era deja în drum spre ușă.

Jennifer încă mai avea în minte tonul cu care Patrick Maguire îi vorbise la telefon. *Spune-i clientului tău că îi urez noroc în continuare.* Treizeci de minute mai tîrziu, interfonul lui Jennifer sună și Dan Martin spuse tulburat:

– *Nationwide Motors* își fabrică arborii de transmisie pe insula Oahu.

– Ai noștri sînt! Ia legătura cu o firmă de avocatură de acolo și pune-i să înainteze dosarul imediat.

– Te gîndeşti la vreo firmă anume?

– Nu. Doar să fii sigur că transmit hîrtiile avocatului local al lui *National*. Spune-le să ne telefoneze în momentul în care hîrtiile au fost înregistrate. O să aştept aici în birou.

– Altceva?

– Spune o rugăciune.

* * *

Telefonul din Hawaii veni la ora zece în seara aceea. Jennifer înşfăcă receptorul şi o voce moale spuse:

– Domnişoara Parker, vă rog.

– La telefon.

– Sînt domnişoara Sung de la firma de avocatură Gregg şi Hoy din Oahu. Vă anunţăm că acum cincisprezece minute am livrat hîrtiile pe care le-aţi cerut avocatului lui *Nationwide Motors Corporation*.

Jennifer expiră încet.

– Mulţumesc. Mulţumesc foarte mult.

Cynthia îl trimise înăuntru pe Joey La Guardia. Jennifer nu-l mai văzuse niciodată. Telefonase, cerîndu-i să-l reprezinte într-un caz de atac. Era mic de statură, bine făcut şi purta un costum scump care arăta de parcă ar fi fost croit cu mare grijă pentru altcineva. Avea un inel cu un diamant uriaş pe degetul mic.

La Guardia zîmbi descoperindu-şi dinţii galbeni şi spuse:

– Am venit la dumneavoastră fiin'că am nevoie de ajutor. Oricine poate face o greşeală, nu, domnişoară Parker? Sticleţii m-au ridicat fiin'că i-am aranjat pe doi gagii, da' am crezut că vrea să sară la mine, ştiţi? Aleea era întunecată şi cînd i-am ginit că vine spre mine... eii... e un cartier nasol ăla. Am sărit pe ei înainte să sară ei pe mine.

Avea un fel de a fi pe care Jennifer îl găsi dezagreabil şi fals. Încerca prea tare să-i intre în graţii.

Scoase un teanc gros de bani.

– Uite. Un miar acu' şi altu' cînd intrăm în proces. *Okay?*

– Agenda mea este plină pentru următoarele două luni. Pot să vă recomand cu plăcere alţi avocaţi.

Deveni insistent.

– Nu. Nu vreau pe nimeni altcineva. Sînteţi cea mai bună.

– Pentru o simplă acuzaţie de atac nu aveţi nevoie de cel mai bun.

– Hei, uite, spuse el. Vă dau mai mulţi bani. Avea o voce disperată. *Două* miare acum şi...

Jennifer apăsă soneria de sub birou şi Cynthia intră.

– Domnul La Guardia pleacă, Cynthia.

Joey La Guardia se uită lung la Jennifer, îşi adună banii şi îi băgă la loc în buzunar. Ieşi din birou fără un cuvînt. Jennifer apăsă pe butonul interfonului.

– Ken, vrei să vii te rog un minut?

Lui Ken Bailey i-au fost necesare mai puţin de treizeci de minute pentru a întocmi un raport complet despre Joey La Guardia.

– Are o fişă lungă de o milă, îi spuse el lui Jennifer. A fost „înăuntru" şi „afară" de la şaisprezece ani. Se uită la bucata de hîrtie pe care o ţinea în mînă. Acum este eliberat pe cauţiune. A fost ridicat săptămîna trecută pentru atac. A bătut doi bătrîni care datorau bani Organizaţiei.

Totul se explica deodată.

– Joey La Guardia lucrează pentru Organizaţie?

– Este unul din bătăuşii lui Michael Moretti.

Pe Jennifer o străbătu o furie rece.

– Poți să-mi faci rost de numărul lui Michael Moretti?

Cinci minute mai tîrziu, Jennifer vorbea cu Moretti.

– Ei, dar este o plăcere neașteptată, domnișoară Parker. Eu...

– Domnule Moretti, nu-mi place să fiu dusă de nas.

– Despre ce anume vorbiți?

– Ascultați-mă. Și ascultați-mă bine. Nu sînt de vînzare. Niciodată. N-am să vă reprezint și n-am să reprezint pe nimeni care are vreo legătură cu dumneavoastră. Tot ce vreau este să fiu lăsată în pace. Este clar?

– Pot să vă pun o întrebare?

– Dați-i drumul.

– Vreți să luați masa cu mine?

Jennifer închise telefonul.

Vocea Cynthiei se auzi în interfon.

– Un domn, Patrick Maguire, este aici ca să vă vadă, domnișoară Parker. Nu este programat, dar spune că...

Jennifer zîmbi în sinea ei.

– Spune-i domnului Maguire să aștepte.

Jennifer își aminti discuția lor la telefon. *Nu contează cum joci, contează dacă poți cîștiga sau nu, da? Ești destul de bună, dulceață, dar sînt mai vechi ca tine în meseria asta. Spune-i clientului tău că îi urez mult noroc în continuare.*

Jennifer îl lăsă pe Patrick Maguire să aștepte patruzeci și cinci de minute, apoi o sună pe Cynthia.

– Trimite-l pe domnul Maguire, te rog.

Comportarea plăcută a lui Patrick Maguire dispăruse. Fusese păcălit, era furios și nu făcea nici un efort să ascundă asta.

Se apropie de biroul lui Jennifer și spuse:

– Îmi produci o mulțime de probleme, prietenă.

– Chiar aşa, prietene?

Se aşează neinvitat.

– Hai să vorbim serios. am primit un telefon de la avocatul general al lui *Nationwide Motors*. Te-am subestimat. Clientul meu doreşte să ajungem la o înţelegere.

Băgă mîna în buzunar, scoase un plic şi i-l întinse lui Jennifer. Jennifer îl deschise. Înăuntru era un cec pe numele lui Connie Garrett. O sută de mii de dolari.

Jennifer băgă cecul la loc în plic şi-l înapoie lui Patrick Maguire.

– Nu este suficient. Vă dăm în judecată pentru cinci milioane.

Maguire rînji.

– Nu, n-o să ne daţi. Fiindcă clientul tău nu va merge în sala de judecată. Tocmai i-am făcut o vizită. N-ai cum s-o faci pe fata aceea să intre în tribunal. Este înspăimîntată şi fără ea n-ai nici o şansă.

Jennifer spuse furioasă:

– N-ai dreptul să vorbeşti cu Connie Garrett fără ca eu să fiu prezentă.

– Am încercat doar să fac un serviciu tuturor. Ia banii şi las-o moartă, prietenă.

Jennifer se ridică în picioare.

– Ieşi afară. Îmi întorci stomacul pe dos.

Patrick Maguire se sculă.

– Nu ştiam că stomacul tău *poate* fi întors pe dos.

Şi plecă luînd cecul cu el.

Îl privi ieşind şi Jennifer se întrebă dacă nu făcuse o greşeală teribilă. Se gîndi cîte s-ar fi putut face pentru Connie Garett cu o sută de mii de dolari. Dar nu era destul. Nu, pentru cît avea de îndurat fata aceea pentru restul vieţii.

Jennifer ştia că Patrick Maguire avea dreptate într-o privinţă. Fără Connie Garrett în sala de judecată nu exista

nici o şansă ca juriul să dea un verdict de cinci milioane de dolari. Cuvintele nu puteau să-i facă să-şi dea seama de oroarea vieţii ei. Jennifer avea nevoie de impactul prezenţei lui Connie Garrett în sala de judecată, cu juriul privind-o în fiecare zi; dar nu avea cum să o convingă pe tînăra fată să vină la tribunal. Trebuia să găsească altă soluţie.

Adam telefonă.

– Îmi pare rău că n-am putut să te sun pînă acum, se scuză el. Am avut întîlniri pentru candidatura în Senat şi...

– Este în regulă, dragă. Înţeleg. *Trebuie să înţeleg,* gîndi ea.

– Mi-e foarte dor de tine.

– Şi mie, Adam. *N-o să ştii niciodată cît de mult.*

– Vreau să te văd.

Jennifer ar fi vrut să spună: „Cînd?", dar aşteptă.

Adam continuă:

– Trebuie să mă duc la Albany după-masă. Îţi telefonez cînd mă întorc.

– Bine.

Nu mai putea spune nimic altceva. Nu putea face nimic.

La patru dimineaţa, Jennifer se trezi din cauza unui coşmar groaznic şi îşi dădu seama cum va cîştiga cele cinci milioane pentru Connie Garrett.

18

Am aranjat o serie de dineuri pentru strîngerea fondurilor în diferite localităţi. Numai oraşele mari. Vom apărea în cîteva emisiuni naţionale de televiziune,

cum ar fi „De vorbă cu națiunea", „Astăzi" și „Întîlnire cu presa". Cred că putem să culegem... Adam, asculți?

Adam se întoarse spre Stewart Needham și cei trei bărbați din sala de conferințe – cei mai mari experți în mass-media, îl asigurase Needham – și spuse:

– Da, bineînțeles, Stewart.

Se gîndea la cu totul altceva. O voia aici, lîngă el, împărțind cu el emoțiile campaniei, împărțind cu el acest moment, viața lui.

Adam a încercat de mai multe ori să discute situația cu Stewart Needham, dar de fiecare dată asociatul său a reușit să schimbe subiectul.

Iar el stătea acum acolo și se gîndea la Jennifer și Mary Beth. Știa că nu e cinstit să le compare, dar îi era imposibil să n-o facă.

„Jennifer te stimulează cînd ești cu ea. O interesează totul și mă face să simt că trăiesc. Mary Beth trăiește într-o lume a ei...

Jennifer și cu mine avem o mie de lucruri în comun. De Mary Beth nu mă leagă decît căsătoria...

Îmi place simțul umorului lui Jennifer. Știe cum să rîdă de ea însăși. Mary Beth ia totul în serios...

Jennifer mă face să mă simt tînăr. Mary Beth pare mai bătrînă decît este...

Jennifer este independentă. Mary Beth așteaptă să-i spun eu ce să facă...

Cinci diferențe importante între femeia pe care o iubesc și soția mea.

Cinci motive pentru care nu pot să o părăsesc pe Mary Beth niciodată."

19

Procesul lui Connie Garett contra *Nationwide Motors Corporation* a început într-o miercuri dimineață, în primele zile ale lunii august. În mod obișnuit, procesul ar fi fost menționat printr-un paragraf sau două în ziare, dar fiindcă Jennifer reprezenta acuzarea, mijloacele de informare își trimiseseră toate forțele.

Patrick Maguire ședea la masa apărării, înconjurat de un regiment de asistenți îmbrăcați în costume cenușii.

Începu selectarea juriului. Maguire era aproape indiferent, fiindcă știa că fata nu va apărea în sala de judecată. Vederea unei tinere cu toate membrele amputate ar fi constituit un instrument emoțional foarte puternic cu care s-ar fi putut smulge o sumă de bani juriului – dar nu va exista nici o fată și deci nici un instrument.

De data asta, se gîndea Maguire, *Jennifer Parker s-a păcălit.*

Juriul a luat loc în boxă și procesul a început. Patrick Maguire și-a rostit cuvîntarea de deschidere și Jennifer a trebuit să recunoască faptul că era într-adevăr foarte bun. A vorbit mult despre condiția lui Connie Garrett, rostind toate lucrurile pe care urma să le spună Jennifer, răpindu-i astfel șocul emoțional de care voia să se folosească. A vorbit despre faptul că fata a alunecat pe gheață, iar șoferul nu a fost vinovat.

– Acuzarea va cere, doamnelor și domnilor, să vă dați consimțămîntul pentru cinci milioane de dolari. Maguire își scutură capul cu neîncredere. *Cinci milioane de dolari!* Ați văzut vreodată atît de mulți bani? Eu nu. Firma mea se ocupă de afacerile unor clienți destul de influenți și bogați, dar aș vrea să vă spun că de cînd mă ocup de avocatură, n-am văzut niciodată *un* milion de dolari – sau o *jumătate* de milion de dolari.

Putea să vadă pe chipurile juraților că nici ei nu văzuseră.

– Apărarea vă va aduce martori aici care vă vor spune cum s-a petrecut accidentul. Și *a fost* un accident. Înainte de a termina, vă vom demonstra că *Nationwide Motors* nu are nici o vină în această problemă. Ați constatat că persoana care ne dă în judecată, Connie Garrett, nu se găsește în sala de judecată astăzi. Avocatul ei l-a informat pe judecătorul Silverman că nu va apărea deloc. Connie Garrett nu se găsește aici, unde ar trebui să fie, dar vă pot spune eu unde este. Chiar acum, în timp ce eu stau aici de vorbă cu dumneavoastră, Connie Garrett stă acasă și numără banii pe care crede că îi veți da. Așteaptă ca telefonul să sune și avocatul ei să-i spună de cîte milioane de dolari v-a fraierit.

Toată lumea știe că de cîte ori se petrece un accident în care este implicată o corporație mare – nu contează cît de indirect – sînt oameni care imediat vor spune: „Hei, compania asta este bogată. Poate să-și permită. Hai să luăm cît mai mult".

Patrick Maguire făcu o pauză.

– Connie Garrett nu se găsește astăzi în sala de judecată fiindcă nu poate da ochii cu dumneavoastră. Știe că ceea ce încearcă să facă este imoral. Ei bine, o vom lăsa cu mîinile goale, ca o lecție pentru toate persoanele care ar putea fi tentate să încerce același lucru pe viitor. O persoană trebuie să-și ia responsabilitatea pentru propriile acțiuni. Dacă aluneci pe gheață, nu-l poți acuza pe fratele mai mare de asta. Și nici să-i ceri cinci milioane de dolari. Mulțumesc.

Se întoarse pentru a se înclina în direcția lui Jennifer, apoi merse spre masa apărării și se așeză.

Jennifer se ridică în picioare și se apropie de juriu. Le studie fețele, încercînd să evalueze impresia pe care le-o făcuse Patrick Maguire.

– Stimatul meu coleg v-a spus că clientul meu, Connie Garrett, nu va veni în această sală în timpul procesului. Este corect. Jennifer arătă către un spațiu liber de la masa acuzării. Acolo ar fi stat Connie Garrett dacă ar fi fost aici. Nu în scaunul acela. Într-un scaun special. Scaunul în care trăiește. Connie Garrett nu va veni în această sală, dar înainte de a se termina procesul veți avea cu toții posibilitatea să o întîlniți și să o cunoașteți așa cum am cunoscut-o și eu.

Pe figura lui Patrick Maguire apăru o încruntare. Se aplecă să șoptească ceva unui asistent. Jennifer continuă:

– L-am ascultat pe domnul Maguire vorbind atît de elocvent și aș vrea să vă spun că am fost mișcată. Am simțit cum mi se rupe sufletul pentru această corporație multi-bilionară care a fost atacată fără milă de o fată tînără de douăzeci și patru de ani, ce nu are nici mîini, nici picioare. Această fată care, în chiar acest moment stă acasă, așteptînd cu lăcomie acel telefon care îi va spune că este bogată. Vocea lui Jennifer se transformă în șoaptă.

Bogată ca să facă ce? Să-și cumpere diamante pentru mîinile pe care nu le are? Să-și cumpere pantofi de dans pentru picioarele pe care nu le are? Să-și cumpere rochii frumoase pe care nu le va putea îmbrăca niciodată? Un Rolls Royce care să o ducă la petreceri unde nu este invitată? Gîndiți-vă ce de distracții o să-și permită cu banii ăștia!

Jennifer vorbea foarte liniștit și sincer în timp ce ochii i se plimbau încet peste fețele juraților.

– Domnul Maguire n-a văzut niciodată cinci milioane de dolari la un loc. Nici eu. Dar să vă spun un lucru. Dacă ar fi să ofer oricăruia dintre dumneavoastră cinci milioane de dolari, bani gheață, chiar acum, și tot ce-aș vrea în schimb ar fi să vi se taie amîndouă mîinile și amîndouă picioarele, nu cred că cinci milioane de dolari v-ar mai părea o sumă așa de mare...

Legea este foarte clară în cazul nostru, explică Jennifer. La ultimul proces, pe care acuzarea l-a pierdut, apărarea era conştientă de un defect la sistemul de frînare al camioanelor şi a ascuns acest lucru în sala de judecată. Procedînd astfel, a acţionat ilegal. Este baza pentru acest nou proces. După o statistică recentă a guvernului, contribuţiile cele mai mari la numărul accidentelor le aduc roţile şi cauciucurile, frînele şi sistemele de direcţie. Dacă vreţi să examinaţi aceste cifre un moment... Patrick Maguire observa juriul şi era un expert în asta. În timp ce Jennifer se afunda în statistici, Maguire putea să vadă că juraţii începuseră să se plictisească de acest proces. Devenise prea tehnic. Se vorbea despre camioane şi distanţe de frînare şi tamburi de frînă defecţi. Juraţii începeau să-şi piardă interesul.

Maguire se uita la Jennifer şi gîndi. *Nu este chiar aşa de isteaţă cum are reputaţia.* Dacă el s-ar fi aflat de partea cealaltă, apărînd interesele lui Connie Garrett, ar fi ignorat partea statistică şi tehnică şi ar fi mizat pe emoţiile juriului. Jennifer Parker a făcut exact contrariul.

Patrick Maguire se rezemă de speteaza scaunului şi se relaxă.

Jennifer se apropie de masa judecătorului.

– Domnule preşedinte, cu permisiunea curţii, am o probă pe care aş vrea să o prezint.

– Ce fel de probă? întrebă judecătorul Silverman.

– Cînd a început procesul, am promis juraţilor că o vor cunoaşte pe Connie Garett. Din moment ce este incapabilă să se afle aici în persoană, cer permisiunea să arăt cîteva fotografii de-ale ei.

Judecătorul Silverman spuse:

– Nu văd nici o obiecţie. Se întoarse spre Patrick Maguire. Avocatul apărării are vreo obiecţie?

Patrick Maguire se ridică în picioare, mişcîndu-se încet şi gîndind repede.

– Ce fel de fotografii?

– Cîteva fotografii făcute acasă la Connie Garrett.

Patrick Maguire ar fi preferat să nu fie aduse fotografiile, dar, pe de altă parte, nişte poze ale unei fete infirme stînd într-un scaun cu rotile erau cu siguranţă mult mai puţin dramatice decît apariţia fetei însăşi. Şi mai era un lucru ce trebuia luat în consideraţie: dacă ar fi obiectat, ar fi părut mai puţin simpatic în ochii juriului.

– Sigur, arătaţi fotografiile, spuse el cu generozitate.

– Mulţumesc.

Jennifer se întoarse spre Dan Martin şi îi făcu semn cu capul. Doi bărbaţi din rîndul din spate veniră în faţă cu un ecran portabil şi cu un aparat de proiecţie şi începură să le instaleze.

Patrick Maguire se ridică surprins.

– Staţi puţin! Ce este asta?

Jennifer îi răspunse inocent:

– Filmul pe care aţi fost de acord să-l arăt.

Patrick Maguire rămase fără grai. Jennifer nu spusese nimic despre vreun film*. Dar era prea tîrziu ca să mai obiecteze. Dădu din cap şi se aşeză la loc.

Jennifer aranjă ecranul astfel încît juriul şi judecătorul Silverman să vadă clar.

– Putem face întuneric, domnule preşedinte? Judecătorul făcu semn şi se traseră draperiile. Jennifer se duse spre aparatul de proiecţie, îi dădu drumul şi ecranul prinse viaţă.

---

* În lb. engl. „pictures" – fotografii, „motion pictures" – film. În general, în vorbirea curentă, cuvîntul „motion" sau „moving" este eliminat. de aici confuzia şi surpriza lui Patrick Maguire (n. trad.).

Următoarele treizeci de minute nu se auzi nici un sunet în sala de judecată. Jennifer angajase doi operatori profesionişti şi un regizor tînăr de filme de reclamă. Filmul arăta o zi din viaţa lui Connie Garrett şi întrecea cel mai îngrozitor coşmar. Nu fusese lăsat nimic pe seama imaginaţiei. O arăta pe tînăra infirmă cum este luată dimineaţa din pat, cum este dusă la toaletă, cum este spălată ca un prunc... cum este hrănită şi îmbrăcată... Jennifer văzuse filmul de nenumărate ori şi totuşi acum, cînd îl vedea din nou, simţea acelaşi nod în gît şi ochii lăcrimîndu-i şi ştia că trebuie să aibă acelaşi efect asupra judecătorului şi juriului şi spectatorilor din sală.

Cînd filmul luă sfîrşit, Jennifer se întoarse spre judecător:

– Acuzarea a încheiat.

Juriul se retrăsese de mai bine de zece ore şi cu fiecare oră care trecea, speranţele lui Jennifer scădeau. Fusese sigură de un verdict imediat. Dacă ar fi fost la fel de afectaţi de film pe cît fusese ea, verdictul n-ar fi întîrziat mai mult de o oră sau două.

Cînd juriul s-a retras, Patrick Maguire era ca ieşit din minţi, sigur că pierduse procesul, că din nou o subestimase pe Jennifer Parker. Dar pe măsură ce orele treceau, iar juriul nu mai apărea, începuse să spere. Juriul n-ar fi trebuit să stea aşa de mult pentru a lua o decizie emoţională. „O să fie totul în regulă. Cu cît stau mai mult acolo, contrazicîndu-se, cu atît mai mult impresiile se vor şterge."

Cîteva minute mai rămăseseră pînă la miezul nopţii cînd un uşier aduse judecătorului Silverman o notiţă. Judecătorul studie conţinutul apoi ridică privirea.

– Îi rog pe amîndoi avocaţii să se apropie de masă.

Cînd Jennifer şi Patrick Maguire s-au aflat în faţa lui, le spuse:

– Aş vrea să vă anunţ în legătură cu nota pe care tocmai am primit-o de la şeful juriului. Sînt întrebat dacă au dreptul legal să-i acorde lui Connie Garett mai mult decît cele cinci milioane pe care le cere avocatul ei.

Jennifer simţi că ameţeşte. Inima începu să-i bată mai tare. Se întoarse să-l privească pe Patrick Maguire. Faţa acestuia îşi pierduse culoarea.

– Informez juriul, spuse judecătorul Silverman, că este de competenţa lui să stabilească orice sumă crede că este justificată.

Treizeci de minute mai tîrziu, juraţii intrară în sală.

Şeful juriului anunţă verdictul în favoarea acuzării. Suma la care era îndreptăţită Connie Garrett era de şase milioane de dolari.

A fost cea mai mare despăgubire pentru accidente din istoria statului New York.

20

A doua zi dimineaţă, cînd intră în biroul ei, Jennifer găsi un teanc de ziare împrăştiat pe birou. Numele ei era pe prima pagină în fiecare din ele. Iar într-o vază se lăfăiau patru duzini de trandafiri roşii. Jennifer zîmbi. Adam şi-a făcut timp să-i trimită flori. Deschise plicul care însoţea florile: *Felicitări. Michael Moretti.* Sună interfonul şi Cynthia spuse:

– Domnul Adam pe fir.

Jennifer înşfăcă telefonul. Încercă să-şi păstreze vocea calmă.

– Hello, *darling*.

– Iar ai cîştigat.

– Am avut noroc.

– Clientul tău a avut noroc. Noroc să te aibă pe tine ca avocat. Probabil că te simți minunat.

Cînd cîştiga procese se simțea bine. Cînd era cu Adam se simțea minunat.

– Da.

– Am ceva foarte important să-ți spun. Ne putem întîlni la un băruleț după-amiază?

Jennifer simți că parcă nu-i mai bate inima. Un singur lucru putea să-i spună Adam: Nu se vor mai vedea niciodată.

– Da. Da, bineînțeles...

– La Mario? Ora şase.

– Perfect.

Trandafirii îi dădu Cynthiei.

Adam aştepta în restaurant, aşezat la o masă retrasă. *Ca să nu se simtă prost dacă mă apucă istericalele*, gîndi Jennifer. Ei bine, era hotărîtă să nu plîngă. Nu în fața lui Adam.

I se citea pe față prin ce trecuse şi intenționa să facă tot posibilul ca să-i fie mai uşor s-o spună. Jennifer se aşeză, iar Adam îi luă mîna într-a lui.

– Mary Beth a consimțit să divorțăm, îi spuse Adam şi Jennifer se uită la el fără să poată scoate un cuvînt.

Mary Beth a fost cea care a deschis discuția. Se întorceau de la un dineu pentru strîngerea fondurilor unde Adam fusese principalul vorbitor. Seara înregistrase un succes enorm. Mary Beth a tăcut tot drumul spre casă, dar se simțea că este puțin încordată.

– Cred că a ieşit bine seara asta, nu? îi spuse Adam.

– Da, Adam.

N-au mai discutat nimic pînă au ajuns acasă.

– Să-ți aduc o cămașă de noapte? o întrebă Adam.

– Nu, mulțumesc. Cred că ar trebui să stăm de vorbă.

– Oh? Despre ce?

Se uită la el și spuse:

– Despre tine și Jennifer Parker.

A fost ca o lovitură în moalele capului. Adam a ezitat puțin, întrebîndu-se dacă să nege sau...

– Știu despre voi de cîtva timp. N-am spus nimic fiindcă am vrut să mă gîndesc bine ce să fac.

– Mary Beth, eu...

– Te rog, lasă-mă să termin. Știu că relațiile dintre noi n-au fost... cum să spun... cum speram să fie. Într-un fel ai dreptate, n-am fost o nevastă așa cum ar fi trebuit.

– N-ai nici o vină tu. Eu...

– Te rog, Adam, mi-e foarte greu. Am luat o hotărîre. N-am de gînd să-ți stau în cale.

Se uită la ea fără să-i vină a crede.

– Eu nu...

– Te iubesc prea mult ca să te rănesc. Ai un viitor strălucit pe plan politic înaintea ta. N-aș vrea să dai greș. Este clar că eu nu te pot face pe deplin fericit. Dacă Jennifer Parker poate face asta, sînt de acord să rămîi cu ea.

Adam avu un sentiment de irealitate, ca și cum totul se petrecea în vis.

– Ce-o să se întîmple cu tine?

Mary Beth zîmbi.

– Nu-ți face probleme, Adam. O să fiu O.K. Am planurile mele.

– Nu... nu știu ce să spun.

– Nu este nevoie să spui nimic. Am spus eu tot pentru amîndoi. Nu ne-ar face nici unuia bine dacă m-aș crampona de tine, nu? Sînt sigură că Jennifer este drăguță, altfel n-ai

simți pentru ea ceea ce simți. Mary Beth se duse spre el și îl luă în brațe. Nu mai fi așa de abătut, Adam. Ceea ce fac este cel mai bun lucru pentru toată lumea.

– Ești remarcabilă.

– Mulțumesc. Îl mîngîie ușor cu vîrful degetelor pe față. Dragul meu Adam. Întotdeauna voi fi cel mai bun prieten al tău. Întotdeauna.

Apoi veni mai aproape și-și puse capul pe umărul lui. Vocea de-abia i se auzi:

– A trecut așa de mult timp de cînd nu m-ai mai ținut în brațe, Adam. Nu trebuie să-mi spui că mă iubești, dar ai vrea... ai vrea să... mă mai ții o dată în brațe și să faci dragoste cu mine? Pentru ultima oară cînd sîntem împreună?

*

* *

Adam se gîndea la toate astea cînd îi spunea lui Jennifer:

– Ideea divorțului a fost a lui Mary Beth.

Începu să-i povestească, dar Jennifer nu mai asculta cuvintele; auzea muzica. Simțea cum plutește. Se tot gîndea că Adam îi va spune că nu se vor mai vedea niciodată – și acum bomba! Era prea mult. Știa cît de dureroasă trebuie să fi fost pentru Adam scena cu Mary Beth, iar Jennifer nu l-a iubit niciodată pe Adam mai mult decît acum. Se simțea de parcă i s-ar fi luat o piatră uriașă de pe inimă, de parcă ar fi fost gata să se sufoce și acum respira din nou.

– Mary Beth a fost minunată în privința asta, spuse Adam. Este o femeie incredibilă. Este sincer fericită pentru noi doi.

– E greu de crezut.

– Nu înțelegi. De o bună bucată de vreme am trăit mai mult ca frate și soră. N-am discutat asta niciodată cu tine,

dar... ezită, apoi spuse cu grijă: Mary Beth nu are... orgasme puternice.

– Înțeleg.

– Ar vrea să se întîlnească cu tine.

Gîndul ăsta o neliniști pe Jennifer.

– Nu cred că aș putea, Adam. Mă simt... jenată.

– Ai încredere în mine.

– Dacă... dacă așa vrei tu, Adam, bineînțeles.

– Bun. O să mergem la ora ceaiului. O să te conduc eu.

Jennifer se gîndi un moment.

– N-ar fi mai bine dacă m-aș duce singură?

A doua zi dimineață, Jennifer conducea pe Saw Mill River Parkway, principala șosea de-a lungul statului. Era o dimineață senină, o zi minunată pentru o plimbare cu mașina.

Deschise radioul și încercă să nu se mai gîndească la întîlnirea care o aștepta.

Casa Warner era o clădire de origine daneză, păstrată foarte bine, cu vedere spre rîu la Croton-on-Hudson, așezată pe un teren mare, cu pajiști verzi. Jennifer intră cu mașina pe drumul care o ducea la impozanta intrare. Apăsă pe sonerie și un moment mai tîrziu o femeie atrăgătoare, în jur de treizeci și cinci de ani deschise ușa. Ultimul lucru la care s-ar fi așteptat Jennifer era această femeie sfioasă din sud, care îi luă mîna, îi zîmbi cu căldură și îi spuse.

– Sînt Mary Beth. Te rog intră.

Soția lui Adam purta un taior de lînă bej și o bluză de mătase deschisă doar atît cît să arate niște sîni puțin cam trecuți, dar încă frumoși. Părul blond și lung făcea cîteva bucle în jurul feței și îi punea în evidență ochii albaștri. Perlele din jurul gîtului n-ar fi putut fi niciodată confundate cu perle de cultură. Mary Beth emana un aer de demnitate din secolul trecut.

Interiorul casei era încîntător, cu camere spaţioase, pline cu antichităţi şi picturi minunate.

Un valet le servi ceai într-un serviciu de argint georgian. Cînd ieşi din cameră, Mary Beth spuse:

– Sînt sigură că trebuie să-l iubeşti pe Adam foarte mult.

Jennifer spuse jenată:

– Trebuie să ştiţi, doamnă Warner, că nici unul dintre noi nu a plănuit...

Mary Beth Warner puse mîna pe braţul lui Jennifer.

– Nu trebuie să-mi spui asta. Nu ştiu dacă Adam ţi-a spus, dar căsătoria noastră s-a transformat într-o căsătorie de politeţe. Ne cunoaştem de cînd eram copii. Cred că m-am îndrăgostit de Adam cînd l-am văzut prima oară. Mergeam la aceleaşi petreceri şi aveam aceiaşi prieteni şi bănuiesc că era inevitabil să ne căsătorim într-o bună zi. Să nu mă înţelegi greşit. Îl ador încă pe Adam şi sînt sigură că şi el mă adoră. Dar oamenii se schimbă, nu?

– Da.

Jennifer se uită la Mary Beth şi se simţi cuprinsă de un sentiment de adîncă recunoştinţă. Ceea ce ar fi putut fi o scenă urîtă şi sordidă s-a transformat în ceva prietenesc şi minunat.

Adam avusese dreptate. Mary Beth era o femeie minunată.

– Vă sînt foarte recunoscătoare, spuse Jennifer.

– Şi eu îţi sînt recunoscătoare, se confesă Mary Beth. Zîmbi timid şi continuă: Vezi, şi eu sînt foarte îndrăgostită. Aveam de gînd să divorţez imediat, dar m-am gîndit că pentru Adam ar fi mai bine dacă am aştepta pînă după alegeri.

Jennifer fusese atît de emoţionată, încît uitase de alegeri.

Mary Beth continuă:

– Toată lumea pare atît de sigură că Adam va fi noul nostru senator, iar un divorţ acum i-ar ruina şansele. Mai sînt

doar şase luni, aşa că am decis că ar fi mult mai bine pentru el dacă aş amîna. Se uită la Jennifer. Dar iartă-mă... este convenabil şi pentru tine?

– Bineînţeles că este, spuse Jennifer.

Va trebui să-şi schimbe complet planurile. Viitorul ei va fi acum legat de al lui Adam. Dacă ajunge senator, va locui împreună cu el la Washington, D.C. Asta va însemna să renunţe la biroul de aici, dar nu conta. Nimic nu mai conta în afară de faptul că puteau fi împreună.

Jennifer spuse:

– Adam va fi un senator minunat.

Mary Beth ridică puţin capul şi, zîmbind, adăugă:

– Draga mea, într-o zi Adam Warner va fi un *preşedinte* minunat.

Telefonul suna cînd Jennifer ajunsese înapoi în apartament. Era Adam.

– Cum te-ai înţeles cu Mary Beth?

– Adam, a fost extraordinară.

– Acelaşi lucru l-a spus şi ea despre tine.

– Citeşti întruna despre farmecul vechi al sudului, dar nu-l întîlneşti prea des. Mary Beth îl are. E o adevărată doamnă.

– Şi tu la fel, dragă. Unde ţi-ar plăcea să te măriţi?

Jennifer spuse:

– Times Square. Dar cred că ar trebui să aşteptăm puţin, Adam.

– Să aşteptăm ce?

– Să aşteptăm pînă după alegeri. Cariera ta este importantă. Un divorţ, acum, ţi-ar diminua şansele.

– Viaţa mea particulară este...

– ...pe cale să devină viaţa ta publică. Nu trebuie să facem nimic ce ţi-ar putea dăuna. Putem aştepta şase luni.

– Nu vreau să aştept.

– Nici eu nu vreau, dragă, zîmbi Jennifer. De fapt, nu vom aştepta, nu?

21

Jennifer şi Adam luau masa de prînz aproape în fiecare zi împreună, iar o dată sau de două ori pe săptămînă Adam îşi petrecea noaptea în apartamentul lor. Trebuia să fie mai discreţi ca oricînd, fiindcă începuse deja campania lui Adam şi devenise o figură proeminentă pe plan naţional. Ţinea discursuri cu prilejul raliurilor politice şi al dineurilor pentru strîngerea fondurilor, iar opiniile sale despre problemele naţionale se publicau din ce în ce mai frecvent în presă.

Adam şi Stewart Needham îşi beau ceaiul ritual de dimineaţă.

– Te-am văzut în emisiunea „Astăzi", spuse Needham. Bună treabă, Adam. Am înţeles că te vor mai invita.

– Stewart, nu-mi place deloc să apar în emisiunile alea. Mă simt ca un actor pe scenă.

Stewart dădu din cap imperturbabil.

– Asta şi sînt politicienii, Adam – actori. Joacă o piesă, fiind ceea ce publicul doreşte ca ei să fie. La naiba, dacă politicienii ar fi în public ceea ce sînt ei de fapt, atunci ţara ar fi o monarhie.

– Nu-mi place faptul că a candida în politică a devenit un concurs de personalitate.

Stewart Needham zîmbi.

– Fii recunoscător că ai personalitate, băiatul meu. Procentele tale din sondaje urcă în fiecare săptămînă. Se opri ca

să-şi mai toarne ceai. Te rog să mă crezi, ăsta-i doar începutul. Mai întîi Senatul, apoi ţinta numărul unu. Nimic nu te poate opri. Făcu o pauză pentru a sorbi din ceai. Doar dacă nu cumva faci ceva prostesc, asta este.

Adam se uită la el.

– Ce vrei să spui?

Stewart Needham îşi şterse delicat buzele cu un şervet.

– Oponentul tău are mintea unui bătăuş de stradă. Pariez că în momentul ăsta îţi examinează viaţa la microscop. N-o să-şi găsească muniţiile acolo, nu?

– Nu. Cuvîntul ieşi automat de pe buzele lui Adam.

– Bun, spuse Stewart Needham. Ce mai face Mary Beth?

Jennifer şi Adam îşi petreceau un weekend liniştit la o vilă în Vermont pe care i-o închiriase lui Adam un prieten. Aerul era rece şi proaspăt, anunţînd iarna care se apropia. Era un weekend desăvîrşit, confortabil şi relaxant, cu plimbări lungi în timpul zilei şi cu jocuri şi conversaţii în faţa focului la vremea nopţii.

Au citit cu grijă toate ziarele de duminică. Adam urca în fiecare sondaj. Cu cîteva mici excepţii, mass-media era de partea lui. Le plăceau stilul său, onestitatea, inteligenţa şi sinceritatea sa. Îl comparau întruna cu John Kennedy.

Adam se întinse în faţa căminului, privind umbrele flăcărilor cum dansează pe faţa lui Jennifer.

– Ţi-ar plăcea să fii soţia preşedintelui?

– Îmi pare rău, sînt deja îndrăgostită de un senator.

– Ai fi dezamăgită dacă n-aş cîştiga, Jennifer?

– Nu. Singurul motiv pentru care aş vrea să cîştigi este că aşa doreşti tu, dragă.

– Dacă o să cîştig, trebuie să ne mutăm la Washington.

– Dacă sîntem împreună, nu mai contează nimic.

– Dar cu avocatura cum rămîne?

Jennifer zîmbi.

– După ultimele informații pe care le am, există avocați la Washington.

– Dar dacă ți-aș cere să renunți?

– Aș renunța.

– N-aș vrea asta. Ești mult prea bună și ar fi păcat.

– Nu-mi pasă decît să fiu cu tine. Te iubesc așa de mult, Adam.

Îi mîngîie părul moale și negru și spuse:

– Și eu te iubesc. Trecură în dormitor și mai tîrziu adormiră.

Duminică noaptea au pornit înapoi spre New York. Au luat mașina lui Jennifer de la garajul în care o parcase, iar Adam se întoarse la el acasă. Jennifer reveni în apartamentul lor.

Zilele lui Jennifer erau incredibil de pline. Dacă înainte era ocupată, acum era asediată. Reprezenta corporații internaționale care încălcaseră cîteva legi și fuseseră prinse, senatori care aveau diverse probleme, stele de cinema care intraseră în bucluc. Reprezenta președinți de bancă și spărgători de bănci, politicieni și lideri de sindicate.

Banii curgeau, dar asta nu era important pentru Jennifer. Dăruia personalului său cadouri scumpe și prime mari.

Corporațiile cu care se judeca Jennifer nu mai trimiteau avocați de mîna a doua, așa că Jennifer se văzu luptînd împotriva unora dintre cele mai mari talente din lume.

A fost admisă în Colegiul American al Avocaților Pledanți și chiar și Ken Bailey a fost impresionat.

– Isuse, spusese acesta, știi că numai unu la sută din avocați pot ajunge aici?

– Sînt mascota-femeie a lor, rîse Jennifer.

Cînd Jennifer reprezenta un acuzat în Manhattan, putea fi sigură că Robert Di Silva ori reprezenta personal acuzația, ori dirija din umbră. Ura față de Jennifer crescuse cu fiecare victorie a acesteia.

În timpul unui proces în care Jennifer pleda împotriva procurorului districtual, Di Silva a pus o duzină de experți de frunte ca martori ai acuzării.

Jennifer n-a chemat nici un expert. A spus juriului:

– Dacă vrem să construim o navă spațială sau să măsurăm distanța pînă la o stea, apelăm la experți. Dar cînd vrem să facem ceva cu adevărat important, adunăm doisprezece oameni obișnuiți. Din cîte îmi amintesc, și fondatorul creștinismului a făcut același lucru.

Jennifer a cîștigat procesul.

Una din tehnicile pe care Jennifer le-a găsit eficiente pentru juriu era de a le spune:

– Știu că astfel de cuvinte, cum ar fi „lege" și „sală de judecată", sună puțin înspăimîntător și îndepărtat de viețile voastre, dar dacă nu vă mai gîndiți la ele, rămînem numai cu lucrurile bune și rele făcute de ființe umane ca noi. Să uităm că sîntem într-o sală de judecată, prieteni. Să ne imaginăm că stăm împreună în sufrageria mea, vorbind despre ceea ce i s-a întîmplat acestui biet acuzat, acestei biete ființe umane.

Și, în imaginația lor, jurații *stăteau* în sufrageria lui Jennifer, vrăjiți de cuvintele ei.

Totul a mers minunat pînă într-o zi cînd Jennifer apăra un client împotriva lui Robert Di Silva. Procurorul districtual s-a ridicat în picioare și a început cuvîntarea de deschidere către juriu:

– Doamnelor şi domnilor, a spus Di Silva. Aş vrea să uitaţi că vă aflaţi într-o sală de judecată. Aş vrea să vă imaginaţi că ne aflăm acasă, în sufrageria mea, şi discutăm despre lucrurile teribile pe care acuzatul le-a făcut.

Ken Bailey se aplecă spre urechea lui Jennifer şi-i şopti:

– Auzi ce face bastardul ăsta? Îţi fură cuvintele.

– Nu te-ngrijora, răspunse Jennifer rece. Cînd Jennifer se ridică în picioare ca să se adreseze juriului, spuse:

– Doamnelor şi domnilor. N-am auzit niciodată un lucru atît de şocant ca spusele procurorului districtual. În vocea ei se simţea o indignare autentică. Pentru cîteva secunde nu mi-a venit să cred că am auzit bine. Cum a îndrăznit să vă spună să *uitaţi* că vă aflaţi într-o sală de judecată! Această sală de judecată este una din cele mai preţioase lucruri pe care le are naţiunea noastră. A dumneavoastră, a mea şi a acuzatului. Iar lucrurile pe care vi le-a sugerat procurorul districtual, anume să uitaţi unde vă aflaţi, să uitaţi ce aţi jurat, le găsesc pe amîndouă vrednice de cel mai mare dispreţ. Vă cer, doamnelor şi domnilor, să vă *aduceţi aminte* unde vă aflaţi, că noi toţi sîntem aici pentru ca să se facă dreptate şi ca acuzatul să fie achitat.

Juraţii dădeau din cap aprobator.

Jennifer aruncă o privire spre masa la care se găsea Robert Di Silva. Se uita fix, drept înainte, cu o privire tulbure.

Clientul lui Jennifer a fost achitat.

După fiecare victorie din sala de judecată, Jennifer găsea pe birou patru duzini de trandafiri roşii cu o carte de vizită de la Michael Moretti. De fiecare dată Jennifer rupea cartea de vizită şi o punea pe Cynthia să ia florile. Venind din partea lui, păreau oarecum obscene. În cele din urmă, Jennifer i-a trimis lui Michael Moretti o scrisoare, cerîndu-i să nu-i mai trimită flori.

Cînd Jennifer s-a întors de la tribunal după ce a cîştigat următorul ei proces, pe birou o aşteptau cinci duzini de trandafiri roşii.

22

Cazul Spărgătorului din Ziua Ploioasă o aduse din nou pe Jennifer pe prima pagină a ziarelor. Acuzatul era un dar din partea părintelui Ryan.

– Un prieten de-al meu are o mică problemă... începu el şi amîndoi izbucniră în rîs.

Acuzatul era un oarecare Paul Richards, învinuit de a fi jefuit o bancă de o sută cincizeci de mii de dolari. Un spărgător a intrat în bancă, îmbrăcat cu o pelerină lungă de ploaie sub care ţinea ascunsă o puşcă cu ţeava tăiată. Gulerul pelerinei era ridicat astfel încît îi ascundea parţial faţa. Odată intrat în bancă, bărbatul a scos puşca şi l-a forţat pe un funcţionar să-i dea toţi banii lichizi pe care-i avea disponibili. Spărgătorul a fugit apoi cu un automobil care îl aştepta. Maşina au văzut-o mai mulţi martori, o limuzină verde, dar numărul era acoperit cu noroi.

Fiindcă spargerea băncilor era un delict federal, a intrat în scenă FBI-ul. Au introdus *modus operandi* într-un computer şi a ieşit numele lui Paul Richards.

Jennifer s-a dus să-i facă o vizită la Riker's Island.

– Jur pe Dumnezeul meu că nu-s de vină, spuse Paul Richards. Era un bărbat în jur de cincizeci de ani, cu o faţă roşie şi ochi albaştri, prea bătrîn ca să mai fie în stare să dea o spargere.

– Nu-mi pasă dacă eşti vinovat sau inocent, îi explică Jennifer, dar am o regulă. N-am să reprezint un client care mă minte.

– Jur pe viaţa mamei mele că n-am făcut-o eu.

Jurămintele încetaseră de mult s-o mai impresioneze pe Jennifer. Mulţi clienţi îşi juraseră nevinovăţia pe vieţile mamelor, soţiilor, iubitelor şi copiilor. Dacă Dumnezeu ar fi luat în serios acele jurăminte, s-ar fi înregistrat un declin serios în rîndurile populaţiei.

– De ce crezi că te-a arestat FBI-ul? întrebă Jennifer.

Paul Richards răspunse fără ezitare.

– Fiindcă acum zece ani am uşurat o bancă de mălai şi am fost suficient de tîmpit ca să mă prindă.

– Te-ai folosit de o puşcă cu ţeava tăiată, ascunsă sub o pelerină de ploaie.

– Exact. Am aşteptat pînă a început să plouă şi după aia am spart banca.

– Dar n-ai făcut tu ultima treabă?

– Nu. Vreun bastard isteţ m-a copiat.

Audierile preliminarii au avut loc în faţa judecătorului Fred Stevens, un bărbat de o disciplină strictă. Se zvonea că este de părere că toţi criminalii ar trebui îmbarcaţi şi duşi pe o insulă inaccesibilă, unde să stea pînă la sfîrşitul vieţii. Judecătorul Stevens era de părere că oricine era prins pentru prima oară furînd trebuia să i se taie mîna dreaptă, prins a doua oară – să i se taie şi stînga, după vechile tradiţii islamice. Era cel mai sever judecător pe care şi l-ar fi putut dori Jennifer. Îl chemă pe Ken Bailey.

– Ken, vreau să-mi găseşti tot ce poţi în legătură cu judecătorul Stevens.

– Judecătorul Stevens? E curat ca lacrima; el...

– Ştiu că este. Adu-mi informaţiile, te rog.

Avocatul acuzării din partea guvernului federal era un profesionist bătrîn, pe nume Carter Gifford.

– Cum ai să pledezi? întrebă Gifford.

Jennifer se uită la el cu o surpriză nevinovată în privire.

– Nevinovat, bineînțeles.

Acesta rîse sardonic.

– Judecătorului Stevens o să i se pară o glumă bună. Bănuiesc că vei cere un proces cu juraţi.

– Nu. Gifford o studie pe Jennifer bănuitor.

– Vrei să spui că îţi vei pune clientul în mîinile judecătorului-călău.

– Exact.

Gifford rînji.

– Ştiam eu că o să ţi se înfunde într-o zi, Jennifer. De-abia aştept s-o văd şi p-asta.

– Statele Unite ale Americii versus Paul Richards. Acuzatul este prezent?

Funcţionarul curţii spuse:

– Da, domnule preşedinte.

– Rog avocaţii să se apropie de prezidiu şi să se legitimeze.

Jennifer şi Carter Gifford se apropiară de judecătorul Stevens.

– Jennifer Parker îl reprezintă pe acuzat.

– Carter Gifford reprezintă guvernul Statelor Unite.

Judecătorul Stevens se întoarse spre Jennifer şi spuse brusc:

– Sînt conştient de reputaţia dumneavoastră, domnişoară Parker. Aşa că am de gînd să vă spun chiar acum că nu am intenţia să pierd timpul. Nu sînt de acord cu nici o amînare

în cazul acesta. Vreau să terminăm cît mai repede cu audierea preliminară şi să fac trimiterea în judecată. Am intenţia să fixez o dată a procesului cît mai apropiată posibil. Presupun că doriţi un proces cu juraţi şi...

– Nu, domnule preşedinte.

Judecătorul Stevens se uită la ea surprins.

– Nu cereţi un proces cu juraţi?

– Nu cer. Fiindcă eu cred că nu se va întocmi nici o formă de trimitere în judecată.

Carter Gifford se uită fix la ea.

– *Cum?*

– După părerea mea nu aveţi suficiente dovezi pentru a-l aduce la proces pe clientul meu.

Carter Gifford izbucni.

– Aveţi nevoie de altă părere! Se întoarse spre judecătorul Stevens: Domnule preşedinte, guvernul are un caz foarte grav. Acuzatul a fost deja condamnat pentru comiterea aceleiaşi infracţiuni în exact aceeaşi manieră. Computerul nostru l-a ales dintre alţi două mii de suspecţi. Avem vinovatul chiar aici, în această sală, şi acuzarea nu are de gînd să renunţe la darea lui în judecată.

Judecătorul Stevens se întoarse spre Jennifer.

– Curtea crede că există suficiente dovezi *prima facie* pentru a proceda la trimiterea în judecată şi proces. Mai aveţi ceva de adăugat?

– Da, domnule preşedinte. Nu există nici măcar un singur martor care să-l poată identifica pozitiv pe Paul Richards. FBI-ul nu a fost în stare să găsească banii furaţi. De fapt, singurul lucru care face legătură între acuzat şi această infracţiune este imaginaţia acuzării.

Judecătorul se uită în jos spre Jennifer şi spuse:

– Dar computerul care l-a indicat?

Jennifer oftă.

– Asta ne aduce la o problemă, domnule preşedinte.

– Îmi imaginez, spuse încruntat judecătorul Stevens. Este uşor să încurci un martor viu, dar mai greu să încurci un computer.

– Exact, domnule preşedinte, spuse Carter Gifford plin de el.

Jennifer se întoarse spre Gifford.

– FBI-ul se foloseşte de un IBM 370/168, nu?

– Da. Este cel mai sofisticat din lume.

Judecătorul Stevens o întrebă pe Jennifer:

– Apărarea are intenţia să pună la îndoială eficienţa acestui computer?

– Din contră, domnule preşedinte. Am aici în sală un expert în computere şi care lucrează pentru compania care fabrică modelul 370/168. El a programat informaţia care a scos la iveală numele clientului meu.

– Unde este?

Jennifer se întoarse şi făcu semn cu capul unui bărbat înalt şi slab, aşezat pe bancă. Acesta se ridică şi veni lîngă ei.

– Dînsul este domnul Edward Monroe.

– Dacă-mi influenţaţi martorul, explodă avocatul acuzării, voi...

– N-am făcut decît să-i cer domnului Monroe să întrebe computerul dacă există şi alţi posibili suspecţi. Am ales zece oameni care au anumite caracteristici asemănătoare clientului meu. În scopul identificării, domnul Monroe a programat statistic, în funcţie de vîrstă, înălţime, greutate, culoarea ochilor, locul de naştere... acelaşi fel de informaţii care au scos la iveală numele clientului meu.

Judecătorul Stevens întrebă nerăbdător:

– Ce urmăriţi de fapt, domnişoară Parker?

– Computerul a indicat una dintre aceste zece persoane ca suspect principal în spargerea băncii.

– Este adevărat? se întoarse judecătorul Stevens spre Edward Monroe.

– Da, domnule președinte.

Edward Monroe deschise geanta și scoase o imprimantă de computer.

Un funcționar o luă și o întinse judecătorului. Acesta aruncă o privire spre ea și se înroși.

Se uită la Edward Monroe.

– Asta ce glumă mai e?

– Nu este nici o glumă, domnule.

– Computerul m-a ales pe *mine* ca suspect posibil? întrebă judecătorul Stevens.

– Da, domnule.

Jennifer explică:

– Computerul n-are puterea de a raționa, domnule președinte. Nu poate decît să răspundă la informațiile care i se dau. Dumneavoastră și clientul meu aveți din întîmplare aceeași greutate, înălțime și vîrstă. Amîndoi aveți limuzine verzi și sînteți născuți în același stat. Sînt aceleași dovezi pe care le are și avocatul acuzării. Singurul factor diferit este modul în care a fost comisă infracțiunea. Cînd Paul Richards a comis acea spargere acum zece ani, milioane de oameni au citit despre ea. Oricine ar fi putut imita *modus operandi*. Cineva a făcut-o. Jennifer arătă spre bucata de hîrtie din mîna judecătorului. Asta vă arată cît de șubred este cazul statului.

Carter Gifford bolborosi.

– Domnule președinte... și se opri. Nu știa ce să spună.

Judecătorul Stevens se uită din nou la imprimanta de computer din mîna lui, apoi la Jennifer.

– Ce ați fi făcut dacă în locul meu ar fi fost un bărbat mai tînăr, mai slab, care are o mașină *albastră*?

– Computerul mi-a dat şi alţi zece posibili suspecţi, spuse Jennifer. M-aş fi oprit la procurorul districtual al New York-ului, Robert Di Silva.

Jennifer şedea în biroul ei citind titlurile ziarelor cînd Cynthia o anunţă.

– Domnul Paul Richard este aici.

– Poftește-l înăuntru, Cynthia.

Intră în birou îmbrăcat cu o pelerină de ploaie şi ţinînd în mînă o cutie de bomboane legată cu o panglică roşie.

– Voiam doar să vă mulţumesc.

– Ai văzut? Cîteodată dreptatea triumfă.

– Plec din oraş. M-am gîndit că am nevoie de o mică vacanţă. Îi întinse lui Jennifer cutia cu bomboane. Un mic semn de recunoştinţă.

– Mulţumesc, Paul.

Se uită la ea cu admiraţie.

– Sînteţi grozavă.

Şi plecă.

Jennifer privi cutia cu bomboane şi zîmbi. Primise mai puţin de la majoritatea prietenilor părintelui Ryan de ale căror cazuri se ocupase. Dacă o să se îngraşe, va fi vina părintelui.

Jennifer desfăcu panglica şi deschise cutia. Înăuntru erau zece mii de dolari în bancnote uzate.

Într-o după-amiază, cînd Jennifer pleca de la tribunal, observă un Cadillac mare şi negru oprit lîngă bordură. Cînd trecu pe lîngă el, Michael Moretti coborî pe trotuar.

– Te aşteptam.

De aproape, acest bărbat emana o vitalitate electrică aproape copleşitoare.

– Dă-te la o parte din calea mea, spuse Jennifer. Se înroşise, era furioasă şi mult mai frumoasă decît îşi aducea aminte Michael Moretti.

– Hei, rîse el, uşor. Nu vreau decît să-ţi vorbesc. Nu trebuie decît să mă asculţi. Plătesc pentru timpul tău.

– N-o să ai niciodată bani suficienţi.

Porni să-l depăşească. Michael Moretti îi puse o mînă împăciuitoare pe braţ. Dar atingînd-o îi mări starea de emoţie. Îşi pusese tot farmecul în joc.

– Fii rezonabilă. Nu ştii la ce renunţi pînă nu auzi ce am de spus. Zece minute. Atît vreau. Te las la birou. Putem vorbi pe drum.

Jennifer îl studie un moment, apoi spuse:

– Merg cu tine cu o singură condiţie. Vreau răspunsul la o întrebare.

Michael încuviinţă dînd din cap.

– Sigur. Dă-i drumul.

– A cui a fost ideea canarului mort?

– A mea, răspunse fără ezitare.

Deci acum ştia. Şi ar fi putut să-l şi ucidă. Intră în limuzină şi Michael se aşeză lîngă ea. Jennifer observă că-i dăduse şoferului adresa biroului ei fără să întrebe.

După ce porni maşina, Michael Moretti spuse:

– Sînt foarte bucuros de toate succesele tale. Jennifer nu se osteni să răspundă.

– Vorbesc serios.

– Nu mi-ai spus încă ce vrei.

– Vreau să te fac bogată.

– Mulţumesc. Sînt destul de bogată. În voce răzbătea dispreţul pe care îl simţea faţă de el.

Faţa lui Michael Moretti se înroşi.

– Încerc să-ţi fac o favoare şi tu continui să mă respingi.

– N-am nevoie de nici o favoare de la tine.

– *Okay*. Poate că vreau să încerc să îndrept puțin ce-am făcut. Uite, pot să-ți trimit o grămadă de clienți. Clienți importanți. Bani grași. N-ai idee...

Jennifer îl întrerupse.

– Domnule Moretti, fă-mi o favoare. Nu mai spune nici un cuvînt.

– Dar pot...

– Nu vreau să te reprezint nici pe tine și nici vreun prieten de-al tău.

– De ce nu?

– Fiindcă dacă am să reprezint pe vreunul dintre voi, din momentul ăla voi fi proprietatea voastră.

– Ai înțeles totul greșit, protestă Michael. Prietenii mei se ocupă de afaceri legale. Bănci, companii de asigurări...

– Nu te mai obosi. Serviciile mele nu sînt disponibile pentru Mafia!

– Cine a spus ceva de Mafia?

– Spune-i cum vrei. Sînt propriul meu stăpîn. Am intenția să rămîn așa.

Limuzina se opri la semafor.

– E destul de aproape, spuse Jennifer. Mulțumesc pentru plimbare. Deschise ușa și coborî.

– Cînd pot să te mai văd? întrebă Michael.

– Niciodată, domnule Moretti.

Michael o privi îndepărtîndu-se.

Dumnezeule, gîndi el, *asta da, femeie!* Deveni dintr-o dată conștient că era în erecție și zîmbi, fiindcă știa că, într-un fel sau altul, o va avea pe Jennifer.

23

Era sfîrşitul lui octombrie, două săptămîni înaintea alegerilor, iar campania senatorială ajunsese la apogeu. Adam candida împotriva senatorului titular John Trowbridge, un politician veteran, iar experţii erau de acord că va fi o luptă foarte egală.

Jennifer stătea într-o noapte acasă, privindu-l pe Adam şi pe oponentul său într-o dezbatere televizată. Mary Beth avusese dreptate. Un divorţ i-ar distruge foarte uşor şansele lui Adam.

Cînd Jennifer intră în birou după un foarte lung prînz de afaceri, găsi un mesaj urgent pentru a-i telefona lui Rick Arlen.

– A sunat de trei ori în ultima jumătate de oră, spuse Cynthia.

Rick Arlen era un cîntăreţ de rock care ajunsese aproape peste noapte cel mai scump din lume. Jennifer auzise de veniturile uriaşe ale stelelor rockului, dar pînă să se ocupe de afacerile lui Rick Arlen nu avea idee ce însemna într-adevăr uriaş. Din înregistrări, apariţii pe scenă, reclame, iar acum filme, venitul lui Rick Arlen era mai mare de cincisprezece milioane pe an. Rick avea douăzeci şi cinci de ani şi era un băiat născut într-o fermă din Arizona, cu o mină de aur în gît.

– Sună-l, te rog, spuse Jennifer.

Cinci minute mai tîrziu era la telefon.

– Hei, omule, încerc să te găsesc de cîteva ore.

– Îmi pare rău, Rick. Am avut o întîlnire.

– Problemă. Trebuie să te văd.

– Poţi să treci pe aici acum, după-amiază?

– Nu cred. Sînt la Monte Carlo pentru un spectacol de

binefacere al lui Grace şi al prinţului. Cît de repede poţi să ajungi aici?

– Mi-e imposibil să plec acum, protestă Jennifer. Am biroul plin cu...

– Baby, am *nevoie* de tine. Trebuie să te sui în avion în după-amiaza asta.

Şi închise.

Jennifer se gîndi la acel telefon. Rick Arlen nu voise să discute la telefon problema. Ar fi putut fi orice, de la droguri la fete sau băieţi. Se gîndi să-l trimită pe Ted Harris sau pe Dan Martin să rezolve problema, dar îi plăcea de Rick Arlen. În cele din urmă, Jennifer se hotărî să se ducă ea.

Înainte de a pleca încercă să-l găsească pe Adam, dar nu era la birou.

– Rezervă-mi un loc pentru zborul Air France spre Nisa, îi spuse Cynthiei. Am nevoie şi de o maşină care să mă ducă la Monte Carlo. Douăzeci de minute mai tîrziu avea un loc la cursa de ora şapte din seara aceea.

– Sînt nişe curse de elicoptere între Nisa şi Monte Carlo, spuse Cynthia. Ţi-am rezervat şi acolo un loc.

– Minunat. Mulţumesc.

*

* *

Cînd Ken Bailey auzi de ce pleacă Jennifer, îi spuse:

– Cine îşi imaginează ăsta că e?

– *Ştie* cine este, Ken. E unul din cei mai buni clienţi ai noştri.

– Cînd te întorci?

– Nu cred că voi sta mai mult de trei sau patru zile.

– Lucrurile nu sînt la fel cînd nu eşti tu aici. Ai să-mi lipseşti. Jennifer se întrebă dacă se mai întîlnea cu tînărul blond.

– Stai pe metereze pînă mă întorc.

Lui Jennifer îi plăcea de regulă zborul. Considera timpul de zbor ca o eliberare de presiuni, un refugiu temporar de problemele care o asediau pe pămînt, o oază de liniște în spațiu, departe de fluxul continuu de clienți. Zborul peste Atlantic, totuși, a fost neplăcut. Curenții atmosferici foarte puternici au făcut-o pe Jennifer să se simtă rău.

Se simțea puțin mai bine cînd ateriză a doua zi dimineața la Nisa. Un elicopter o aștepta să o ducă la Monte Carlo. Jennifer nu mai zburase cu elicopterul pînă atunci și era nerăbdătoare. Dar ridicarea bruscă și mișcările legănate o făcură din nou să se simtă rău și îi fu imposibil să admire priveliștea impunătoare a Alpilor. Apărură clădirile din Monte Carlo și cîteva minute mai tîrziu elicopterul ateriza în fața imobilului alb al cazinoului de vară de pe plajă. Cynthia telefonase înainte și Rick Arlen o aștepta.

– Cum a fost călătoria? întrebă el în timp ce o îmbrățișa.

– Puțin cam dură.

– Nu arăți prea grozav, îi spuse după ce se uită la ea mai bine. Te duc la vila mea să te odihnești pentru barosana de la noapte.

– Barosana?

– Gala. De-aia ești aici.

– *Ceeee?*

– Daaa. Grace mi-a spus că pot să invit pe cine îmi place. Mie îmi place de tine.

– Oh, Rick!

Jennifer ar fi putut să-l sugrume fără regrete. Nici nu-și imagina cît îi dereglase viața. Era la mii de mile departe de Adam, avea clienți care aveau nevoie de ea, procese – și fusese chemată la Monte Carlo pentru a participa la o petrecere!

Jennifer spuse:

– Rick, cum ai putut...?

Se uită la figura lui radioasă şi începu să rîdă.

Oh, în fine, era aici. La urma urmei s-ar putea să se distreze bine.

Gala a fost speetaculoasă. A avut loc un concert de binefacere pentru orfani, patronat de Înălţimile Serenisime Grace şi Rainier Grimaldi, care s-a desfăşurat afară, în faţa cazinoului de vară. A fost o seară frumoasă. Noaptea era liniştită şi dinspre Mediterana bătea o briză uşoară. Jennifer ar fi dorit ca Adam să fie cu ea. Erau o mie cinci sute de locuri ocupate de un public bine dispus. S-au produs cinci sau şase stele internaţionale, dar Rick Arlen era vedeta. Era acompaniat de o orchestră din trei persoane şi de o orgă de lumini psihedelice. Cînd a terminat, ovaţiile nu mai conteneau.

După spectacol a avut loc o petrecere. S-au servit cocteiluri şi cină de bufet în jurul piscinei enorme în care zeci de lumînări aprinse pluteau pe frunze de nuferi.

Jennifer aprecie că erau mai mult de trei sute de persoane acolo. Nu îşi adusese o rochie de seară şi uitîndu-se la femeile îmbrăcate splendid se simţea ca o fetiţă săracă. Rick o prezentă unor duci, ducese şi prinţese. Lui Jennifer i se părea că jumătate din familiile regale din Europa se afla acolo. A făcut cunoştinţă cu şefi de cartele şi cîntăreţi faimoşi de operă. Erau de faţă creatori celebri de modă şi coafori şi marele jucător de fotbal Pelé. Jennifer era în toiul unei conversaţii cu doi bancheri elveţieni cînd deodată se simţi cuprinsă de o ameţeală puternică.

– Scuzaţi-mă, spuse Jennifer.

Se duse să-l caute pe Rick Arlen.

– Rick, eu...

Rick se uită la ea şi spuse.

– Eşti albă ca un cearşaf, *baby*. S-o ştergem.

Treizeci de minute mai tîrziu, Jennifer era în pat, în vila lui Rick Arlen.

– Trebuie să sosească un doctor, îi spuse el.

– N-am nevoie de doctor. Trebuie să fie un virus sau aşa ceva.

– Corect. Acel „aşa ceva" o să-l controleze el.

Doctorul André Monteaux era un bătrînel în jur de optzeci de ani. Purta o barbă pieptănată cu grijă şi avea în mînă o geantă neagră, medicală.

Doctorul se întoarse spre Rick Arlen.

– Vă rog să ne lăsaţi singuri.

– Singur. Aştept afară.

Doctorul se apropie de pat.

– *Alors,* ce avem?

– Dacă aş şti asta, spuse Jennifer încet, aş fi fost eu chemată la domiciliu, iar dumneavoastră aţi zace aici în locul meu. Se aşeză pe marginea patului.

– Cum vă simţiţi?

– Ca şi cum aş avea plagă bubonică.

– Scoateţi limba, vă rog.

Jennifer scoase limba şi se înecă. Doctorul Monteaux îi controlă pulsul şi îi luă temperatura. Cînd termină, Jennifer îl întrebă:

– Ce credeţi că este, doctore?

– Poate fi orice dintr-o grămadă de lucruri, frumoasă doamnă. Dacă mîine o să vă simţiţi suficient de bine, aş vrea să veniţi la cabinetul meu, unde am să vă examinez amănunţit.

Jennifer se simţea prea bolnavă ca să mai argumenteze.

– *All right,* voi fi acolo.

A doua zi dimineaţa, Rick Arlen o conduse pe Jennifer cu maşina la Monte Carlo, unde doctorul Monteaux o examină atent.

– E un microb, probabil, nu? întrebă Jennifer.

– Dacă vreţi o precizare, răspunse doctorul, pot să trimit să vină nişte vrăjitori. Dacă vreţi să ştiţi ce nu este în regulă, trebuie să avem răbdare pînă vine rezultatul de la laborator.

– Cînd va fi asta?

– De obicei durează două sau trei zile. Jennifer ştia că nu poate sta acolo două sau trei zile. S-ar putea ca Adam să aibă nevoie de ea. Ştia că ea avea nevoie de el.

– Între timp aş vrea să staţi în pat şi să vă odihniţi. Îi întinse o cutie cu pilule. Astea vă vor relaxa.

– Mulţumesc. Jennifer mîzgăli ceva pe o bucată de hîrtie. Puteţi să mă sunaţi aici.

Abia după ce plecă Jennifer, doctorul Monteaux se uită pe hîrtie. Era un număr de telefon din New York.

La aeroportul Charles de Gaulle, la Paris, unde schimbă avionul, Jennifer luă două pastile şi un somnifer. Dormi aproape tot timpul zborului pînă la New York, dar cînd coborî din avion nu se simţea mai bine. Nu aranjase cu nimeni să o aştepte, aşa că luă un taxi şi se duse direct la apartamentul ei. După-amiaza, tîrziu, sună telefonul. Era Adam.

– Jennifer! Unde ai...

Încercă să pună un pic de energie în voce.

– Îmi pare rău, dragă. A trebuit să plec la Monte Carlo să văd un client şi nu te-am putut găsi.

– Am fost îngrozitor de îngrijorat. Eşti bine?

– Foarte bine. Am... am alergat o mulţime.

– Dumnezeule! Îmi imaginam tot felul de lucruri.

– N-ai de ce să te îngrijorezi, îl asigură Jennifer. Cum merge campania?

– Bine. Cînd pot să te văd? Ar trebui să plec la Washington, dar pot să amîn...

– Nu, du-te, spuse Jennifer. Nu voia ca Adam să o vadă în halul în care era. Am să fiu ocupată. Vom petrece week-end-ul împreună.

– *All right.* Vocea ezită. Dacă nu faci nimic la ora unsprezece, apar la ştirile de la CBS.

– Am să mă uit, dragă.

Jennifer adormi la cinci minute după ce puse telefonul în furcă.

Dimineaţa, Jennifer îi telefonă Cynthiei să-i spună că nu vine la birou. Dormise fără încetare, iar cînd s-a trezit nu se simţea mai bine. A încercat să mănînce micul dejun, dar a vomat totul. Se simţea slăbită şi îşi dădu seama că nu mîncase nimic de trei zile.

Fără să vrea, mintea începu să treacă în revistă toate lucrurile înfricoşătoare ce i s-ar putea întîmpla. Cancer mai întîi, bineînţeles. Începu să-şi pipăie sînii, căutînd umflături, dar nu simţea nimic.

Natural, cancerul putea apărea oriunde. Ar fi putut fi vreo formă de virus, dar cu siguranţă că doctorul şi-ar fi dat seama imediat. Nenorocirea era că ar fi putut fi aproape orice. Jennifer se simţea pierdută şi neputincioasă. Nu era ipohondră, fusese întotdeauna sănătoasă, iar acum avea o senzaţie de parcă trupul ei o trădase cumva. Nu putea suporta gîndul să i se întîmple ceva. Nu acum, cînd totul era atît de minunat.

O să se facă bine. Bineînţeles că o să se facă.

O cuprinse din nou un val de ameţeală.

La ora unsprezece în acea dimineață o sună doctorul André Monteaux din Monte Carlo. O voce spuse: „Un moment. Vă fac legătura cu domnul doctor".

Momentul dură o sută de ani, iar Jennifer apucă receptorul strîns, incapabilă să suporte așteptarea.

În cele din urmă, vocea doctorului Monteaux se auzi pe linie:

– Cum vă simțiți?

– Cam la fel, răspunse Jennifer nervoasă. Au venit rezultatele de la laborator?

– Vești bune, spuse doctorul Monteaux. Nu este plagă bubonică.

Jennifer nu mai suporta.

– Ce este? Ce nu e-n regulă?

– Veți avea un copil, doamnă Parker.

Jennifer rămase încremenită, uitîndu-se fix la telefon. Cînd își regăsi vocea, întrebă:

– Sînteți... sînteți sigur?

– Broaștele nu mint niciodată. Mai mult ca sigur că este primul.

– Da.

– Vă sugerez să mergeți la un obstetrician cît mai curînd posibil. Judecînd după simptomele severe, s-ar putea să aveți de înfruntat ceva dificultăți.

– Da, răspunse Jennifer. Vă mulțumesc că ați sunat, doctore Monteaux.

Puse telefonul în furcă și rămase pe loc, incapabilă să se miște. Nu putea fi sigură cînd s-a întîmplat și nici ce sentimente avea. Nu putea gîndi deloc.

O să aibă copilul lui Adam. Și deodată Jennifer își dădu seama de ceea ce simte. Se simțea *minunat;* se simțea ca și cînd i s-ar fi făcut un dar formidabil de prețios.

Sincronizarea era perfectă, ca şi cînd zeii se aflau de partea ei. Alegerile se vor termina curînd şi se vor căsători cît mai repede posibil.

Va fi băiat. Jennifer era sigură. De-abia aştepta să-i spună lui Adam.

Îi telefonă la birou.

– Domnul Warner nu este aici, o informă secretara lui. Încercaţi acasă.

Jennifer n-ar fi vrut să-l sune pe Adam acasă, dar nu mai putea să suporte aşteptarea. Formă numărul lui. Răspunse Mary Beth.

– Îmi pare rău că te deranjez, se scuză Jennifer. Am ceva de discutat cu Adam. Jennifer Parker.

– Îmi pare bine că ai sunat, spuse Mary Beth. Căldura din vocea ei era liniştitoare. Adam are cîteva întîlniri, dar se întoarce diseară. De ce nu vii încoace? Am putea lua cina împreună. Să zicem la ora şapte, da?

Jennifer ezită un moment.

– Ar fi minunat.

A fost un miracol că Jennifer n-a făcut un accident conducînd la Croton-on-Hudson. Mintea îi era departe, visa. Discutase adesea cu Adam despre copii. Îşi aducea aminte cuvintele lui: *Vreau doi gemeni care să arate exact ca tine.*

În timp ce Jennifer conducea pe autostradă, parcă simţi o mişcare uşoară în uter, dar îşi spuse că este absurd. Era mult prea devreme. Dar nu va mai dura mult acum. Copilul lui Adam era în ea. Era viu şi în curînd va da din picioare. Era extraordinar, copleşitor. Ea...

Jennifer auzi pe cineva claxonînd-o şi se uită în sus ca să vadă că forţase un camion să iasă aproape din şosea. Îi zîmbi a scuză şi conduse mai departe. Nimic nu putea să-i strice ziua aceea.

Se întunecase atunci cînd Jennifer trase în fața casei Warner. O zăpadă fină începuse să cadă, împodobind copacii. Vorbi despre o mulțime de lucruri neînsemnate, făcînd-o pe Jennifer să se simtă la largul ei și amintindu-i în același timp de prima lor întîlnire.

S-au instalat în bibliotecă, unde un foc molcom trosnea în cămin.

– N-am primit încă niei o veste de la Adam, spuse Mary Beth. Probabil că a fost reținut. Între timp am putea să mai stăm de vorbă. Păreai foarte emoționată la telefon. Mary Beth se aplecă înainte conspirativ. Care-i vestea cea mare?

Jennifer se uită la femeia prietenoasă din fața ei și divulgă secretul fără să vrea.

– O să-i fac lui Adam un copil.

Mary Beth se rezemă de spetează și zîmbi.

– Ei, asta-i ceva! Și eu la fel! Jennifer se uită la ea fix.

– Nu... nu înțeleg.

Mary Beth rîse.

– Dar este foarte simplu, draga mea. Adam și cu mine *sîntem* căsătoriți, știi.

Jennifer spuse rar:

– Dar... tu și Adam o să divorțați.

– Draga mea, de ce-aș divorța de Adam? Îl ador.

Jennifer simți cum i se strînge inima. Conversația n-avea nici un sens.

– Ești... ești îndrăgostită de altcineva. Ai spus că...

– Am spus că sînt îndrăgostită. Și sînt. Sînt îndrăgostită de Adam. Ți-am spus că îl iubesc pe Adam din prima zi în care l-am văzut.

Nu se putea să vorbească serios. Era probabil vreun joc stupid.

– Ajunge! spuse Jennifer. Sînteţi ca frate şi soră unul pentru altul. Adam nu face dragoste cu...

Mary Beth chicoti:

– Sărmana mea! Sînt surprinsă că, aşa de deşteaptă cum eşti, ai putut... Se aplecă spre ea îngrijorată. L-ai crezut! Îmi pare aşa de rău. Sincer îmi pare rău.

Jennifer se lupta să se controleze.

– Adam mă iubeşte. Ne vom căsători.

Mary Beth scutură din cap. Ochii ei albaştri îi întîlniră pe ai lui Jennifer şi ura din ei făcu să i se oprească inima pentru o clipă.

– Asta l-ar face pe Adam bigam. N-am să fiu niciodată de acord cu divorţul. Dacă îl las pe Adam să divorţeze şi să se căsătorească cu tine, va pierde alegerile. Aşa cum este, va cîştiga. Apoi vom merge la Casa Albă, Adam şi cu mine. În viaţa lui nu este loc pentru cineva ca tine. N-a fost niciodată. El crede doar că este îndrăgostit de tine. Dar o să treacă peste asta cînd va afla că îi voi face un copil. Adam şi-a dorit dintotdeauna un copil.

Jennifer îşi strînse tare pleoapele, încercînd să oprească durerea teribilă pe care o simţea.

– Vrei să-ţi aduc ceva? întrebă Mary Beth plină de solicitudine.

Jennifer deschise ochii.

– I-ai spus că o să ai un copil?

– Nu încă, zîmbi Mary Beth. M-am gîndit să-i spun în noaptea asta, după ce se întoarce acasă. În pat.

Jennifer se umplea de ură.

– Eşti un monstru...

– Depinde din ce punct de vedere, nu-i aşa, drăguţo? Eu sînt soţia lui Adam. Tu eşti tîrfa lui.

Jennifer se ridică în picioare, simţindu-se ameţită. Durerea de cap devenise insuportabilă. Urechile îi vîjîiau şi îi

era frică să nu leşine. Se îndreptă spre ieşire, nesigură pe picioare. Jennifer se opri la uşă şi se sprijini de ea, încercînd să gîndească. Adam îi spusese că o iubeşte, dar se culcase cu femeia aceea, o lăsase gravidă. Jennifer se întoarse şi ieşi în aerul rece de afară.

24

Adam era în turul final al campaniei. Îi telefonă lui Jennifer de mai multe ori, dar era întotdeauna înconjurat de echipa lui şi-i era imposibil să vorbească, imposibil pentru Jennifer să-i spună veştile ei.

Jennifer ştia care este explicaţia pentru graviditatea lui Mary Beth. Îl păcălise pe Adam să se culce cu ea. Dar voia să o audă de la Adam.

– Mă întorc în cîteva zile şi stăm de vorbă atunci, spuse Adam. Mai erau cinci zile pînă la alegeri acum. Adam merita să le cîştige; era cel mai bun. Jennifer simţea că Mary Beth avusese dreptate cînd spusese că asta era prima treaptă spre preşedinţia Statelor Unite. Se va strădui să aştepte şi să vadă ce o să se întîmple.

Dacă Adam va fi ales senator, Jennifer îl va pierde. Adam se va duce la Washington cu Mary Beth. Va fi imposibil să mai divorţeze. Un proaspăt senator care divorţează de soţia lui gravidă pentru a se căsători cu amanta lui gravidă ar provoca un scandal prea mare ca să poată fi suportat. Dar dacă Adam va pierde alegerile, va fi liber. Liber să se întoarcă la avocatură, liber să se căsătorească cu Jennifer şi nici să-i pese de ce gîndeşte lumea. Vor putea să trăiască tot restul vieţii împreună. Să aibă copilul.

Ziua alegerilor începu rece şi ploioasă. Datorită interesului stîrnit de campania electorală, se aştepta un număr record de voturi, în ciuda vremii. De dimineaţă, Ken Bailey o întrebă:

– Votezi astăzi?

– Da.

– Pare foarte egală întrecerea, nu?

– Foarte egală.

Se duse la urne spre prînz şi, în timp ce intra în cabina de votare, se gîndi cu tristeţe: *Un vot pentru Adam Warner este un vot împotriva lui Jennifer Parker.* Votă pentru Adam şi părăsi cabina. Nu putea să suporte gîndul de a se întoarce la biroul ei. Merse pe străzi toată după-amiaza, încercînd să nu se gîndească, încerçînd să nu simtă; gîndind şi simţind, ştiind că următoarele cîteva ore vor hotărî restul vieţii ei.

25

Sînt unele din cele mai echilibrate alegeri pe care le-am avut de ani de zile, spuse crainicul televiziunii.

Jennifer stătea acasă, singură, privind rezultatele la NBC. Îşi pregătise singură o cină cu jumări şi pîine prăjită. Era prea nervoasă ca să mănînce ceva ca lumea. Înfăşurată într-un halat, se ghemuise într-un fotoliu şi privea cum destinul ei este transmis milioanelor de oameni.

Fiecare telespectator avea motivul său pentru ca unul din candidaţi să cîştige sau să piardă, dar Jennifer era sigură că nici unul dintre ei nu era atît de mult interesat de rezultatul acestor alegeri cum era ea. Dacă Adam cîştiga, însemna sfîrşitul relaţiei lor... şi sfîrşitul copilului din pîntecele ei. Pe ecran

a apărut un moment o fotografie a lui Adam, iar alături de el era Mary Beth. Jennifer se mîndrea că este capabilă să cunoască oamenii, să înţeleagă mobilurile lor, dar, Doamne, cum a mai păcălit-o vocea suavă a ticăloasei. Continua să încerce să nu se gîndească la imaginea lui Adam culcîndu-se cu femeia aceea, lăsînd-o gravidă.

Edwin Newman spunea:

– Iată şi ultimele rezultate ale voturilor dintre actualul senator, John Trowbrige şi oponentul său, Adam Warner. În Manhattan, John Trowbridge are un total de 221.375 de voturi. Adam Warner are un total de 214.895.

În districtul Patruzeci şi Cinci din Queens, John Trowbridge conducea cu două procente.

Viaţa lui Jennifer era măsurată în procente.

– Totalul din Bronx, Brooklin, Queens, Richmond şi din Nassau, Rockland, Suffolk şi Westchester este de 2.300.000 pentru John Trowbridge şi 2.120.000 pentru Adam Warner, iar voturile din nordul New York-ului încep să sosească. Adam Warner este un oponent surprinzător de puternic pentru senatorul Trowbridge, care este la al treilea mandat. De la început voturile au fost împărţite aproape în mod egal. După ultimele rezultate, cu şaizeci şi doi la sută din voturi numărate, senatorul Trowbridge începe să conducă. Cînd am citit ultimele rezultate acum o oră, senatorul Trowbridge conducea cu două procente. Rezultatele indică mărirea avantajului său la două procente şi jumătate. Dacă această creştere va continua, computerul NBC-ului va prezice victoria senatorului Trowbridge în alegerile senatoriale. Gîndindu-ne acum la întrecerea...

Jennifer stătea acolo, privind televizorul, cu inima bătîndu-i să iasă din piept. Era ca şi cum milioane de oameni votau pentru a decide dacă vor fi Adam şi Jennifer, sau Adam şi Mary Beth. Jennifer se simţea ameţită. Ar trebui să-şi aducă

aminte să mai şi mănînce. Dar nu acum. Nimic nu mai conta acum decît ceea ce se petrecea pe ecranul din faţa ei. Suspansul se accentua minut cu minut, oră de oră.

La miezul nopţii, senatorul Trowbridge conducea cu trei procente. La două dimineaţa, cu un total de şaptezeci şi unu la sută din voturi numărate, senatorul Trowbridge conducea cu aproape trei procente şi jumătate. Computerul declară că senatorul Trowbridge a cîştigat alegerile.

Jennifer rămase acolo uitîndu-se fix la televizor, secată de orice emoţie, de orice sentiment. Adam pierduse. Jennifer a cîştigat. L-a cîştigat pe Adam şi pe băiatul lor. Putea să-i spună acum lui Adam, să-i spună despre copilul lor, să plănuiască viitorul împreună.

Pe Jennifer o durea inima pentru Adam, fiindcă ştia cît de mult însemnau alegerile pentru el. Şi totuşi, cu timpul, Adam va trece peste înfrîngerea asta. Într-o zi va încerca din nou şi ea îl va ajuta. Era încă tînăr. Lumea se întindea la picioarele lor.

Jennifer adormi pe canapea, visîndu-l pe Adam, şi alegerile, şi Casa Albă. Ea, Adam şi băiatul lor erau în Camera Ovală. Adam îşi rostea cuvîntarea de primire. Mary Beth intră şi vru să-l întrerupă. Adam începu să ţipe la ea şi vocea lui devenea tot mai puternică. Jennifer se trezi. Vocea era a lui Edwin Newman. Televizorul mergea. Era dimineaţă.

Edwin Newman, arătînd obosit, citea rezultatul final al alegerilor. Jennifer îl ascultă pe jumătate adormită. Cînd să se ridice de pe canapea, îl auzi spunînd:

– Şi iată rezultatul final al alegerilor senatoriale pentru statul New York. Printr-una dintre cele mai spectaculoase răsturnări de situaţie, Adam Warner l-a învins pe actualul senator John Trowbridge cu mai puţin de un procent.

Se terminase. Jennifer pierduse.

26

Cînd Jennifer intră în birou, tîrziu în dimineața aceea, Cynthia îi spuse:

– Domnul Adams e la telefon, domnișoară Parker. A sunat toată dimineața.

Jennifer ezită, apoi spuse:

– *All right,* Cynthia, fă-mi legătura.

Intră în birou și ridică receptorul.

– *Hello*, Adam. Felicitări.

– Mulțumesc. Trebuie să stăm de vorbă. Ești liberă pentru masa de prînz?

– Da, spuse Jennifer după o ușoară ezitare.

Trebuia să-i facă față odată.

Era prima oară cînd Jennifer îl vedea pe Adam în ultimele trei săptămîni. Îi studie fața. Era palid și stors de vlagă. Ar fi trebuit să radieze din cauza victoriei, în schimb era straniu de nervos și încurcat. Au comandat o masă pe care nici unul n-a mîncat-o și au vorbit despre alegeri, cuvintele fiind de fapt un camuflaj pentru gîndurile lor.

Șarada devenise aproape de nesuportat cînd, în cele din urmă, Adam spuse:

– Jennifer... Trase adînc aer în piept și se aruncă în abis. Mary Beth va avea un copil.

Auzită din gura lui, realitatea părea insuportabilă.

– Îmi pare rău, dragă. S-a... pur și simplu s-a întîmplat. E greu de explicat.

– Nu trebuie să explici. Jennifer vedea scena foarte clar. Mary Beth într-un negligée provocator – sau goală – și Adam...

– Mă simt ca un cretin, spunea Adam. Se instală o liniște penibilă, apoi continuă: Am primit un telefon azi-dimineață

de la preşedintele Comitetului Naţional. Se vorbeşte despre propunerea de a fi viitorul lor candidat la preşedinţie. Ezită. Problema este că, acum, cu Mary Beth gravidă, ar fi un moment nepotrivit pentru divorţ. Se uită la Jennifer şi spuse: Urăsc să-ţi cer asta, dar... crezi c-am mai putea aştepta puţin pînă se vor aranja lucrurile cumva?

Jennifer se uită peste masă la Adam şi simţi o durere atît de adîncă, o pierdere atît de insuportabilă, încît nu credea că este capabilă s-o suporte:

– O să ne vedem cît de des va fi posibil între timp, îi spuse Adam. Vom...

Jennifer se forţă să vorbească:

– Nu, Adam. S-a terminat. Se uită fix la ea.

– Nu vorbeşti serios. Te iubesc. O să găsim o cale să...

– Nu-i nici o cale. Soţia ta şi copilul nu vor dispărea. Cu noi s-a terminat. Am iubit tot ce-a fost între noi. Fiecare moment.

Se ridică în picioare, dîndu-şi seama că dacă nu iese din restaurant va începe să ţipe.

– Nu trebuie să ne mai vedem niciodată.

Nu putea suporta să se uite în ochii lui plini de durere.

– Oh, Dumnezeule, Jennifer! Nu face asta! Te rog, nu face asta! Noi...

Jennifer nu mai auzi restul. Se grăbea spre uşă, fugind din viaţa lui Adam.

27

N-a mai răspuns la telefoanele lui Adam. Scrisorile i le-a trimis înapoi nedeschise. Pe ultima scrisoare pe care a primit-o, Jennifer a scris „*decedată*" şi a pus-o în

cutia poştei. *E adevărat*, gîndea Jennifer. *Am murit*. N-a ştiut niciodată că poate exista o asemenea durere. Trebuia să fie singură şi totuşi nu era singură. Mai era o fiinţă omenească în interiorul ei, o parte din ea şi o parte din Adam. Şi o va distruge.

Se strădui să se gîndească unde se va duce să avorteze. Cu cîţiva ani în urmă, un avort ar fi însemnat un medic obscur, pe o stradă dosnică şi murdară, dar acum asta nu mai era necesar. Se putea duce la spital, iar operaţia i-o putea face un chirurg reputat. Undeva în afara New York City-ului. Fotografia lui Jennifer apăruse de prea multe ori în ziare, fusese foarte des la televiziune. Avea nevoie de discreţie, undeva unde nimeni să nu pună întrebări. Nu va trebui să se poată face niciodată, absolut niciodată vreo legătură între ea şi Adam Warner. *Senatorul Statelor Unite* Adam Warner. Copilul trebuia să moară anonim.

Jennifer îşi permise să se gîndească cum ar fi arătat copilul şi începu să plîngă atît de tare, încît nu mai putu să respire.

Începuse să plouă. Jennifer se uită la cer şi se întrebă dacă Dumnezeu plînge pentru ea.

Ken Bailey era singura persoană în care Jennifer avea încredere că o poate ajuta.

– Am nevoie de un avort, îi spuse Jennifer fără nici un preambul. Cunoşti cumva un doctor bun?

Încercă să-şi mascheze surpriza, dar Jennifer observă varietatea de emoţii care trecură pe chipul lui.

– Undeva în afara oraşului, Ken. Undeva unde nu sînt cunoscută.

– Ce zici de insulele Fidji? Vocea îi era mînioasă.

– Vorbesc serios.

– *Sorry*. Eu... m-ai luat pe nepregătite.

Într-adevăr ştirea îl luase total prin surprindere. O adora pe Jennifer. Îi plăcea mult de ea şi cîteodată se întreba dacă este îndrăgostit de ea; dar nu putea fi sigur şi era o tortură. *Dumnezeule*, gîndea Ken, *de ce nu te poţi hotărî odată în privinţa mea?*

Îşi trecu mîinile prin părul său roşu şi spuse:

– Dacă nu vrei în New York, propun Carolina de Nord. Nu este departe.

– Vrei să te interesezi pentru mine?

– Daa. Sigur. Aş...

– Da?

Se uită în altă parte.

– Nimic.

Ken Bailey dispăru trei zile. Cînd în a treia zi intră în biroul lui Jennifer, era neras şi avea cearcăne şi ochii roşii.

Jennifer se uită atentă la el şi întrebă:

– Te simţi bine?

– Cred că da.

– Pot să te ajut cu ceva?

– Nu. *Dacă Dumnezeu nu mă poate ajuta, dragostea mea, tu nu poţi face nimic.*

Îi întinse lui Jennifer o bucată de hîrtie. Pe ea scria dr. Eric Linden, Spitalul Memorial, Charlotte, Carolina de Nord.

– Mulţumesc, Ken.

– *De nada*. Cînd o s-o faci?

– Am să mă duc în weekend-ul ăsta.

Spuse cu stîngăcie:

– Vrei să merg cu tine?

– Nu, mulţumesc. O să fie bine.

– Dar la întoarcere?

– O să fiu *all right*.

Ken stătu un moment, ezitînd.

– Nu este treaba mea, dar ești sigură că asta vrei să faci?

– Sînt sigură.

N-avea de ales. Nu voia nimic mai mult pe lume decît să păstreze copilul lui Adam, dar știa că ar fi o nebunie să încerce să crească copilul singură.

Se uită la Ken și spuse din nou:

– Sînt sigură.

Spitalul era o clădire veche, plăcută, situat în împrejurimile localității Charlotte.

Femeia din spatele biroului de primire avea părul cărunt.

– Pot să vă ajut cu ceva?

– Da, spuse Jennifer. Sînt doamna Parker. Am o programare la doctorul Linden pentru... pentru... Nu era în stare să pronunțe cuvintele.

Recepționera dădu din cap cu înțelegere.

– Doctorul vă așteaptă, doamnă Parker. Am să chem pe cineva să vă arate drumul.

O soră tînără o conduse pe Jennifer în camera de consultație și spuse:

– Am să-l anunț pe doctorul Linden că sînteți aici. Vreți să vă dezbrăcați? E un halat în cuier. Încet, cuprinsă de un sentiment de irealitate, Jennifer se dezbrăcă și își puse halatul alb. Se simțea de parcă ar fi pus șorțul unui măcelar. Era gata să ucidă viața din ea. În mintea ei, șorțul apăru stropit de sînge, sîngele copilului ei. Jennifer își dădu seama că tremură. O voce spuse:

– Relaxați-vă.

Jennifer ridică privirea și văzu un bărbat chel, cu ochelari cu rame de corn.

– Sînt doctorul Linden. Se uită la fișa din mîna lui. Sînteți

doamna Parker? Jennifer încuviință dînd din cap. Doctorul îi atinse brațul și-i spuse cu blîndețe:

– Așezați-vă. Se duse apoi la un mic rezervor și umplu un pahar de hîrtie cu apă. Beți asta. Jennifer îl ascultă. Doctorul Linden se așeză pe un scaun și o privi pînă cînd se mai potoli din tremur.

– Deci, doriți să avortați.

– Da.

– Ați discutat cu soțul dumneavoastră, doamnă Parker?

– Da. Noi... amîndoi vrem asta.

O studie.

– Păreți a fi sănătoasă.

– Mă simt... mă simt foarte bine.

– Este o problemă economică?

– Nu, spuse Jennifer tăios. De ce o plictisea cu întrebări? Noi... pur și simplu nu putem avea copilul.

Doctorul Linden își scoase pipa.

– Vă deranjează asta?

– Nu.

Linden își aprinse pipa și spuse:

– Prost obicei.

Se rezemă de spetează și scoase un rotogol de fum.

– Putem termina mai repede? întrebă Jennifer.

Nervii ei erau întinși la limită. Simțea că în orice moment va începe să țipe.

Doctorul mai trase un fum lung din pipă.

– Cred că ar trebui să stăm puțin de vorbă.

Cu un enorm efort de voință, Jennifer își controlă agitația.

– *All right.*

– Avorturile astea, spuse doctorul Linden, sînt atît de definitive. Poți să te răzgîndești acum, dar nu mai poți după ce copilul s-a dus.

– N-am să mă răzgîndesc.

Doctorul dădu din cap şi mai trase un fum din pipă.

– Asta-i bine. Mirosul dulceag al tutunului îi făcea rău lui Jennifer. Ar fi vrut să stingă pipa.

– Doctor Linden...

Acesta se sculă fără voie.

– *All right*, tînără doamnă, să ne uităm puţin.

Jennifer stătea pe spate pe masa de consultaţie, cu picioarele pe suporţii reci de metal. Îi simţi degetele pipăind în interiorul ei. Erau uşoare, pricepute şi nu simţea nici o jenă, doar un sentiment inefabil de pierdere, o tristeţe adîncă. Reprezentări ale fiului ei, fiindcă ştia cu certitudine că ar fi fost băiat, îi veniră în minte; îl vedea alergînd, jucîndu-se şi rîzînd. Crescînd şi transformîndu-se în imaginea tatălui său.

Doctorul Linden termină examinarea.

– Puteţi să vă îmbrăcaţi acum, doamnă Parker. Puteţi rămîne aici peste noapte, dacă doriţi, şi vom efectua operaţia mîine dimineaţă.

– Nu!

Vocea lui Jennifer era mai puternică decît intenţionase. Aş vrea acum, vă rog.

Doctorul Linden o studie din nou cu o expresie ciudată.

– Am doi pacienţi înaintea dumneavoastră. Am să chem sora să vă ia nişte sînge pentru analize, apoi să vă conducă în cameră. Vom face operaţia peste vreo patru ore. *All right?*

– *All right*, şopti Jennifer.

Zăcea în patul îngust de spital, cu ochii închişi, aşteptîndu-l pe doctorul Linden să se întoarcă. Pe perete se găsea un ceas vechi şi ticăitul lui părea că umple camera. Tic-tac-ul deveni cuvintele: *Tînărul Adam, tînărul Adam, tînărul Adam, băiatul nostru, băiatul nostru, băiatul nostru.*

Jennifer nu putea alunga din minte imaginea copilului. În momentul ăsta era în interiorul corpului ei, confortabil,

cald şi viu, protejat împotriva lumii de lichidul ei amniotic. Se întrebă dacă avea vreo frică primitivă de ceea ce urma să se întîmple cu el. Se întrebă dacă va simţi vreo durere cînd îl va ucide cuţitul. Îşi puse mîinile la urechi ca să nu mai audă ticăitul ceasului. Îşi dădu seama că a început să respire greu, iar corpul îi era acoperit de transpiraţie. Auzi un sunet şi deschise ochii. Doctorul Linden era aplecat deasupra ei cu o expresie de îngrijorare.

– Vă simţiţi bine, doamnă Parker?

– Da, şopti Jennifer. Vreau să se termine odată.

Doctorul Linden dădu din cap.

– Asta o să facem. Luă o seringă de pe masă şi se îndreptă spre ea.

– Ce-i asta?

– Demerol şi Fenergan pentru a vă relaxa. Vom intra în sala de operaţii peste cîteva minute. Îi făcu injecţia. Bănuiesc că este primul avort.

– Da.

– Atunci să vă explic procedeul. Este fără durere şi relativ simplu. În sala de operaţii vi se va administra un anestezic general şi oxigen cu masca. Cît timp sînteţi inconştientă, vom introduce în vagin o cameră de luat vederi cu fibră optică pentru a vedea pe monitor ce facem. Apoi vom începe dilatarea cervixului cu o serie de dilatatoare, din ce în ce mai mari, şi vom curăţa uterul cu o chiuretă. Aveţi vreo întrebare pînă acum?

– Nu.

O cuprinse o senzaţie caldă, de somn. Simţea cum i se risipeşte tensiunea, iar pereţii camerei începură să se înceţoşeze. Voia să-l întrebe ceva pe doctor, dar acum nu mai părea important. Lucrul important era că făcea ceea ce trebuia să facă. Se va sfîrşi în cîteva minute şi putea să-şi înceapă viaţa din nou.

Îşi dădu seama că se cufundă într-o lume minunată, plină de vise... era conştientă că nişte persoane au intrat în cameră, că au pus-o pe o masă de metal cu rotile... Prin capotul subţire de spital, simţea răceala metalului pe spate. Au scos-o pe hol şi ea începu să numere luminile de deasupra capului. I se părea că este foarte important să numere exact cîte sînt, dar nu era prea sigură de ce. A fost introdusă într-o cameră albă, antiseptică, iar Jennifer gîndi: *Aici va muri copilul meu. Nu te îngrijora, micuţule Adam. N-am să-i las să te rănească.* Şi fără să vrea începu să plîngă.

Doctorul Linden o bătu uşor pe braţ.

– E în regulă. N-o să doară.

Moarte fără durere, gîndi Jennifer. *Ce drăguţ!* Îşi iubea copilul. Nu voia să-l doară.

Cineva îi puse o mască pe faţă şi spuse:

– Respiră adînc.

Jennifer simţi nişte mîini cum îi desfac halatul şi îi îndepărtează picioarele.

O să se întîmple. O să se întîmple acum. Micuţul Adam, micuţul Adam, micuţul Adam.

– Relaxaţi-vă, vă rog, spuse doctorul Linden.

Jennifer dădu din cap. *Adio, copilul meu.* Simţi un obiect de metal rece cum se mişcă între coapsele ei şi intră în ea încet. Era instrumentul străin al morţii care va ucide copilul lui Adam. Auzi o voce străină cum ţipă:

– Opriţi! Opriţi! Opriţi-vă!

Jennifer deschise ochii şi îşi dădu seama că ea ţipase. Cineva îi apăsă masca mai tare pe faţă. Încercă să se ridice, dar o ţineau nişte curele. Era suptă într-un vîrtej care se mişca din ce în ce mai repede, înecînd-o.

Ultimul lucru pe care şi-l mai amintea era lumina uriaşă din tavan, învîrtindu-se deasupra ei, coborînd şi intrînd adînc în craniul ei.

Cînd Jennifer se trezi, zăcea în patul de spital din camera ei. Prin fereastră vedea întunericul de afară. Se simţea stoarsă de vlagă şi se întrebă cît timp zăcuse inconştientă. Trăia, dar copilul ei...? Se întinse spre butonul soneriei de lîngă pat şi îl apăsă. Continuă să apese, disperată, incapabilă să se oprească. În uşă apăru o soră, apoi plecă repede. Cîteva momente mai tîrziu, doctorul Linden intră grăbit. Se apropie de pat şi îndepărtă cu blîndeţe mîna lui Jennifer de pe sonerie.

Jennifer îi apucă braţul şi vorbi cu o voce răguşită:

– Copilul meu... a murit!...

Doctorul Linden spuse:

– Nu, doamnă Parker. Trăieşte. Sper să fie băiat. I-aţi spus întruna Adam.

28

Crăciunul veni şi trecu şi începu un an nou, 1973. Zăpezii din februarie îi luă locul vîntul rece din martie, iar Jennifer îşi dădu seama că era timpul să se oprească din lucru.

Convocă o întîlnire cu personalul ei.

– Îmi iau liber, anunţă Jennifer. Voi fi plecată următoarele cinci luni.

Un număr de surpriză.

Dan Martin întrebă:

– O să ţinem legătura, nu?

– Nu, Dan. N-o să puteţi vorbi cu mine.

Ted Harris îşi miji ochii la ea prin geamurile groase ale ochelarilor.

– Jennifer, nu poţi să...

– Am să plec la sfîrşitul săptămînii.

Se citea o hotărîre în tonul ei rece care făcu să înceteze orice comentariu. Se discută apoi numai despre procesele în curs. După ce plecară toţi ceilalţi, Ken Bailey întrebă:

– Te-ai gîndit foarte bine, Jennifer?

– N-am de ales, Ken.

Se uită la ea.

– Nu ştiu cine-i ticălosul, dar îl urăsc.

Jennifer îi puse mîna pe braţ.

– Mulţumesc. O să fiu bine.

– O să fie greu, ştii. Copiii cresc. Pun întrebări. O să vrea să ştie cine e tatăl lui.

– O să mă descurc.

– *Okay.* Tonul i se înmuiase. Dacă mai e ceva ce aş putea... orice... am să fiu tot timpul primprejur. Jennifer îl îmbrăţişă.

– Mulţumesc, Ken. Îţi... mulţumesc.

Jennifer rămase în biroul ei multă vreme după ce plecase toată lumea, stînd singură în întuneric, gîndindu-se. Îl va iubi întotdeauna pe Adam. Nimic nu putea schimba asta şi era sigură că şi el o iubea încă. *Într-un fel,* se gîndea Jennifer, *ar fi fost mai uşor dacă el n-ar mai fi iubit-o.* Era o ironie de nesuportat că se iubeau şi nu puteau fi împreună, că vieţile lor continuau să se îndepărteze din ce în ce mai mult. Adam va trăi la Washington acum, cu Mary Beth şi copilul lor. Poate că într-o zi Adam va fi la Casa Albă. Jennifer se gîndi la copilul ei, crescînd, dorind să ştie cine îi este tatăl. Nu-i va putea spune niciodată, nici Adam nu trebuia să ştie niciodată că i-a născut un copil, fiindcă asta l-ar distruge.

Şi dacă oricine altcineva ar afla, l-ar distruge pe Adam în cu totul alt mod.

Jennifer se hotărî să-şi cumpere o casă, undeva în afara Manhattan-ului, unde ea şi băiatul ei vor putea trăi împreună în mica lor lume.

A găsit casa printr-o întîmplare. Se ducea să vadă un client în Long Island şi ieşise din autostrada Long Island pe Ieşirea 36, apoi, la o intersecţie, a apucat-o greşit şi s-a trezit în Sands Point. Străzile erau liniştite şi mărginite de copaci înalţi, graţioşi, iar casele erau aşezate departe de drum, fiecare în mijlocul domeniului ei. În faţa unei case albe, coloniale era un anunţ: DE VÎNZARE. Avea un gard frumos din fier forjat, de unde pornea un drum şerpuit, cu felinare de o parte şi de alta, şi o pajişte mare, cu un şir de arbori de tisă înconjurînd casa. De afară arăta încîntător. Jennifer îşi notă numele agenţiei de vînzări şi aranjă o întîlnire pentru a vedea casa a doua zi.

Agentul de vînzări era un tip vorbăreţ, lăudăros, care încerca să-ţi bage orice pe gît, genul de vînzător pe care Jennifer îl ura. Dar nu-i cumpăra personalitatea, cumpăra casa.

– E o adevărată frumuseţe. Daaa, doamnă, o frumuseţe. Aproape o sută de ani. Şi-ntr-o condiţie excelentă. Absolut excelentă.

Excelentă era desigur o exagerare. Camerele erau aerisite şi spaţioase, dar aveau nevoie de reparaţii. *Ar fi plăcut să aranjez casa asta şi s-o decorez,* gîndi Jennifer.

La etaj, vizavi de camera principală, era o încăpere ce putea fi transformată în cameră de copil. O va zugrăvi în bleu şi...

– Doriţi să faceţi o plimbare în jurul casei?

Cuibul de păsări din copac a făcut-o pe Jennifer să se decidă. Era construit pe o platformă, sus de tot, într-un stejar. Cuibul băiatului ei. În spatele casei se întindeau trei acri de pajişte care cobora domol spre un braţ de apă cu un ponton.

Va fi un loc minunat pentru băiatul ei, cu o mulțime de spațiu ca să alerge. Mai tîrziu, va avea o barcă. Aici vor avea toată intimitatea de care au nevoie, fiindcă Jennifer era hotărîtă că aici va fi o lume care le va aparține numai lor.

A cumpărat casa a doua zi.

Jennifer nu avusese idee cît de dureros va fi să părăsească apartamentul din Manhattan pe care îl împărțise cu Adam. Halatul de baie și pijamaua lui erau încă acolo. Și papucii, și trusa de bărbierit. Fiecare cameră avea sute de amintiri despre Adam, amintiri ale unui trecut frumos. Jennifer își împachetă lucrurile cît putu mai repede și plecă de acolo.

În casa cea nouă, Jennifer muncea toată ziua, de dimineață pînă seara, astfel încît să nu aibă timp să se gîndească la Adam. Se duse la magazinele din Sands Point și Port Washington ca să comande mobilă și draperii. Cumpără lenjerie Porthault, argintărie și porțelanuri. Angajă muncitori locali pentru a-i repara acoperișul și echipamentul electric uzat. De dimineața devreme pînă în amurg, casa era plină de zugravi, tapițeri și electricieni. Jennifer era peste tot, supraveghea tot. Se extenua ziua, sperînd să poată dormi toată noaptea, dar demonii se întorseseră, torturînd-o cu coșmaruri de nedescris.

Se plimba prin magazinele de antichități, cumpărînd lampadare, măsuțe și obiecte de artă. Cumpără o fîntînă și statui pentru grădină, un Lipschitz, un Noguchi și un Miró.

Interiorul casei începea să arate minunat.

Bob Clement era un client de-al lui Jennifer din California, iar covoarele proiectate de el pentru sufragerie și camera copilului le făceau să se lumineze în culori discrete.

Abdomenul lui Jennifer începea să se mărească și se duse în oraș să-și cumpere veșminte de gravidă. Își instală un telefon neînregistrat. Îl avea numai pentru cazuri de urgență

şi nu dăduse nimănui numărul, aşa că nu aştepta nici un telefon. Singura persoană din birou care ştia unde locuieşte era Ken Bailey şi fusese pus să jure că va păstra secretul.

Într-o după-amiază veni să o vadă, iar ea îi arătă casa şi împrejurimile şi fu extraordinar de fericită văzînd că-i plac.

– Este cu adevărat minunat, Jennifer. Extraordinar. Ai făcut o treabă excepţională. Se uită la abdomenul ei umflat. Cît mai ai?

– Încă două luni. Îi luă mîna şi i-o puse pe pîntec. Simţi? Simţi o lovitură.

– E mai puternic pe zi ce trece, spuse Jennifer mîndră.

Pregăti cina. Ken aşteptă pînă la desert pentru a aduce subiectul în discuţie.

– Nu vreau să te bat la cap, dar n-ar trebui ca tatăl să facă ceva?

– Subiect închis.

– *Okay. Sorry.* Ne lipseşti grozav la birou. Avem un client nou care... Jennifer ridică mîna.

– Nu vreau să aud.

Au vorbit pînă cînd veni timpul pentru Ken să plece, iar lui Jennifer îi păru rău cînd îşi luă rămas bun. Îi era drag şi-l socotea un prieten bun.

Jennifer se izolă de lumea de afară cît mai mult posibil. Nu mai citea ziarele şi nici nu se uita la televizor, nu asculta radioul. Universul ei era aici, între cei patru pereţi. Aici era cuibul ei, uterul ei, locul unde îşi va aduce fiul pe lume.

A citit toate cărţile pe care le-a găsit despre creşterea copiilor, de la doctorul Spock la Ames şi Gesell şi înapoi.

Cînd Jennifer a terminat de decorat camera copilului, a umplut-o cu jucării. S-a dus la un magazin de sport şi s-a uitat la echipamentele de fotbal şi baseball. Şi a rîs în sinea ei. *E ridicol. Nu s-a născut încă.* Şi a cumpărat băţul de baseball

şi mănuşa de prins mingea. Echipamentul de fotbal a tentat-o, dar s-a gîndit: *Asta poate să mai aştepte.*

Trecu mai, apoi iunie.

Muncitorii îşi terminaseră treaba şi casa deveni liniştită şi curată. Jennifer se ducea cu maşina în oraş de două ori pe săptămînă, să facă cumpărături, iar o dată la două săptămîni mergea la doctorul Harvey, obstetricianul ei. Începuse să bea mai mult lapte decît ar fi vrut, lua vitamine şi mînca toate alimentele necesare şi sănătoase. Se îngrăşase acum şi îi era greu să se mişte.

Fusese întotdeauna activă şi se gîndise că nu o să suporte să devină greoaie şi stîngace; dar acum nici nu-i păsa. Nu avea nici un motiv să se mai grăbească. Zilele erau lungi şi visătoare şi liniştite. Ceva ca un ceas din interiorul ei îşi micşorase tempoul. Era ca şi cum şi-ar fi rezervat energia, transmiţînd-o fiinţei celeilalte dinlăuntrul ei.

Într-o dimineaţă, doctorul Harvey o examină şi spuse:

– Încă două săptămîni, doamnă Parker.

Era atît de aproape acum. Jennifer se gîndise că s-ar putea să-i fie frică. Auzise toate poveştile soţiilor care trecuseră prin aşa ceva, despre durere, accidente, copii cu malformaţii, dar nu-i era frică, doar să-şi vadă copilul, o nerăbdare de a naşte mai repede pentru a-l putea ţine în braţe.

Ken Bailey venea aproape în fiecare zi acum, cu braţele pline cu zeci de cărţi pentru copii.

– O să-i placă la nebunie, spuse Ken.

Se plimbau prin jurul casei, luau masa pe iarbă la malul apei şi stăteau la soare. Jennifer era conştientă de felul cum arată. Se gîndea: *De ce şi-o pierde timpul cu femeia urîtă şi grasă de la circ?*

Iar Ken se uita la Jennifer şi gîndea: *Este cea mai frumoasă femeie pe care am văzut-o vreodată.*

Primele dureri au început la trei dimineaţa. Erau atît de puternice, încît Jennifer rămase fără suflare. Cîteva momente mai tîrziu se repetară şi Jennifer se gîndi fericită: *Gata! O să nasc!*

Începu să cronometreze timpul dintre dureri şi pe cînd se produceau la interval de zece minute, îi telefonă doctorului. Jennifer conduse maşina spre spital, trăgînd pe dreapta de fiecare dată cînd începea o contracţie. Un asistent stătea afară, aşteptînd-o, şi cîteva minute mai tîrziu doctorul Harvey o examina.

Cînd termină, spuse:

– Ei bine, va fi o naştere uşoară, doamnă. Relaxaţi-vă şi vom lăsa natura să-şi facă treaba.

Nu a fost uşor, dar nici insuportabil. Jennifer putea suporta durerea, fiindcă din ea se năştea ceva minunat. Era în camera de travaliu de aproape opt ore şi cînd corpul îi era contorsionat de spasme şi se gîndea că n-o să se mai termine niciodată, simţi o uşurare rapidă, o goliciune şi o pace binecuvîntată.

Auzi un scîncet slab şi-l văzu pe doctorul Harvey ţinînd copilul şi spunînd:

– Vreţi să vă vedeţi băiatul, doamnă Parker?

Zîmbetul lui Jennifer lumină încăperea.

29

I-a dat numele Joshua Adam Parker şi cîntărea trei kilograme şi cinci sute de grame, un copil perfect format. Jennifer ştia că toţi nou-născuţii sînt urîţi, zbîrciţi şi

roşii, semănînd a mici maimuţe. Nu şi Joshua Adam. El era frumos. Surorile din spital îi spuneau tot timpul ce băiat drăguţ este Joshua, iar Jennifer nu se sătura niciodată. Asemănarea cu Adam era izbitoare. Joshua Adam avea ochii gri-albaştri ai tatălui său şi aceeaşi formă a capului. Cînd Jennifer se uita la el, parcă se uita la Adam. Era un sentiment straniu, un amestec ciudat de bucurie şi tristeţe. Cît de mult i-ar fi plăcut lui Adam să-şi vadă băiatul...

Cînd Joshua împlini două zile, îi zîmbi lui Jennifer, iar aceasta o sună emoţionată pe soră.

– Uite! Zîmbeşte!

– E o grimasă, doamnă Parker.

– La alţi copii s-ar putea să fie grimase, spuse Jennifer încăpăţînată. Băiatul zîmbeşte.

Jennifer se întrebase ce va simţi pentru copilul ei, se îngrijorase gîndindu-se că s-ar putea să nu fie o mamă bună. Copiii sînt cu siguranţă plictisitori. Îşi murdăresc scutecele, cer încontinuu de mîncare, plîng şi dorm. Nu se poate comunica cu ei.

N-o să simt ceva cu adevărat pentru el pînă nu va împlini patru sau cinci ani, gîndea Jennifer. Cît de greşit, cît de greşit. Din momentul naşterii lui Joshua, Jennifer îşi iubea băiatul cu o dragoste pe care n-o bănuia că există în ea. Era o dragoste protectoare. Joshua era aşa de mic, iar lumea aşa de mare.

Cînd Jennifer l-a adus pe Joshua acasă, i s-a dat o listă lungă de instrucţiuni, dar n-au folosit la altceva decît să o sperie. Primele două săptămîni a stat cu ea o asistentă de ocrotire. După aceea Jennifer a rămas pe cont propriu şi era îngrozită că s-ar putea să facă ceva greşit care i-ar putea ucide copilul. Se temea că dintr-un moment într-altul s-ar putea să nu mai respire.

Prima oară cînd Jennifer i-a pregătit biberonul lui Joshua, şi-a dat seama că a uitat să-i sterilizeze tetina. A aruncat totul la chiuvetă şi a început din nou. Cînd a terminat, şi-a adus aminte că a uitat să sterilizeze sticla. A luat-o de la capăt. Cînd în fine biberonul a fost gata, Joshua zbiera ca din gură de şarpe.

Erau momente cînd Jennifer credea că nu este în stare să facă faţă. În unele momente o copleşea un sentiment de depresiune. Îşi spunea că este ceva obişnuit pentru perioada de lăuzie, dar explicaţia nu o făcea să se simtă mai bine. Era tot timpul epuizată. I se părea că stă trează toată noaptea, hrănindu-l pe Joshua, şi cînd în fine reuşea să adoarmă puţin, ţipetele lui Joshua o trezeau şi Jennifer se repezea împleticindu-se în camera lui.

Îl sunase pe doctor tot timpul, la orice oră din zi şi din noapte.

– Joshua respiră prea repede... Respiră prea încet... Joshua tuşeşte... Nu a mîncat în seara asta... Joshua a vomat.

În legitimă apărare, doctorul veni în cele din urmă acasă şi-i ţinu lui Jennifer un adevărat discurs.

– Doamnă Parker, n-am văzut în viaţa mea un copil mai sănătos ca băiatul dumneavoastră. *Pare* el fragil, dar este la fel de puternic ca un taur. Nu vă mai îngrijoraţi şi bucuraţi-vă de el. Amintiţi-vă doar atît – o să trăiască mai mult ca noi amîndoi.

Şi astfel Jennifer începu să se relaxeze. Îi decorase camera cu perdele imprimate, tapet cu flori albe şi fluturi galbeni, un birou şi un scaun în miniatură, un căluţ-leagăn şi un sertar plin de jucării.

Lui Jennifer îi plăcea să-l ţină pe Joshua în braţe, să-l înfeşe, să-l ducă la plimbare. Vorbea tot timpul cu el şi cînd

Joshua împlini patru săptămîni, o răsplăti cu un zîmbet adevărat. *Nu o grimasă*, gîndea Jennifer fericită. *Un zîmbet!*

Prima oară cînd Ken Bailey văzu copilul, s-a uitat lung de tot la el. Cu un sentiment brusc de panică, Jennifer se gîndi: *O să-l recunoască. O să-şi dea seama că este copilul lui Adam.*

Dar Ken n-a spus decît:

– E într-adevăr frumos. Seamănă cu maică-sa.

Îl lăsă pe Ken să-l ţină în braţe şi rîse de stîngăcia lui. Dar nu putu să nu se gîndească: *Joshua nu va avea niciodată un tată care să-l ţină în braţe.*

*

* *

Trecură şase săptămîni şi veni vremea să se întoarcă la muncă. Jennifer ura ideea de a fi departe de fiul ei, chiar şi pentru cîteva ore pe zi, dar gîndul de a se întoarce la birou îi dădea un sentiment de nerăbdare. Se izolase complet de lume de prea multă vreme. Era timpul să revină.

Se uită în oglindă şi hotărî că primul lucru pe care trebuia să-l facă era să slăbească. Începuse să ţină regim şi să facă exerciţii la puţin timp după naşterea lui Joshua, dar acum acceleră ritmul şi în curînd arăta aproape ca înainte. Jennifer trebuia să angajeze o femeie la copil, o menajeră. Le examina de parcă fiecare era un jurat: sonda, căuta slăbiciuni, minciuni, incompetenţă. A stat de vorbă cu mai bine de douăzeci de candidate înainte de a găsi una care să-i placă şi în care să aibă încredere, o scoţiană între două vîrste care lucrase cincisprezece ani la o singură familie şi plecase cînd au crescut copiii şi s-au dus la şcoală.

Jennifer l-a pus pe Ken să o verifice şi cînd acesta a asigurat-o că totul este în regulă, a angajat-o.

O săptămînă mai tîrziu, Jennifer s-a întors la birou.

30

Dispariţia bruscă a lui Jennifer a stîrnit o mulţime de zvonuri printre avocaţi. Cînd s-a auzit că Jennifer s-a întors, interesul a fost enorm. O mulţime de avocaţi de la alte firme continuau să vină pentru a o vedea. Cynthia, Dan şi Ted au agăţat serpentine de hîrtie prin cameră şi un afiş uriaş cu urarea „Bine ai venit!" Pe masă puseseră şampanie şi prăjituri.

– La ora nouă dimineaţa? protestă Jennifer.

Dar au insistat.

– A fost ca o casă de nebuni aici, fără tine, îi spuse Dan Martin. N-ai de gînd să ne mai faci asta încă o dată, nu?

Jennifer se uită la el şi spuse:

– Nu. N-am de gînd să mai fac asta încă o dată.

Vizitatori neaşteptaţi continuau să sosească pentru a se convinge că Jennifer este sănătoasă şi pentru a-i ura toate cele bune.

Întrebările despre locul unde a fost le pară cu un zîmbet şi cu „N-avem permisiunea să spunem".

Toată ziua a stat de vorbă cu membrii personalului ei. Se adunaseră sute de mesaje telefonice. Cînd Ken Bailey rămase singur cu ea în birou, îi spuse:

– Ştii cine ne-a înnebunit încercînd să dea de tine?

Inima lui Jennifer se strînse.

– Cine?

– Michael Moretti.

– Oh!

– E îngrozitor. Cînd a văzut că nu-i spunem unde eşti, ne-a pus să jurăm că eşti sănătoasă.

– Uită de Michael Moretti.

Jennifer se uită peste procesele de care se ocupase biroul ei. Afacerile mergeau excelent. Aveau o mulţime de clienţi noi şi importanţi. Cîţiva dintre clienţii vechi refuzaseră să trateze cu altcineva decît cu Jennifer şi aşteptau întoarcerea ei.

– Am să-i sun imediat ce o să pot, promise Jennifer. Se uită prin restul mesajelor telefonice. Erau cîteva zeci de la domnul Adams. Poate că ar fi trebuit să-l anunţe pe Adam că e bine. Că nu i s-a întîmplat nimic. Dar îşi dădea seama că n-ar fi în stare să suporte să-i audă vocea, să-l ştie atît de aproape şi să nu-l poată vedea, atinge, să nu-l poată ţine în braţe. Să-i spună despre Joshua.

Cynthia strînsese articolele pe care le credea interesante pentru Jennifer. Era o serie despre Michael Moretti, numindu-l cel mai important lider al Mafiei din ţară. Era şi o fotografie de-a lui, iar dedesubt titlul „Nu sînt decît un agent de asigurări".

I-au trebuit trei luni pentru a se pune la curent cu toate cazurile. Ar fi putut s-o facă şi mai repede, dar pleca de la birou în fiecare zi la ora patru, indiferent de problemele pe care le avea. Joshua aştepta.

În fiecare dimineaţă, înainte de a pleca, Jennifer îi pregătea ea însăşi micul dejun şi se juca cu el cît putea de mult.

Cînd venea acasă după-amiaza, Jennifer îşi dedica tot timpul lui Joshua. Se îndîrji să-şi lase problemele de serviciu la birou şi nu lua nici un caz care ar fi îndepărtat-o de băiat. Nu mai lucra în weekend. Nu lăsa să pătrundă nimic în lumea ei personală. Îi plăcea să-i citească lui Joshua.

– Este prea mic, doamnă Parker, protestă doamna Mackey. Nu înțelege încă nici un cuvînt din ce-i spuneți. Jennifer răspundea încrezătoare:

– Joshua înțelege.

Și continua să-i citească.

Joshua era un adevărat izvor de miracole. Cînd împlini trei luni începu să gîngurească și încercă să vorbească cu Jennifer. Se juca singur în pătuț cu o zornăitoare și cu un iepure-jucărie pe care i-l cumpărase Ken. Cînd împlini șase luni, încercă să se dea jos din pătuț, dornic să exploreze lumea. Jennifer îl ținea în brațe, iar el îi apuca degetele cu mîinile lui micuțe și amîndoi aveau discuții lungi și serioase.

Zilele lui Jennifer la birou erau pline. Într-o dimineață primi un telefon de la Philip Redding, președintele unei corporații mari de petrol.

– Mă întreb dacă nu cumva ne-am putea întîlni, îi spuse. Am o problemă.

Jennifer știa despre ce este vorba. Compania lui fusese acuzată pentru dare de mită în Orientul Mijlociu. Ar fi luat un onorariu substanțial pentru cazul ăsta, dar pur și simplu ea nu avea timp.

– Îmi pare rău, spuse. Nu sînt liberă, dar vă pot recomanda pe cineva foarte bun.

– Mi s-a spus să nu iau în considerare răspunsul „nu", replică Philip Redding.

– Cine v-a spus?

– Un prieten de-al meu. Judecătorul Lawrence Waldman.

Lui Jennifer nu-i venea să creadă.

– Judecătorul Waldman v-a îndemnat să-mi telefonați?

– A spus că sînteți cea mai bună, dar știam deja.

Jennifer ținea receptorul în mînă, gîndindu-se la experiențele ei anterioare cu judecătorul Waldman. Cît de sigură fusese că o ura și că voia să o distrugă!

– *All right.* Ne întîlnim mîine la micul dejun, spuse Jennifer. După ce închise, îi telefonă judecătorului Waldman. Vocea familiară se auzi în receptor.

– Ei... Nu am mai vorbit demult, tînără doamnă.

– Voiam să vă mulțumesc pentru că l-ați pus pe Philip Redding să mă sune.

– Am vrut să fiu sigur că este în mîini bune.

– Mulțumesc foarte mult.

– Ce-ai zice să iei cina cu un bătrîn într-o seară? Propunerea o luă prin surprindere.

– Mi-ar face foarte mare plăcere.

– Fain. Am să te duc la clubul meu. Sînt o adunătură de bătrîni demodați și nu sînt obișnuiți cu femei tinere și frumoase. O să-i scuture un pic.

Judecătorul Lawrence Waldman făcea parte din Century Association de pe Strada 43, iar cînd Jennifer se întîlni cu el acolo constată că glumise vorbind despre bătrîni demodați. Sala de mese era plină de scriitori, artiști, avocați și actori.

– Este un obicei aici să nu se facă prezentări, îi explică judecătorul Waldman lui Jennifer. Se presupune că fiecare persoană este recunoscută imediat.

Jennifer îi recunoscu printre alții pe Louis Auchincloss, George Plimpton și John Lindsay.

În societate, Lawrence Waldman era cu totul altfel decît își închipuia Jennifer. La coktail, el îi spuse:

– Am vrut odată să te văd scoasă din barou fiindcă am crezut că ești o rușine pentru profesia noastră. Acum sînt

convins că am greşit. Te-am urmărit îndeaproape. Eşti o cinste pentru profesia noastră. Jennifer se simţi flatată. Întîlnise judecători venali, proşti sau incompetenţi. Îl respecta pe Lawrence Waldman. Era şi un jurist strălucit şi un om integru.

– Mulţumesc, domnule.

– În afara tribunalului, n-ar fi mai bine să ne spunem Lawrence şi Jennie?

Singurul care îi mai spusese Jennie fusese tatăl ei.

– Mi-ar face plăcere, Lawrence.

Mîncarea fusese excepţională, iar cina aceea a fost începutul unui ritual lunar care le făcea amîndurora o plăcere enormă.

31

Era vara anului 1974. Incredibil, un an zburase de cînd se născuse Joshua Adam Parker. Începuse să facă primii paşi şi înţelegea cuvintele *nas, gură, cap.*

– Este un geniu, o informă Jennifer pe doamna Mackey.

Jennifer pregăti prima aniversare a lui Joshua ca şi cînd ar fi fost la Casa Albă. Sîmbătă s-a dus să cumpere cadouri. I-a cumpărat lui Joshua haine, cărţi, jucării şi o tricicletă pe care n-ar fi putut să meargă decît peste un an, doi sau trei. A cumpărat daruri pentru copiii vecinilor pe care îi invitase la petrecere şi petrecu după-amiaza agăţînd prin cameră serpentine de hîrtie şi baloane. Tortul îl pregăti ea însăşi şi îl lăsă pe masa din bucătărie. Nu se ştie cum, Joshua reuşi să ajungă la el şi înşfăcă cu mîinile bucăţi mari pe care şi le îndesă în gură, stricîndu-l înainte de sosirea invitaţilor.

Jennifer chemase zeci de copii din vecinătate şi pe mamele lor. Singurul bărbat adult invitat a fost Ken Bailey.

I-a cumpărat lui Joshua o tricicletă, un duplicat al celei luate de Jennifer.

– E ridicol, Ken, a rîs Jennifer. Joshua nu este destul de mare pentru ea.

Petrecerea a durat două ore, dar a fost splendidă. Copiii au mîncat prea mult şi au vomat pe covor, s-au luptat pentru jucării şi au plîns cînd s-au spart baloanele, dar totul la un loc, a hotărît Jennifer, fusese un triumf. Joshua a fost o gazdă perfectă, comportîndu-se, cu excepţia cîtorva incidente minore, cu demnitate şi aplomb.

În noaptea aceea, după ce toţi invitaţii au plecat şi Joshua a fost pus în pat, Jennifer s-a aşezat lîngă el, minunîndu-se ce creatură extraordinară a ieşit din trupul ei şi al lui Adam Warner. Adam ar fi fost mîndru dacă ar fi văzut cum s-a comportat Joshua. Într-un fel, bucuria era diminuată pentru că era numai a ei.

Jennifer se gîndi la toate aniversările care urmau să vină. Joshua va împlini doi ani, apoi cinci, apoi zece şi douăzeci. Şi va fi bărbat şi o va părăsi. Îşi va trăi viaţa lui.

Ajunge! se mustră Jennifer. *Te autocompătimeşti.* Toată noaptea aceea a zăcut în pat, trează, amintindu-şi fiecare moment al petrecerii.

Poate că într-o zi va putea să i-o povestească lui Adam.

32

În lunile următoare, toată lumea rostea numele senatorului Adam Warner. Anturajul său, abilitatea şi farmecul au făcut din el, încă de la început, o prezenţă puternică în Senat. A fost ales în cîteva comitete importante şi a patronat cîteva activităţi legislative majore, care au obţinut repede şi

uşor girul Senatului. Adam Warner avea prieteni puternici în Congres. Mulţi îl cunoscuseră şi îl respectaseră pe tatăl său. Toată lumea era de acord că Adam Warner va fi într-o zi candidat la preşedinţie. Jennifer simţea o mîndrie dulce-amăruie.

Jennifer primea mereu invitaţii la masă, la teatru şi la tot felul de acţiuni de binefacere de la clienţi, asociaţi, şi prieteni, dar le refuza pe aproape toate. Din cînd în cînd petrecea cîte o seară cu Ken. Se bucura nespus de compania lui. Era amuzant şi autoironic, dar dincolo de aparenţe, Jennifer ştia că se găseşte un bărbat sensibil şi chinuit. Venea cîteodată la ea acasă pentru masa de prînz sau la cină, sau în weekend şi se juca ore întregi cu Joshua. Se iubeau unul pe altul.

Odată, după ce Joshua a fost culcat şi Jennifer şi Ken luau cina în bucătărie, Ken s-a tot uitat la Jennifer pînă cînd l-a întrebat:

– S-a întîmplat ceva?

– Hristoase, da, mormăi Ken. Îmi pare rău. În ce lume nenorocită trăim.

Şi nu a mai adăugat nimic.

Adam nu mai încercase să vorbească cu Jennifer de aproape nouă luni, dar ea citea cu lăcomie fiecare ziar şi articol de revistă despre el şi îl privea de cîte ori apărea la televiziune. Se gîndea tot timpul la el. Cum s-ar fi putut altfel? Băiatul ei era o amintire vie a prezenţei lui Adam. Joshua avea acum aproape doi ani şi semăna incredibil de mult cu tatăl său. Avea aceiaşi ochi albaştri, serioşi şi atitudini identice. Joshua era o replică dragă, micuţă, caldă, drăgăstoasă şi plină de întrebări. Spre surprinderea lui Jennifer, primele cuvinte ale lui Joshua au fost *car-car,* atunci cînd l-a luat într-o zi la plimbare cu maşina. Acum făcea propoziţii şi spunea *te rog* şi *mulţumesc.* Odată, cînd Jennifer încerca să-i dea de mîncare

pe scaunul lui înalt, i-a spus cu nerăbdare, „Mama, du-te joacă cu jucării tale".

Ken i-a cumpărat lui Joshua o trusă de pictură, iar băiatul s-a apucat cu seriozitate să picteze pereții sufrageriei. Cînd doamna Mackey a vrut să-i dea o palmă la fund, Jennifer i-a spus:

– Nu. O să se spele. Joshua vrea doar să se exprime.

– Asta voiam şi eu să fac, pufni doamna Mackey. Să mă exprim. O să răsfăţaţi rău de tot copilul ăsta.

Dar Joshua nu era răsfăţat. Era neascultător şi cerea tot timpul ceva, dar asta era normal pentru un copil de doi ani. Îi era frică de automatul de gunoi, de animale sălbatice, de trenuri şi de întuneric.

Joshua era un atlet înnăscut. Odată, privindu-l cum se joacă cu cîţiva dintre prietenii lui, Jennifer se întoarse spre doamna Mackey şi-i spuse:

– Chiar dacă sînt mama lui, sînt în stare să mă uit la el obiectiv, doamnă Mackey.

Jennifer îşi făcuse o politică din a evita orice caz care ar obliga-o să plece din oraş, departe de Joshua, dar într-o dimineaţă primi un telefon urgent de la Peter Fenton, un client care era proprietarul unei mari fabrici de ţesături.

– Cumpăr o întreprindere la Las Vegas şi aş vrea să mergi pînă acolo să te întîlneşti cu avocaţii lor.

– Am să-l trimit pe Dan Martin, sugeră Jennifer. Ştii că nu-mi place să plec din oraş, Peter.

– Jennifer, poţi să rezolvi absolut totul în douăzeci şi patru de ore. Am să te duc cu avionul companiei şi ai să ajungi înapoi a doua zi.

Jennifer ezită.

– *All right.*

Fusese la Las Vegas şi îi era indiferent oraşul. Era imposibil să urăşti Las Vegas-ul sau să-ţi placă. Trebuia să te uiţi la el ca la un fenomen, o civilizaţie străină, cu limbajul, legea şi morala proprii. Nu semăna cu nici un alt oraş din lume. Reclame uriaşe de neon străluceau toată noaptea, proclamînd gloria unor locuri magnifice care fuseseră construite pentru a goli portofelele turiştilor ce veneau ca lăcustele şi se aliniau pentru a-şi pierde economiile adunate cu grijă şi trudă.

Jennifer îi dădu doamnei Mackey o listă lungă şi detaliată cu instrucţiuni despre cum să aibă grijă de Joshua.

– Cît timp o să lipseşti, doamnă Parker?

– Mîine vin înapoi.

– Mamele!

Avionul lui Peter Fenton o luă pe Jennifer dimineaţă devreme şi o duse la Las Vegas. Petrecu după-amiaza şi seara lucrînd la detaliile contractului. Cînd au terminat, Peter Fenton a invitat-o la masă.

– Mulţumesc, Peter, dar cred că am să stau în cameră şi am să mă culc devreme. Mîine dimineaţă mă întorc la New York.

Jennifer vorbise cu doamna Mackey de trei ori şi fusese de fiecare dată asigurată că micuţul Joshua este bine. Mîncase bine, nu avea febră şi părea fericit.

– Îi este dor de mine? întrebă Jennifer.

– Nu mi-a spus, oftă doamna Mackey.

Jennifer ştia că doamna Mackey o crede proastă, dar nu-i păsa.

– Spune-i că mîine vin acasă.

– Am să-i transmit mesajul, doamnă Parker.

Jennifer intenţionase să ia cina în cameră, dar nu se ştie din ce motiv, camera deveni brusc apăsătoare, pereţii păreau că o strivesc. Nu se putea abţine să nu se gîndească la Adam.

Cum a putut să facă dragoste cu Mary Beth şi să o lase gravidă cînd...

Trucul pe care îl aplica Jennifer mereu, că Adam este doar într-o călătorie de afaceri şi curînd o să se întoarcă la ea, n-a mai funcţionat de data asta. Gîndurile lui Jennifer continuau să se întoarcă la imaginea lui Mary Beth în negligée şi Adam...

Trebuia să iasă, să fie undeva între oameni mulţi şi cu zgomot. *Poate,* gîndi Jennifer, *aş putea să văd un spectacol.* Făcu repede un duş, se îmbrăcă şi coborî în hol.

Marty Allen juca în sala principală de spectacole. La intrarea în sală era o coadă lungă pentru ultimul spectacol şi Jennifer regretă că nu l-a rugat pe Peter Fenton să-i rezerve şi ei un loc. Se duse la bărbatul ce stătea la intrare şi îl întrebă:

– Cît de mult ar trebui să aştept pentru o masă?

– Cîţi sînteţi?

– Sînt singură.

– Îmi pare rău, domnişoară, dar mi-e teamă că...

– Separeul meu, Abe, spuse o voce din spate.

Şeful de sală se înclină şi spuse:

– Sigur, domnule Moretti. Pe aici, vă rog.

Jennifer se întoarse şi se trezi uitîndu-se în ochii negri ai lui Michael Moretti.

– Nu, mulţumesc, spuse Jennifer. Mi-e teamă că...

– Trebuie să mănînci.

Michael Moretti o luă pe Jennifer de braţ şi se trezi mergînd alături de el, urmîndu-l pe şeful de sală spre o banchetă din centrul sălii. Jennifer ura ideea de a cina cu Michael Moretti, dar nu ştia cum să scape acum fără a face o scenă. Îşi dorea cu ardoare să fi acceptat să ia masa cu Peter Fenton.

Acum stăteau pe o banchetă în faţa scenei şi şeful de sală spunea:

– Poftă bună, domnule Moretti, domnişoară.

Jennifer simţea privirea lui Michael Moretti şi asta o făcea să nu se simtă la largul ei. Şedea acolo fără să spună nimic. Michael Moretti era un om al tăcerii adînci, un bărbat care nu avea încredere în cuvinte, ca şi cum le socotea mai degrabă o capcană decît un mijloc de comunicare. Tăcerea lui avea ceva care te încremenea. Michael Moretti folosea tăcerea în felul în care alţii foloseau cuvîntul. Atunci cînd în cele din urmă vorbi, Jennifer fu luată prin surprindere.

– Urăsc cîinii, spuse Michael Moretti. Fiindcă mor.

Şi a fost ca şi cum ar fi dezvăluit un lucru foarte personal, care venea de undeva din adîncul fiinţei lui. Jennifer nu ştiu ce să răspundă.

Băuturile lor sosiră şi rămaseră acolo bînd în tăcere, iar Jennifer asculta conversaţia pe care nu o purtau.

Se gîndi la ce spusese: *Urăsc cîinii. Fiindcă mor.* Se întrebă cum a fost viaţa lui Michael Moretti în tinereţe. Se trezi studiindu-l. Era atrăgător într-un fel periculos, excitant. Emana o senzaţie de violenţă gata să explodeze.

Jennifer nu putea spune de ce, dar în prezenţa acestui bărbat se simţea femeie. Poate din cauza felului în care ochii lui de ebonită o priveau, apoi se uitau în altă parte, ca şi cum i-ar fi fost frică să nu dezvăluie prea multe. Jennifer îşi dădu seama că trecuse foarte mult timp de cînd nu se mai gîndise la ea ca femeie. Din ziua cînd îl pierduse pe Adam. *Trebuie să existe un bărbat pentru a face o femeie să se simtă femeie*, gîndi Jennifer, *să se simtă frumoasă, dorită.*

Jennifer era fericită că nu-i putea citi gîndurile.

Diverşi oameni veniră la masa lor pentru a-l saluta respectuos pe Michael Moretti: afacerişti, actori, un judecător, un senator. Era puterea plătind tribut puterii, iar Jennifer începu să simtă cîtă influenţă mînuia.

– Am să comand eu pentru amîndoi, spuse Michael Moretti. Pregătesc meniul ăsta pentru opt sute de persoane. E ca şi cum ai mînca în avion.

Ridică mîna şi şeful de sală apăru instantaneu lîngă masa lor.

– Da, domnule Moretti. Ce doriţi în seara asta, domnule?

– Cîte un Chateaubriand, bine făcut.

– Bineînţeles, domnule Moretti.

– *Pommes soufflées* şi o salată de andive.

– Sigur, domnule Moretti.

– O să comandăm desertul mai tîrziu.

La masa lor sosi o sticlă de şampanie cu complimente de la administraţia hotelului.

Jennifer observă că începe să se relaxeze, să se simtă bine aproape împotriva voinţei ei. Trecuse timp de cînd nu mai petrecuse o seară cu un bărbat atrăgător. Şi chiar în momentul în care fraza îi trecu prin minte, se gîndi: *Cum pot să mă gîndesc la Michael Moretti ca la un bărbat atrăgător? Este un ucigaş, un animal imoral, fără sentimente.*

Jennifer cunoscuse şi apărase zeci de oameni care comiseseră crime îngrozitoare, dar avea sentimentul că nici unul nu era atît de periculos ca acest bărbat. Se ridicase în fruntea Sindicatului şi pentru asta fusese nevoie de ceva mai mult decît de o căsătorie cu fata lui Antonio Granelli.

– Ţi-am telefonat o dată sau de două ori în timp ce ai fost plecată, spuse Michael. După spusele lui Ken Bailey, sunase aproape în fiecare zi.

– Unde ai fost?

Întrebarea a sunat de parcă ar fi fost întîmplătoare.

– Plecată.

O tăcere lungă.

– Îţi aduci aminte de oferta pe care ţi-am făcut-o?

Jennifer sorbi din şampanie.

– Nu începe iar, te rog.

– Poţi avea orice...

– Ţi-am spus, nu mă interesează. Nu există oferte pe care să nu le poţi refuza. Asta se întîmplă în cărţi, domnule Moretti. Refuz.

Michael Moretti se gîndi la scena care avusese loc în casa socrului său în urmă cu cîteva săptămîni. Se ţinuse o întrunire a Familiei şi nu se terminase prea bine. Thomas Colfax obiectase împotriva fiecărui lucru propus de Michael.

Cînd Colfax a plecat, Michael i-a spus socrului său:

– Colfax e ca o babă. Cred că ar trebui să-l scoatem la pensie, papa.

– Tommy e un băiat de treabă. Ne-a scos dintr-o grămadă de neplăceri de-a lungul timpului.

– Asta-i istorie. Nu mai merge acum.

– Cine ai vrea să-i ia locul?

– Jennifer Parker.

Antonio Granelli îşi scutură capul.

– Ţi-am spus, Michael. Nu-i bine să avem o femeie în afacerile noastre.

– Nu este doar o femeie. Este cel mai bun avocat.

– Vom vedea, spuse Antonio Granelli. Vom vedea.

*

* *

Michael Moretti era un bărbat obişnuit să obţină ceea ce dorea şi cu cît Jennifer îl refuza mai mult, cu atît era mai hotărît să o aibă. Acum, stînd lîngă ea, Michael se uită la Jennifer şi gîndi: *Într-o zi o să fii a mea, baby – toată.*

– La ce te gîndeşti? Michael Moretti îi zîmbi şi Jennifer regretă imediat întrebarea. Era timpul să plece.

– Mulțumesc pentru cina excelentă, domnule Moretti. Trebuie să mă scol devreme, așa încît...

Luminile începuseră să se stingă și orchestra atacase o uvertură.

– Nu poți să pleci acum. Începe spectacolul. O să-ți placă Marty Allen.

Era genul de spectacol pe care numai Las Vegas-ul își putea permite să-l pună în scenă, iar lui Jennifer îi plăcu în întregime. Își spuse că va pleca imediat după spectacol, dar cînd se termină și Michael Moretti o invită la dans, Jennifer hotărî că ar fi nepoliticos să refuze. La urma urmei, trebuia să admită că se simțise bine. Michael Moretti era un dansator abil. La un moment dat, cînd alt cuplu s-a ciocnit de ei, Michael a fost împins în Jennifer și, pentru o clipă, a simțit că este excitat, dar imediat el s-a tras înapoi și a ținut-o tot timpul în continuare la o distanță discretă.

După aceea au intrat în cazino, o sală uriașă cu lumini strălucitoare și zgomote, înțesată de jucători care puneau atîta suflet de parcă viața lor depindea de cît vor cîștiga. Michael îi întinse lui Jennifer cîteva zeci de fise.

– Pentru noroc, îi spuse.

Crupierii și șefii de sală îl tratau pe Michael cu respect, spunîndu-i *Mr. M.* și îi dădeau grămezi de fise, luînd în schimb doar semnătura lui în loc de bani. Michael juca sume mari și pierdea din greu, dar părea imperturbabil. Folosindu-se de fisele lui Michael, Jennifer cîștigă trei sute de dolari pe care insistă să-i dea lui Michael. Nu voia să aibă vreo obligație față de el.

Din cînd în cînd, în timpul serii, diverse femei veniseră să vorbească cu Michael. Jennifer observă că toate erau tinere și atrăgătoare. Michael era politicos cu ele, dar evident nu-l

interesa decît Jennifer. În ciuda sentimentelor ei, nu putea să nu se simtă flatată.

Fusese obosită şi deprimată la începutul serii, dar exista o asemenea vitalitate la Michael Moretti, încît părea că se revarsă, că încarcă aerul, învăluind-o şi pe ea.

Michael o duse la un bar micuţ, unde un grup de jazz cînta ritmuri vechi; s-au dus apoi în holul altui hotel pentru a asculta altă formaţie. Peste tot pe unde intrau Michael era tratat regeşte. Toţi încercau să-i atragă atenţia, să-l salute, să-l atingă, să-l facă să ştie că erau acolo.

Tot timpul cît au rămas împreună, Michael n-a spus nici un cuvînt care să o ofenseze. Şi totuşi, Jennifer simţea o asemenea sexualitate emanînd din el de parcă era lovită de valuri. Îşi simţea trupul rănit, violat. Nu mai avusese niciodată o astfel de experienţă. Era un sentiment descurajant şi în acelaşi timp înviorător. Avea o vitalitate animalică, sălbatică, cum Jennifer nu mai întîlnise niciodată.

Era ora patru dimineaţa cînd, în cele din urmă, Michael o conduse pe Jennifer la apartamentul ei. Cînd ajunseră la uşa ei, Michael îi luă mîna şi spuse:

– Noapte bună. Vreau să-ţi spun doar că a fost cea mai minunată noapte din viaţa mea.

Cuvintele o înspăimîntară pe Jennifer.

33

Popularitatea lui Adam Warner la Washington creştea cu fiecare zi. Se scria despre el din ce în ce mai des în ziare şi reviste. Adam începuse o investigare a şcolilor din ghetouri şi condusese un comitet al Senatului care

s-a dus la Moscova pentru a sta de vorbă cu disidenții. În ziare apăruse fotografia lui sosind la aeroportul Șeremetievo, întîmpinat de oficialități încruntate. Cînd Adam s-a întors după zece zile, ziarele au apreciat ca mai mult decît satisfăcătoare rezultatele călătoriei lui.

Publicul voia să citească mereu mai multe despre Adam Warner, iar mass-media îi hrănea apetitul. Adam deveni reformatorul Senatului. A condus un comitet care a investigat condițiile din închisorile federale și a vizitat penitenciare din toată țara. A stat de vorbă cu deținuți, gardieni și paznici, iar cînd a fost înaintat raportul comitetului său au început reforme importante.

Pe lîngă revistele de știri au început și revistele femeilor să publice articole despre el. În *Cosmopolitan*, Jennifer a văzut o fotografie a lui Adam, Mary Beth și a fetiței lor, Samantha. Jennifer s-a așezat lîngă cămin în dormitorul său și a privit foarte mult timp fotografia. Mary Beth zîmbea aparatului de fotografiat, răspîndind farmecul cald al sudului. Fata era o miniatură a mamei sale. Jennifer se uită la Adam. Arăta obosit. În jurul ochilor avea cîteva cute mici, care nu fuseseră acolo, iar tîmplele începuseră să-i încărunțească. Un moment, Jennifer a avut impresia că se uită la figura lui Joshua, maturizat. Asemănarea era fantastică. Fotograful îl pusese pe Adam să privească direct la aparat și lui Jennifer i se părea că se uită direct în ochii ei. Încercă să citească expresia din ochii lui și se întrebă dacă s-a mai gîndit vreodată la ea.

Jennifer privi din nou la Mary Beth și la fata ei. Apoi aruncă revista în cămin și o privi cum arde.

Adam Warner ședea în capul mesei din sufrageria lor, întreținîndu-se cu Stewart Needham și cu încă șase musafiri. Mary Beth ședea în celălalt capăt al mesei, discutînd cu un

senator din Oklahoma şi cu soţia lui. Washington-ul fusese ca un stimulent pentru Mary Beth. Aici se găsea în elementul ei. Datorită importanţei tot-mai mari a lui Adam, Mary Beth devenise una dintre cele mai importante şi apreciate gazde din Washington şi se distra de minune în postura asta. Partea socială a Washington-ului îl plictisea pe Adam şi era fericit să o lase în seama lui Mary Beth. Se descurca foarte bine şi îi era recunoscător.

– La Washington, spunea Stewart Needham, mai multe afaceri se încheie la masă decît în holurile Congresului.

Adam se uită de jur împrejurul mesei şi îşi dori să se termine odată seara. La suprafaţă totul era minunat. Înăuntru totul era prost. Era căsătorit cu o femeie şi îndrăgostit de alta. Era zăvorît într-o căsătorie din care nu exista scăpare. Dacă Mary Beth n-ar fi rămas gravidă, Adam era sigur că ar fi divorţat. Prea tîrziu acum; era condamnat. Mary Beth îi dăruise o fată minunată şi o iubea, dar era imposibil să şi-o scoată pe Jennifer din minte.

Soţia guvernatorului vorbea cu el.

– Eşti atît de norocos, Adam. Ai tot ce-şi poate dori un bărbat mai mult pe lume, nu-i aşa?

Adam nu reuşi să facă efortul să răspundă.

34

Anotimpurile veneau şi treceau şi se învîrteau în jurul lui Joshua. Era centrul lumii lui Jennifer. Îl privea cum creşte şi se dezvoltă zi de zi şi era o minunăţie fără sfîrşit în timp ce începea să meargă, să vorbească şi să se joace. Comportarea lui se schimba întruna şi era pe rînd sălbatic şi agresiv, timid şi drăgăstos. Se întrista cînd Jennifer trebuia să

plece noaptea şi îi era încă frică de întuneric, aşa că Jennifer lăsa întotdeauna o lumină aprinsă pentru el.

Cînd Joshua împlini doi ani devenise imposibil. Era stricător, încăpăţînat şi violent. Îi plăcea să „repare" lucrurile. A stricat maşina de cusut a doamnei Mackey, cele două televizoare din casă şi a demontat ceasul de mînă al lui Jennifer. Amesteca sarea cu zahărul şi se dezmierda singur cînd credea că nu-l vede nimeni. Ken Bailey i-a cumpărat lui Jennifer o păpuşă nemţească reprezentînd un tirolez, Max, iar Joshua a muşcat-o.

Cînd Ken venea în vizită, Joshua îl întîmpina cu:

– Hi! Ai un ding-dong? Pot să-l văd?

În anul acela, Jennifer l-ar fi dat bucuroasă pe Joshua primului trecător.

La trei ani, Joshua se făcu brusc un înger, drăgăstos şi plin de afecţiune. Avea coordonarea fizică a tatălui său şi îi plăcea să facă tot felul de lucruri cu mîinile. Nu le mai strica. Îi plăcea să se joace afară, căţărîndu-se, alergînd şi călărind tricicleta.

Jennifer îl dusese la Grădina Zoologică din Bronx şi la teatrul de marionete. S-au plimbat pe plajă şi au văzut un festival al filmelor fraţilor Marx în Manhattan şi au mîncat apoi îngheţată la domnul Jennings, la etajul nouă din Bonwit Teller.

Joshua devenise o companie. De Ziua Femeii, Joshua a învăţat un cîntec favorit al tatălui lui Jennifer – *Shine On, Harvest Moon* – şi i l-a cîntat mamei. A fost cel mai mişcător moment din viaţa ei.

Este adevărat, gîndi Jennifer, *că nu moştenim lumea de la părinţii noştri; o împrumutăm pentru copiii noştri.*

Joshua începuse să se ducă la grădiniță și îi plăcea. Seara, după ce Jennifer venea acasă, ședeau împreună în fața focului și citeau. Jennifer citea *Trial Magazine* și *The Barrister*, iar Joshua „citea" cărțile sale cu poze. Jennifer îl privea pe Joshua cum stă întins pe dușumea, foarte concentrat, și își amintea brusc de Adam. Era ca o rană deschisă. Se întreba unde era Adam și ce făcea.

Ce făceau el, Mary Beth și Samantha?

Jennifer reușea să păstreze distanța între viața ei personală și cea profesională. Singura legătură între ele era Ken Bailey. Îi cumpăra lui Joshua jucării și cărți, se juca cu el și, într-un fel, era pentru el un surogat de tată.

Într-o după-amiază de duminică, Jennifer și Ken stăteau lîngă copacul cu cuib și îl priveau pe Joshua cum se cațără în el.

– Știi de ce are nevoie? întrebă Ken.

– Nu.

– De un tată. Se întoarse spre Jennifer: Adevăratul lui tată trebuie să fie un mare căcat.

– Te rog, las-o baltă, Ken.

– Iartă-mă. Nu este treaba mea. Ăsta-i trecutul. De viitor sînt eu îngrijorat. Nu este normal să trăiești singură ca...

– Nu sînt singură. Îl am pe Joshua.

– Nu despre asta vorbeam. O luă în brațe pe Jennifer și o sărută cu tandrețe. Oh, la dracu', Jennifer. Îmi pare rău...

Michael Moretti i-a telefonat de zeci de ori lui Jennifer. Nu i-a răspuns la nici un apel. Odată a avut impresia că l-a văzut stînd în fundul sălii de judecată în timpul unui proces, dar cînd s-a uitat din nou dispăruse.

35

Într-o după-amiază, cînd Jennifer se pregătea să plece de la birou, Cynthia îi spuse:

– Domnul Clark Holman, la telefon.

Jennifer ezită, apoi zise:

– Fă-mi legătura.

– Îmi pare rău că te deranjez, Jennifer, spuse acesta, dar avem un caz aici de care nu vrea să se atingă nimeni şi ţi-aş fi recunoscător dacă ne-ai putea ajuta. Ştiu cît de ocupată eşti...

Clark Holman era un avocat de la Societatea de Ajutor Legal.

– Cine-i acuzatul.

– Jack Scanlon.

Numele era de două zile pe prima pagină a ziarelor. Jack Scanlon fusese arestat pentru răpirea unei fetiţe de patru ani în vederea obţinerii unei răscumpărări. A fost identificat după un portret-robot pe care poliţia l-a obţinut de la martorii răpirii.

– De ce eu, Clark?

– Scanlon te-a cerut pe tine.

Jennifer se uită la ceasul de pe perete. O să întîrzie acasă.

– Unde este acum?

– La centrul Corecţional Metropolitan.

Jennifer se hotărî repede.

– O să mă duc să vorbesc cu el. Fă tu cele necesare, vrei?

– Da. Mii de mulţumiri. Rămîn dator.

Jennifer îi telefonă doamnei Mackey.

– Am să întîrzii puţin. Dă-i cina lui Joshua şi spune-i să mă aştepte.

Zece minute mai tîrziu, Jennifer era în drum spre centru.

*

* *

Pentru Jennifer, răpirea reprezenta cea mai vicioasă dintre toate crimele, în special răpirea copiilor neajutorați; dar indiferent cît de teribilă era crima, fiecare acuzat avea dreptul să fie ascultat. Acesta era fundamentul legii; dreptate atît pentru cei mai de jos, cît și pentru cei mai de sus.

Jennifer se legitimă gardianului de la intrare și fu dusă în camera de vizite.

Gardianul spuse:

– Vi-l aduc imediat pe Scanlon.

Cîteva minute mai tîrziu, un bărbat cu înfățișare ascetică, subțire, cu o barbă blondă a fost introdus în cameră. Semăna foarte mult cu Iisus Hristos.

– Vă mulțumesc că ați venit, domnișoară. Vocea era slabă și tandră. Vă mulțumesc că vă interesați de mine.

– Ia loc.

Se așeză pe un scaun în fața lui Jennifer.

– Ați cerut să mă vedeți?

– Da. Deși cred că numai Dumnezeu mă mai poate ajuta. Am făcut un lucru prostesc.

Jennifer îl privi cu asprime.

– Răpirea unei fetițe neajutorate o numești un „lucru prostesc".

– N-am răpit-o pe Tammy pentru răscumpărare.

– Oh? De ce *ai* răpit-o atunci? Se lăsă o tăcere lungă înainte ca Jack Scanlon să vorbească.

– Soția mea, Evelyn, a murit în timp ce năștea. Am iubit-o mai mult decît orice pe lume. Dacă a existat vreodată un sfînt pe pămînt, acesta a fost femeia mea. Evelyn nu era o persoană voinică. Doctorul nostru ne-a sfătuit să nu facem copii, dar ea nu a vrut să asculte. Se uită în jos, stînjenit. S-ar...

s-ar putea să vă fie greu să înțelegeți, dar a spus că vrea copilul oricum, fiindcă va fi ca și cînd ar avea o părticică din mine.

Cît de bine înțelegea asta Jennifer.

Jack Scanlon tăcea, cu gîndurile undeva departe.

– Deci a lăsat copilul.

Jack Scanlon dădu din cap.

– Au murit amîndoi. Se vedea că îi este foarte greu să vorbească. Un timp am... am crezut... că n-am să mai pot trăi fără ea. Mă întrebam tot timpul cum ar fi arătat copilul nostru. Am visat la cum ar fi fost dacă ar fi trăit. Am tot dat timpul înapoi la momentul dinainte ca Evelyn... Se opri cu vocea gîtuită de durere. M-am întors spre Biblie și asta mi-a salvat mințile. *Ține-te tare, am așezat în fața ta o ușă deschisă pe care nimeni nu este capabil să o închidă.* Apoi, acum cîteva zile, am văzut o fetiță jucîndu-se și a fost ca și cum Evelyn s-a reîncarnat. Avea ochii ei, părul ei. S-a uitat la mine și a zîmbit, iar eu... știu că este o nebunie, dar parcă era Evelyn care îmi zîmbea. Probabil că mi-am ieșit din minți. Mi-am spus: *Asta este fata pe care aș fi avut-o eu cu Evelyn. Este copilul nostru.*

Jennifer vedea cum își înfige degetele în carne.

– Știu că n-am făcut bine, dar am luat-o. Se uită în ochii lui Jennifer. N-aș fi făcut nici un rău copilului, pentru nimic în lume.

Jennifer îl privea atentă, încercînd să sesizeze vreo notă falsă. Nu exista. Era un bărbat în agonie.

– Ce-i cu scrisoarea de răscumpărare? întrebă Jennifer.

– N-am trimis așa ceva. Ultimul lucru din lume de care îmi pasă sînt banii. N-o voiam decît pe micuța Tammy.

– *Cineva* a trimis familiei o scrisoare de răscumpărare.

– Poliția spune întruna că eu am trimis-o, dar nu-i adevărat. Jennifer ședea acolo, încercînd să pună ordine în lucruri.

– Povestea despre răpire a apărut în ziare înainte sau după ce te-a ridicat poliția?

– Înainte. Îmi aduc aminte că doream să înceteze să scrie despre asta. Voiam să plec cu Tammy şi mă temeam că cineva s-ar putea să ne oprească.

– Deci oricine ar fi putut să citească despre răpire şi ar fi putut încerca să ia o răscumpărare?

Jack Scanlon îşi frîngea mîinile.

– Nu ştiu. Ştiu doar că aş vrea să mor.

Durerea lui era atît de evidentă, încît Jennifer se simţi mişcată. Dacă spunea adevărul – şi pe faţa lui se citea asta – atunci nu merita să moară pentru ce a făcut. Trebuia pedepsit, da, dar nu executat. Jennifer se hotărî.

– Am să încerc să te ajut.

Spuse încet.

– Mulţumesc. Nici nu mai îmi pasă ce-o să mi se întîmple.

– Mie da. Jack Scanlon spuse:

– Mi-e teamă că... eu... nu am bani să vă dau.

– Nu-ţi face probleme. Aş vrea să-mi vorbeşti despre tine.

– Ce doriţi să ştiţi?

– Ia-o de la început. Unde te-ai născut.

– În Dakota de Nord, acum treizeci şi cinci de ani. M-am născut la o fermă. Bănuiesc că i se poate spune fermă. Era o bucată săracă de pămînt pe care nimic nu prea voia să crească. Eram săraci. Am plecat de acasă la cincisprezece ani. Mi-am iubit mama, dar îmi uram tatăl. Ştiu că Biblia spune că nu este bine să vorbeşti rău despre părinţii tăi, dar era un om rău. Îi plăcea să mă biciuiască.

Jennifer vedea cum se încordează din tot corpul.

– Vreau să spun, chiar îi plăcea. Dacă făceam cel mai mic lucru care credea el că este rău, mă bătea cu o curea de piele ce avea o cataramă mare de bronz. Apoi mă punea să stau în genunchi şi să mă rog lui Dumnezeu pentru iertare.

Mult timp l-am urît pe Dumnezeu la fel de mult cît l-am urît şi pe tatăl meu.

Se opri; amintirile erau prea dureroase pentru a putea vorbi.

– Deci ai fugit de acasă?

– Da. Am fugit la Chicago. Nu prea aveam şcoală, dar acasă obişnuiam să citesc mult. De cîte ori mă prindea taică-meu, mai avea un motiv să mă bată. La Chicago am căpătat o slujbă la o fabrică. Acolo am cunoscut-o pe Evelyn. Mi-am tăiat mîna într-o maşină de găurit şi m-au dus la spital şi acolo era ea. Era soră medicală. Îi zîmbi lui Jennifer. Era cea mai frumoasă femeie pe care am văzut-o vreodată. Au trecut aproape două săptămîni pînă ce mi s-a vindecat mîna şi am fost la ea la tratament aproape în fiecare zi. După aceea am început să ieşim împreună. Discutam că ar trebui să ne căsătorim, dar compania a pierdut o comandă mare şi am fost concediat împreună cu ceilalţi din secţia mea. Asta nu conta pentru Evelyn. Ne-am căsătorit şi a avut grijă de mine. Ăsta a fost singurul lucru pentru care ne contraziceam. Am fost crescut să cred că bărbatul trebuie să aibă grijă de femeie. Am obţinut o slujbă de şofer de camion, iar banii erau buni. Ce nu-mi plăcea era că trebuia să stăm despărţiţi, cîteodată şi o săptămînă întreagă. În afară de asta, eram groaznic de fericit. Amîndoi eram fericiţi. Apoi Evelyn a rămas gravidă.

Prin trupul lui trecu un fior. Mîinile începură să-i tremure.

– Evelyn şi fata noastră au murit. Acum îi curgeau lacrimi pe obraji. Nu ştiu de ce a făcut Dumnezeu asta. Trebuie să fi avut un motiv, dar nu ştiu de ce. Se legăna înainte şi înapoi în scaun, fără să-şi dea seama de ce face, cu braţele încrucişate la piept. Jennifer gîndi: *Acest om n-o să ajungă pe scaunul electric.*

– Am să vin să te văd mîine, îi promise Jennifer.

Cauțiunea a fost fixată la două sute de mii de dolari. Jack Scanlon nu avea banii și Jennifer îi puse pentru el. Scanlon a fost pus în libertate de la Centrul Corecțional și Jennifer îi găsi un motel micuț în care să se mute. Îi dădu o sută de dolari, să aibă bani de buzunar.

– Nu știu cum, spuse Jack Scanlon, dar am să vă plătesc înapoi pînă la ultimul cent. O să găsesc o slujbă. Nu contează ce. Aș face orice.

Cînd Jennifer plecă, îl lăsă căutînd prin ofertele de la mica publicitate.

Avocatul acuzării din partea FBI-ului, Earl Osborne, era un bărbat mare, cu o figură rotundă plăcută și maniere înșelător de amabile. Spre surprinderea lui Jennifer, Robert Di Silva era în biroul lui Osborne.

– Am auzit că iei cazul ăsta, spuse Di Silva. Nimic nu este prea murdar pentru tine, nu?

Jennifer se întoarse spre Earl Osborne.

– Ce caută aici? Este un caz federal.

– Jack Scanlon a luat fata în mașina familiei ei, răspunse Osborne.

– Furt de mașină, spuse Di Silva.

Jennifer se întrebă dacă Di Silva s-ar mai fi aflat acolo dacă n-ar fi fost ea amestecată. Se întoarse din nou spre Earl Osborne:

– Aș vrea să facem un tîrg, spuse Jennifer. Clientul meu...

Earl Osborne ridică mîna.

– Nici o șansă.

– Sînt circumstanțe...

– Ni le puteți spune pe toate la preliminarii.

Di Silva rînjea la ea.

– *All right*, spuse Jennifer. Ne vedem la tribunal.

Jack Scanlon își găsi o slujbă la un auto-service în West Side, lîngă motelul său, și Jennifer trecu pe acolo să-l vadă.

– Audierea preliminară are loc poimîine, îl informă Jennifer. Am de gînd să fac guvernul să fie de acord să-ți comute acuzația pentru una mai ușoară. Va trebui să intri la închisoare pentru un timp, Jack, dar voi încerca să fie pentru cît mai puțin timp posibil.

Recunoștința de pe fața lui era o răsplată suficientă.

La sugestia lui Jennifer, Jack Scanlon și-a cumpărat un costum respectabil pentru a se prezenta la audierea preliminară. Și-a tuns părul și barba, iar Jennifer era mulțumită de înfățișarea lui.

Au trecut prin formalitățile tribunalului. Procurorul districtual Di Silva era prezent. Cînd Earl Osborne și-a prezentat probele și a cerut punerea sub acuzare, judecătorul Barnard s-a întors spre Jennifer.

– Doriți să adăugați ceva, domnișoară Parker?

– Da, domnule președinte... Aș vrea să scutesc guvernul de costul unui proces. Sînt circumstanțe atenuante care n-au fost pomenite aici. Aș vrea să se comute acuzația clientului meu pentru una mai ușoară.

– În nici un caz, spuse Earl Osborne. Guvernul nu va fi de acord.

Jennifer se întoarse spre judecătorul Barnard:

– Putem discuta asta în cabinetul dumneavoastră?

– Foarte bine. Voi fixa data procesului după ce voi auzi ce are de spus avocatul apărării.

Jennifer se întoarse spre Jack Scanlon, care stătea pe bancă, dezorientat.

– Poți să te întorci la lucru, îi spuse Jennifer. Am să trec pe acolo și am să-ți spun ce s-a întîmplat.

Dădu din cap și spuse liniștit:

– Mulțumesc, domnișoară.

Jennifer îl privi cum se întoarce și părăsește sala de judecată.

Jennifer, Earl Osborne, Robert Di Silva și judecătorul Barnard stăteau în fotolii în cabinetul judecătorului.

Osborne îi spunea lui Jennifer:

– Nu știu cum de ai putut să-mi ceri o schimbare de acuzație. Răpirea este o ofensă gravă. Clientul tău este vinovat și va plăti pentru ce a făcut.

– Nu crede tot ce citești în ziare, Earl. Jack Scanlon n-are nimic comun cu scrisoarea de răscumpărare.

– Pe cine încerci să păcălești? Dacă nu pentru răscumpărare, atunci pentru ce dracu *a făcut-o?*

– Am să-ți spun, spuse Jennifer. Și le-a spus. Le-a spus despre fermă și despre bătăi și despre cum s-a îndrăgostit Jack Scanlon de Evelyn și a luat-o de soție și cum și-a pierdut soția și copilul la naștere.

Au ascultat în liniște, iar cînd Jennifer a terminat, Robert Di Silva a spus:

– Deci Jack Scanlon a răpit fetița fiindcă îi amintea de copilul pe care l-ar fi avut? Iar soția lui Jack Scanlon a murit în timpul nașterii?

– Exact. Jennifer se întoarse spre judecătorul Barnard. Domnule președinte, nu cred că este genul de om pe care l-ați executa.

Di Silva spuse pe neașteptate:

– Sînt de acord cu tine.

Jennifer se uită la el surprinsă. Di Silva scotea niște hîrtii dintr-o servietă.

– Să te întreb ceva, spuse. Ce crezi despre execuția unui *asemenea* gen de om? Începu să citească dintr-un dosar. Frank Jackson, vîrsta treizeci și opt de ani. Născut în Nob Hill, San Francisco. Tatăl a fost medic, mama o persoană mondenă proeminentă. La paisprezece ani, Jackson a început să se drogheze, a fugit de acasă, a fost prins în Haight-Ashbury și trimis acasă la părinți. Trei luni mai tîrziu, Jackson a spart cabinetul tatălui său, a furat toate drogurile pe care le-a putut găsi și a fugit. Ridicat în Seattle pentru posesie de droguri și vînzare, trimis la o școală de corecție, eliberat la optsprezece ani, ridicat o lună mai tîrziu cu acuzația de furt cu mînă armată cu intenția de omor...

Jennifer simțea cum i se strînge stomacul.

– Ce legătură are asta cu Jack Scanlon?

Earl Osborne îi acordă un zîmbet înghețat:

– Jack Scanlon este Frank Jackson.

– Nu cred!

Di Silva spuse:

– Dosarul ăsta a sosit de la FBI acum o oră. Jackson e un artist al disimulării și un mincinos psihopat. În ultimii zece ani a fost arestat cu acuzații de la proxenetism la incendieri, la furt cu mînă armată... A stat o vreme la Joliet. N-a avut niciodată o slujbă constantă și n-a fost niciodată căsătorit. Acum cinci ani a fost ridicat de FBI cu acuzația de răpire. A răpit o fetiță de trei ani și a trimis o scrisoare de răscumpărare. Trupul fetiței a fost găsit într-o pădure, două luni mai tîrziu. După raportul coronerului, trupul era parțial descompus, dar existau semne vizibile de tăieturi mici de cuțit pe tot corpul. Fusese supusă violului și sodomiei.

Jennifer simți că i se face rău.

– Jackson a fost achitat printr-un artificiu tehnic copt de un avocat șmecher. Cînd Di Silva vorbi din nou, avea

accente de milă în voce: Ăsta e omul pe care vrei să-l vezi mergînd liber pe străzi?

– Pot să văd dosarul acela, vă rog?

Di Silva îi întinse în tăcere dosarul lui Jennifer, care începu să citească. Era Jack Scanlon. Nu era nici un dubiu în privința asta. Era și o fotografie de-a poliției lipită pe hîrtia galbenă. Arăta mai tînăr și nu avea barbă, dar era imposibil de confundat. Jack Scanlon – Frank Jackson – o mințise. Și-a inventat povestea vieții, iar Jennifer a crezut fiecare cuvînt. A fost atît de convingător, încît nici măcar nu s-a deranjat să-l pună pe Ken Bailey să controleze.

– Pot să văd și eu? spuse judecătorul Barnard.

Jennifer îi întinse dosarul. Judecătorul se uită prin el, apoi la Jennifer.

– Ei, bine?

– Nu îl voi reprezenta.

Di Silva ridică surprins sprîncenele:

– Mă uimești, domnișoară Parker. Întotdeauna spui că oricine este îndreptățit să aibă un avocat.

– Oricine este, răspunse Jennifer, dar eu am o regulă de bază. Nu reprezint pe cineva care mă minte. Domnul Jackson va trebui să-și găsească alt avocat.

Judecătorul Barnard dădu din cap.

– Curtea va aranja asta.

– Ar trebui revocată cauțiunea imediat, domnule președinte, spuse Osborne. Cred că este prea periculos să rămînă liber. Judecătorul Barnard se întoarse spre Jennifer.

– Cum în acest moment mai sînteți încă avocatul înregistrat, domnișoară Parker, aveți vreo obiecție?

– Nu, spuse Jennifer crispată. Nici una.

– Voi da ordin să se anuleze cauțiunea.

Judecătorul Lawrence Waldman o invitase pe Jennifer la o gală de binefacere în seara aceea. Se simțea obosită după evenimentele zilei și ar fi preferat să se ducă acasă și să petreacă o seară liniștită cu Joshua, dar nu voia să-l dezamăgească pe judecător. S-a schimbat la birou și s-a întîlnit cu judecătorul Waldman la Waldorf-Astoria, unde avea loc petrecerea.

Era un eveniment deosebit, cu șase vedete hollywoodiene, dar Jennifer nu putea să se simtă bine. Era cu mintea în altă parte. Judecătorul Waldman o privea.

– S-a întîmplat ceva, Jennie?

Reuși să zîmbească.

– Nu. Doar o problemă de afaceri, Lawrence.

Și de ce fel de probleme mă ocup eu, de fapt, se întreba Jennifer, *de scursorile umanității, violatori, ucigași și hoți?* Ajunse la concluzia că ar putea să se îmbete în noaptea asta. Șeful de sală veni la masă și îi șopti lui Jennifer.

– Scuzați-mă, domnișoară, sînteți căutată la telefon.

Jennifer avu imediat un sentiment de alarmă. Doamna Mackey era singura care știa unde să o găsească. Nu putea să sune decît dacă s-a întîmplat ceva.

– Scuză-mă, spuse Jennifer. Îl urmă pe șeful de sală într-un birou mic din afara holului. Jennifer ridică receptorul și vocea unui bărbat îi șopti.

– Putoare împuțită! M-ai păcălit. Jennifer simți cum începe să tremure.

– Cine e? întrebă. Dar știa.

– Le-ai spus sticleților să vină să mă ridice.

– Nu e adevărat! Am...

– Mi-ai promis că mă ajuți.

– Am să te ajut. Unde aș...

– P... mincinoasă! Vocea era atît de șoptită, încît de-abia înțelegea cuvintele. O să plătești pentru asta. Oh, o să plătești pentru asta!

– Stai pu.,.

Legătura se întrerupse. Jennifer rămase locului, înghețată. Se întîmplase ceva rău. Frank Jackson, alias Jack Scanlon, scăpase cumva și o acuza pe Jennifer de ceea ce se întîmplase. De unde știa că ea este aici? Probabil că a urmărit-o. S-ar putea să o aștepte afară acum.

Jennifer încerca să-și controleze tremurul corpului, să gîndească rațional la cele întîmplate. Văzuse poliția venind să-l aresteze, sau poate îl ridicaseră și scăpase. *Cum*, nu conta. Lucrul important era că o acuza pe ea de ceea ce s-a întîmplat.

Franck Jackson ucisese înainte și putea să ucidă din nou. Jennifer se duse la toaletă și rămase acolo pînă se calmă. Cînd își recăpătă controlul, se întoarse la masă.

Judecătorul Waldman nu trebui decît să se uite la fața ei.

– Ce Dumnezeu s-a întîmplat?

Jennifer îi spuse pe scurt. Judecătorul se îngrozi.

– Bunule Dumnezeu! Vrei să te conduc acasă?

– Nu, e în regulă, Lawrence. Dacă vrei doar să mă conduci pînă la mașină.

Au părăsit în tăcere sala mare de bal, iar judecătorul Waldman a stat cu Jennifer pînă cînd i s-a adus mașina.

– Ești sigură că nu vrei să vin cu tine?

– Mulțumesc. Sînt sigură că poliția o să-l prindă pînă mîine dimineață. Nu sînt prea mulți care seamănă cu el. Noapte bună.

Jennifer plecă, asigurîndu-se că nu o urmărește nimeni. Cînd se convinse că nimeni nu era pe urmele ei, coti pe Long Island Expressway și se îndreptă spre casă. Se uita tot timpul în oglinda retrovizoare, controlînd mașinile din spatele ei. Odată trase mașina pe dreapta, lăsîndu-se depășită de toate automobilele pe care le vedea și apoi porni mai departe. Se simțea mai în siguranță acum. Nu putea să mai dureze mult

pînă cînd îl va prinde poliția. Probabil că se dăduse deja alarma generală pentru el.

Jennifer intră pe aleea ei. Terenul și casa, care ar fi trebuit să fie luminate, erau în întuneric. Rămase în mașină uitîndu-se la casă neîncrezătoare, începînd să intre iar în panică. Deschise înnebunită portiera mașinii și o luă la fugă spre intrarea principală. Jennifer rămase un moment în fața ușii deschise, terorizată, apoi intră în hol. Piciorul lovi ceva moale și cald și scoase un icnet involuntar. Aprinse luminile. Max zăcea pe covorul îmbibat de sînge. Gîtul cîinelui fusese tăiat de la o ureche la cealaltă.

– Joshua! Era un țipăt. Doamnă Mackey!

Jennifer alergă din cameră în cameră, aprinzînd toate luminile și strigîndu-le numele, cu inima bătîndu-i atît de tare, încît îi era greu să respire. Alergă la etaj, spre dormitorul lui Joshua. Dormise în patul lui, dar acum era gol.

Jennifer căută în fiecare cameră din casă, apoi alergă la parter. Franck Jackson probabil că știa de mult unde locuia. O urmărise într-o seară, după ce plecase de la birou sau de la stația service. Îl luase pe Joshua și o să-l ucidă pentru a o pedepsi.

Trecu pe lîngă cămara cu rufe murdare și auzi un sunet slab. Se duse încet spre ușă și o deschise. Înăuntru era întuneric. O voce se tîngui.

– Te rog, lasă-mă.

Jennifer aprinse lumina. Doamna Mackey zăcea pe dușumea, cu mîinile legate strîns cu sîrmă. Era pe jumătate inconștientă.

Îngenunche repede lîngă ea.

– Doamnă Mackey!

Femeia se uită la Jennifer și o recunoscu.

– L-a luat pe Joshua. Începu să plîngă.

Cît putu mai delicat, Jennifer desfăcu sîrma care îi intrase în carne. Mîinile şi picioarele îi sîngerau. O ajută să se ridice. Doamna Mackey plîngea isteric.

– N-am p-putut să-l opresc. Am în-ce-cercat. Am.... Telefonul începu să sune. Amîndouă femeile tăcură instantaneu. Telefonul sună din nou şi din nou şi parcă suna sinistru. Jennifer se duse şi ridică receptorul.

Vocea spuse.

– Voiam doar să mă asigur că ai ajuns bine acasă.

– *Unde-i băiatul meu?*

– E un băiat frumos, nu-i aşa? întrebă vocea.

– Te rog! Fac orice. Orice vrei!

– Ai făcut deja totul, doamnă Parker.

– Nu, te rog! Plîngea cu suspine.

– Îmi place să te aud plîngînd, şopti vocea. O să-ţi căpeţi fiul înapoi: Citeşte ziarele de mîine.

Şi legătura se întrerupse. Jennifer rămase acolo, luptîndu-se să nu leşine, încercînd să gîndească. Frank Jackson spusese: „*Este* un băiat frumos, nu-i aşa?" Asta ar putea să însemne că Joshua este încă în viaţă. Altfel ar fi spus *a fost* un băiat frumos, nu? Ştia că se joacă doar cu cuvintele, încercînd să-şi păstreze raţiunea. Trebuia să facă ceva repede.

Primul impuls a fost să-i telefoneze lui Adam, să-l roage să o ajute. Fiul lui fusese răpit, fiul lui era pe cale să fie ucis. Dar ştia că Adam nu poate face nimic. Era la două sute treizeci şi cinci de mile depărtare. Avea numai două alternative: prima era să-l sune pe Robert Di Silva, să-i spună ce s-a întîmplat şi să-l roage să pornească o operaţie de amploare pentru a-l prinde pe Frank Jackson. *Oh, Dumnezeule, ar dura prea mult!*

A doua alternativă era FBI-ul. Erau antrenaţi să se ocupe de răpiri. Problema era că asta nu era o răpire obişnuită. Nu aveau nici o scrisoare de răscumpărare pe care să o urmărească, să o analizeze, nu aveau cum să-l prindă aşa de repede pe

Frank Jackson şi să-l salveze pe Joshua. FBI-ul se mişca după ritualul lor strict. Nu-i erau de nici un ajutor în cazul ăsta. Trebuia să se hotărască repede... cît timp Joshua mai era în viaţă. Robert Di Silva sau FBI. Era greu de gîndit.

Trase aer adînc în piept şi se hotărî. Căută un număr de telefon. Degetele îi tremurau aşa de rău, încît trebui să formeze numărul de trei ori.

Cînd un bărbat răspunse, Jennifer reuşi să rostească clar:

– Vreau să vorbesc cu Michael Moretti.

36

Sorry, lady. Aici e Tony's Place. Nu cunosc nici un Mike Moretti.

– Stai! ţipă Jennifer. Nu închide! Se căzni să se calmeze. Este urgent. Sînt o... o prietenă de-a lui. Mă numesc Jennifer Parker. Trebuie să vorbesc cu el imediat.

– Uite, *lady,* am spus...

– Dă-i numele meu şi numărul ăsta de telefon.

Îi spuse numărul. Jennifer începuse să se bîlbîie aşa de tare, încît de-abia mai putea să vorbească. Sp-spu-ne-i să... Legătura se întrerupse. Ameţită, Jennifer puse telefonul în furcă. Îi rămînea una din cele două alegeri. Sau amîndouă. Nu exista nici un motiv pentru care FBI-ul şi Robert Di Silva nu şi-ar uni forţele ca să-l găsească pe Joshua. Lucrul care o înnebunea era că ştia ce şanse mici aveau să-l găsească pe Frank Jackson. Nu era timp. *Citeşte ziarele de mîine.* Era ceva în vocea lui care o făcea să fie sigură că nu o va mai suna, nu va da nimănui vreo şansă să-l găsească. Dar trebuia să facă *ceva.* Va încerca cu Di Silva. Întinse mîna spre telefon din nou. Sună în momentul cînd îl atinse, speriind-o.

– Michael Moretti.

– Michael ! Oh, Michael, ajută-mă, te rog! Eu... Începu să plîngă cu suspine. Îi scăpă telefonul, apoi îl apucă repede, îngrozită că a închis. *Michael?*

– Sînt aici. Vocea era calmă. Stăpîneşte-te şi spune-mi ce s-a întîmplat.

– Am... am... Inspiră de cîteva ori adînc, repede, încercînd să-şi stăpînească tremurul. E fiul meu, Joshua. A... a fost răpit. O să-l... ucidă.

– Ştii cine l-a luat.

– D-da. Îl cheamă F-Frank Jackson.

– Spune-mi ce s-a întîmplat. Vocea era sigură şi încrezătoare. Jennifer se strădui să vorbească încet, povestind succesiunea evenimentelor.

– Poţi să descrii cum arată Jackson?

Jennifer încercă pe cît putu mai bine.

– Excelent. Ştii unde a fost închis?

– La Joliet. Mi-a spus că o să-l ucidă...

– Unde e staţia de benzină la care a lucrat?

Îi dădu lui Michael adresa.

– Ştii numele motelului în care a stat?

– Da. Nu.

Nu-şi putea aduce aminte. Îşi băgă unghiile în frunte pînă începu să sîngereze, obligîndu-se să gîndească. Michael aştepta răbdător. Îşi aduse aminte brusc.

– Travel Well Motel. E pe Tenth Avenue. Dar sînt sigură că nu mai e acolo.

– Vom vedea.

– Îmi vreau băiatul înapoi. Viu.

Michael Moretti nu răspunse şi Jennifer înţelese de ce.

– Dacă îl găsim pe Jackson...?

Jennifer inspiră adînc, tremurat.

– *Omoară-l!*

– Rămîi lîngă telefon.

Legătura se întrerupse. Jennifer puse receptorul la loc. Se simțea straniu de calmă, ca și cum s-ar fi rezolvat ceva. Nu exista nici un motiv să simtă încrederea pe care o avea în Michael Moretti. Din punct de vedere logic, făcuse un lucru nebunesc; dar logica n-avea nici o legătură cu asta. Era viața fiului ei în joc. În mod deliberat trimisese un alt ucigaș să prindă un ucigaș. Dacă nu mergea... Se gîndi la fetița care fusese supusă violului și sodomiei.

Jennifer se duse să o ajute pe doamna Mackey. Îi îngriji tăieturile și loviturile și o puse în pat. Îi dădu un sedativ, dar doamna Mackey îl dădu la o parte.

– Nu pot să dorm. Oh, doamnă Parker! I-a dat copilului pilule de somn.

Jennifer se uită la ea îngrozită.

Michael Moretti stătea la biroul lui, în fața a șapte oameni pe care îi chemase. Dăduse deja instrucțiuni primilor trei.

Se întoarse spre Thomas Colfax.

– Tom, vreau să-ți folosești relațiile. Du-te să-l vezi pe căpitanul Notares, să-ți spună tot ce poate afla despre Frank Jackson.

– Pierdem o legătură bună, Mike. Nu cred că...

– Nu argumenta. Fă ce-ți spun.

– Foarte bine, spuse Colfax înțepat.

Michael se întoarse spre Nick Vito.

– Controlează stația de benzină unde a lucrat Jackson. Află dacă a intrat printr-un bar de pe acolo, dacă a avut vreun prieten.

Către Salvatore Fiore și Joseph Colella.

– Duceți-vă la motelul lui Jackson. Probabil că a plecat deja, dar aflați dacă știe cineva ceva de el. Vreau să știu cu

cine era prieten. Se uită la ceas. E miezul nopţii. Vă dau opt ore să-l găsiţi pe Jackson.

Bărbaţii porniră spre uşă. Michael strigă în urma lor:

– Nu vreau să păţească ceva copilul. Telefonaţi pe măsură ce progresaţi. Aştept.

Michael Moretti îi privi cum pleacă, apoi luă unul din telefoanele de pe birou şi începu să formeze un număr.

1:00 a.m.

Camera de motel nu era mare, dar foarte ordonată. Lui Frank Jackson îi plăceau lucrurile ordonate. Jaluzelele erau trase astfel încît nimeni nu putea vedea în cameră. Uşa era încuiată şi cu lanţul pus şi pusese şi un scaun în dreptul ei. Se duse spre pat, unde zăcea Joshua. Frank Jackson îl forţase să înghită trei pilule şi încă dormea. Totuşi, Jackson se mîndrea cu faptul că nu-şi asuma riscuri niciodată, aşa că mîinile şi picioarele lui Joshua erau legate strîns cu acelaşi fel de sîrmă cu care o legase pe bătrîna din casă. Jackson se uită la băiat şi fu cuprins de un sentiment de tristeţe.

De ce, pentru numele lui Dumnezeu, îl forţau oamenii să facă lucrurile astea teribile? E un om paşnic, blînd, dar cînd toată lumea este împotriva ta, cînd toată lumea te atacă, trebuie să te aperi. Nenorocirea cu toată lumea este că întotdeauna îl subestimau. Nu înţeleg decît prea tîrziu că e mai deştept decît ei toţi.

Îşi dăduse seama că vine poliţia după el cu jumătate de oră înainte de a sosi. Umplea rezervorul unui Chevrolet Camaro cînd l-a văzut pe şeful lui intrînd în birou să răspundă la telefon. Jackson nu putuse să audă conversaţia, dar nu era necesar. A văzut privirile furişe pe care şeful i le arunca în timp ce şoptea în receptor. Frank Jackson a înţeles imediat despre ce este vorba. Poliţia venea să-l ridice. Căţeaua de

Parker îl trădase, spusese poliției să vină să-l ridice. Era la fel ca toți ceilalți. Șeful lui încă vorbea la telefon cînd Frank Jackson și-a înșfăcat jacheta și a dispărut. I-au fost necesare mai puțin de trei minute să găsească o mașină neîncuiată pe stradă și să rupă firele de sub volan ca să facă legăturile și cîteva clipe mai tîrziu se îndrepta spre casa lui Jennifer Parker.

Jackson trebuia într-adevăr să-și admire inteligența. Cine altul s-ar fi gîndit să o urmărească pentru a afla unde stă? Făcuse asta în ziua cînd îl scosese pe cauțiune. A parcat pe partea opusă a străzii, în fața casei ei și a fost surprins cînd a văzut că pe Jennifer o întîmpină la poartă un băiețel. Îi privise împreună și simțise chiar de atunci că puștiul s-ar putea să-i intre pe mînă. Era o primă neașteptată, ceea ce poeții numeau un ostatic pentru soartă.

Jackson zîmbi în sinea lui, gîndindu-se cît de îngrozită fusese putoarea de menajeră. S-a simțit bine cînd i-a răsucit sîrma în jurul mîinilor și picioarelor. Nu, nu s-a bucurat de fapt. Era prea dur cu el însuși. A fost *necesar*. Menajera crezuse că o s-o violeze. O dezgusta. Toate femeile îl dezgustau, cu excepția sfintei sale mame. Femeile erau murdare, jegoase, chiar și curva de sor-sa. Numai copiii erau puri. Se gîndi la ultima fetiță pe care o luase. Fusese frumoasă, cu bucle mari, blonde, dar trebuia să plătească pentru păcatele mamei ei. Maică-sa îl concediase pe Jackson. Oamenii încearcă să te împiedice să-ți cîștigi existența onest, apoi te pedepsesc cînd calci legile lor stupide. Bărbații erau destul de răi, dar femeile erau și mai și. Scroafe care voiau să murdărească templul trupului tău. Ca și chelnerița, Clara, pe care o va lua în Canada. Era îndrăgostită de el. Credea că este un gentleman fiindcă n-o atinsese niciodată. Dacă ar ști! Ideea de a face dragoste cu ea îi făcea rău. Dar o va lua din țară cu el pentru că poliția va căuta un bărbat singur. Își va rade

barba şi-şi va scurta părul, iar după ce va trece frontiera va scăpa de Clara. Asta îi va face o plăcere teribilă.

Frank Jackson se îndreptă spre o valiză uzată, o deschise şi scoase de acolo o trusă de scule. Extrase din ea cuie şi un ciocan. Le aşează pe măsuţa de la pat, lîngă băiatul adormit. Apoi intră în baie şi luă din cadă o canistră de două galoane plină cu benzină. Joshua va sfîrşi în flăcări. Dar asta va fi *după* crucificare.

2:00 a.m.

Prin New York şi prin ţară, zvonul începuse să se împrăştie. A început prin baruri şi hoteluri ieftine. Un cuvînt spus cu grijă ici şi colo la ureche. S-a împrăştiat prin restaurantele de la periferie, prin discotecile zgomotoase şi standurile deschise toată noaptea. A fost luat de şoferii de taxi şi camioane şi de fetele ce făceau trotuarul. Era ca o piatră aruncată într-un lac adînc, cu valuri care încep să se mărească şi să se întindă. În cîteva ore toată lumea de pe străzi ştia că Michael Moretti voia nişte informaţii şi le voia repede. Nu multor oameni li se dădea şansa să-i facă un serviciu lui Michael Moretti. Era o ocazie deosebită, fiindcă Moretti ştia să răsplătească. Se spunea că Moretti caută un tip slăbuţ, blond, care seamănă cu Iisus. Oamenii încercau să-şi aducă aminte dacă au văzut aşa ceva.

2:15 a.m. Joshua Adam Parker se mişcă în somn şi Frank Jackson se duse lîngă el. Nu-i scosese băiatului pijamaua. Jackson controlă dacă ciocanul şi cuiele erau la locul lor. Era important să fii meticulos cu lucrurile astea. Va bate în cuie de duşumea mîinile şi picioarele puştiului înainte de a da foc camerei. Ar fi putut-o face în timp ce băiatul dormea, dar asta n-ar fi fost bine. Era important ca băiatul să fie treaz, ca să vadă ce se întîmplă, să ştie că este pedepsit pentru păcatele mamei sale. Frank Jackson se uită la ceas. Clara venea

la motel să-l ia la şapte-treizeci. Cinci ore şi cincisprezece minute pînă atunci. Timp suficient.

Frank Jackson se aşează; îl studie pe Joshua şi îi mîngîie tandru părul.

3:00 a.m.

Telefonul începu să sune.

Pe biroul lui Michael Moretti erau două telefoane şi în momentul în care ridică receptorul unuia, celălalt începu să sune.

– Am prins un fir, Mike. Acum cîţiva ani tipu' a lucrat în Kansas City cu Big Joe Ziegler şi Mel Cohen.

– Mă... pe ce făcea acum cîţiva ani. Unde este *acum?*

– Big Joe zice că n-a auzit de el în ultimele şase luni. Încerc să dau de Mel Cohen.

– Fă-o!

Următorul telefon n-a fost mai productiv.

– M-am dus la camera lui Jackson de la motel. A plecat. Ducea o valiză maro şi o canistră de două galoane, care putea să fie cu benzină. Recepţioneru' n-are idee un' s-a dus.

– Dar barurile din vecinătate?

– Unul din barmani l-a recunoscut după descriere, dar zice că nu venea regulat. A fost de două sau trei ori după lucru.

– Singur?

– După cum spunea barmanul, da. Nu părea interesat de fetele de acolo.

– Controlează barurile cu pederaşti.

*

* *

Telefonul sună din nou, imediat după ce Michael închisese. Era Salvatore Fiore.

– Colfax a vorbit cu căpitanul Notares. Funcţionarul de la poliţie are înregistrat un tichet de amanet din efectele personale ale lui Frank Jackson. Am numărul tichetului şi numele magazinului de amanetat. E proprietatea unui grec, Gus Stavros, care se ocupă de pietre furate.

– Ai verificat acolo?

– Nu putem verifica pînă dimineaţă, Mike. E închis. Eu...

Michael Moretti explodă:

– Nu putem *aştepta* pînă dimineaţă! Mişcaţi-vă fundurile acolo!

Michael primi un telefon din Joliet. Îi era greu să urmărească conversaţia fiindcă cel care îl suna avusese o laringotomie şi vocea îi suna ca din fundul unui butoi.

– Colegul de celulă al lui Jackson a fost un tip, Mickey Nicola. Erau destul de uniţi.

– Ai vreo idee unde-i Nicola acum?

– Ultima oară cînd am auzit de el am aflat că s-a întors pe undeva în est. E prieten cu sora lui Jackson. Nu avem adresa ei.

– Pentru ce a fost închis Nicola?

– O spargere la un magazin de bijuterii.

3:10 a.m.

Magazinul de amanetat se afla pe Second Avenue colţ cu Strada 124. Era o clădire cu două etaje, cu magazinul la parter şi camere deasupra. Gus Stavros se trezi din cauza unei lanterne ce-i strălucea în ochi. Instinctiv, încercă să ajungă la butonul de alarmă de la marginea patului.

– N-aş face asta, spuse o voce.

Lanterna se mişcă într-o parte şi Gus Stavros se ridică în capul oaselor. Se uită la cei doi bărbaţi ce-i stăteau de-o parte şi de alta şi îşi dădu seama că i se dăduse un sfat bun. Un uriaş

şi un pitic. Stavros simţea cum îl încearcă un atac de astm.

– Duceţi-vă jos şi luaţi ce vreţi, şopti el. N-am să fac nici o mişcare.

Uriaşul, Joseph Colella, spuse:

– Ridică-te. Încet.

Gus Stavros se ridică din pat, grijuliu să nu facă nici o mişcare bruscă. Cel mic de statură, Salvatore Fiore, împinse o bucată de hîrtie sub nasul lui.

– Ăsta e numărul unui tichet de amanet. Vrem să vedem marfa.

– Da, domnule.

Gus Stavros coborî la parter, urmat de cei doi. Cu doar şase luni în urmă Stavros instalase un sistem de alarmă complicat. Erau sonerii pe care le putea acţiona şi locuri secrete în duşmea pe care ar fi putut să calce şi i-ar fi venit ajutor. N-a făcut nici unul din lucrurile astea fiindcă instinctele sale îi spuneau că va fi mort înainte ca cineva să ajungă la el. Ştia că singura lui şansă era să le dea celor doi ce voiau. Se ruga numai să nu moară de un atac nenorocit de astm înainte de a scăpa de ei.

A aprins luminile de la parter şi s-au îndreptat cu toţii spre partea din faţă a magazinului. Gus Stavros n-avea idee ce se întîmplă, dar ştia că ar fi putut fi mult mai rău. Dacă bărbaţii ăştia ar fi venit numai ca să-l jefuiască, ar fi putut să cureţe tot magazinul şi să fi plecat acum. Se părea că sînt interesaţi numai de o anume marfă. Se întrebă cum au reuşit să ocolească alarmele sofisticate de la uşă şi ferestre, dar se hotărî să nu întrebe.

– Mişcă-ţi fundu', spusè Joseph Colella.

Gus se uită din nou la tichetul de amanet şi începu să caute prin dosare. Găsi ceea ce căuta, dădu din cap satisfăcut şi se duse la seiful mare şi îl deschise. Stavros căută prin rafturi

pînă găsi un plic mic. Întorcîndu-se spre cei doi, deschise plicul şi scoase un inel mare cu diamant care strălucea în luminile de deasupra capului.

– Ăsta e, spuse Gus Stavros. I-am dat cinci sute pe el. Inelul valora cel puţin douăzeci de mii de dolari.

– I-ai dat cinci sute cui? întrebă micuţul Salvatore Fiore.

Gus Stavros ridică din umeri.

– O sută de clienţi pe zi intră aici. Numele de pe plic este John Doe.

Fiore scoase o bucată de ţeavă de plumb parcă de nicăieri şi îl lovi cu sălbăticie pe Gus Stavros în nas. Căzu pe duşumea, ţipînd de durere, înecîndu-se cu propriul său sînge.

Fiore întrebă liniştit:

– Cine spuneai că l-a adus?

Luptîndu-se să respire, Gus Stavros rosti întretăiat:

– Nu-i ştiu numele. Nu mi-a spus. Jur pe Dumnezeu!

– Cum arăta?

Sîngele îi curgea aşa de repede pe gît, încît abia reuşea să vorbească. Era gata să leşine, dar ştia că dacă asta se întîmpla înainte de a vorbi, nu se va mai scula niciodată.

– Lăsaţi-mă să mă gîndesc, îi implora.

Stavros încercă să se concentreze, dar îi era foarte greu din cauza durerii. Se forţă să-şi aducă aminte cum a intrat clientul, cum a scos inelul dintr-o cutie şi i l-a arătat.

– E... era blond şi slab... Scuipă puţin sînge. Ajutaţi-mă să mă ridic. Salvatore Fiore îl lovi cu piciorul în piept.

– Vorbeşte mai departe.

– Avea barbă, o barbă blondă...

– Spune-ne de piatră. De unde provine?

Chiar şi cu durerea aceea groaznică, Gus Stavros ezită. Dacă vorbea ar fi fost un om mort mai tîrziu. Dacă nu vorbea, va muri acum. Se hotărî să-şi amîne moartea cît mai mult posibil.

– De la spargerea de la Tiffany.

– Cine a mai fost la spargere cu tipu' blond?

Gus Stavros observă că-i este din ce în ce mai greu să respire.

– Mickey Nicola.

– Unde-l putem găsi pe Nicola?

– Nu știu. Se... stă cu o fată pe undeva prin Brooklyn.

Fiore ridică un picior și-i strivi nasul lui Stavros. Gus Stavros țipă de durere.

Joseph Colella îl întrebă:

– Care-i numele gagicii?

– Jackson. Blanche Jackson.

4:30 a.m.

Casa era retrasă de la stradă, înconjurată de un gărduleț alb și cu o grădină îngrijită în față. Salvatore Fiore și Joseph Colella trecură peste flori și se duseră la ușa din spate. Le-a trebuit mai puțin de cinci secunde să o deschidă. Intrară și se duseră spre scară. Dintr-un dormitor de deasupra se auzeau sunetele unui pat scîrțîind și vocile unui bărbat și unei femei. Cei doi bărbați își scoaseră pistoalele și începură să urce în liniște pe scară.

Vocea de femeie spunea:

– Oh, Hristoase! Ești minunat, Mickey! Mai tare, *baby*.

– E toată a ta, dulceață, fiecare bucățică. Nu-ți da încă drumul.

– Oh, nu, gemu femeia. Hai să...

Se uită în sus și țipă. Bărbatul se răsuci. Voi să ducă mîna sub pernă, dar hotărî că ar fi mai bine să nu o facă.

– *Okay*, spuse. Portofelul e în pantalonii de pe scaun. Luați-l și plecați dracului. Sînt ocupat.

Salvatore Fiore spuse:

– Nu vrem portofelul tău, Mickey.

Furia de pe faţa lui Mickey Nicola se transformă în altceva. Se aşează pe marginea patului, mişcîndu-se cu grijă, încercînd să-şi imagineze ce voiau. Femeia trăsese cearşaful peste ea, privindu-i cu un amestec de mînie şi frică.

Nicola îşi trase picioarele încet sub el, gata să sară. Penisul se muiase.

Îi pîndea pe amîndoi, aşteptînd o ocazie.

– Ce vreţi?

– Lucrezi cu Frank Jackson?

– Duceţi-vă dracului.

Joseph Colella se întoarse spre prietenul său:

– Împuşcă-l în coaie.

Salvatore Fiore ridică pistolul şi ochi. Mickey Nicola ţipă.

– Staţi puţin! Trebuie să fiţi nebuni! Se uită în ochii piticului şi spuse repede: Daa. Am lucrat cu Jackson.

Femeia strigă furioasă:

– Mickey!

Se întoarse spre ea sălbatic:

– Taci în mă-ta! Crezi că vreau să ajung eunuc?

Salvatore Fiore se întoarse spre femeie şi spuse:

– Eşti sora lui Jackson, nu?

– N-am auzit niciodată de el, spuse ea furioasă.

Fiore ridică pistolul şi se apropie de pat.

– Aveţi două secunde să vorbiţi cu mine, sau amîndoi o să fiţi împrăştiaţi pe pereţi.

Era ceva în vocea lui care o îngheţă. Ridică pistolul şi faţa femeii se albi.

– Spune-le ce vor să ştie, strigă Mickey Nicola.

Pistolul se lipi de sînul ei.

– Nu! Da! Frank Jackson e fratele meu.

– Unde-l putem găsi?

– Nu ştiu. Nu l-am mai văzut. Jur pe Dumnezeu că nu ştiu! Eu... Degetul lui Fiore se încordă pe trăgaci.

– *Clara!* Clara trebuie să știe! întrebați-o pe Clara!

Joseph Colella spuse:

– Cine-i Clara?

– E... E o chelneriță pe care o cunoaște Frank.

– Unde o putem găsi?

De data asta n-a mai avut nici o ezitare.

– Lucrează la un bar pe nume The Shakers, în Queens.

Trupul începu să-i tremure.

Salvatore Fiore se uită la cei doi și spuse politicos:

– Puteți să vă regulați mai departe acum. Petrecere frumoasă.

Și cei doi bărbați plecară.

*

* *

5:30 a.m.

Clara Thomas (născută Thomachevsky) era pe cale de a-și împlini visul ei de o viață. Fredona veselă în timp ce își făcea valiza cu lucrurile de care va avea nevoie în Canada. Făcuse și înainte călătorii cu prieteni, dar acum era altceva. Asta va fi călătoria ei în luna de miere. Frank Jackson era un bărbat cum nu mai cunoscuse vreodată. Bărbații care intrau în bar, pipăind-o și ciupind-o de fund, nu erau decît niște animale. Frank Jackson era altfel. Era un adevărat gentleman. Clara se opri din împachetat pentru a se gîndi la cuvînt: *gentleman.* Nu se mai gîndise din punctul ăsta de vedere, dar așa era Frank Jackson. Nu îl văzuse decît de patru ori, dar știa că s-a îndrăgostit de el. Era sigură că fusese atras de ea de la început, fiindcă întotdeauna stătea în separeul unde servea ea. Și a doua oară a condus-o acasă după ce s-a închis barul.

Înseamnă că mai e ceva de capul meu, se gîndea Clara, *dacă pot să am un băiat așa frumos.* Se duse la oglindă să se privească. Poate că era puțin cam plinuță și părul era cam

prea roşu, dar va ţine dietă şi va avea grijă data viitoare cînd îşi va vopsi părul. Una peste alta, nu era prea dezamăgită de ceea ce vedea. *Gagicuţa încă mai arată mişto,* îşi spuse. Ştia că Frank Jackson vrea să se culce cu ea, chiar dacă n-o atinsese niciodată. Era într-adevăr deosebit. Avea un fel de calitate – Clara se încruntă, încercînd să găsească cuvîntul – spirituală în el. Clara fusese crescută ca o bună catolică şi ştia că era un sacrilegiu să gîndească astfel, dar Frank Jackson îi aducea oarecum aminte de Iisus. Se întrebă cum o fi Frank în pat. Ei, dacă era timid, îi va arăta ea un truc sau două. Au hotărît să se căsătorească imediat cum ajung în Canada. Visul ei devine realitate. Clara se uită la ceas şi hotărî că ar fi mai bine să se oprească. A promis că îl va lua pe Frank de la motelul lui la şapte treizeci.

Îi văzu în oglindă cînd intrau în dormitorul ei. Parcă apăruseră din neant. Un uriaş şi un tip micuţ. Clara îi privea cum se îndreaptă spre ea. Piticul se uită la valiză.

– Un'te duci, Clara?

– Nu-i treaba voastră. Luaţi ce vreţi şi ieşiţi de aici. Dacă există în vizuina asta ceva mai scump de zece dolari, îl mănînc.

– Am ceva ce poţi mînca, spuse uriaşul Colella.

– Vă ... în gît, izbucni Clara. Dacă vreţi cumva să mă violaţi, să ştiţi că doctoru' mă tratează de sculament.

Salvatore Fiore spuse:

– N-o să-ţi facem nici un rău. Vrem doar să ştim unde-i Frank Jackson.

Salvatore Fiore scoase o ţeavă de plumb din buzunar şi făcu un pas spre ea.

– Nu mă speriaţi voi pe mine, spuse Clara. Eu...

Mîna se destinse spre faţa ei şi în durerea groaznică îşi putea simţi dinţii fărîmiţîndu-i-se în gură ca nişte bucăţele de

gresie. Deschise gura să vorbească şi sîngele începu să-i curgă afară. Omuleţul ridică ţeava din nou:

– Nu, te rog, nu!

Joseph Colella spuse politicos:

– Unde-l putem găsi pe acest Frank Jackson?

– Frank este... este...

Clara se gîndi la bărbatul ei dulce, gentil, în mîinile acestor doi monştri. O să-l rănească şi ştia instinctiv că Frank nu va fi în stare să suporte durerea. Era prea sensibil. Dacă ar putea găsi un mijloc să-l salveze, îi va fi recunoscător pentru totdeauna.

– Nu ştiu.

Salvatore Fiore se apropie de ea şi Clara auzi sunetul piciorului rupîndu-se în acelaşi moment în care simţi durerea. Căzu pe podea, incapabilă să ţipe din cauza sîngelui din gură.

Joseph Colella stătea deasupra ei, spunînd:

– Poate n-ai înţeles. N-o să te ucidem. Doar o să continuăm să rupem diverse. Cînd o să terminăm cu tine, o să arăţi ca un gunoi pe care îl îngroapă pisica. Mă crezi?

Clara îl credea. Frank Jackson n-o să mai vrea să se mai uite niciodată la ea din nou. L-a pierdut din cauza bastarzilor ăştia. Nici vis devenit realitate, nici căsătorie. Piticul se apropie de ea cu ţeava de plumb ridicată.

Clara gemu:

– Nu. Te rog, nu. Frank este la ... Brookside Motel pe Prospect Avenue. E...

Leşină.

Joseph Colella se apropie de telefon şi formă un număr.

Michael Moretti răspunse.

– Da?

– Brookside Motel, pe Prospect Avenue. Vrei să-l găbjim.

– Nu. Ne întîlnim acolo. Să fiţi siguri că nu pleacă.

– Nu va pleca nicăieri.

6:30 a.m.

Băiatul începuse să se mişte din nou. Bărbatul privea cum Joshua deschide ochii. Copilul se uită la sîrma de la glezne şi la cea de la mîini, apoi se uită în sus, îl văzu pe Frank Jackson şi începu să-şi aducă aminte.

Ăsta era bărbatul care l-a forţat să ia pastilele alea şi l-a răpit. Joshua ştia totul despre răpiri de la televizor. Poliţia o să vină să-l salveze şi pe tip îl va băga la închisoare. Joshua era hotărît să nu arate că-i este frică, fiindcă voia să fie în stare să-i spună mamei sale cît de curajos a fost.

– Mama o să vină cu banii, îl asigură Joshua, aşa că nu trebuie să mă răneşti.

Frank Jackson se apropie de pat şi zîmbi copilului. Era într-adevăr un băiat frumos. Şi-ar fi dorit să-l ia pe puşti cu el în Canada, în locul Clarei. Se uită la ceas. Era timpul să pregătească lucrurile.

Joshua îşi ridică mîinile. Sîngele începuse să se închege.

– Vreţi să-mi scoateţi astea, vă rog? întrebă politicos. N-am să fug.

Lui Frank Jackson îi plăcu faptul că băiatul spusese „vă rog". Dovedea maniere frumoase. În zilele astea, majoritatea copiilor nu erau deloc bine crescuţi. Alergau pe străzi ca animalele sălbatice.

Frank Jackson se duse în baie, unde pusese înapoi canistra cu benzină, ca să nu păteze covorul din cameră. Se mîndrea cu detalii de genul ăsta. Puse canistra în sufragerie şi o aşeză pe podea. Se duse la băiat, îl ridică şi îl aşeză lîngă canistră. Apoi luă ciocanul şi două cuie mari şi îngenunche lîngă el. Joshua Parker îl privea cu ochii mari.

– Ce vreţi să faceţi cu astea?

– Ceva care te va face foarte fericit. Ai auzit vreodată de Iisus Hristos? Joshua dădu din cap. Ştii cum a murit?

– Pe cruce.

– Foarte bine. Eşti un băiat deştept. N-avem o cruce aici, aşa că trebuie să facem ce putem.

Ochii băiatului începură să reflecte frica.

Frank Jackson spuse:

– N-are de ce să-ţi fie teamă. Lui Iisus nu i-a fost frică. Nu trebuie să-ţi fie frică.

– Nu vreau să fiu Iisus, şopti Joshua. Vreau acasă.

– O să te trimit acasă, îi promise Frank Jackson. Am să te trimit acasă la Iisus.

Frank Jackson luă o batistă din buzunarul de la spate şi o duse spre gura băiatului. Joshua îşi strînse dinţii.

– Nu mă supăra.

Frank Jackson presă degetul mare şi arătătorul pe obrajii lui Joshua şi îi deschise gura cu forţa. Îi băgă batista în gură şi lipi o bucată de bandă adezivă deasupra ca să ţină batista. Joshua se lupta cu sîrmele ce-i legau mîinile care începură să sîngereze din nou. Frank Jackson îşi plimbă mîinile pe tăieturile proaspete.

– Sîngele lui Hristos, spuse încet.

Luă una din mîinile băiatului, o întoarse cu palma în sus şi o puse pe podea. Apoi luă un cui. Ţinîndu-l pe palma lui Joshua cu o mînă, Frank Jackson luă ciocanul cu cealaltă mînă şi bătu cuiul în duşumea prin palma băiatului.

7:15 a.m.

Limuzina neagră a lui Michael Moretti era blocată pe Brooklyn Queens Expressway în traficul de dimineaţă, din cauza unui camion de zarzavaturi care derapase şi îşi împrăştiase încărcătura pe asfalt. Traficul se oprise complet.

– Treci pe partea cealaltă a drumului şi depăşeşte-l, îi ordonă Michael Moretti lui Nick Vito.

– E o maşină de poliţie în faţă, Mike.

– Du-te acolo şi spune-le că vreau să vorbesc cu unul dintre ei.

– *Okay, boss.*

Nick Vito coborî şi se grăbi spre patrulă. Cîteva momente mai tîrziu se întoarse cu un agent de poliţie. Michael Moretti deschise fereastra şi întinse mîna. În ea avea cinci hîrtii de cîte o sută de dolari.

– Sînt grăbit, sergent.

Două minute mai tîrziu, maşina poliţiei, cu luminile roşii aprinse, deschidea drumul limuzinei. Cînd au ajuns la drum liber, agentul a coborît şi a venit la limuzină.

– Doriţi să vă escortez undeva, domnule Moretti?

– Nu, mulţumesc, spuse Michael. Vino să mă vezi luni. Apoi, către Nick Vito: Mişcă!

7:30 a.m.

Reclama cu litere de neon se putea citi de departe:

BROOKSIDE MOTEL
Camere simple – Duble
Preţuri zilnice şi săptămînale
Individuales – Dobles
Precios, Especiales

Joseph Colella şi Salvatore Fiore stăteau în maşină în faţa bungalow-ului 7. Cîteva minute mai devreme au auzit un zgomot înăuntru, aşa că ştiau că Frank Jackson era încă acolo.

Ar trebui să sărim înăuntru şi să-l răcim, gîndea Fiore. Dar Michael Moretti le dăduse instrucţiuni.

Au rămas să aştepte.

*

* *

7:45 a.m.

În interiorul bungalow-ului cu numărul 7, Frank Jackson făcea ultimele pregătiri. Băiatul era o dezamăgire. Leşinase. Jackson ar fi vrut să aştepte pînă cînd Joshua şi-ar fi recăpătat cunoştinţa înainte de a bate celelalte cuie, dar se făcuse tîrziu. Luă canistra de benzină şi stropi trupul băiatului, avînd grijă să nu atingă faţa aceea atît de frumoasă. Îşi imagină trupul băiatului sub pijama şi dori să fi avut timp să... dar nu, ar fi o prostie. Clara trebuia să vină dintr-un moment într-altul. Trebuie să fie gata de plecare. Băgă mîna în buzunar şi scoase o cutie de chibrituri pe care o aşeză frumos lîngă canistră, ciocan şi cuie. Oamenii nu-şi dau seama, pur şi simplu, cît de importantă este ordinea.

Frank Jackson se uită din nou la ceas şi se întrebă de ce nu mai vine Clara.

7:50 a.m.

Limuzina opri în faţa bungalow-ului şi Michael Moretti sări afară. Cei doi care păzeau se grăbiră să i se alăture. Joseph Colella arătă spre bungalow-ul 7.

– Acolo e.

– Dar puştiul?

– Nu ştiu. Jackson a lăsat jaluzelele.

– Putem să intrăm acum să-l scoatem? întrebă Salvatore Fiore.

– Staţi aici.

Cei doi se uitară la el surprinşi. Michael era un *capo-regime*. Avea soldaţi care să dea loviturile pentru el în timp ce stătea în spate, în siguranţă. Şi totuşi se ducea el însuşi. Nu era bine.

Joseph Colella spuse:

– *Boss*, Sal şi cu mine putem...

Dar Michael Moretti se îndrepta deja spre uşa bungalow-ului 7 cu un pistol amortizor în mînă. Se opri o secundă să aştepte, apoi se dădu înapoi şi dădu o lovitură de picior în uşă. Moretti înregistră scena într-o singură secundă, ca într-un stop-cadru: bărbatul cu barbă aşezat în genunchi pe duşumea lîngă băiat; mîna băiatului bătută cu un cui în podea, camera mirosind a benzină.

Bărbosul se întorsese spre uşă şi se uita la Michael. Ultimele cuvinte pe care le-a mai rostit au fost.

– Nu eşti Cl...

Primul glonte l-a lovit în centrul frunţii. Al doilea i-a zdrobit faringele, iar al treilea i-a intrat în inimă. Dar din momentul ăla nu mai simţea nimic.

Michael Moretti se duse la uşă şi făcu semn cu mîna celor doi de afară. Se grăbiră să intre după el. Michael Moretti îngenunche lîngă băiat şi-i luă pulsul. Era slab şi neregulat. Se întoarse spre Joseph Colella.

– Sună-l pe Doc Petrone. Spune-i că venim spre el.

9:30 a.m.

În momentul în care telefonul începu să sune, Jennifer îl înşfăcă ţinîndu-l strîns.

– Alo!

Michael Moretti spuse:

– Îţi aduc băiatul acasă.

Joshua plîngea în somn. Jennifer se aplecă peste el şi îl luă în braţe. Era adormit cînd Michael îl aducea în casă. Cînd Jennifer văzu trupul lipsit de viaţă al lui Joshua, cu gleznele şi mîinile bandajate, aproape că înnebuni. Michael a adus doctorul cu el şi i-a trebuit acestuia o jumătate de oră să o asigure pe Jennifer că fiul ei se va face bine.

– Mîinile se vor vindeca, îi spuse doctorul. O să aibă o cicatrice mică, dar din fericire n-a fost atins nici un nerv sau tendon. Arsurile de la benzină sînt superficiale. I-am spălat corpul în ulei mineral. Voi mai trece să-l văd peste cîteva zile. Credeți-mă, nu-i nici o problemă.

Înainte de a pleca doctorul, Jennifer l-a rugat să se uite și la doamna Mackey.

Joshua a fost pus în pat și Jennifer a stat lîngă el așteptînd să-l vadă cînd se trezește. Acum se mișcă și deschise ochii. Cînd îşi văzu mama spuse obosit:

– Știam c-ai să vii, mam'. I-ai dat omului banii?

Jennifer încuviință din cap, neavînd încredere în voce.

Joshua zîmbi.

– Sper să-și cumpere prea multe bomboane cu banii și să aibă dureri de stomac. N-ar fi drăguț?

– Foarte drăguț, dragă. Știi ce-o să facem noi doi săptămîna viitoare? O să te duc la...

Joshua adormi din nou.

Cîteva ore mai tîrziu, Jennifer veni înapoi în living. Fu surprinsă să-l găsească pe Michael Moretti încă acolo. Într-un fel îi amintea de Adam Warner și prima lor întîlnire.

– Michael... Îi era greu să-și găsească cuvintele. Nu... nu pot să... cît de recunoscătoare îți sînt.

Se uită la ea și clătină din cap.

Jennifer se forță să pună întrebarea:

– Și... și Frank Jackson?

– N-o să mai supere pe nimeni.

Deci totul se terminase, Joshua era în siguranță. Nimic altceva nu mai conta.

Jennifer se uită la Michael și gîndi: *Îi datorez atît de mult. Cum aș putea să-l răsplătesc vreodată?*

Michael o privea, învăluit în tăcere.

CARTEA A DOUA

37

Jennifer Parker stătea goală, privind de la fereastra uriaşă spre Bay of Taniger. Era o zi frumoasă de toamnă şi golful era plin de vele albe şi bărci cu motor. Şase iahturi mari stăteau la ancoră în port. Jennifer îi simţi prezenţa şi se întoarse.

– Îţi place privelişte?

– Enorm.

Se uită la corpul ei gol.

– Şi mie.

Mîinile lui îi mîngîiau sînii.

– Hai înapoi în pat.

Atingerea lui o făcu pe Jennifer să se înfioare. Îi cerea lucruri pe care nici un bărbat nu îndrăznise să i le ceară vreodată şi îi făcea lucruri pe care nîmeni nu i le făcuse vreodată.

– Da, Michael. Se întoarseră în dormitor şi acolo, pentru moment, Jennifer se gîndi la Adam Warner, apoi uită totul, cu excepţia pasiunii ce o învăluia în clipa de faţă.

Jennifer nu mai cunoscuse niciodată pe cineva ca Michael Moretti. Nu se sătura niciodată. Avea un corp atletic, zvelt şi tare, care se contopea cu trupul ei, antrenînd-o în

frenezia lui, cărînd-o într-un val de excitație crescîndă, care părea că nu se mai oprește nicicînd, pînă îi venea să țipe de plăcere. Cînd terminară de făcut dragoste, iar Jennifer zăcea în pat, epuizată, Michael începu din nou și Jennifer fu din nou prinsă într-un extaz ce deveni aproape imposibil de suportat.

Acum stătea deasupra ei, privind-o în ochi.

– Îți place, nu-i așa, *baby?*

– Da.

Era o rușine în acest „da", o rușine în faptul că avea atît de mare nevoie de el, de dragostea lui.

Jennifer își aminti cum au făcut dragoste prima oară.

Era în dimineața cînd Michael Moretti l-a adus pe Joshua acasă. Jennifer știa că Frank Jackson era mort și că Michael Moretti îl ucisese. Bărbatul care stătea în fața ei îi salvase fiul, omorîse pentru ea. O făcea pe Jennifer să aibă un sentiment adînc, primordial.

– Cum aș putea să-ți mulțumesc? îl întrebase Jennifer.

Iar Michael Moretti venise spre ea, luînd-o în brațe și sărutînd-o. Dintr-un fel de veche loialitate pentru Adam, Jennifer și-a imaginat că se va termina cu acest sărut; dar n-a fost decît un început. Știa cine era Michael Moretti și totuși asta era nimic pe lîngă ce făcuse pentru ea. Încetă să mai gîndească și își lăsă emoțiile să pună stăpînire pe ea.

S-au dus în dormitorul ei și Jennifer își spunea că îl răsplătește pe Michael pentru ce făcuse, iar apoi erau în pat și a fost o experiență cu mult peste ceea ce visase Jennifer vreodată.

Adam Warner făcuse dragoste cu ea, dar Michael Moretti a posedat-o. Făcea ca fiecare centimetru din corpul ei să fie cuprins de senzații intense. Era ca și cînd ar fi făcut dragoste în lumini strălucitoare, viu colorate, iar culorile se

schimbau dintr-un moment în altul ca într-un caleidoscop. Acum făcea dragoste cu blîndețe și senzualitate, pentru ca în momentul următor să fie crud și dur, iar schimbările o înnebuneau pe Jennifer. Se retrăgea din ea, tachinînd-o, făcînd-o să-l dorească mai mult, iar cînd era în culmea excitației se oprea.

Cînd nu mai putu să suporte, îl imploră:

– Te rog, termină. Te rog!

Iar Michael intră din nou în ea, pînă începu să țipe de plăcere. Nu mai era o femeie care-și plătește o datorie. Era sclava a ceva ce nu mai cunoscuse niciodată înainte. Michael a stat cu ea patru ore, iar cînd a plecat, Jennifer și-a dat seama că viața ei se schimbase.

A zăcut în pat, gîndindu-se la ce se întîmplase, încercînd să înțeleagă. Cum putea să fie atît de îndrăgostită de Adam și totuși să fie atît de copleșită de Michael Moretti? Toma d'Aquino spusese că atunci cînd ajungi în inima răului, acolo nu este nimic. Jennifer se întrebă de asemenea dacă este dragoste adevărată. Era conștientă că o parte din ce făcuse era din cauza singurătății. Trăise prea mult timp cu o fantomă, un bărbat pe care nu putea nici să-l vadă, nici să-l aibă, totuși știa că-l va iubi întotdeauna pe Adam. Sau era numai amintirea acelei dragoste?

Jennifer nu era sigură de cele ce simțea pentru Michael. Recunoștință, da. Dar asta era numai o mică parte. Era mai mult. Mult mai mult. Știa cine și ce era Michael Moretti. Omorîse pentru ea, dar o făcuse și pentru alții. Omorîse oameni pentru bani, pentru putere, din răzbunare. Cum putea să aibă astfel de sentimente pentru un asemenea om? Cum a putut să-l lase să facă dragoste cu ea și să se simtă atît de excitată? Era cuprinsă de un fel de sentiment de rușine și se gîndea: *Ce fel de om sînt?*

Nu avea răspuns.

Ziarele de după-amiază au anunțat incendiul dintr-un

motel din Queens. Printre ruine s-au găsit rămăşiţele unui bărbat neidentificat.

După întoarcerea lui Joshua, Jennifer a încercat să facă totul cît mai normal posibil pentru el, temîndu-se ca traumele din noaptea precedentă să nu aibă urmări asupra psihicului lui. Cînd Joshua s-a sculat, Jennifer a pregătit masa şi i-a adus-o la pat. Era o mîncare ridicolă, făcută din toate semipreparatele, din resturi tratate chimic, dar care îi plăceau lui: hot dog şi sandviş cu unt de alune şi Hostess Twinkies şi bere nealcoolizată.

– Ar fi trebuit să-l fi văzut, ma! spunea Joshua printre înghiţituri. Îşi ridică mîna bandajată. Crezi că era chiar convins că eu sînt Iisus Hristos?

– Nu... nu ştiu, dragă. Jennifer se înfioră.

– De ce oamenii vor să omoare alţi oameni?

– Ei... Şi gîndurile lui Jennifer se întoarseră brusc la Michael Moretti. Avea dreptul să-l judece? Nu cunoştea teribilele forţe care îi transformaseră viaţa, care îl făcuseră ceea ce era acum. Trebuia să afle mai multe despre el, să ajungă să-l cunoască şi să-l înţeleagă.

– Trebuie să mă duc mîine la şcoală? întrebă Joshua.

Jennifer îl luă în braţe.

– Nu, dragule, o să stăm acasă şi o să jucăm hochei toată săptămîna.

Telefonul sună. Era Michael.

– Cum se simte Joshua?

– E foarte bine... mulţumesc.

– Şi tu cum te simţi?

Jennifer simţi cum i se pune un nod în gît de jenă.

– F... foarte bine.

– Bun, chicoti el. Ne vedem mîine la masa de prînz. Donato's, pe Mulberry Street. Douăsprezece jumate.

– *All right*, Michael. Douăsprezece jumate.

Jennifer spusese cuvintele şi nu mai exista drum de întoarcere.

Şeful de sală de la Donato's îl cunoştea pe Michael şi cea mai bună masă din restaurant fusese rezervată pentru el. Oamenii se opreau să-l salute şi Jennifer fu din nou uimită de cum se străduiau toţi să-i intre în graţii. Era straniu cum Michael Moretti îi amintea de Adam Warner, fiindcă fiecare în felul lui reprezenta puterea.

Jennifer începu să-l întrebe despre viaţa lui, dorind să afle cum şi de ce a fost prins în genul de viaţă pe care o ducea.

Michael a întrerupt-o.

– Crezi că sînt aici din cauza familiei mele sau fiindcă m-a forţat cineva?

– Mmm... da, Michael. Bineînţeles.

A rîs.

– Am muncit ca dracu' să ajung aici. Îmi place. Îmi plac banii! Îmi place puterea! Sînt un rege, *baby*, şi îmi place să fiu un rege.

Jennifer se uită la el, încercînd să înţeleagă.

– Dar nu poate să-ţi placă...

– Ascultă! Tăcerea lui s-a transformat dintr-o dată în cuvinte, fraze şi confidenţe, ca şi cînd ar fi fost înmagazinate de ani de zile, aşteptînd pe cineva pentru a se destăinui. Bătrînu' a fost o sticlă de Coca-Cola.

– O sticlă de Coca-Cola?

– Exact. Sînt bilioane în lume şi nu poţi să le distingi una de alta. Era cizmar. Muncea de dimineaţă pînă noaptea ca să pună mîncare pe masă. N-aveam nimic. Să fii sărac este romantic numai în cărţi. În realitate înseamnă camere care put, cu şobolani şi gîndaci şi mîncare proastă şi niciodată destulă.

Cînd eram tînăr, făceam orice ca să obțin un ban. Le făceam servicii barosanilor, le aduceam cafea și țigări, le găseam fete... orice ca să supraviețuiesc. Ei bine, într-o vară am fost la Mexico City. Nu aveam bani. Într-o noapte, o fată m-a invitat la un restaurant de lux, unde era o petrecere. La desert s-a servit o prăjitură specială mexicană, cu o mică păpușă de lut coaptă înăuntru. Cineva de la masă a explicat că obiceiul era că cine găsește păpușa trebuie să plătească masa. În bucata mea era.

Făcu o pauză.

– Am înghițit-o.

Jennifer puse mîna peste a lui.

– Michael, și alți oameni au crescut în sărăcie și...

– Nu mă confunda pe mine cu alți oameni. Tonul era dur. Eu sînt eu. Știu cine sînt, *baby*. Mă întreb dacă tu știi cine ești.

– Cred că da.

– De ce te-ai culcat cu mine?

– A... îți eram recunoscătoare și...

– Rahat! Mă doreai.

– Michael, eu...

– Nu trebuie să-mi cumpăr femeile nici cu bani, nici cu recunoștință.

Jennifer trebuia să admită că are dreptate. Și ea îl dorise așa cum o dorise și el. *Și totuși,* gîndea Jennifer, *omul ăsta a încercat o dată să mă distrugă. Cum pot uita asta?*

Michael se aplecă în față și-i luă mîna lui Jennifer, cu palma în sus. Încet, îi mîngîie fiecare deget, fără să-și ia ochii din ochii ei.

– Să nu te joci niciodată cu mine. Niciodată, Jennifer.

În timpul desertului, Michael îi spuse:

– Apropo, am un caz pentru tine.

A fost ca și cum i-ar fi dat o palmă peste față.

– Ce fel de caz?

– Unul din băieții mei, Vasco Gambutti, a fost arestat pentru uciderea unui polițist. Vreau să-l aperi tu.

Jennifer se uită la el fix, furioasă și îndurerată că încă încerca să se folosească de ea.

– Îmi pare rău, Michael. Ți-am spus și înainte. Nu mă pot amesteca cu... cu... prietenii tăi.

Îi zîmbi leneș.

– Ai auzit vreodată povestea micuțului pui de leu din Africa? A plecat prima oară de lîngă mama lui ca să se ducă pînă la rîu să bea apă și o gorilă l-a trîntit la pămînt. În timp ce se ridica, un leopard uriaș l-a împins la o parte din drumul lui. O turmă de elefanți trecu pe acolo și aproape că-l strivi. Micuțul leu s-a întors acasă zguduit și a spus: „Știi ceva, mama, e o junglă acolo!"

Se lăsă o tăcere lungă între ei. *Este* o junglă acolo, gîndea Jennifer, dar ea a stat întotdeauna la marginea ei, afară, liberă să zboare cînd dorea. Ea făcuse regulile și clienții ei trebuiau să le accepte. Dar acum, Michael Moretti schimbase totul. Asta era jungla lui. Lui Jennifer îi era frică de ea, frică să nu fie prinsă acolo. Totuși, cînd se gîndea ce făcuse Michael pentru ea, socoti că îi cerea puțin.

O să-i facă lui Michael un serviciu.

38

O să ne ocupăm de cazul lui Vasco Gambutti, îl informă Jennifer pe Ken Bailey.

Ken se uită la Jennifer neîncrezător.

– E din Mafia! Unul din oamenii lui Michael Moretti. Nu este genul de client pe care îl luăm noi.

– O să-l luăm pe ăsta.

– Jennifer, nu ne putem permite să ne amestecăm cu ăştia.

– Gambutti este îndreptăţit la un proces cinstit, exact ca oricare altul.

Cuvintele îi sunau fals chiar şi ei.

– Nu pot să te las...

– Cît timp ăsta este biroul meu, eu hotărăsc.

Văzu surpriza şi durerea în ochii lui.

Ken aprobă din cap, se întoarse şi ieşi din birou. Jennifer era tentată să-l cheme înapoi şi să-i explice. Dar cum ar fi putut? Nu era sigură că-şi poate explica ei înseşi.

Cînd Jennifer s-a întîlnit pentru prima dată cu Vasco Gambutti, a încercat să-l privească la fel ca pe oricare alt client. Avusese de-a face şi înainte cu clienţi care fuseseră acuzaţi de crimă, dar, cumva, ăsta era altfel. Omul acesta era membru al unei vaste organizaţii a crimei, un grup care delapida ţara de bilioane de dolari, o clică secretă care ucidea fără scrupule pentru a se proteja.

Dovezile împotriva lui Gambutti erau copleşitoare. Fusese prins în timpul unei spargeri de blănuri şi ucisese un poliţist ce nu era în timpul serviciului, dar care încercase să-l oprească. Ziarele de dimineaţă au publicat ştirea că Jennifer Parker va fi avocatul apărării.

A telefonat judecătorul Lawrence Waldman.

– E adevărat, Jennie?

Jennifer şi-a dat seama instantaneu ce vrea să spună.

– Da, Lawrence.

– Sînt surprins. Ştii cine este, bineînţeles?!

– Da, ştiu.

– Intri într-un teritoriu periculos.

– Nu chiar. Fac doar o favoare unui prieten.

– Înţeleg. Ai grijă.

– Voi avea, promise Jennifer.

De-abia după ce au terminat de vorbit, Jennifer şi-a dat seama că nu a mai pomenit nimic despre a lua masa împreună.

După ce s-a uitat la materialul pe care l-a adunat personalul ei, Jennifer a înţeles că nu are pe ce să se bazeze.

Vasco Gambutti fusese prins asupra faptului într-o spargere cu crimă şi nu existau circumstanţe atenuante. Mai mult, exista întotdeauna o încărcătură emoţională în mintea juraţilor cînd victima era poliţist.

Îl chemă pe Ken Bailey şi îi dădu instrucţiuni.

N-a spus nimic, dar Jennifer putea simţi dezaprobarea şi era întristată. Îşi promise că era ultima oară cînd lucra pentru Michael.

Telefonul ei particular sună şi îl ridică. Michael spuse.

– Hello, *baby*. Sînt flămînd după tine. Ne întîlnim într-o jumătate de oră.

Rămăsese cu telefonul la ureche, ascultînd, simţind deja braţele lui în jurul ei, corpul lui lipit de al ei.

– Am să fiu acolo, spuse Jennifer.

Uitase promisiunea pe care şi-o făcuse.

Procesul Gambutti a durat zece zile. Presa era acolo, dornică să-i privească din nou pe procurorul districtului Di Silva şi Jennifer Parker, în luptă deschisă. Di Silva îşi pregătise lecţia foarte bine şi îşi minimaliza cazul deliberat, lăsînd juraţii să preia sugestiile pe care le făcea şi să construiască în jurul lor, creînd în mintea lor orori chiar mai mari decît cele cuprinse în acuzaţii.

Jennifer a stat liniştită în timpul mărturiilor, rareori deranjîndu-se să ridice obiecţii. În ultima zi a procesului a intrat în acţiune.

Există un adagiu care spune că atunci cînd ai o apărare slabă, îţi aduci oponentul în proces. Fiindcă Jennifer n-avea

cum să-l apere pe Vasco Gambutti, se hotărîse să-l acuze pe Scott Norman, polițistul ucis. Ken Bailey scotocise tot ce se putea afla despre Scott Norman. Trecutul lui era fără pată, dar înainte ca Jennifer să termine cu el, l-a făcut să pară de zece ori mai rău decît era în realitate. Norman fusese în poliție de douăzeci de ani și în această perioadă fusese suspendat de trei ori pe motiv de violență. Împușcase și aproape că omorîse un suspect neînarmat, bătuse un bețiv într-un bar și băgase în spital un bărbat implicat într-o ceartă conjugală. Cu toate că aceste incidente avuseseră loc într-o perioadă de douăzeci de ani, Jennifer a făcut să pară că defunctul comisese o serie neîncetată de acte reprobabile. Jennifer a adus o serie de martori care au depus mărturie împotriva ofițerului ucis, iar Robert Di Silva n-a putut face absolut nimic în privința asta.

În cuvîntul de încheiere, Di Silva a spus:

– Nu uitați, doamnelor și domnilor din juriu, că ofițerul Scott Norman nu este cel care se găsește în proces aici. Ofițerul Scott Norman a fost victima. A fost ucis de – arătînd cu degetul – acuzat, Vasco Gambutti.

Dar chiar în timp ce procurorul districtual vorbea, știa că o făcea degeaba. Jennifer îl coborîse pe Scott Norman pe aceeași treaptă cu Vasco Gambutti. Nu mai era nobilul polițist care își dăduse viața pentru a prinde un criminal. Jennifer Parker distorsionase imaginea pînă într-atît, încît victima nu era mai bună decît acuzatul.

Juriul a dat verdictul de nevinovat de crimă de gradul unu și l-a condamnat pe Vasco Gambutti pentru omor fără premeditare. A fost o înfrîngere uimitoare pentru procurorul districtual Di Silva, iar presa a anunțat rapid altă victorie a lui Jennifer Parker.

– Pune-ți rochia de gală. Celebrăm, i-a spus Michael.

Au luat masa de seară la un restaurant pescăresc în

Village. Proprietarul restaurantului a trimis la masa lor o sticlă de şampanie foarte rară şi Michael şi Jennifer au toastat.

– Sînt foarte mulţumit.

Venind din partea lui Michael, era ca o ceremonie de învestire a unui cavaler în evul mediu.

I-a pus apoi în mîini o cutie mică, învelită în roşu şi alb.

– Deschide-o.

O privi cum desface firul auriu şi dă deoparte capacul. În cutie se afla un smarald mare, pătrat, înconjurat de diamante.

Jennifer se uita la el. Începu să protesteze:

– Oh, Michael! Apoi îi văzu mîndria şi plăcerea pe faţă: Michael... ce-o să mă fac cu tine?

Şi gîndea: *Oh, Jennifer, ce-o să mă fac cu tine?*

– Îţi trebuie pentru rochia asta. Îi puse inelul pe al treilea deget de la mîna stîngă.

– Nu... nu ştiu ce să spun. Îţi mulţumesc. E chiar o aniversare, nu?

Michael zîmbi.

– Aniversarea n-a început încă. E numai avanpremiera.

Mergeau cu limuzina spre un apartament pe care îl avea el în centru. Michael apăsă pe un buton şi se ridică un geam care separa spatele maşinii de şofer.

Sîntem închişi în lumea noastră mică, gîndi Jennifer. Apropierea lui Michael o excita.

Se întoarse să se uite în ochii lui negri, iar el se mişcă lîngă ea şi îşi plimbă mîna de-a lungul coapselor ei; corpul lui Jennifer se încălzi instantaneu.

Buzele lui Michael se lipiră de ale ei şi corpurile lor veniră în contact. Jennifer simţea excitaţia lui şi alunecă pe podeaua maşinii. Începură să facă dragoste, mîngîindu-l, sărutîndu-l, pînă cînd Michael începu să geamă şi Jennifer la

fel, mişcîndu-se mai repede şi mai repede, pînă ce simţi spasmele corpului lui.

Aniversarea începuse.

Acum Jennifer se gîndea înapoi la trecut, stînd în patul din camera de hotel din Tangier, ascultînd zgomotele făcute de Michael sub duş. Se simţea satisfăcută şi fericită. Singurul lucru care lipsea era fiul ei. Se gîndise să-l ia pe Joshua cu ea în cîteva din călătoriile lor, dar instinctiv voia să-l ţină departe de Michael Moretti. Pe Joshua nu trebuia să-l atingă niciodată această parte a existenţei. I se părea că viaţa ei este alcătuită din cîteva compartimente. Era Adam, era fiul ei şi mai era şi Michael Moretti. Şi fiecare trebuia ţinut departe de celelalte.

Michael ieşi din baie înfăşurat cu un prosop. Părul de pe corpul lui lucea de umezeală. Era un animal frumos, excitant.

– Îmbracă-te. Avem de lucru.

39

Totul s-a petrecut atît de gradat, încît părea că nu s-a întîmplat nimic. A început cu cazul lui Vasco Gambutti şi, scurt timp după aceea, Michael i-a cerut lui Jennifer să se ocupe de alt caz, apoi de altul, pînă cînd s-a transformat într-un şir constant.

Michael îi telefona lui Jennifer şi spunea:

– Am nevoie de ajutorul tău, *baby*. Unul din băieţii mei are o problemă.

Lui Jennifer îi aducea aminte de părintele Ryan. *Un prieten de-al meu are o mică problemă.* Era oare vreo diferenţă? America ajunsese să accepte sindromul Naşului. Jennifer îşi spunea că ce face acum este acelaşi lucru pe care l-a făcut dintotdeauna. Adevărul e că exista o deosebire – o mare deosebire.

Se afla în centrul uneia dintre cele mai puternice organizații din lume.

Michael a invitat-o la ferma din New Jersey, unde l-a cunoscut pe Antonio Granelli și încă alți cîțiva oameni din Organizație.

La o masă mare din bucătăria veche se aflau Nick Vito, Arthur „Fat Artie" Scotto, Salvatore Fiore și Joseph Colella.

Jennifer și Michael sosiseră și se opriseră în ușă. Nick Vito tocmai spunea:

– ...ca atunci cînd am dat lovitura în Atlanta. Aveam o garniseală bună. Peștișoru' ăla de paie a venit și-a încercat să mi-o radă, că voia o buca' d-acțiune.

– Îl știai pe gagiu? a întrebat Fat Artie.

– Ce să știu? Voia să-și aprindă luminile. A încercat să pună laba pe mine.

– Pe *tine*?

– Daa. N-avea tărtăcuța prea bine legată.

– Ce-ai făcut?

– Eddie Fratelli și cu mine l-am băgat în colțu' grădinii și i-am dat foc. Ce dracu, se simțea prost oricum.

– Hei, ce s-a-ntîmplat cu Micuțu' Eddie?

– Își ia sfanțu' în Lewisburg.

– Da' gagica lui? Era mișto foc.

– Oh, daa. Mi-ar plăcea să-i desfac buzele.

– Încă are călcîiele aprinse după Eddie. Doar Papà știe de ce.

– Îmi plăcea de Eddie. Era un gagiu a'ntîia.

– S-a dus în rahat. Apropo', știți cine a ajuns mierar...? Bîrfă.

Michael zîmbi la reacția uimită a lui Jennifer la conversație.

– Să mergem. O să te prezint lui Papà.

Vederea lui Antonio Granelli a fost un şoc pentru Jennifer. Şedea într-un scaun cu rotile şi arăta ca un schelet. Greu îşi putea imagina cum arătase cîndva. O brunetă atrăgătoare, cu faţa plinuţă intră în cameră şi Michael îi spuse lui Jennifer.

– Ea este Rosa, soţia mea.

Lui Jennifer îi fusese groază de momentul ăsta. În cîteva nopţi, după ce Michael plecase – lăsînd-o satisfăcută în toate felurile în care o femeie poate fi satisfăcută – se luptase cu o vinovăţie care o copleşea. *Nu vreau să mai rănesc o femeie. Jur. Trebuie să opresc asta. Trebuie!* Şi întotdeauna pierdea bătălia.

Rosa se uită la Jennifer cu ochi înţelepţi. *Ştie*, gîndi Jennifer.

A fost doar un scurt moment de jenă, apoi Rosa spuse:

– Îmi pare bine să vă cunosc, doamnă Parker. Michael mi-a spus că sînteţi foarte inteligentă.

Antonio Granelli mormăi:

– Nu e bine pentru o femeie să fie prea isteaţă. E mai bine să laşi creierii bărbaţilor.

Michael îi răspunse fără să-i tresară un muşchi:

– Mă gîndesc la doamna Parker ca la un bărbat, Papà.

Au luat masa în sufrageria mare, de modă veche.

– Tu stai lîngă mine, îi spuse Antonio Granelli lui Jennifer.

Michael stătea lîngă Rosa, Thomas Colfax, *consiliere*, stătea în faţa lui Jennifer şi ea îi simţea animozitatea.

Masa a fost minunată. S-a servit o plăcintă enormă şi apoi *pasta fagioli*. Mai era o salată cu mazăre, cu ciuperci, carne *piccata, linguini* şi pui copt. Părea că mîncărurile nu se mai opresc.

În casă nu se vedeau servitori şi Rosa sărea în mod

constant de la masă, adunînd vesela şi aducînd alte şi alte feluri de la bucătărie.

– Rosa mea e o bucătăreasă excepţională, îi spuse Antonio Granelli lui Jennifer. E aproape la fel de bună ca şi mama ei, nu, Mike?

– Da, răspunse Michael politicos.

– Rosa lui este o soţie minunată, continuă Antonio Granelli şi Jennifer se întrebă dacă este o remarcă întîmplătoare sau o atenţionare.

– Nu ţi-ai terminat cotletul, îi spuse Michael.

– N-am mîncat atît de mult în viaţa mea, protestă Jennifer.

Şi nu se terminase.

A mai sosit un castron cu fructe proaspete şi un platou cu brînză şi îngheţată şi bomboane cu mentă şi alune.

Jennifer se minună cum reuşeşte Michael să-şi păstreze silueta.

Conversaţia era uşoară şi plăcută şi ar fi putut avea loc în oricare alta dintre miile de familii italiene. Lui Jennifer îi venea greu să-şi imagineze că familia asta este diferită de altele.

Pînă cînd Antonio Granelli a spus:

– Ştii ceva despre *Unione Siciliana?*

– Nu, a răspuns Jennifer.

– Să-ţi spun eu despre ea, *lady.*

– Pop... o cheamă Jennifer.

– Ăsta nu-i nume italian, Mike. E prea greu pentru mine să-mi aduc aminte. O să-ţi spun *lady, lady. Okay?*

– *Okay*, răspunse Jennifer.

– *Unione siciliana* s-a născut în Sicilia pentru a-i proteja pe cei săraci împotriva nedreptăţilor. Vezi tu, cei la putere îi jefuiau pe cei săraci. Cei săraci n-aveau nimic... nici bani, nici slujbe, nici dreptate. Aşa că s-a format *Unione.* Cînd era o nedreptate, oamenii veneau la frăţia secretă şi erau răzbunaţi.

Foarte curînd, *Unione* a devenit mai puternică decît legea, fiindcă era *legea* oamenilor. Noi credem în ce spune Biblia, *lady*. O privi pe Jennifer în ochi. Dacă cineva ne trădează, ne răzbunăm.

Mesajul era limpede.

Jennifer a ştiut dintotdeauna, instinctiv, că dacă va lucra vreodată pentru Organizaţie, în viaţa ei va avea loc o schimbare importantă, dar, ca majoritatea outsider-ilor, avea o idee greşită despre Organizaţie. Mafia era în general descrisă ca o bandă de gangsteri care ordonau uciderea oamenilor şi îşi numărau banii din împrumuturile cu camătă şi casele de toleranţă. Asta era numai o părticică din imagine. Întîlnirile la care a participat Jennifer i-au arătat şi restul. Erau oameni de afaceri care operau la o scară uimitoare. Aveau în proprietate hoteluri şi bănci, restaurante şi cazinouri, companii de asigurări şi fabrici, companii de construcţii şi spitale. Controlau sindicate şi transporturi. Companii de construcţii, brutării şi pompe funebre. Venitul lor anual era de miliarde. Cum ajunseseră la asta, nu era problema lui Jennifer. Treaba ei era să-i apere pe cei care aveau necazuri cu legea.

Robert Di Silva a condamnat trei oameni de-ai lui Moretti pentru că au luat bani pentru protecţie de la un grup de vagoane mobile în care se servea masa de prînz. Erau acuzaţi de interferenţă cu comerţul prin extorcare de bani. Singurul martor care era de acord să depună mărturie împotriva lor era o femeie care deţinea unul din vagoane.

– O să-i bage după gratii, i-a spus Michael lui Jennifer. Trebuie avut grijă de ea.

– Ai o parte dintr-o revistă a unei companii de publicitate, nu? l-a întrebat Jennifer.

– Da. Ce legătură are asta cu vagoanele cu mîncare?

– Vei vedea. Jennifer a aranjat ca revista să ofere o sumă mare de bani pentru povestea femeii. Aceasta acceptînd, Jennifer a folosit asta la proces pentru a discredita motivele ei şi acuzaţiile s-au respins.

Relaţiile lui Jennifer cu asociaţii ei s-au schimbat. Cînd biroul lor a început să preia o succesiune de cazuri de-ale Mafiei, Ken Bailey a venit la Jennifer şi i-a spus:

– Ce se întîmplă? Nu poţi continua să-i reprezinţi pe golanii ăia. O să ne ruineze.

– Nu te-ngrijora, Ken. Vor plăti.

– Nu se poate să fii chiar aşa de naivă, Jennifer. Tu vei fi cea care va plăti. O să te aibă la mîna lor.

Fiindcă ştia că are dreptate, Jennifer i-a răspuns furioasă:

– Las-o moartă, Ken. A privit-o îndelung, apoi a spus:

– *Okay.* Tu eşti *boss*-ul.

Curtea Criminală era o lume mică şi veştile se răspîndeau repede. Cînd s-a aflat că Jennifer Parker apără membri ai Organizaţiei, prieteni bine intenţionaţi au venit la ea şi i-au repetat aceleaşi lucruri pe care i le spuseseră judecătorul Lawrence Waldman şi Ken Bailey.

– Dacă te amesteci cu tărîţele, o să te mănînce porcii.

Jennifer le răspundea tuturor:

– Toată lumea este îndreptăţită să fie apărată.

Aprecia avertizările lor, dar avea sentimentul că nu i se aplică ei. Nu făcea parte din Organizaţie, ea doar reprezenta cîţiva membri ai acesteia. Era avocat ca şi tatăl ei şi nu va acţiona niciodată într-un fel în care l-ar fi făcut să-i fie ruşine de ea. Jungla era acolo, dar ea era încă în afara ei.

Părintele Ryan a venit să o vadă. De data asta nu pentru a o ruga să-i ajute un prieten.

– Sînt îngrijorat, Jennifer. Aud că te ocupi de... ei, bine... persoane care nu trebuie.

– Care sînt alea? Tu judeci oamenii care vin la tine pentru ajutor? Tu întorci oamenii de la Dumnezeu fiindcă au păcătuit?

Părintele Ryan clătină din cap.

– Bineînțeles că nu. Dar una e cînd un individ face o greșeală și alta-i cînd corupția este organizată. Dacă ajuți oamenii ăștia, te alături la ceea ce fac ei. Vei face parte dintre ei.

– Nu. Sînt avocat, părinte. Ajut oamenii cu necazuri.

Jennifer ajunse să-l cunoască pe Michael Moretti mai bine decît oricine altcineva. Îi destăinuia sentimente pe care nu le destăinuise nimănui. Era un singuratic, un solitar, iar Jennifer era prima persoană capabilă să pătrundă sub carapacea lui.

Jennifer simțea că Michael are *nevoie* de ea. Nu simțise niciodată asta cu Adam. Iar Michael o forțase să admită cît de mult avea și ea nevoie de el. O făcuse să scoată la iveală sentimente pe care le ținea ascunse – pasiuni atavice, sălbatice, pe care îi fusese frică să le lase libere. Nu existau inhibiții cu Michael. Cînd erau împreună în pat, nu existau limite, bariere. Numai plăcere, o plăcere pe care Jennifer n-o visase niciodată posibilă.

Michael îi mărturisise lui Jennifer că nu o iubea pe Rosa, dar era evident că Rosa îl idolatriza pe el. Era tot timpul la dispoziția lui, gata să aibă grijă de nevoile lui.

Jennifer a întîlnit și alte soții din Mafia și a găsit viața lor fascinantă. Soții lor mergeau la restaurante, baruri și curse cu amantele lor în timp ce ele stăteau acasă și-i așteptau.

Aveau întotdeauna o alocație generoasă, dar trebuia să aibă grijă cum o cheltuie, mai ales să nu atragă atenția fiscului.

Era o ordine bine stabilită de la *soldato* pînă la *capo dei tutti capi* și soția niciodată nu avea o haină sau mașină mai scumpă decît soția superiorului imediat al soțului ei.

Soțiile organizau petreceri pentru asociații soțului, dar aveau grijă să nu fie mai fastuoase decît le permitea poziția lor în raport cu celelalte.

La ceremonii, cum ar fi nunți sau botezuri, unde se făceau daruri, o soție nu avea dreptul să cheltuiască mai mult decît soția de deasupra ei în ierarhie.

Protocolul era la fel de rigid ca la U.S. Steel sau orice altă mare corporație.

Mafia era o mașină incredibilă de făcut bani, dar Jennifer își dădu seama că mai are un element la fel de important: puterea.

– Organizația este mai mare decît guvernul majorității țărilor din lume, i-a spus Michael lui Jennifer. Facem mai mulți bani decît jumătate de duzină din cele mai mari companii din America la un loc.

– E o deosebire, îi atrăsese Jennifer atenția. Ele sînt legale și...

Michael rîse.

– Vrei să spui cele care n-au fost prinse. Zeci de companii, și din cele mai mari, au fost acuzate de a fi încălcat o lege sau alta. Nu-ți face o părere greșită despre eroi, Jennifer. Americanul obișnuit de astăzi nu poate numi doi astronauți care au fost în spațiu, dar știe numele lui Al Capone și Lucky Luciano.

Jennifer își dădu seama că, în felul lui, Michael era tot atît de delicat ca și Adam. Deosebirea era că viețile lor o apucaseră în direcții opuse. Cînd era vorba de afaceri, Michael era complet incapabil să înțeleagă sentimentele altei persoane. Era punctul lui forte. Lua decizii bazate numai pe ceea ce era bun pentru Organizație.

În trecut, Michael urmărea în exclusivitate împlinirea ambițiilor lui. Nu existase vreun loc în viața lui pentru sentimente dedicate vreunei femei. Nici Rosa, nici vreo altă prie-

tenă de-a lui nu făcuse parte din nevoile sale reale.

Jennifer era altceva. Avea nevoie de ea cum nu avusese niciodată nevoie de vreo altă femeie. Nu cunoscuse niciodată pe cineva ca ea. Îl excita fizic, dar la fel era şi cu alte zeci de femei. Ce o făcea pe Jennifer să fie aparte era inteligenţa ei, independenţa. Rosa îl asculta; altor femei le era frică de el; Jennifer era egala lui. Putea să vorbească cu el, să discute. Era mai mult decît inteligentă. Era sclipitoare.

Ştia că n-avea să o părăsească niciodată.

Ocazional, Jennifer făcea călătorii de afaceri cu Michael, dar evita asta pe cît posibil, fiindcă voia să fie cît mai mult timp cu Joshua. Avea şase ani acum şi creştea incredibil de repede. Jennifer îl înscrisese la o şcoală particulară din apropiere şi lui îi plăcea.

Mergea acum pe o bicicletă cu două roţi, avea o flotă în miniatură şi ducea discuţii lungi şi serioase cu Jennifer şi doamna Mackey.

Fiindcă Jennifer voia ca Joshua să crească mare şi să fie puternic şi independent, încerca să meargă cu grijă pe o linie de mijloc, lăşîndu-l să simtă cît de mult îl iubeşte, făcîndu-l conştient că este întotdeauna acolo cînd are nevoie de ea şi totuşi dîndu-i un sentiment de independenţă.

L-a învăţat să-i placă muzica şi cărţile bune. L-a dus la teatru, evitînd premierele, fiindcă s-ar fi întîlnit cu prea multe persoane care o cunoşteau şi care ar fi pus întrebări. În week-end-uri mergeau la filme. Sîmbăta vedeau un film după-amiaza, mîncau de prînz la restaurant şi mai vedeau apoi încă un film. Duminica se plimbau cu barca sau cu bicicleta. Jennifer îi arăta toată dragostea adunată în ea, dar avea grijă acum să nu-l răsfeţe. Îşi plănuia strategia cu Joshua cu mai multă grijă decît plănuise vreodată un proces, hotărîtă să nu cadă în capcanele care se ivesc într-o casă cu un singur părinte.

Jennifer nu simțea că face vreun sacrificiu petrecînd atît de mult timp cu Joshua; se distrau de minune. Jucau „Impresii", și jocuri de cuvinte, și „Douăzeci de întrebări", și Jennifer era încîntată de isteţimea fiului ei. Era în fruntea clasei, avea calități de atlet înnăscut, dar nu se lua în serios. Avea un minunat simţ al umorului.

Cînd asta nu se suprapunea cu școala, Jennifer pleca cu Joshua în excursii. În timpul vacanței de iarnă, Jennifer și-a făcut timp liber ca să meargă cu el la schi la Poconos. Vara l-a luat cu ea într-o călătorie de afaceri la Londra și și-au petrecut două săptămîni plimbîndu-se prin țară. Lui Joshua i-a plăcut enorm Anglia.

– Pot să vin la școală aici? întrebă el.

Jennifer simți cum i se strînge inima. Nu va mai trece mult și o s-o părăsească să se ducă la școală, să-și caute viitorul, să se căsătorească și să aibă casă și familie. Oare nu asta voia pentru el? Bineînțeles. Cînd Joshua va fi gata, îl va lăsa să plece cu brațele deschise și totuși știa că-i va fi greu. Joshua o privea, așteptînd un răspuns.

– Pot, mamă? întrebă. Poate Oxford? Jennifer îl strînse în brațe.

– Bineînțeles. Vor fi fericiți să te aibă pe tine.

Într-o duminică dimineață cînd doamna Mackey era liberă, Jennifer a trebuit să se ducă în Manhattan să ia o copie a unei declarații. Joshua vizita niște prieteni. Cînd Jennifer s-a întors acasă, a început să pregătească masa pentru ei doi. A deschis frigiderul și a rămas paralizată. Era un bilet acolo, așezat între sticlele de lapte. Adam îi lăsa bilete în felul ăsta. Jennifer se uită la el ca în transă, fiindu-i parcă frică să-l atingă. Încet, întinse mîna și îl despături. Scria: *Surpriză! Este okay dacă Alan ia masa cu noi?*

De-abia după o jumătate de oră pulsul lui Jennifer a revenit la normal.

*

* *

Din cînd în cînd, Joshua o întreba de Jennifer despre tatăl lui.

– A fost ucis în Vietnam, Joshua. A fost un bărbat foarte curajos.

– N-avem nici o fotografie de-a lui, nicăieri.

– Nu, îmi pare rău, dragă. Nu... n-am fost căsătoriţi prea mult timp înainte de a muri.

Ura minciuna, dar n-avea de ales.

Michael Moretti a întrebat o singură dată despre tatăl lui Joshua.

– Nu-mi pasă ce s-a întîmplat înainte de a-mi aparţine mie... sînt numai curios.

Jennifer se gîndi la puterea pe care Michael ar avea-o asupra senatorului Adam Warner dacă ar afla vreodată adevărul.

– A fost ucis în Vietnam. Numele nu e important.

40

La Washington D.C., un comitet de investigaţii al Senatului, condus de Adam Warner, ajunsese la ultima zi a unui interogatoriu privind noul bombardier XK-1, pentru care Air Force încerca să obţină aprobarea Senatului. De cîteva săptămîni, pe Capitol Hill se perindase o întreagă pleiadă de experţi, jumătate din ei indicînd faptul că noul bombardier va fi un albatros scump, care va distruge bugetul apărării şi va ruina ţara, iar cealaltă jumătate atenţionînd că dacă Air Force nu va avea bombardierul aprobat, apărarea Americii

va fi atît de slăbită încît rușii vor invada Statele Unite în duminica următoare.

Adam s-a oferit voluntar să facă un zbor de testare cu un prototip, iar colegii lui s-au arătat încîntați.

Adam era unul dintre ei, un membru al clubului, și le va spune adevărul. Adam a decolat într-o duminică dimineața cu un echipaj redus la minimum și a supus avionul la o serie de teste riguroase. Zborul a fost un adevărat succes și el a raportat comitetului Senatului că noul XK-1 reprezintă un pas important înainte în aviație. A recomandat ca avionul să intre imediat în producție de serie. Senatul a aprobat fondurile.

Presa a publicat cu mare entuziasm povestea. L-a descris pe Adam ca pe un nou gen de senator, un făcător de legi care merge pe teren să studieze faptele la fața locului, neluîndu-se după birocrați sau alții care se îngrijesc doar de propriile interese.

Newsweek și *Time* au publicat articole de fond despre Adam, iar articolul din *Newseek* se încheia cu:

„Senatul a găsit un nou gardian, onest și capabil, pentru a investiga cîteva din problemele vitale care sînt ca o plagă pentru această țară și a aduce lumină asupra lor. Există un sentiment crescînd că Adam Warner are calitățile ce se cer unui președinte".

Jennifer devora articolele despre Adam și era nespus de mîndră. Și îndurerată. Încă îl mai iubea pe Adam și îl iubea și pe Michael Moretti și nu înțelegea cum este posibil, sau ce fel de femeie devenise. Adam adusese singurătatea în viața ei. Michael o șterse.

Introducerea ilegală de droguri din Mexic crescuse enorm și era evident că în spatele afacerii se află crima organizată. Lui Adam i s-a cerut să conducă un comitet de

investigații. A coordonat eforturile mai multor agenții și a zburat în Mexic, obținînd cooperarea guvernului mexican. În trei luni, traficul de droguri s-a redus aproape complet.

În casa din New Jersey, Michael Moretti spunea:

– Avem o problemă.

Stăteau în sufrageria mare, confortabilă. În cameră se aflau Jennifer, Antonio Granelli și Thomas Colfax. Antonio Granelli suferise un atac care îl îmbătrînise peste noapte cu douăzeci de ani. Arăta ca o caricatură a unui pitic. Partea dreaptă a feței îi paralizase, astfel că atunci cînd vorbea îi curgea saliva prin colțul gurii. Era bătrîn și aproape senil și se baza din ce în ce mai mult pe Michael. Ajunsese chiar să o accepte și pe Jennifer.

Nu și Thomas Colfax. Conflictul dintre Michael și Colfax crescuse. Acesta știa că Michael intenționează să-l înlocuiască cu femeia. Recunoștea față de sine însuși că Jennifer Parker era un avocat deștept, dar ce putea ea să știe despre tradițiile *borgata?* Despre ce anume făcuse ca frăția să lucreze atît de bine în toți anii ăștia? Cum putea Michael să aducă un străin, – mai rău, o femeie! – și să aibă încredere în ea, cu secretele lor de viață și de moarte? Era o situație de netolerat. Colfax vorbise cu *capo-regimi* și cu *soldati,* exprimîndu-și temerile, încercînd să-i cîștige de partea lui, dar lor le era frică să fie împotriva lui Michael. Dacă el avea încredere în femeia asta, atunci și ei trebuiau să aibă.

Thomas Colfax se hotărî că e necesar să mai aștepte. Dar va găsi un mijloc să scape de ea. Jennifer era conștientă de sentimentele lui. Îl înlocuise, iar mîndria lui nu îl lăsa să uite asta vreodată. Loialitatea lui față de Sindicat o va proteja și pe ea, dar dacă ura lui va deveni mai puternică decît loialitatea...

Michael se întoarse spre Jennifer.

– Ai auzit vreodată de Adam Warner?

Inima lui Jennifer se opri pentru un moment. Simți dintr-o dată că nu mai are aer. Michael o privea, așteptînd un răspuns.

– Vrei... să spui senatorul? reuși Jennifer să spună.

– Îhî. Va trebui să ne ocupăm de ticălos.

Jennifer simți cum îi fuge sîngele din obraji.

– De ce, Michael?

– Lovește în operația noastră. Din cauza lui, guvernul mexican închide fabrici care aparțin unor prieteni de-ai noștri. Totul începe să se dezmembreze. Vreau să-l azvîrlim pe bastardul ăsta din spinarea noastră.

Mintea lui Jennifer lucra cu viteză.

– Dacă îl atingi pe senatorul Warner, spuse ea alegîndu-și cuvintele cu grijă, te vei autodistruge.

– N-am de gînd să-l las...

– Ascultă-mă, Michael. Scapă de el și vor trimite zece oameni să-i ia locul. O sută. Toate ziarele din țară vor scrie despre tine. Investigația care are loc acum va fi nimic în comparație cu ce se va întîmpla dacă senatorul Warner este rănit cu ceva.

Michael spuse furios:

– Îți spun că noi sîntem *răniți!*

Jennifer schimbă tonul:

– Michael, folosește-ți capul. Ai mai văzut investigații din astea. Cît durează? Cinci minute după ce senatorul a terminat, va investiga altceva și totul va lua sfîrșit. Fabricile care sînt închise se vor redeschide și îți vei relua afacerile. Procedînd astfel, toată povestea nu va avea nici un fel de urmări. Încearcă să rezolvi în felul tău și nu vei mai auzi niciodată sfîrșitul.

– Nu sînt de acord, spuse Thomas Colfax. După părerea mea...

– Nu ți-a cerut nimeni părerea, se răsti Michael Moretti.

Thomas Colfax tresări de parcă i-ar fi dat o palmă. Michael nu-l băgă în seamă. Colfax se întoarse spre Antonio Granelli pentru sprijin. Bătrînul adormise.

Michael îi spuse lui Jennifer.

– *Okay*, consilierule, îl lăsăm pe Warner în pace acum. Jennifer își dăduse seama că își ținuse respirația. Expiră încet.

– Mai este ceva?

– Daa. Michael luă o brichetă grea de aur și își aprinse o țigară. Un prieten de-al nostru, Marco Lorenzo, a fost condamnat pentru furt.

Jennifer citise despre caz. După ce scria în ziare, Lorenzo era un criminal congenital, cu un lung șir de arestări pentru delicte cu violență.

– Vrei să introduc recurs?

– Nu, vreau să ai grijă să ajungă la închisoare.

Jennifer se uită la el surprinsă.

Michael puse bricheta înapoi pe birou.

– Am auzit că Di Silva vrea să-l expulzeze în Sicilia. Marco are dușmani acolo. Dacă-l trimit înapoi, n-o să trăiască douăzeci și patru de ore. Cel mai sigur loc pentru el este Sing-Sing. Cînd se mai potolesc lucrurile, într-un an sau doi, îl scoatem noi. Poți să aranjezi?

Jennifer ezită.

– Dacă ar fi altă jurisdicție, probabil c-aș reuși. Dar Di Silva n-o să facă nici un tîrg cu mine.

– Poate ar fi bine să lăsăm pe altcineva să se ocupe de asta, spuse Thomas Colfax repede.

– Dacă aș fi vrut să se ocupe altcineva, se răsti Michael, aș fi spus-o. Se întoarse spre Jennifer: Vreau să te ocupi tu de asta.

Michael Moretti și Nick Vito priveau pe fereastră în timp ce Thomas Colfax se suia în limuzina lui.

– Nick, vreau să mă scapi de el.

– *Colfax?*

– Nu mai am încredere în el. Trăiește în trecut cu bătrînul.

– Cum spui tu, Mike. Cînd vrei s-o fac?

– Curînd. O să-ți spun eu.

Jennifer se afla în camera judecătorului Lawrence Waldman. Era prima oară cînd îl vedea după mai bine de un an. Telefoanele și invitațiile la cină încetaseră. Ei bine, n-avea de ales, gîndi Jennifer. Îi plăcea Lawrence Waldman și regreta că i-a pierdut prietenia, dar ea alesese calea asta.

Îl așteptau pe Robert Di Silva și stăteau acolo într-o tăcere penibilă, nici unul dintre ei neîncercînd să facă conversație. Cînd procurorul districtual intră și luă loc, începură discuțiile.

Judecătorul Waldman îi spuse lui Jennifer:

– Bobby mi-a spus că dorești să discutăm înainte de a pronunța sentința lui Lorenzo.

– Exact. Jennifer se întoarse spre procurorul districtual Di Silva. Cred că ar fi o greșeală să-l trimitem pe Marco Lorenzo la Sing-Sing. El nu aparține țării ăsteia. E un străin ilegal. Cred că ar trebui trimis înapoi în Sicilia, de unde a venit.

Di Silva se uită la ea surprins. Avea de gînd să recomande deportarea, dar dacă asta voia și Jennifer Parker, atunci ar trebui să-și reevalueze hotărîrea.

– De ce recomanzi asta? întrebă Di Silva.

– Pentru mai multe motive. În primul rînd, o să-l împiedice să mai comită alte crime aici și...

– Tot așa s-ar petrece lucrurile și într-o celulă la Sing-Sing.

– Lorenzo este bătrîn. Nu poate suporta detenția. O să înnebunească dacă îl băgați la închisoare. Toți prietenii lui sînt în Sicília. Poate să trăiască acolo, la soare, și să moară în pace în mijlocul familiei.

Gura lui Di Silva se strîmbă de furie.

– Noi vorbim despre un golan care şi-a petrecut toată viaţa jefuind, violînd şi omorînd, iar tu eşti îngrijorată dacă va fi sau nu cu prietenii lui la soare? Se întoarse spre judecătorul Waldman: Este de necrezut.

– Marco Lorenzo are dreptul să...

Di Silva bătu cu pumnul în masă.

– N-are nici un drept. A fost condamnat pentru ameninţare şi jaf cu mînă armată.

– În Sicilia, cînd un om...

– Nu este în Sicilia, fir-ar să fie! ţipă Di Silva. Este aici. A comis crimele aici şi o să plătească pentru ele aici. Se ridică în picioare. Domnule preşedinte, vă facem să pierdeţi timpul de pomană. Statul refuză orice cerere în acest caz. Cerem ca Marco Lorenzo să fie condamnat la Sing-Sing. Judecătorul Waldman se întoarse spre Jennifer.

– Mai ai ceva de adăugat?

Jennifer se uită furioasă la Robert Di Silva.

– Nu, domnule preşedinte.

– Sentinţa se va pronunţa mîine dimineaţă. Sînteţi amîndoi liberi.

Di Silva şi Jennifer se ridicară şi ieşiră din birou.

Afară, pe coridor, procurorul districtual se întoarse spre Jennifer şi zîmbi:

– Ai început să-ţi ieşi din mînă, doamnă avocat.

– Nu le poţi cîştiga pe toate, ridică Jennifer din umeri.

Cinci minute mai tîrziu, Jennifer era într-o cabină de telefon, vorbind cu Michael Moretti.

– Poţi să stai liniştit. Marco Lorenzo va fi trimis la Sing-Sing.

41

Timpul era un rîu ce curgea repede şi nu avea maluri, nu avea limite. Anotimpurile nu erau iarnă, primăvară, vară sau toamnă, ci aniversări şi bucurii, necazuri şi durere. Erau lupte cîştigate în sălile tribunalelor şi cazuri pierdute; realitatea lui Michael, amintirile despre Adam. Dar în principal era Joshua, calendarul timpului, o readucere aminte constantă a faptului că timpul trece foarte repede.

Incredibil, dar avea şapte ani. Părea că peste noapte schimbase creioanele şi cărţile de colorat cu modele de avioane şi diverse sporturi. Joshua era înalt şi semăna cu tatăl său din ce în ce mai mult pe zi ce trecea, şi nu numai fizic. Era sensibil şi politicos şi avea un puternic simţ al fair play-ului. Cînd Jennifer îl pedepsea pentru ceva, Joshua spunea încăpăţînat:

– Am numai un metru douăzeci înălţime, dar am şi cu drepturile mele.

Era o miniatură a lui Adam. Avea o conformaţie atletică, la fel ca şi Adam. Eroii lui erau fraţii Bebble şi Carl Stotz.

– N-am auzit niciodată de ei, i-a spus Jennifer.

– Unde ai *fost,* mamă? Au inventat Little League.

– Oh! *Acei* fraţi Bebble şi Carl Stotz.

În timpul weeke-end-urilor, Joshua privea toate evenimentele sportive la televizor – fotbal, baseball, baschet – nu conta. La început, Jennifer îl lăsa să privească jocurile singur, dar cînd el încerca apoi să o antreneze în discuţie despre meciuri, iar Jennifer se dovedi complet neinformată, hotărî că ar fi mai bine să se uite împreună cu el. Aşa că stăteau amîndoi în faţa televizorului, mîncînd floricele şi încurajînd jucătorii.

Într-o zi, Joshua veni de la joacă cu o expresie îngrijorată pe faţă şi spuse.

– Mamă, putem avea o discuţie ca între bărbaţi?

– Sigur, Joshua. S-au aşezat la masa din bucătărie şi Jennifer i-a făcut un sandviş cu unt de arahide şi i-a turnat un pahar cu lapte.

– Care-i problema?

Vocea era gravă şi plină de îngrijorare.

– Ei, am auzit băieţii vorbind şi mă întrebam... crezi că o să mai existe sex atunci cînd voi fi mare?

Jennifer cumpărase o mică barcă cu pînze şi în week-end-uri pleca cu Joshua să navigheze. Îi plăcea să-i privească faţa cînd era la cîrmă. Avea un zîmbet mic, excitat, pe care îl numea zîmbetul „Eric cel Roşu". Joshua era un marinar înnăscut, ca şi tatăl său. Gîndul o trezi brusc din visare. Se întrebă dacă încearcă să-şi trăiască viaţa cu Adam prin Joshua. Toate lucrurile pe care le făcea cu fiul ei – navigatul, evenimentele sportive – erau lucruri pe care le făcuse cu tatăl lui. Jennifer îşi spunea că le face fiindcă îi plac lui Joshua, dar nu era sigură că este sinceră complet. Îl privi pe Joshua cum ridică focul, îi privi obrajii bronzaţi de vînt şi de soare, faţa strălucind, şi Jennifer îşi dădu seama că motivele nu contează. Important era că fiului ei îi plăcea viaţa cu ea. Nu era un surogat al tatălui său. Era el însuşi, o persoană, şi Jennifer îl iubea mai mult decît orice pe lume.

42

Antonio Granelli muri şi Michael preluă controlul deplin asupra imperiului său. Funeraliile au fost fastuoase, aşa cum se cuvenea unui om de talia Naşului. Capetele şi membrii Familiilor din toată ţara au venit să-şi arate respectul faţă de prietenul plecat dintre ei şi să-l asigure pe noul *capo* de loialitatea şi sprijinul lor. FBI-ul era acolo, făcînd

fotografii, la fel ca și alte vreo șase agenții guvernamentale.

Rosa era distrusă fiindcă își iubise tatăl foarte mult, dar găsea consolare în faptul că soțul ei îi lua locul în fruntea Familiei.

Jennifer se dovedea pe zi ce trece mai indispensabilă pentru Michael. Cînd avea vreo problemă, Michael o consulta pe Jennifer. Thomas Colfax devenise un apendice din ce în ce mai supărător.

– Nu-ți face probleme în privința lui, îi spusese Michael lui Jennifer. O să se retragă în curînd.

Soneria telefonului o trezi pe Jennifer. Se ridică în capul oaselor un moment, apoi se uită la ceasul de pe noptieră. Era trei dimineața. Ridică receptorul.

– Alo...

Era Michael.

– Poți să te îmbraci imediat?

Jennifer încercă să-și alunge somnul.

– Ce s-a întîmplat?

– Eddie Santini tocmai a fost arestat cu acuzația de furt cu mînă armată. Pierde de două ori. Dacă îl condamnă, o să arunce cheia.

– Sînt martori?

– Trei. Și toți l-au văzut foarte bine.

– Unde este acum?

– Circa 17.

– Am plecat, Michael.

Jennifer își trase o rochie pe ea și se duse la bucătărie unde își făcu un ibric cu cafea. Începu să bea la masa din bucătărie privind afară în noapte și gîndindu-se. *Trei martori. Și toți l-au văzut foarte bine.*

Ridică receptorul și făcu un număr.

– Daţi-mi *City Desk*.

– Am nişte informaţii pentru voi, vorbi Jennifer repede. Un tip pe nume Eddie Santini tocmai a fost ridicat pentru furt cu mînă armată. Avocatul lui e Jennifer Parker. O să încerce să-l scoată.

Închise şi repetă figura cu încă alte două ziare şi o staţie de televiziune. Cînd Jennifer termină de dat telefoane, se uită la ceas şi mai bău în linişte încă o ceaşcă cu cafea. Voia să fie sigură că vor ajunge fotografii la circa de pe strada 51. Urcă în dormitor să se îmbrace.

Înainte de a pleca, trecu în camera lui Joshua. Dormea buştean, cu păturile răsucite în jurul lui. Jennifer îl înveli blînd, îl sărută pe frunte şi se îndreptă spre uşă în vîrful picioarelor.

– Unde te duci?

– La lucru. Culcă-te la loc.

– Cît e ceasul?

– E patru dimineaţa.

– Lucrezi la nişte ore ciudate pentru o *lady*, chicoti Joshua.

– Iar tu nu dormi la o oră ciudată pentru un bărbat.

– Te uiţi la meciul lui Metsy de diseară?

– Bineînţeles că o să-l vedem împreună. Înapoi în Ţara Viselor.

– *Okay*, ma. Să ai un caz bun.

– Mulţumesc, amice.

Cîteva minute mai tîrziu, Jennifer era în maşină, în drum spre Manhattan.

Cînd Jennifer sosi la circa 17, un fotograf de la *Daily News* aştepta. Se zgîi la Jennifer şi spuse:

– E adevărat! Chiar te ocupi de procesul Santini.

– De unde ştii asta? întrebă Jennifer.

– O păsărică.

– Îți pierzi timpul. Fără fotografii.

Intră și făcu formalitățile pentru cauțiunea lui Eddie Santini, întîrziind procedurile pînă fu sigură că au sosit un reporter de la televiziune și un fotograf de la *The New York Times*. Se hotărî să nu-i mai aștepte pe cei de la *Post*. Căpitanul care era de serviciu îi spuse:

– Sînt niște reporteri și operatori de la televiziune afară, domnișoară Parker. Puteți să ieșiți prin spate dacă vreți.

– E în regulă, spuse Jennifer. Mă ocup eu de ei. Îl conduse pe Eddie Santini spre coridorul din față unde așteptatu fotografii și reporterii. Le spuse:

– Vă rog, domnilor, fără fotografii. Și Jennifer se dădu la o parte în timp ce străluceau flash-urile.

– De ce este cazul ăsta atît de mare încît să vă ocupați de el? întrebă un reporter.

– O să aflați mîine. Între timp, vă sfătuiesc să nu folosiți fotografiile astea.

Unul dintre reporteri spuse:

– Hai, Jennifer! N-ai auzit de libertatea presei?

La prînz, Jennifer primi un telefon de la Michael Moretti. Vocea lui era furioasă.

– Ai văzut ziarele?

– Nu.

– Ei bine, fotografia lui Eddie Santini este în toate pe prima pagină și la televiziune. Nu ți-am spus să transformi asta într-un circ.

– Știu că nu mi-ai spus. A fost ideea mea.

– Iisuse! În ce scop?

– Scopul, Michael, este cei trei martori.

– Ce-i cu ei?

– Ai spus că l-au văzut bine pe Eddie Santini. Ei bine, cînd vor veni la proces să-l identifice, va trebui să dovedească

cum că nu l-au identificat fiindcă i-au văzut fotografia în toate ziarele şi la televiziune.

Urmă o liniște îndelungată, apoi Michael spuse:

– Sînt un mare fraier!

Jennifer trebui să rîdă.

În după-amiaza aceea, cînd Jennifer intră, Ken Bailey o aştepta în biroul ei şi înțelese imediat, după privirea lui, că se întîmplase ceva.

– De ce nu mi-ai spus? întrebă Ken.

– Ce să-ți spun.

– Despre tine şi Mike Moretti.

Jennifer îşi controlă cuvintele care îi veneau pe buze. Să spună *Nu e treaba ta,* era prea uşor. Ken era prietenul ei; ținea la ea. Într-un fel, era treaba lui. Jennifer îşi aduse aminte totul, micul birou pe care l-au împărțit, cum a ajutat-o. *Am un prieten avocat care mă bate la cap să-i duc nişte citații. Nu am timp. Plăteşte doisprezece cincizeci pentru fiecare, plus transportul. Vrei să mă ajuți?*

– Ken, hai să nu discutăm asta.

Tonul lui avea o furie rece.

– De ce nu? Toată lumea discută. Se spune că eşti amanta lui Moretti. Fața lui era palidă. Iisuse!

– Viața mea personală...

– Trăieşte într-o mocirlă şi tu ai adus mocirla asta în acest birou! Ne-ai pus pe toți să lucrăm pentru Moretti şi golanii lui.

– Ajunge! Opreşte-te!

– Mă opresc. Asta am venit să-ți spun. Plec.

Cuvintele lui au fost un şoc.

– Nu poți să pleci. Greşeşti în ceea ce gîndeşti despre Michael. Dacă l-ai întîlni, ai vedea...

În momentul în care îi ieşiră cuvintele din gură, Jennifer îşi dădu seama că făcuse o greşeală.

Ken se uită la ea cu tristeţe şi spuse:

– Într-adevăr, te-a îmbrobodit bine, nu? Îmi aduc aminte de tine atunci cînd ştiai cine eşti. Asta e fata pe care vreau să mi-o amintesc. Spune-i la revedere lui Joshua din partea mea.

Şi Ken Bailey plecă.

Jennifer simţi cum încep să vină lacrimile şi gîtul i se sugrumă atît de tare, încît de-abia mai putea respira. Îşi puse capul pe birou şi închise ochii, încercînd să alunge durerea.

Cînd deschise ochii, venise noaptea. Biroul era în întuneric, cu excepţia strălucirii roşii a luminilor oraşului. Se duse la fereastră şi se uită la oraşul de dedesubt. Arăta ca o junglă noaptea, numai cu un foc de tabără mocnit ca să alunge terorile.

Era jungla lui Michael. Nu exista nici o cale de a ieşi din ea.

43

Cow Palace din San Francisco era o casă de nebuni, plină cu dereglaţi zgomotoşi din toată ţara. Trei candidaţi vizau nominalizarea în postul prezidenţial şi toţi trei se comportaseră bine în preliminarii. Dar steaua, cel care îi umbrea pe toţi, era Adam Warner. Nominalizarea lui s-a produs la cel de-al cincilea vot secret şi a fost unanimă. Partidul său putea prezenta în fine un candidat de care era mîndru. Actualul preşedinte, liderul opoziţiei, avea o rată scăzută în sondaje şi era considerat de majoritatea oamenilor depăşit.

– Doar dacă faci pe tine în faţa camerelor de televiziune la ora şase, cînd sînt noutăţile zilei, îi spuse Stewart Needham

lui Adam, vei rata prilejul să fii viitorul preşedinte al Statelor Unite.

După nominalizarea sa, Adam a luat avionul spre New York pentru un miting la Regency Hotel, cu Needham şi alţi cîţiva membri influenţi ai partidului. În încăpere se afla şi Blair Roman, şeful celei de-a doua agenţii de publicitate ca mărime din ţară.

Stewart Needham îi spuse:

– Blair se va ocupa de conducerea publicităţii pentru campania ta, Adam.

– Nu-ţi pot spune ce fericit sînt că sînt la bord, rînji Blair Roman. Vei fi al treilea preşedinte al meu.

– Chiar aşa? Adam nu era deloc impresionat de individ.

– Daţi-mi voie să vă pun la curent cu cîteva lucruri. Blair Roman începu să se plimbe prin cameră. O să saturăm ţara cu reclame TV, vom construi o imagine a lui Adam Warner ca singurul om care poate rezolva problemele Americii. Tăticul cel Mare – numai că va fi un Tătic tînăr şi arătos. Aţi înţeles, *Mr. President?*

– Domnule Roman...

– Da?

– Nu vă supăraţi, dar nu-mi mai spuneţi „domnule preşedinte".

– Îmi pare rău, mi-a scăpat, spuse Blair Roman. Deci aşa, A.W., ştiu că sînteţi omul potrivit, altfel n-aş accepta slujba asta. Sînt prea bogat ca să fiu nevoit să lucrez pentru bani.

Fii atent la oamenii care spun că sînt prea bogaţi ca să lucreze pentru bani, se gîndi Adam.

– *Noi* ştim că sînteţi omul potrivit – acum trebuie să-i facem şi pe ceilalţi să-şi dea seama de asta. Dacă vreţi, uitaţi-vă la hărţile astea pe care le-am pregătit. Am împărţit ţara în diferite grupuri etnice. Vă vom trimite în locuri cheie, acolo

unde puteți pune degetul pe rană. Se aplecă spre fața lui Adam și spuse cu sinceritate:

– Soția ta va fi un punct forte. Revistele femeilor vor prelua înnebunite viața voastră de familie. Vă vom valorifica pe piață, A.W.

Adam simți că începe să se enerveze.

– Cum plănuiți s-o faceți?

– Foarte simplu. Sînteți un produs, A.W. Vă vom vinde exact ca pe oricare alt produs. Noi... Adam se întoarse spre Stewart Needham:

– Stewart, putem vorbi puțin între patru ochi?

– Sigur. Needham se întoarse spre ceilalți și spuse: Să luăm o pauză pentru cină și ne vedem cu toții aici la ora nouă. Continuăm discuția atunci.

Cînd cei doi rămaseră singuri, Adam spuse:

– Iisuse, Stewart! Ăsta vrea să transforme totul într-un circ! „Sînteți un produs, A.W. O să vă vindem exact ca pe oricare alt produs." E dezgustător!

– Știu ce simți, Adam, dar Blair obține rezultate. Cînd a spus că ești cel de-al treilea președinte al lui n-a glumit. Fiecare președinte, de la Eisenhower încoace, a avut cîte o agenție de publicitate care s-a ocupat de campania lui. Chiar dacă îți place sau nu, o campanie are nevoie de așa ceva. Blair Roman cunoaște psihologia publicului. Oricît de îngrozitor ți se pare, realitatea este că dacă vrei să fii ales în orice birou public trebuie să fii vîndut – trebuie să fii comercializat.

– Urăsc asta.

– Este o parte din prețul pe care va trebui să-l plătești. Se duse spre Adam și-i puse brațul pe după umeri. Tot ce trebuie să faci este să ai tot timpul în minte obiectivul. Vrei Casa Albă? *O.K.!* Vom face tot posibilul pentru a te vedea acolo. Dar trebuie să-ți joci rolul. Dacă a fi maestrul de ceremonii într-o piesă de circ face parte din rol, suportă!

– Chiar avem nevoie de Blair Roman?

– Avem nevoie de *un* Blair Roman. Blair este cel mai bun acum. Mă ocup eu de el. O să-l țin cît mai departe de tine posibil.

– Ți-aș fi recunoscător.

Campania a început cu cîteva scurte apariții televizate, care, treptat, s-au înmulțit pînă au împînzit toată țara. Oriunde te duceai îl vedeai pe senatorul Adam Warner. În fiecare parte a țării putea fi privit la televizor, auzit la radio, văzut în ziare. Legea și ordinea erau cheia campaniei, iar comitetului de investigații al lui Adam i se făcea o mare publicitate.

Adam a înregistrat niște discursuri la televiziune, în funcție de specificul diferitelor zone ale țării. Cele care mergeau în Virginia de vest tratau problema șomajului și a marilor zăcăminte de cărbune care puteau aduce prosperitate în regiune; cele despre Detroit vorbeau despre expansiunea urbană; în New York City, subiectul era rata ridicată a criminalității.

Blair Roman i se confesă lui Adam:

– Tot ce trebuie să faci este să atingi subiectele, A.W. Nu trebuie să le discuți în profunzime. Noi vindem produsul și ăsta ești *tu*.

– Domnule Roman, nu mă interesează ce zic statisticile tale nenorocite. Eu nu sînt o mîncare pentru micul dejun și nu intenționez să fiu vîndut. *Voi vorbi* în profunzime despre problemele-cheie fiindcă am convingerea că poporul american este suficient de inteligent pentru a vrea să le cunoască.

– Eu doar...

– Vreau să încerci să aranjezi o dezbatere între mine și președinte pentru a discuta problema de bază.

– Corect. O să mă întîlnesc cu băieții președintelui imediat, A.W.

– Încă un lucru, spuse Adam.

– Da? Ce este.

– Nu mai îmi zice A.W.

44

În cutia poştală găsise o notiţă de la American Bar Association, anunţînd conferinţa anuală ce avea loc la Acapulco. Jennifer avea zeci de procese şi în mod obişnuit ar fi ignorat invitaţia, dar conferinţa urma să aibă loc în timpul vacanţei de vară a lui Joshua şi Jennifer se gîndi cît de mult îi va plăcea copilului la Acapulco.

– Acceptă, îi spuse Cynthiei. Vreau rezervări pentru trei locuri, te rog.

O va lua şi pe doamna Mackey.

În seara aceea, la cină, îi aduse vestea lui Joshua.

– Ţi-ar plăcea să mergi la Acapulco?

– E în Mexic, anunţă el. Pe coasta de vest.

– Exact.

– Putem merge şi la o plajă cu nudişti?

– Joshua!

– Ei, au aşa ceva acolo. Goliciunea este naturală.

– O să mă mai gîndesc.

– Şi putem să pescuim subacvatic?

Jennifer şi-l imagină pe Joshua încercînd să scoată un meru uriaş şi îşi reţinu zîmbetul.

– Vom vedea. Unele exemplare din specia aia ajung destul de mari.

– De-asta este excitant, explică Joshua serios. Dacă e uşor, nu-i amuzant deloc. Nu-i nici un sport.

Parcă îl auzea pe Adam vorbind.

– Sînt de acord.

– Ce mai putem face acolo?

– Ei, călărie, schi pe apă, vizite...

– Şi nu mergem prin biserici, *okay?* Toate arată la fel.

Parcă-l auzea pe Adam: *Dacă vezi o biserică, le-ai văzut pe toate.*

Conferinţa începu într-o luni. Jennifer, Joshua şi doamna Mackey au zburat la Acapulco vineri dimineaţă. Joshua mai călătorise de multe ori înainte, dar încă era emoţionat de avioane. Doamna Mackey, însă era împietrită.

Joshua o consolă:

– Priveşte problema din punctul ăsta de vedere. Chiar dacă ne prăbuşim, n-o să doară decît o secundă.

Doamna Mackey se îngălbeni.

Avionul aterizâ pe aeroportul Benito Juarez la ora patru după-amiază şi o oră mai tîrziu cei trei sosiră în Las Brisas. Hotelul era situat la opt mile de Acapulco şi consta dintr-o serie de bungalow-uri construite pe un deal, fiecare cu un mic patio. Bungalow-ul lui Jennifer, ca şi alte cîteva, avea propria piscină. Rezervările au fost dificil de obţinut fiindcă se mai ţineau vreo alte şase conferinţe la Acapulco, dar Jennifer a telefonat unei corporaţii care făcea parte din clientela ei şi o oră mai tîrziu a fost informată că Las Brisas o aştepta cu nerăbdare.

După ce au despachetat, Joshua spuse:

– Mergem în oraş să-i auzim cum vorbesc? N-am fost niciodată într-o ţară unde nimeni nu vorbeşte engleza. Se gîndi un moment şi adăugă: Dacă nu pui la socoteală Anglia.

S-au dus în oraş şi au hoinărit prin Zocalo, freneticul centru comercial al oraşului, dar, spre dezamăgirea lui Joshua, singura limbă pe care a auzit-o a fost engleza. Acapulco era plin de turişti americani.

S-au plimbat prin piața colorată din fața Sanborn-ului, în partea veche a orașului, unde erau sute de tarabe la care se vindea o varietate uimitoare de mărfuri.

După-amiază s-au plimbat cu o *calandria*, o trăsură trasă de cai, spre plaja Pie de la Cuesta, apoi s-au întors în oraș.

Au luat cina la Armando's Le Club și masa a fost excelentă.

– Îmi place mîncarea mexicană, declară Joshua.

– Îmi pare bine, spuse Jennifer. Numai că-i franțuzească.

– Ei, are aromă mexicană.

Sîmbătă a fost o zi plină. S-au dus să facă cumpărături dimineața în Quebrada, unde erau cele mai drăguțe magazine, apoi s-au oprit pentru o masă mexicană la Coyuca 22. Joshua spuse:

– Bănuiesc că o să-mi spui că și asta-i franțuzească.

– Nu, asta-i naturală, *gringo*.

– Ce-i aia gringo?

– Tu ești, *amigo*.

S-au dus pe lîngă Plazza Caleta și Joshua a văzut afișele ce făceau reclamă la jocurile *jai alai*.

Rămase acolo, cu ochii mari deschiși și Jennifer îl întrebă:

– Ai vrea să vezi întrecerile de *jai alai?*

– Dacă nu sînt prea scumpe. Dacă terminăm banii, n-o să mai putem să ne întoarcem acasă.

– Cred că o să ne descurcăm.

Intrară și priviră echipele întrecîndu-se furioase. Jennifer parie pentru Joshua și echipa lui cîștigă.

Cînd Jennifer sugeră să se întoarcă la hotel, Joshua spuse:

– Oh, mamă, nu putem vedea scufundătorii mai întîi?

Directorul hotelului vorbise despre ei dimineață.

– Ești sigur că n-ai vrea mai bine să te odihnești, Joshua?

– Dacă ești prea obosită, desigur. Mereu uit de vîrsta ta.

Asta a hotărît-o.

– Lasă vîrsta mea. Jennifer se întoarse spre doamna Mackey. Sînteți în stare?

– Bineînțeles, gemu doamna Mackey.

Scufundările aveau loc pe stîncile de la La Quebrada. Jennifer, Joshua și doamna Mackey stăteau pe o platformă pentru public, în timp ce scufundătorii, ținînd torțe aprinse în mîini, se aruncau de la patruzeci de metri într-o strîmtoare îngustă, stîncoasă, sincronizîndu-și coborîrile cu valurile ce veneau. Cea mai mică greșeală înseamna moartea instantanee. Cînd reprezentația s-a terminat, a venit un băiat să adune donațiile pentru scufundători.

– *Uno peso, por favor.*

Jennifer îi dădu cinci pesos.

În noaptea aceea visă scufundătorii.

Las Brisas avea propria plajă, La Concha, și duminică dimineață Jennifer, doamna Mackey și Joshua călătoriră pînă acolo într-unul din jepp-urile pe care hotelul le punea la dispoziția clienților. Vremea era perfectă. Portul era ca o cuvertură albastră pictată cu bărci cu motor și bărci cu pînze.

Joshua stătea la marginea apei, privind schiorii care treceau pe lîngă el.

– Știai că schiul pe apă a fost inventat la Acapulco, mamă?

– Nu. Unde ai auzit asta?

– Ori am citit-o în vreo carte, ori am inventat-o eu.

– Aș zice că mai degrabă ai inventat-o tu.

– Asta înseamnă că nu pot să merg şi eu să fac schi pe apă?

– Bărcile alea cu motor sînt foarte rapide. Nu ţi-e frică?

Joshua se uită la schiorii de pe apă.

– Omul acela a spus: „O să te trimit acasă la Iisus" Şi apoi a înfipt un cui în mîna mea.

Era prima oară cînd pomenea de teribila încercare prin care trecuse.

Jennifer îngenunche şi îşi puse braţele în jurul fiului ei.

– Ce te-a făcut să te gîndeşti la asta, Joshua?

– Nu ştiu, ridică el din umeri. Probabil fiindcă Iisus a mers pe apă şi toată lumea de acolo merge pe apă. Văzu expresia de pe faţa mamei sale. Nu mă gîndesc prea des la asta, sincer.

Jennifer îl strînse tare la piept şi spuse:

– Este *all right*, dragule. Bineînţeles că poţi să faci schi pe apă. Hai să mîncăm mai întîi.

Terasa restaurantului La Concha avea mese de fier acoperite cu feţe de masă roz şi lîngă fiecare se înălţa cîte o umbrelă colorată roz cu alb. Masa de prînz era gen bufet şi pe masa lungă de servit se afla o varietate incredibilă de mîncăruri. Erau homari, crabi şi somoni proaspeţi, fripturi calde şi reci, diferite legume crude şi gătite, brînzeturi şi fructe. Pe o altă masă se găseau deserturi. Cele două femei îl priviră pe Joshua cum umple şi goleşte farfuria lui de trei ori înainte de a se rezema satisfăcut de spetează scaunului.

– E un restaurant foarte bun, se pronunţă el. Nu-mi pasă *ce* fel de mîncare este. Se ridică în picioare. Mă duc să văd ce-i cu schiul pe apă.

Doamna Mackey de-abia atinsese mîncarea.

– Nu te simţi bine? întrebă Jennifer. N-ai mîncat nimic de cînd am venit.

Doamna Mackey se aplecă în față și șopti:

– Nu vreau să stîrnesc răzbunarea lui Montezuma!

– Nu cred că e cazul să te îngrijorezi de așa ceva într-un loc ca ăsta.

– Nu prea pot să reții mîncarea străină, pufni doamna Mackey.

Joshua se înapoie în fugă la masă și spuse:

– Am făcut rost de o barcă. E *okay* dacă mă duc acum, mamă?

– Nu vrei să mai aștepți puțin?

– De ce?

– Joshua, o să te scufunzi cu cît ai mîncat.

– Încearcă-mă, se rugă el.

Doamna Mackey rămase să privească de pe țărm, în timp ce Jennifer și Joshua s-au suit în barca cu motor și Joshua a luat prima lecție de schi pe apă.

Primele cinci minute și le-a petrecut căzînd și apoi a început să schieze de parcă s-ar fi născut pentru asta. Înainte să se termine după-amiaza, Joshua făcea figuri pe un singur schi și în cele din urmă schia pe călcîie fără schiuri deloc.

Și-au petrecut restul după-amiezii lenevind la soare și înotînd.

La întoarcerea în Las Brisas, în jeep, Joshua se ghemui lîngă Jennifer și spuse:

– Știi ceva, mamă? Cred că a fost probabil cea mai frumoasă zi din viața mea.

Cuvintele lui Michael îi trecură prin minte: *Vreau să știi că a fost cea mai minunată noapte din viața mea.*

Luni dimineață, devreme, Jennifer se sculă și se îmbrăcă pentru a participa la conferință. Își puse o fustă verde închis și o bluză ce nu-i acoperea umerii, punîndu-i în evidență pielea

bronzată. Se studie în oglindă şi fu mulţumită. În ciuda faptului că fiul ei gîndea că e bătrînă, Jennifer era conştientă că arată ca o soră frumoasă de treizeci şi patru de ani a lui Joshua.

Zîmbi în sinea ei şi se gîndi că vacanţa asta a fost una dintre cele mai bune idei ale ei.

– Trebuie să mă duc la treabă acum, îi spuse doamnei Mackey. Ai grijă de Joshua. Nu-l lăsa să stea prea mult la soare.

Conferinţele se ţineau într-un complex de cinci clădiri, legate la partea superioară printr-o terasă.

Conferinţa avocaţilor se ţinea în *Teotihuacan,* clădirea principală, ce putea primi în holul central un auditoriu de şapte sute cincizeci de persoane.

Jennifer se duse la registratură, semnă şi intră apoi în holul uriaş. Era plin. În mulţime văzu zeci de prieteni şi cunoştinţe. Aproape toţi schimbaseră costumele tradiţionale, oficiale cu cămăşi colorate şi pantaloni sport. Era ca şi cum toată lumea se găsea în vacanţă. Este un bun motiv, se gîndi Jennifer, să se ţină conferinţa într-un loc ca Acapulco în loc de Chicago sau Detroit. Puteau să-şi scoată cămăşile închise pînă la gît şi să se bronzeze sub soarele tropical.

Jennifer a primit un program la uşă, dar intrînd în discuţie cu cîţiva prieteni, nu i-a acordat atenţie.

O voce puternică se auzi în difuzoare.

– Atenţie, vă rugăm! Vă rugăm să vă ocupaţi locurile. Atenţie, vă rugăm! Am vrea să începem. Vă rugăm să vă aşezaţi!

Micile grupuri începură să se destrame şi oamenii se aşezară. Jennifer văzu şase oameni urcînd pe podium.

În centrul lor era Adam Warner.

Jennifer rămase acolo, îngheţată, în timp ce Adam se îndreptă spre scaunul de lîngă microfon şi luă loc. Simţi cum

începe să-i bată inima. Îl văzuse pe Adam ultima oară cînd au luat masa la micuțul restaurant italian, în ziua cînd i-a spus că Mary Beth este gravidă.

Primul ei imbold a fost să fugă. Nu știa că Adam va fi acolo și nu suporta gîndul să dea ochii cu el. Adam și fiul lui în același oraș. Trebuia să plece de acolo repede.

Se ridică să plece în timp ce vocea președintelui anunța în difuzoare.

– Dacă și ceilalți vor lua loc, putem începe.

În timp ce lumea din jurul ei se așeza, Jennifer se simți silită să facă la fel. Era hotărîtă să dispară la prima ocazie.

Președintele spuse:

– Avem onoarea, în această dimineață, să avem printre noi un candidat la președinția Statelor Unite. Este membru al Asociației Avocaților din New York și unul dintre cei mai de seamă membri ai Senatului Statelor Unite. Cu mare mîndrie vi-l prezint pe *senatorul Adam Warner.*

Jennifer îl privi pe Adam ridicîndu-se, acceptînd aplauzele. Se duse la microfon și se uită la auditoriu.

– Mulțumesc, domnule președinte, doamnelor și domnilor.

Vocea lui Adam era plină și răsunătoare și avea un aer de autoritate uimitoare. Tăcerea din încăpere era desăvîrșită.

– Sînt multe motive pentru care ne-am adunat astăzi aici. Făcu o pauză. Unora dintre noi le place să înoate, altora să stea la soare... Se auziră rîsete apreciative. Dar motivul principal pentru care sîntem aici este de a schimba idei și cunoștințe și a discuta noi concepte. Astăzi, avocații sînt ținta unui atac mai puternic decît oricînd. Chiar și șeful Curții Supreme de Justiție a fost foarte critic referitor la profesia noastră.

Lui Jennifer i-a plăcut felul în care a folosit *noastră*, integrîndu-se și el celorlalți. Lăsă cuvintele să o învăluie, mul-

ţumită doar să se uite la el, să privească felul în care se mişcă, să-i audă vocea. La un moment dat, Adam s-a oprit şi şi-a plimbat degetele prin păr şi Jennifer avu o tresărire. Era un gest de-al lui Joshua. Fiul lui Adam era la numai cîteva mile depărtare şi Adam nu va şti niciodată.

Vocea lui Adam deveni mai puternică, prinse parcă mai multă forţă:

– Cîţiva dintre dumneavoastră sînt avocaţi în procese criminale. Trebuie să recunosc că am considerat întotdeauna că aceasta este cea mai excitantă latură a profesiei noastre. Avocaţii care pledează în procese penale au deseori cazuri de viaţă şi de moarte. Este o profesie foarte onorabilă şi de care putem fi mîndri cu toţii. Totuşi – vocea lui deveni dură – sînt unii – şi Jennifer observă acum că Adam se disocia prin folosirea pronumelui – care fac de ruşine jurămîntul ce l-au depus. Sistemul american de jurisprudenţă se bazează pe dreptul inalienabil al fiecărui cetăţean de a avea un proces corect. Dar cînd din lege se face o batjocură, cînd avocaţii îşi cheltuiesc timpul şi energia, imaginaţia şi talentul, căutînd căi pentru a desfide această lege, găsind căi de a ocoli justiţia, atunci cred că este timpul să se facă ceva.

Toţi ochii din sală erau aţintiţi asupra lui Adam.

– ... Vorbesc, doamnelor şi domnilor, din experienţă personală şi dintr-o adîncă mînie din cauza unor lucruri pe care le văd. În momentul de faţă conduc un comitet al Senatului care investighează crima organizată din Statele Unite. Comitetul meu s-a găsit blocat şi frustrat mereu de oameni ce se cred mai puternici decît cele mai înalte agenţii legale ale naţiunii noastre. Am văzut judecători mituiţi, familii ale martorilor ameninţate, martori-cheie dispărînd. Crima organizată în ţara noastră este ca un piton mortal care sugrumă economia, ne înghite tribunalele, ameninţă vieţile noaste. Marea majoritate a avocaţilor sînt bărbaţi şi femei onorabili, exercitîndu-şi

profesiunea onorabil, dar vreau să-i atenționez pe acei puțini care cred că legea lor este peste legea noastră. Faceți o gravă greșeală și veți plăti pentru ea. Mulțumesc.

Adam se așează într-un ropot tumultuos de aplauze. Jennifer se trezi și ea în picioare, aplaudînd cu ceilalți, dar gîndurile ei erau la ultimele cuvinte ale lui Adam. A fost de parcă ar fi vorbit direct cu ea. Jennifer se întoarse și se îndreptă spre ieșire, făcîndu-și loc prin mulțime. În timp ce se apropia de ușă, o acostă un avocat mexican cu care lucrase cu un an în urmă. Îi sărută mîna galant și spuse:

– Ce onoare să te avem în țara noastră din nou, Jennifer. Insist să iei masa cu mine în seara asta.

Jennifer și Joshua aveau în program să meargă la Maria Elena în seara aceea și să privească dansurile populare.

– Îmi pare rău, Luis. Am o întîlnire.

Ochii lui mari îi trădară dezamăgirea.

– Mîine, atunci?

Înainte ca Jennifer să poată răspunde, un asistent al procurorului districtual din New York era lîngă ea.

– *Hello!* spuse el. De ce te amesteci cu toată lumea? Ce-ai zice să iei cina cu mine diseară? E o discotecă mexicană, Nepentha, unde au o podea din sticlă luminată pe dedesubt și o oglindă deasupra capului.

– Pare fascinant, mulțumesc, dar sînt ocupată în seara asta.

Cîteva clipe mai tîrziu, Jennifer se găsi înconjurată de avocați din toată țara cu care lucrase. Era o celebritate și toți voiau să vorbească cu ea. De-abia după o jumătate de oră reuși să scape. Se grăbi spre holul central și în timp ce se îndrepta spre ieșire, Adam venea spre ea, înconjurat de presă și agenți secreți. Jennifer încercă să se retragă, dar era prea tîrziu. Adam o văzuse.

– Jennifer!

Se gîndi o secundă să pretindă că nu l-a auzit, dar l-ar fi pus într-o situație penibilă în fața celorlalți. O să-l salute repede și o să plece. Îl privi pe Adam cum se îndreaptă spre ea, spunînd presei:

– Nu mai am nimic de adăugat acum, doamnelor și domnilor.

Un moment mai tîrziu, Adam îi atingea mîna, se uita în ochii ei și era ca și cînd nu fuseseră despărțiți niciodată. Stăteau acolo în hol, înconjurați de oameni, și totuși parcă erau singuri. Jennifer nu-și putea da seama de cîtă vreme stăteau acolo, uitîndu-se unul la celălalt. În cele din urmă, Adam spuse:

– Cre... cred că ar fi mai bine să bem ceva.

– Ar fi mai bine să nu. Trebuia să plece repede din locul ăsta.

– Nu se aprobă, scutură Adam din cap.

Îi luă mîna și o conduse în barul aglomerat. Au găsit o masă la capătul celălalt al barului.

– Te-am sunat și ți-am scris, spuse Adam. Nu mi-ai răspuns niciodată și scrisorile mi-au fost returnate.

Se uita la ea, cu ochii plini de întrebări.

– N-a trecut o zi să nu mă gîndesc la tine. De ce ai dispărut?

– Face parte din scamatoriile mele, răspunse Jennifer.

Un chelner veni să le ia comenzile. Adam se întoarse spre Jennifer.

– Ce ai vrea?

– Nimic. Chiar trebuie să plec, Adam.

– Nu poți pleca acum. E o aniversare. Aniversarea revoluției.

– A lor sau a noastră?

– Ce contează? Se întoarse spre chelner: Două margaritas.

– Nu, eu... *All right,* se gîndi ea, *o băutură.* A mea dublă.

Chelnerul dădu din cap şi plecă.

– Am citit tot timpul despre tine, spuse Jennifer. Sînt foarte mîndră de tine, Adam.

– Mulţumesc. Adam ezită. Şi eu am citit despre tine.

Jennifer răspunse tonului din vocea lui.

– Dar nu eşti mîndru de mine.

– Se pare că ai o grămadă de clienţi de-ai Sindicatului.

– Credeam că ţi-ai terminat cuvîntarea.

– Nu e vorba de asta, Jennifer. Sînt îngrijorat din cauza ta. Comitetul meu e pe urmele lui Mike Moretti şi o să-l prindem.

Jennifer se uită împrejur, la barul plin cu avocaţi.

– Pentru numele lui Dumnezeu, Adam, n-ar trebui să avem discuţia asta şi mai ales aici.

– Unde atunci?

– Nicăieri. Michael Moretti e clientul meu. Nu pot să discut despre el cu tine.

– Vreau să vorbesc cu tine. Unde?

– Ţi-am spus că...

– Trebuie să vorbesc despre noi.

– Nu există noi. Jennifer începu să se ridice.

Adam îi puse mîna pe braţ.

– Te rog, nu pleca. Nu pot să te las să pleci. Nu încă.

Jennifer se aşeză la loc fără tragere de inimă.

Ochii lui Adam erau fixaţi în ai ei.

– Te-ai gîndit vreodată la mine?

Jennifer se uită la el şi nu ştiu dacă să rîdă sau să plîngă. S-a gîndit vreodată la el? Trăia în casa ei. Îl săruta în fiecare dimineaţă, îi făcea micul dejun, naviga cu el, îl iubea.

– Da, spuse Jennifer în cele din urmă. Mă gîndesc la tine.

– Eşti fericită?

– Bineînţeles. Ştia că a spus-o prea repede. Îşi controla vocea. Am succes în practică, o duc bine financiar, călătoresc foarte mult, văd o mulţime de bărbaţi atrăgători. Ce-ţi mai face soţia?

– Foarte bine. Vocea lui era joasă.

– Şi fata?

Pe faţa lui se putea citi mîndrie.

– Samantha este minunată. Creşte prea repede.

Trebuie să fie de vîrsta lui Joshua.

– Nu te-ai măritat?

– Nu.

A urmat o tăcere lungă, apoi Jennifer încercă să continue, dar a ezitat prea mult. Era prea tîrziu. Adam s-a uitat în ochii ei şi şi-a dat imediat seama. Îi luă mîna într-a lui.

– Oh, Jennifer. Oh, draga mea!

Jennifer simţi că roşeşte. A ştiut dintotdeauna că asta va fi o greşeală teribilă.

– Trebuie să plec, Adam. Am o întîlnire.

– Anuleaz-o, o rugă el.

– Îmi pare rău, nu pot. Tot ce voia era să plece de acolo, să-şi ia băiatul şi să zboare acasă. Adam spunea:

– Ar trebui să plec la Washington după-amiază. Pot aranja să rămîn dacă vrei să ne vedem diseară.

– Nu. Nu!

– Jennifer, nu te pot lăsa să pleci iar. Nu aşa. Trebuie să vorbim. Măcar să luăm cina împreună.

O strîngea de mînă mai tare. Se uită la el şi luptă cu toată forţa ei pînă simţi că cedează.

– Te rog, Adam, îl imploră ea. N-ar trebui să fim văzuţi împreună. Dacă îl urmăreşti pe Michael Moretti...

– N-are nici o legătură cu Moretti. Un prieten mi-a

împrumutat iahtul lui. Se numeşte *Paloma Blanca*. E ancorat la Yacht Club. Ora opt.

– N-am să vin.

– Eu da. O să te aştept.

În partea cealaltă a barului aglomerat, Nick Vito stătea cu două *puttanas* mexicane pe care i le livrase un prieten. Amîndouă erau drăguţe şi dure şi minore, aşa cum îi plăceau lui Nick. Prietenul lui îi promisese că va fi ceva special şi avusese dreptate. Se frecau de el, şoptindu-i promisiuni excitante la ureche, dar Nick Vito nu asculta. Se uita fix în partea cealaltă a barului, unde stăteau Jennifer Parker şi Adam Warner.

– De ce nu urcăm în camera ta, *Querido?* îi sugeră lui Nick una dintre fete.

Nick Vito era tentat să se ducă la masa unde stăteau Jennifer şi străinul ăla şi să o salute, dar amîndouă fetele aveau mîinile între coapsele lui şi îl mîngîiau. Era pe punctul de a deveni sandviş.

– Daa, hai sus, spuse Nick Vito.

45

Paloma Blanca era un vas cu motor şi pînze şi strălucea mîndru, alb în lumina lunii. Jennifer se apropie încet, uitîndu-se împrejur ca să se asigure că n-o vede nimeni. Adam îi spusese că o să scape de agenţii lui secreţi şi aparent reuşise. După ce Jennifer i-a instalat pe doamna Mackey şi pe Joshua la Maria Elena, a luat un taxi şi i-a spus şoferului să o lase la cinci sute de iarzi de cheu.

Jennifer a ridicat telefonul de vreo cinci ori ca să-l sune pe Adam, să-i spună că nu vine. A început să-i scrie un bilet, apoi l-a rupt. Din momentul în care s-a despărţit de Adam la

bar, Jennifer s-a zbătut nehotărîtă. S-a gîndit la toate motivele pentru care n-ar trebui să-l vadă pe Adam. Nimic bun n-ar putea să iasă din asta şi ar putea face şi o grămadă de rău. S-ar putea să fie în joc cariera lui Adam. Era în vîrful unui val de popularitate, un idealist într-o vreme a cinismului, speranţa ţării pentru viitor. Era răsfăţatul presei, dar aceeaşi presă care ajutase la crearea lui era gata să-l împingă în abis dacă el trăda imaginea pe care şi-o făcuseră despre el.

Aşa că Jennifer se hotărî să nu-l vadă. Era altă femeie acum, trăia altă viaţă şi acum îi aparţinea lui Michael...

Adam o aştepta pe punte.

– Mi-era teamă că n-ai să vii. În momentul următor era în braţele lui şi se sărutau.

– Dar echipajul, Adam? îl întrebă Jennifer în cele din urmă.

– Le-am dat liber. Mai ştii să navighezi?

– Mai ştiu.

Au ridicat pînzele şi zece minute mai tîrziu *Paloma Blanca* ieşea din port, îndreptîndu-se spre ocean. Următoarea jumătate de oră au fost ocupaţi cu navigaţia, dar n-a existat nici un moment în care să nu fie conştienţi unul de altul. Tensiunea continua să crească şi amîndoi ştiau că ceea ce urma să se întîmple era inevitabil.

Cînd în cele din urmă au ieşit din port şi pluteau pe Pacificul luminat de lună, Adam se aşeză lîngă Jennifer şi-şi petrecu braţele în jurul ei.

Au făcut dragoste pe punte, sub stele, cu briza uşoară mîngîindu-le trupurile goale.

Trecutul şi viitorul dispăruseră şi nu mai rămăsese decît prezentul, învăluindu-i pe amîndoi. Fiindcă Jennifer ştia că această noapte în braţele lui Adam nu era un început; era un sfîrşit. Nu exista nici o punte care să unească lumile ce îi separau.

Merseseră prea mult în direcţii opuse şi nu era nici un drum de întoarcere. Niciodată. Va avea întotdeauna o parte din Adam în Joshua şi asta va fi suficient pentru ea, va trebui să fie suficient.

Noaptea asta va trebui să-i fie suficient pentru tot restul vieţii ei.

Stăteau acolo împreună, ascultînd zgomotul apei lovindu-se de vas. Adam spuse:

– Mîine...

– Nu vorbi, şopti Jennifer. Doar iubeşte-mă, Adam.

Jennifer îi acoperi buzele cu sărutări şi începu să-i mîngîie trupul puternic, subţire. Îşi mişcă mîinile în jos în cercuri încete, pe abdomen, pe coapse, între picioare.

– Oh, Dumnezeule, Jennifer, şopti Adam şi gura lui începu să-i sărute gîtul, sînii, şoldurile...

46

Rahat în ploaie ăla îmi arunca mie *malocchio*, se plîngea micuţul Salvatore Fiore, aşa că în final a trebuit să-l prăjesc.

Nick Vito rîdea, fiindcă oricine era aşa de tîmpit să se joace cu Floricică îşi merita soarta. Nick Vito se distra în bucătăria fermei cu Salvatore Fiore şi Joseph Colella, vorbind despre timpurile trecute şi aşteptînd să se termine conferinţa din sufragerie. Piticul şi uriaşul erau cei mai buni prieteni ai lui. Trecuseră prin foc împreună. Nick Vito se uită la cei doi bărbaţi şi se gîndi fericit: *Îmi sînt ca nişte fraţi.*

– Ce mai face vărul tău Pete? îl întrebă Nick pe Colella.

– A făcut cancer şi e sub cuţit, dar o să fie *okay*.

– Frumos băiat.

– Daa. Pete e un om de treabă; doar că a avut niţel ghinion. Ţinea de şase la o spargere de bancă, da' nu era

specialitatea lui şi căcăcioşii de sticleţi l-au prins. A fost greu. Au vrut să-l facă să vorbească, da' n-a ţinut.

– Drace, aşa e. Pete are clasă.

– Daa. Mereu a fost nebun după bani mulţi, gagici mişto şi maşini barosane.

Din sufragerie se auziră voci ridicate, mînioase. Ascultară un moment.

– Se pare că Thomas Colfax are un păduche în fund.

Thomas Colfax şi Michael Moretti erau singuri în cameră, discutînd o operaţie mare de jocuri de noroc pe care Familia era pe cale să o pornească în Bahamas. Michael o pusese pe Jennifer să facă angajamentele.

– Nu poţi face asta, Mike, protestă Colfax. Îi cunosc pe toţi băieţii de acolo. Ea nu-i cunoaşte. Trebuie să mă laşi pe mine să mă ocup de asta.

Ştia că vorbeşte prea tare, dar era incapabil să se controleze.

– Prea tîrziu, spunea Michael.

– N-am încredere în fată. Nici Tony nu avea.

– Tony nu mai e cu noi. Vocea lui Michael era periculos de liniştită.

Thomas Colfax înţelese că e momentul să dea înapoi.

– Sigur, Mike. Vreau să spun doar că fata-i o mare greşeală. Sînt de acord că-i isteaţă, dar fii atent, poate să ne vîndă pe toţi.

Thomas Colfax era însă cel care îl îngrijora pe Michael. Comisia Warner de investigaţii criminale se apropia din ce în ce mai mult de afacerile lor. Cînd vor ajunge la Colfax, cît timp le va rezista el înainte de a ceda? Ştia despre Familie mai multe decît va şti vreodată Jenifer Parker. Colfax era cel care îi putea distruge pe toţi, iar Michael nu avea încredere în el.

Thomas Colfax spuse:

– Trimite-o undeva departe, un timp. Doar pînă se mai potolesc investigațiile. Este femeie. Dacă încep să o strîngă cu ușa, o să vorbească. Michael îl studie și se hotărî.

– *All right*, Tom. S-ar putea să ai dreptate aici. S-ar putea ca Jennifer să nu fie periculoasă, dar dacă nu este cu noi sută la sută, de ce să ne asumăm riscul?

– Asta sugeram și eu, Mike. Thomas Colfax se ridică ușurat de pe scaun. Faci un lucru înțelept.

– Știu. Michael se întoarse spre bucătărie și strigă: Nick!

Nick apăru o clipă mai tîrziu.

– Condu-l pe *consigliere*, înapoi la New York, te rog, Nick.

– Sigur, *boss*.

– Oh. Aș vrea să te oprești pe drum și să dai un pachet, da? Se întoarse spre Colfax. Nu te deranjează, nu?

– Bineînțeles că nu, Mike. Era fericit pentru victoria sa.

Michael Moretti îi spuse lui Nick Vito:

– Vino, e la etaj.

Nick îl urmă pe Michael în dormitorul lui. După ce intrară, Michael închise ușa.

– Vreau să faci o oprire înainte de a ieși din New Jersey.

– Sigur, *boss*.

– Vreau să arunci un gunoi. Nick Vito se uită la el mirat. Pe *consigliere*, explică Michael.

– Oh! *Okay*. Cum zici.

Un sfert de oră mai tîrziu, limuzina se îndrepta spre New York. Vito era la volan, cu Thomas Colfax pe scaunul din față.

– Îmi pare bine că Mike s-a hotărît să scape de cățeaua aia, spuse Thomas Colfax. Nick privi scurt spre avocatul de lîngă el.

– Îhî.

Thomas Colfax se uită la ceasul de aur Baume & Mercier de la mînă. Fusese o zi lungă şi era obosit. *Am ajuns prea bătrîn pentru luptele astea,* gîndi el.

– Cît de departe mergem?

– Aproape, mormăi Nick. Mintea lui Nick Vito era într-o încurcătură îngrozitoare. Omorul făcea partea din munca sa şi era partea care îi plăcea, datorită sentimentului de putere pe care i-l dădea. Nick se simţea ca un zeu atunci cînd ucidea, era atotputernic. Dar în seara asta era încurcat. Nu putea înţelege de ce i se ordonase să-l mazilească pe Thomas Colfax.

Colfax era *il consigliere*, omul la care se duceau toţi cînd dădeau de necaz. În afara Naşului, *il consigliere* era cel mai important om din Organizaţie. Îl scăpase pe Nick de pîrnaie de zeci de ori.

„Rahat! gîndi Nick. Colfax are dreptate. Mike n-ar fi trebuit niciodată să bage o femeie în afaceri. Bărbaţii gîndesc cu creierul. Femeile gîndesc cu .... Oh, cît i-ar fi plăcut să pună mîinile pe Jennifer Parker! Ar fi regulat-o pînă ar fi ţipat. Doamne şi apoi..."

– Fii atent! Ieşi din drum!

– Scuză-mă. Nick redresă maşina pe şosea. Mlaştina era foarte aproape acum. Nick simţea cum îi iese transpiraţia prin toţi porii. Aruncă din nou o privire spre Thomas Colfax. „Să-l ucid ar fi o joacă. Ar fi ca şi cum ai culca un copil, dar, fir-ar să fie, nu ăsta era copilul! Cineva îl fenta pe Mike. Era un păcat. Era ca şi cum şi-ar ucide tatăl."

Ar fi vrut să fi vorbit cu Salvatore şi Joe. Ei ar fi putut să-i spună ce să facă.

Nick văzu mlaştina în faţă, pe dreapta autostrăzii. Trupul începu să i se încordeze, ca întotdeauna înaintea unei lovituri. Îşi presă braţul stîng de corp şi simţi umflătura pistolului cu ţeavă scurtă Smith & Ewsson, cuibărit acolo.

– Mi-ar prinde bine un somn zdravăn, căscă Thomas Colfax.

– Da.

O să prindă un somn lung, foarte lung. Maşina ajunsese lîngă mlaştină acum. Nick se uită în oglinda retrovizoare şi controlă şi drumul din faţă. Nu se vedea nici o maşină.

Puse brusc piciorul pe frînă şi spuse:

– Fir-ar a dracului! Se pare că am o pană.

Opri maşina, deschise uşa şi ieşi pe şosea. Trase pistolul din teacă şi îl ţinu pe lîngă corp. Apoi ocoli maşina spre locul de lîngă şofer şi spuse.

– Poţi să-mi dai o mînă de ajutor?

Thomas Colfax deschise uşa şi păşi afară.

– Nu sînt prea bun la... Văzu arma ridicată în mîna lui Nick şi se opri. Încercă să înghită. Ce... ce se-ntîmplă, Nick? Ce am făcut?

Asta era întrebarea care ardea în mintea lui Nick Vito de o jumătate de oră. Cineva îl fentase rău pe Mike. Colfax era de partea *lor,* era unul de-al lor. Cînd fratele mai mic al lui Nick a avut necazuri cu poliţia federală, Colfax a fost cel care l-a scăpat. I-a dat chiar şi o slujbă. *Îi sînt dator, la dracu',* gîndi Nick. Lăsă mîna cu pistolul să-i cadă de-a lungul corpului.

– Cinstit să fiu, nu ştiu. Nu-i drept.

Thomas Colfax se uită la el un moment şi oftă.

– Fă ceea ce trebuie să faci, Nick.

– Iisuse, nu pot. Eşti *il consigliere.*

– Mike o să te ucidă dacă îmi dai drumul.

Nick ştia că Thomas Colfax spune adevărul. Michael Moretti nu era omul care să tolereze indisciplina. Nick se gîndi la Tommy Angelo. Angelo fusese şofer într-o spargere. Michael i-a ordonat să ducă maşina pe care o folosiseră la un compactor dintr-un cimitir de maşini, proprietatea familiei. Tommy Angelo era grăbit fiindcă avea o întîlnire, aşa că a

părăsit maşina pe o stradă din East Side, unde a fost găsită. Angelo a dispărut a doua zi şi se povestea că trupul i-a fost pus în portbagajul unui Chevrolet vechi şi compactat. Nimeni nu-l putea înşela pe Michael Moretti şi să supravieţuiască. *Dar există o cale*, gîndi Nick.

– Mike nu trebuie să ştie, spuse Nick. Creierul său, de obicei lent, lucra rapid, cu o claritate nenaturală. Uite, spuse, nu trebuie decît să zbori din ţară. O să-i spun lui Mike că te-am băgat în mlaştină, aşa că n-or să te găsească niciodată. Poţi să te ascunzi în America de Sud sau în altă parte. Trebuie să ai ceva lovele puse deoparte.

Thomas Colfax încercă să-şi ascundă speranţa.

– Am o mulţime, Nick. pot să-ţi dau oricît...

Nick scutură din cap cu mîndrie.

– N-o fac pentru bani. O fac pentru... *Cum ar fi putut s-o exprime?*... Am *respect* pentru tine. Numai că trebuie să mă protejezi. Poţi să prinzi un avion de dimineaţă spre America de Sud?

Thomas Colfax spuse:

– Nici o problemă, Nick. Du-mă doar pînă acasă. Paşaportul meu este acolo.

Două ore mai tîrziu, Thomas Colfax era într-un avion al companiei Eastern Airline cu destinaţia Washington D.C.

47

Era ultima lor zi la Acapulco, o dimineaţă minunată, cu o briză uşoară şi caldă jucîndu-se prin palmieri. Plaja de la La Concha era înţesată de turiştii dornici să prindă ultimele raze de soare înainte de a se întoarce la rutina vieţii zilnice.

Joshua veni în fugă la masă, numai în costum de baie. Arăta foarte bine bronzat. Doamna Mackey se poticnea după el.

Joshua spuse:

–Am avut o grămadă de timp să diger mîncarea, mamă. Pot să mă duc la schi pe apă acum?

– Joshua, de-abia ai terminat de mîncat.

–Am un metabolism foarte ridicat, explică el. Mîncarea se digeră repede.

Jennifer rîse.

– *All right.* Distracție plăcută.

– *O.K.* Te uiți la mine?

Jennifer privi după Joshua cum aleargă spre o barcă cu motor ce aștepta la cheu. Îl văzu cum intră în vorbă cu bărbatul de la volan, apoi cum amîndoi se întorc să se uite la Jennifer. Făcu un semn de *okay*, bărbatul salută din cap și Joshua începu să-și pună schiurile.

Doamna Mackey spuse cu mîndrie:

– E un atlet înnăscut, nu-i așa?

În momentul acela, Joshua se întoarse să-i facă semn cu mîna lui Jennifer și își pierdu echilibrul, căzînd pe cheu și apoi în apă. O clipă mai tîrziu îl văzu pe Joshua că apare la suprafață și se uită la ea zîmbind.

Jennifer rămase locului, cu inima bătînd repede, privind cum Joshua își pune din nou schiurile. Barca făcu un cerc și cîștigă suficientă viteză pentru a-l ridica pe Joshua în picioare. Se mai întoarse o dată să-i facă lui Jennifer semn cu mîna și apoi zbură pe crestele valurilor. Rămase pe loc cu inima încă bătîndu-i de frică. Dacă i s-a întîmplat ceva?... Se întrebă dacă alte mame își iubesc copiii așa mult cum își iubea ea băiatul și i se păru că este imposibil. Ar fi murit pentru Joshua, ar fi ucis pentru el. *Am ucis pentru el,* gîndi ea, *cu mîna lui Michael Moretti.*

Doamna Mackey spuse:

– Ar fi putut fi o căzătură periculoasă.

– Mulțumesc lui Dumnezeu că n-a fost.

Joshua a stat pe apă o oră. Cînd barca a tras la mal, a dat drumul frînghiei și a schiat cu grație pînă la nisip.

Fugi spre Jennifer, agitat.

– Să fi văzut accidentul, ma. A fost incredibil! Un iaht mare, în derivă, iar noi ne-am oprit și le-am salvat viața.

– Minunat, băiete. Cîte vieți ai salvat?

– Erau șase.

– Și i-ați tras afară din apă?

Joshua ezită.

– E bine, mai exact nu i-am tras afară din apă. Stăteau pe marginea iahtului, dar probabil ar fi murit de foame dacă nu treceam noi pe acolo.

Jennifer își mușcă buza ca să nu zîmbească.

– Înțeleg. Au fost foarte norocoși că ați trecut voi pe acolo, nu?

– Da.

– Te-ai rănit cînd ai căzut, dragă?

– Sigur că nu. Îți pipăi capul. Am un mic cucui.

– Ia să văd.

– De ce? Știi cum arată un cucui.

Jennifer își plimbă mîna ușor pe capul lui Joshua. Degetele ei simțiră un cucui mare.

– Este cît un ou, Joshua.

– Nu-i nimic.

Jennifer se sculă.

– Cred că ar trebui să mergem înapoi la hotel.

– Nu putem să mai stăm puțin?

– Mi-e teamă că nu. Trebuie să facem bagajele. Nu vrei să pierzi meciul de sîmbătă, nu?

– Nu, oftă el. Bătrînul Terry Waters de-abia aşteaptă să-mi ia locul.

– Nici o şansă. Loveşte ca o fată.

Cînd se întoarseră la Las Brisas, Jennifer îi telefonă administratorului ca să-i trimită un doctor în cameră. Doctorul sosi după treizeci de minute, un mexican între două vîrste, îmbrăcat într-un costum demodat. Jennifer îl primi în bungalow.

– Cu ce vă pot fi de ajutor? întrebă doctorul Mendoza.

– Fiul meu a căzut azi-dimineaţă. Are un cucui mare şi vreau să fiu sigură că nu e nimic grav.

Îl duse în dormitor, unde Joshua punea lucruri într-o valiză.

– Joshua, dînsul este doctorul Mendoza.

Joshua se uită la ei şi întrebă:

– E cineva bolnav?

– Nu. Nu este nimeni. Vreau doar să se uite la capul tău.

– Oh, ma! Ce este cu capul meu?

– Nimic. M-aş simţi mai bine dacă doctorul Mendoza s-ar uita.

– Femeile! spuse Joshua. Se uită suspicios către doctor: Nu o să băgaţi ace sau altceva în mine, nu?

– Nu, *senor*, sînt un doctor care nu provoacă dureri.

– Ăsta este genul care îmi place mie.

– Stai jos, te rog.

Joshua se aşează pe marginea patului şi doctorul Mendoza îşi plimbă degetele pe capul lui Joshua. Băiatul se încruntă de durere, dar nu ţipă. Doctorul îşi deschise trusa medicală şi scoase un oftalmoscop.

– Deschide ochii larg, te rog.

Joshua îl ascultă. Doctorul privi prin instrument.

– Vedeţi ceva dansatoare goale acolo?

– Joshua!

– Doar am întrebat.

Mendoza examină şi celălalt ochi.

– Eşti sănătos tun. Asta-i expresia în americană, nu? Se ridică în picioare şi închise trusa. Puneţi-i o pungă cu gheaţă, îi spuse lui Jennifer. Mîine o să fie *O.K.*

A fost ca şi cum i s-ar fi ridicat o greutate uriaşă de pe piept.

– Mulţumesc.

– Am să aranjez nota de plată cu casierul hotelului, *senora.* La revedere, tinere.

– La revedere, doctor Mendoza.

După ce plecă doctorul, Joshua se întoarse spre maică-sa.

– Îţi place să arunci banii pe geam, ma.

– Ştiu. Îmi place să-i arunc pe lucruri ca mîncare, sănătatea ta...

– Sînt cel mai sănătos băiat din toată echipa.

– Rămîi aşa.

– Promit, zîmbi el.

S-au îmbarcat în avionul de la ora şase spre New York şi au ajuns în Sands Point noaptea tîrziu. Joshua a dormit tot drumul spre casă.

48

Camera era populată de stafii. Adam Warner se afla în biroul său, pregătind o cuvîntare pentru televiziune, dar era imposibil să se concentreze. Nu se putea gîndi decît la Jennifer de cînd venise de la Acapulco. Faptul că a văzut-o nu a făcut decît să confirme ceea ce Adam ştia de la

început. A făcut o alegere greşită. N-ar fi trebuit să renunţe niciodată la Jennifer. Întîlnirea cu ea a fost o aducere aminte a tot ceea ce avusese şi aruncase şi nu mai putea suporta gîndul ăsta. Era într-o situaţie imposibilă. O situaţie *de necîştigat,* cum ar fi spus Blair Roman.

Se auzi o bătaie în uşă şi intră Chuck Morrison, asistentul şef al lui Adam, ducînd în mînă o casetă.

– Pot să-ţi vorbesc un minut, Adam.

– Nu poţi să mai aştepţi, Chuck? Sînt în mijlocul...

– Nu cred. Vocea lui Chuck Morrison suna ciudat.

– *All right.* Ce-i aşa de urgent?

Chuck Morrison se apropie de birou.

– Tocmai am primit un telefon. S-ar putea să fie vreun nebun, dar, dacă nu, atunci Crăciunul va veni mai devreme anul ăsta. Ascultă asta.

Puse caseta în aparatul de pe biroul lui Adam, apăsă un buton şi banda începu să meargă.

„Cum spuneţi că vă numiţi?

Nu contează. N-am să vorbesc cu absolut nimeni decît cu senatorul Warner.

Senatorul este ocupat acum. De ce nu-i scrieţi un bilet şi am să am grijă ca...

Nu! Ascultaţi-mă. Este foarte important. Transmiteţi-i senatorului Warner că i-l pot da pe Michael Moretti, îmi risc viaţa spunînd asta.

Transmiteţi-i senatorului mesajul. *All right.* Unde sînteţi? Sînt la motelul Capitol, pe strada Treizeci şi doi. Camera paisprezece. Spuneţi-i să nu vină pînă nu se întunecă şi să se asigure că nu este urmărit. Ştiu că înregistraţi asta. Dacă puneţi banda oricui altcuiva, sînt un om mort."

Se auzi un clic şi banda se sfîrşi.

– Ce crezi? spuse Chuck Morrison.

Adam se încruntă.

– Orașul este plin de trăsniți. Pe de altă parte, băiatul nostru știe ce momeală să folosească, nu? Michael... Dumnezeule... Moretti!

La ora zece în noaptea aceea, Adam Warner, însoțit de patru agenți din serviciile secrete, bătu cu grijă la ușa camerei 14 de la motelul Capitol. Ușa se deschise doar puțin.

În momentul în care Adam văzu fața bărbatului din cameră se întoarse spre oamenii care erau cu el și spuse:

– Stați aici. Nu lăsați pe nimeni să se apropie de locul ăsta.

Ușa se deschise mai larg și Adam intră.

– Bună seara, senator Warner.

– Bună seara, domnule Colfax.

Cei doi bărbați rămaseră cîteva momente studiindu-se.

Thomas Colfax arăta mai bătrîn decît ultima oară cînd îl văzuse Adam, dar mai era o deosebire, aproape de nedefinit. Apoi deodată, Adam își dădu seama ce era. Frica. Thomas Colfax era înfricoșat. Fusese întotdeauna atît de sigur de sine, aproape arogant, și acum siguranța aceea dispăruse.

– Vă mulțumesc că ați venit, domnule senator. Vocea lui Colfax era încordată și nervoasă.

– Înțeleg că vreți să vorbiți cu mine despre Michael Moretti.

– Pot să vi-l pun în poală.

– Sînteți avocatul lui Moretti. De ce ați face asta?

– Am motivele mele.

– Să zicem că ne înțelegem. Ce doriți în schimb?

– În primul rînd, imunitate completă. În al doilea rînd, vreau să ies din țară. Voi avea nevoie de un pașaport și hîrtii... o identitate nouă.

Deci Michael Moretti a pus un pariu pe Thomas Colfax. Era singura explicație pentru cele ce se întîmplau. Lui Adam nu-i venea să creadă ce noroc dăduse peste el. Era cea mai bună sursă pe care ar fi putut-o avea.

– Dacă obțin imunitate pentru dumneavoastră, spuse Adam, – și încă nu promit nimic – înțelegeți că mă aștept să depuneți mărturie în sala de judecată. Vreau tot ce știți.

– Veți avea.

– Moretti știe unde sînteți acum?

– Crede că sînt mort. Thomas Colfax zîmbi nervos. Dacă mă găsește, voi fi.

– N-o să vă găsească. Nu dacă ne înțelegem.

– Îmi pun viața în mîinile dumneavoastră, domnule senator.

– Sincer să fiu, îl informă Adam, nu pun nici un preț pe viața dumneavoastră. Îl vreau pe Moretti. Hai să stabilim regulile de bază. Dacă ajungem la o înțelegere, veți obține toată protecția pe care v-o poate acorda guvernul. Dacă sînt satisfăcut cu mărturia dumneavoastră, o să vă dăm suficienți bani pentru a trăi în orice țară vă alegeți, sub altă identitate, în schimb trebuie să fiți de acord cu următoarele: vreau mărturie completă în privința activităților lui Moretti. Va trebui să depuneți mărturie în fața juriului și, cînd îl vom aduce pe Moretti la proces, veți fi martor pentru guvern. De acord?

Thomas Colfax se uită în altă parte. În cele din urmă spuse:

– Tony Granelli se întoarce probabil în mormînt. Ce se întîmplă cu oamenii? Ce s-a întîmplat cu onoarea?

Adam n-avea răspuns. Acesta era un om care înșelase legea de sute de ori, care scăpase de închisoare ucigași plătiți, care ajutase la conceperea activităților celei mai vicioase organizații criminale pe care a cunoscut-o vreodată lumea civilizată. Și el întreba ce s-a întîmplat cu onoarea.

Thomas Colfax se întoarse spre Adam.

– Ne-am înțeles. Vreau mărturia în scris și o vreau semnată de procurorul general.

– O veți avea.. Adam se uită împrejur la camera sărăcăcioasă de motel. Să plecăm de aici.

– Nu vreau să merg la vreun hotel. Moretti are urechi peste tot.

– Nu acolo unde veți merge.

La douăsprezece și zece minute, un camion militar și două jeepuri se opriră în fața camerei 14. Patru bărbați din poliția militară intrară în cameră și ieșiră cîteva momente mai tîrziu, escortîndu-l îndeaproape pe Thomas Colfax. Procesiunea plecă de la motel cu un jeep în față, al doilea după camion, îndreptîndu-se spre Quantico, Virginia, la treizeci și cinci de mile sud de Washington. Caravana înainta cu viteză mare și patruzeci de minute mai tîrziu ajunse la baza trupelor de marină a S.U.A. din Quantico.

Comandantul bazei, generalul maior Roy Wallace, și cîțiva soldați înarmați așteptau la poartă. După ce caravana se opri, generalul Wallace îi spuse căpitanului de lîngă el:

– Prizonierul va fi dus direct la arest. Nu va vorbi nimeni cu el.

Generalul maior Wallace privi cum procesiunea intra în bază. Și-ar fi dat salariul pe o lună ca să cunoască identitatea omului din camion. Generalul comanda un aeroport al trupelor marine, o parte din Academia FBI și acolo se afla principalul centru de antrenament al trupelor pușcașilor marini. Nu i se mai ceruse niciodată să primească un prizonier civil. Era total împotriva regulamentelor.

Cu două ore mai devreme primise un telefon de la însuși comandantul trupelor maritime.

– Un bărbat este în drum spre baza ta, Roy. Vreau să eliberezi arestul şi să îl ţii acolo pînă la noi ordine. Generalul Wallace crezu că nu a auzit bine.

– Aţi spus *să eliberez arestul*, domnule?

– Exact. Îl vreau pe omul acela singur acolo. Nu i se va permite nimănui să se apropie de el. Vreau de asemenea să dublezi garda arestului. Înţeles?

– Da, domnule.

– Încă un lucru, Roy. Dacă i se va întîmpla ceva în timp ce este în custodia ta, o să mănînc un fund prăjit la micul dejun.

Şi comandantul închise.

Generalul Wallace privi cum camionul se îndreaptă spre arest, apoi se întoarse la biroul său şi îşi sună locţiitorul, căpitanul Alvin Giles.

– Ia legătura cu omul pe care îl vom avea la arest... spuse generalul.

– Da, domnule general!

– Primul nostru obiectiv este siguranţa lui personală. Vreau să alegi personal garda. Nimănui altcuiva nu-i este permis să se apropie de el. Nici vizitatori, nici poştă, nici pachete, înţeles?

– Da, domnule.

– Vreau să fii personal în bucătărie cînd i se pregăteşte mîncarea.

– Da, domnule general.

– Dacă cineva manifestă vreo curiozitate anormală faţă de el, îmi raportezi imediat. Vreo întrebare?

– Nu, domnule.

– Foarte bine, Al. Fii stăpîn pe situaţie. Dacă ceva nu merge bine, o să mănînc fund prăjit la micul dejun.

49

Jennifer se trezi din cauza răpăitului ploii şi rămase în pat ascultînd zgomotul ei plăcut pe acoperişul casei.

Se uită la ceasul deşteptător. Era timpul să-şi înceapă ziua de lucru.

O jumătate de oră mai tîrziu, Jennifer coborî la parter, în sufragerie, pentru a se întîlni cu Joshua la micul dejun. Nu era acolo.

Doamna Mackey veni în bucătărie.

– Bună dimineaţa, doamnă Parker.

– Bună dimineaţa. Unde este Joshua?

– Părea aşa de obosit, că m-am gîndit să-l las să doarmă puţin mai mult. Şcoala începe abia mîine.

Jennifer o aprobă:

– Foarte bine.

Mîncă şi apoi urcă la etaj pentru a-i spune la revedere lui Joshua. Era în pat, adormit.

Jennifer se aşeză pe marginea patului şi spuse încet:

– Hai, somnorosule, vrei să-mi spui la revedere?

Deschise încet un ochi.

– Sigur, prietenă, *bye*. Vocea era somnoroasă. Trebuie să mă scol?

– Nu... Ştii ce? De ce n-ai zace şi tu astăzi? Poţi sta prin casă şi să te distrezi. Plouă prea tare ca să mai ieşi.

– *Okay*, ma.

Ochii i se închiseră şi adormi la loc.

Jennifer îşi petrecu toată după-amiaza în sala de judecată şi cînd termină şi ajunse acasă era trecut de ora şapte. Ploaia, care fusese o burniţă toată ziua, cădea acum în torente. Doam-

na Mackey deschise uşa şi o ajută pe Jennifer să-şi scoată pelerina de ploaie.

– Unde este Joshua?

– Doarme.

Jennifer se uită îngrijorată la doamna Mackey.

– A dormit toată ziua?

– Cerule, nu! S-a sculat şi s-a tot învîrtit. I-am pregătit prînzul, dar cînd m-am dus sus să-l iau, ațipise din nou, aşa că l-am lăsat.

– Înțeleg.

Jennifer se urcă şi intră în liniște în camera lui Joshua. Dormea. Se aplecă şi îi atinse fruntea. Nu avea febră; culoarea feței era normală. Îi luă pulsul. Nu era nimic rău decît în imaginația ei. Joshua se jucase foarte mult probabil toată ziua şi era normal să fie obosit. Jennifer ieşi din cameră şi se întoarse jos.

– Faceți-i nişte sandvişuri, doamnă Mackey şi lăsați-le lîngă pat ca să le mănînce cînd s-o scula.

Jennifer mîncă la birou în timp ce lucra la o depoziție pentru a doua zi. Se gîndi să-l sune pe Michael ca să-l anunțe că s-a întors, dar nu prea se simțea în stare să vorbească cu el aşa de curînd după noaptea petrecută cu Adam... Şi-ar fi dat seama imediat că ceva nu este în regulă. Termină lucrul după miezul nopții. Se ridică în picioare şi se întinse, încercînd să-şi dezmorțească spatele şi gîtul. Puse hîrtiile în geantă, stinse luminile şi urcă la etaj. Trecu pe lîngă camera lui Joshua şi se uită înăuntru. Încă mai dormea. Mîncarea de lîngă pat era neatinsă.

A doua zi dimineața, cînd Jennifer coborî pentru micul dejun, Joshua era acolo, îmbrăcat, gata de şcoală.

– 'Mneața, ma.

– Bună dimineața, dragă. Cum te simți?

– Formidabil. Am fost foarte obosit. Trebuie să fi fost soarele ăla mexican.

– Probabil.

– Acapulco este mortal. Putem să ne mai ducem acolo în vacanța viitoare?

– Nu văd de ce nu. Îți pare bine că începi școala?

– Refuz să dau un răspuns care poate fi folosit pentru incriminarea mea.

În mijlocul după-amiezei, cînd Jennifer lua o depoziție, o sună Cynthia.

– Îmi pare rău că vă deranjez, dar la telefon este doamna Stout și...

Profesoara lui Joshua.

– Fă-mi legătura.

Jennifer ridică receptorul.

– *Hello,* doamnă. S-a întîmplat ceva?

– Oh, nu, totul este în regulă, doamnă Parker. Nu am vrut să vă alarmez. Mă gîndeam să vă spun că poate ar fi bine ca Joshua să doarmă mai mult.

– Ce vreți să spuneți?

– A dormit aproape la toate orele astăzi. Și domnișoara Williams și doamna Toboco mi-au spus asta. Poate ar fi bine dacă l-ați pune să se culce mai devreme.

Jennifer se uită fix la telefon.

– Am... da, o să am grijă.

Încet, puse receptorul la loc și se întoarse spre cei din cameră.

– Îmi... îmi pare rău, spuse. Scuzați-mă.

Ieși repede în anticameră.

– Cynthia, găsește-l pe Dan. Spune-i să termine el în locul meu. A apărut ceva.

– *All...*

Jennifer ieșise deja.

Conduse spre casă ca o nebună, depășind viteza legală, trecînd pe roșu, avînd capul plin de viziuni înfricoșătoare în

legătură cu Joshua. Drumul parcă nu se mai sfîrșea și cînd în sfîrșit văzu casa, Jennifer s-ar fi așteptat parcă să găsească drumul plin de ambulanțe și mașini de poliție. Șoseaua era pustie. Jennifer opri în fața intrării și alergă în casă.

– Joshua!

Se uita la un meci de baseball la televizor.

– *Hi*, ma. Ai venit devreme acasă. Ai fost concediată?

Jennifer rămase în ușă, uitîndu-se la el și relaxîndu-se. Se simțea ca o idioată.

– Ar fi trebuit să vezi ultima lovitură. Craig Swan e fantastic!

– Cum te simți, fiule?

– Măreț.

Jennifer îi puse mîna pe frunte. Nu avea febră.

– Ești sigur că te simți bine?

– Bineînțeles. De ce arăți așa de ciudat? Te îngrijorează ceva? Vrei să stăm de vorbă ca între bărbați?

– Nu, dragă, zîmbi ea. Dar... te doare ceva?

– Mda. Mets a pierdut cu șase la cinci. Știi ce s-a întîmplat în prima repriză?

A început să povestească surescitat isprăvile echipei lui favorite.

Jennifer se uita la el, adorîndu-l în gînd: *La dracu' cu imaginația mea! Bineînțeles că este sănătos.*

– Uită-te mai departe la meci. Mă duc să văd de masă.

Jennifer se duse în bucătărie cu inima ușoară. Se hotărî să facă o prăjitură cu banane, unul dintre deserturile favorite ale lui Joshua.

Treizeci de minute mai tîrziu, cînd Jennifer se întoarse în cameră, Joshua zăcea pe dușumea, inconștient.

Drumul pînă la Spitalul Memorial Blinderman păru să dureze o veșnicie. Jennifer stătea în spate, ținîndu-l pe Joshua

de mînă. Un asistent ținea o mască de oxigen pe fața copilului. Nu își recăpătase cunoștința. Sirena ambulanței suna, dar traficul era aglomerat și ambulanța mergea încet; iar oamenii se uitau curioși prin geam la femeia albă la față și la băiatul inconștient. Lui Jennifer i se părea o violare a intimității.

– De ce nu se folosesc geamuri prin care se vede numai dinăuntru? întrebă ea.

– Poftiți? Asistentul se uită la ea mirat.

– Nimic... nimic.

După ceea ce i se păru o eternitate, ambulanța trase în fața intrării de urgență din spatele spitalului. Doi interni așteptau la ușă. Jennifer rămase acolo neajutorată, privind cum Joshua este transferat din ambulanță pe un pat cu rotile.

– Sînteți mama băiatului? întrebă un asistent.

– Da.

– Pe aici, vă rog.

Ceea ce a urmat a fost un caleidoscop năucitor de sunete, lumini și mișcări, toate încețoșate. Jennifer privi cum Joshua este dus la serviciul de radiologie.

Porni după el, dar un asistent spuse:

– Trebuie să-l înregistrați mai întîi.

O femeie slabă de la biroul din camera de gardă o întrebă pe Jennifer:

– Cum doriți să plătiți? Aveți Crucea Albastră sau altă formă de asigurare?

Jennifer voia să țipe la femeie, voia să se întoarcă lîngă Joshua, dar se forță să răspundă la întrebări. Și cînd terminară și Jennifer completă cîteva formulare, femeia o lăsă să plece.

Se grăbi spre camera în care duseseră copilul și intră. Nu era nimeni. Joshua dispăruse. Jennifer alergă înapoi în hol, uitîndu-se împrejur înnebunită. O soră trecu pe lîngă ea. Jennifer o apucă de mînă.

– Unde-i fiul meu?

– Nu ştiu, răspunse sora. Cum se numeşte?

– Joshua. Joshua Parker.

– Unde l-aţi lăsat?

– ... i s-au făcut radiografii... a ... Jennifer îşi pierduse şirul. Ce au făcut cu el? Spune-mi!

Sora se uită mai atentă la Jennifer şi spuse:

– Aşteptaţi aici, doamnă Parker. Să văd ce pot să aflu.

Reveni peste cîteva minute.

– Doctorul Morris ar vrea să vă vadă. Pe aici, vă rog.

Jennifer îşi dădu seama că îi tremură picioarele. Îi era greu să meargă.

– Vă simţiţi bine? Sora se uita la ea. Gura îi era uscată de frică.

– Îl vreau pe băiatul meu.

Au intrat într-o încăpere plină de echipamente stranii.

– Aşteptaţi aici, vă rog.

Doctorul Morris veni cîteva minute mai tîrziu. Era un bărbat foarte gras, cu faţa roşie şi cu degetele pătate de nicotină.

– Doamna Parker?

– Unde-i Joshua?

– Intraţi aici, vă rog, un moment. O conduse pe Jennifer într-o cameră mică vizavi de cea cu echipamente curioase.

– Luaţi loc, vă rog.

Jennifer se aşeză.

– Joshua este... e ... nu-i nimic serios, nu, domnule doctor?

– Încă nu ştiu. Vocea îi era surprinzător de moale pentru un bărbat de statura lui. Am nevoie de cîteva informaţii. Cîţi ani are fiul dumneavoastră?

– N-are decît şapte ani.

Decît, îi scăpase, o acuzaţie la adresa lui Dumnezeu.

– A avut vreun accident de curînd?

Imaginea lui Joshua lovindu-se cu capul de cheu trecu prin mintea lui Jennifer.

– A avut un accident la schi acvatic. S-a lovit la cap.

Doctorul nota.

– Cînd a fost asta?

– A... acum cîteva zile. La Acapulco. Îi era greu să gîndească logic.

– Arăta bine după accident?

– Da. Avea un cucui, dar altfel părea *O.K.*

– Aţi observat o pierdere a memoriei?

– Nu.

– Vreo schimbare de personalitate?

– Nu.

– Convulsii, sau gîtul înţepenit, sau dureri de cap?

– Nu.

Doctorul se opri din scris şi se uită la Jennifer.

– I-am făcut radiografii deja, dar este insuficient. Vreau să-i fac o investigaţie CAT.

– O...?

– Este un aparat computerizat nou, din Anglia, care face fotografii ale interiorului creierului. S-ar putea să avem nevoie să mai facem cîteva teste apoi.

– Da-da-dacă... se bîlbîia ...este necesar. N-nu o să-i facă nici un rău, nu?

– Nu. S-ar putea să avem nevoie şi de o puncţie rahidiană.

O înspăimînta. Se forţă să întrebe:

– Ce credeţi că are? Ce-i cu băiatul meu?

Nu îşi recunoştea vocea.

– Prefer să nu fac supoziţii, doamnă Parker. Vom şti într-o oră sau două. Acum este treaz, dacă doriţi să-l vedeţi.

– Oh, vă rog.

O soră o conduse în camera lui Joshua. Zăcea în pat,

cu figura palidă. Cînd Jennifer intră, își ridică privirea.

– *Hi*, mam.

– *Hi!* Se așează pe marginea patului. Cum te simți?

– Foarte ciudat. E ca și cum n-aș fi aici.

Jennifer se întinse și îi luă mîna.

– Ești aici, dragul meu. Și sînt cu tine.

– Văd toate lucrurile dublu.

– I-ai... i-ai spus doctorului?

– Îhî. Îl văd dublu. Sper că n-o să-ți trimită două note de plată.

Jennifer își puse cu blîndețe mîinile în jurul lui și îl îmbrățișă.

– Mam?

– Da, dragă?

– N-ai să mă lași să mor, nu?

Ochii i se umeziră brusc.

– Nu, Joshua, n-am să te las. Doctorii te vor face bine și apoi am să te iau acasă.

– *Okay.* Și promiți că o să mergem iar la Acapulco?

– Da. Imediat ce...

Adormise.

Doctorul Morris intră în cameră împreună cu doi bărbați în jachete albe.

– Am vrea să începem testele acum, doamnă Parker. Nu vor lua mult timp. Așteptați aici dacă vreți și faceți-vă comodă.

Jennifer îi privi cum îl iau pe Joshua din cameră. Stătea pe marginea patului, simțindu-se ca și cum ar fi fost bătută. Toată energia se scursese din ea. Rămase acolo, uitîndu-se la zidul alb, în transă.

Un moment mai tîrziu o voce spuse:

– Doamnă Parker...

Jennifer se uită în sus la doctorul Morris.

– Vă rog, puteţi face testele.

O privi straniu:

– Le-am terminat.

Jennifer se uită la ceasul de pe perete. Stătea acolo de două ore. Unde fugise timpul? Se uită la figura doctorului, citind-o, căutînd semnele acelea imperceptibile care i-ar fi putut spune dacă avea veşti bune sau rele. De cîte ori a făcut asta înainte, citind pe feţele juraţilor care va fi verdictul? De o sută de ori? De cinci sute? Acum, din cauza panicii, Jennifer nu putea să-şi dea seama de nimic. Trupul începu să-i tremure incontrolabil.

– Fiul dumneavoastră are un hematom subcranian. Altfel spus, a avut un traumatism masiv pe creier.

Lui Jennifer i se uscase brusc gîtul aşa de tare încît nu mai putea să scoată un cuvînt.

– Ce... înghiţi şi încercă din nou. Ce înseamnă... Nu putu să termine propoziţia.

– Trebuie să-l operez imediat. Am nevoie de acordul dumneavoastră.

„Se juca cu ea. Dintr-un moment într-altul o să zîmbească şi o să-i spună că Joshua nu are nimic. V-am pedepsit, doamnă Parker, pentru că mi-aţi răpit timpul. Fiul dumneavoastră n-are nimic. Are nevoie de odihnă. Băiatul este în creştere. Nu trebuie să ne răpiţi timpul cînd noi avem pacienţi într-adevăr bolnavi. O să-i zîmbească şi o să-i spună: Vă puteţi lua fiul acasă, acum."

Dr. Morris continuă.

– Este tînăr şi voinic. Avem toate motivele să sperăm că operaţia va reuşi.

O să-i deschidă creierul băiatului ei, o să-l taie cu instrumentele lui ascuţite, poate o să distrugă tot ceea ce îl făcea pe Joshua să fie Joshua. Poate să-l ucidă.

– Nu! Era un țipăt de furie.

– Nu ne dați permisiunea să operăm?

– Eu... Mintea îi era atît de confuză, că nu putea să gîndească. Ce se va întîmpla dacă... nu operați? Doctorul Morris spuse simplu.

– Fiul dumneavoastră va muri. Tatăl băiatului este aici?

Adam! Oh, cît de mult îl dorea pe Adam, cît dorea să-i simtă brațele în jurul ei, liniștind-o. Voia să-l audă spunîndu-i că totul va fi bine, că Joshua se va face bine.

– Nu, răspunse Jennifer în cele din urmă, nu este. Vă... vă dau încuviințarea. Puteți opera.

Doctorul Morris completă un formular și i-l întinse:

– Vreți să semnați aici, vă rog? Jennifer semnă hîrtia fără să se uite la ea.

– Cît va dura?

– Nu pot ști pînă nu deschid... Văzu expresia de pe fața ei. Pînă nu încep operația. Vreți să așteptați aici?

– Nu! Pereții parcă o strîngeau, sufocînd-o. Nu putea să respire. Este vreun loc unde pot să mă rog?

Era o capelă mică cu Iisus pictat deasupra altarului. În încăpere nu mai era nimeni în afară de Jennifer. Îngenunche, dar era incapabilă să se roage. Nu era religioasă de felul ei; de ce ar asculta-o Dumnezeu? Încercă să-și liniștească mintea ca să poată vorbi cu Dumnezeu, dar frica era prea puternică; o stăpînea întru totul. Își spunea întruna, fără milă: *Dacă măcar nu l-aș fi luat pe Joshua la Acapulco*, gîndea... *Dacă nu l-aș fi lăsat să schieze... Dacă n-aș fi avut încredere în doctorul mexican... Dacă. Dacă. Dacă.* Făcea tîrguri cu Dumnezeu. *Fă-l bine și voi face tot ce-mi ceri.*

Îl nega pe Dumnezeu. *Dacă ar exista un Dumnezeu, ar face asta unui copil care n-a rănit niciodată pe nimeni? Ce fel de Dumnezeu lasă să moară copii inocenți?*

În cele din urmă, din cauza oboselii, gîndurile lui Jennifer se liniştiră şi îşi aduse aminte ceea ce spusese doctorul Morris. *Este tînăr şi pare voinic. Avem toate motivele să sperăm că operaţia va reuşi.*

Totul va fi bine. Bineînţeles că va fi. Cînd se va termina, îl va lua pe Joshua şi vor merge undeva unde să se poată odihni. Acapulco, dacă vrea el. Vor citi şi se vor juca şi vor vorbi...

Cînd în cele din urmă Jennifer fu prea obosită ca să mai poată gîndi, se ghemui într-un scaun şi rămase aşa, cu mintea goală. Cineva îi atinse mîna. Privi în sus şi-l văzu pe doctorul Morris stînd lîngă ea. Jennifer se uită la figura lui şi nu mai avu nevoie să pună nici o întrebare.

Îşi pierdu cunoştinţa.

50

Joshua era întins pe o masă îngustă de metal, cu trupul nemişcat pe veşnicie. Arăta de parcă ar fi dormit liniştit. Faţa lui tînără, frumoasă părea plină de vise secrete, minunate. Jennifer văzuse expresia asta de mii de ori cînd Joshua se ghemuia în patul lui cald, în timp ce Jennifer stătea lîngă el, studiindu-i faţa, plină de un sentiment de dragoste atît de puternic că aproape o sugruma. Şi de cîte ori aranjase ea cu blîndeţe plapuma ca să nu-i fie frig în timpul nopţii?

Acum frigul era adînc în interiorul lui Joshua. Nu va mai fi niciodată cald. Ochii aceia strălucitori nu se vor mai deschide niciodată şi nu se vor mai uita la ea şi nu va mai vedea niciodată zîmbetul pe buzele lui, nu-i va mai auzi vocea, nu-i va mai simţi braţele mici, puternice în jurul gîtului. Era dezbrăcat sub giulgiu.

Jennifer îi spuse doctorului:

– Vreau să-l acoperiţi cu o pătură. O să-i fie frig.

– Nu poate... şi doctorul Morris se uită în ochii lui Jennifer. Ce văzu acolo îl făcu să spună: Da, bineînţeles, doamnă Parker, apoi se întoarse spre soră şi-i spuse: Adu o pătură.

Era o jumătate de duzină de oameni în cameră, majoritatea în uniforme albe, şi se părea că toţi vorbesc cu Jennifer, dar ea nu putea auzi ce îi spuneau. Era parcă sub un clopot, izolată de toţi. Le vedea buzele mişcîndu-se, dar nu se auzea nici un sunet. Voia să le spună să plece, dar îi era frică să nu-l sperie pe Joshua. Cineva îi zgîlţîi braţul şi dintr-o dată camera se umplu de sunete şi parcă toată lumea vorbea în acelaşi timp.

Doctorul Morris spunea.

– ... necesar să-i facem autopsia.

Jennifer spuse liniştită.

– Dacă te mai atingi de fiul meu, te omor.

Şi zîmbi către toată lumea din jurul ei –, fiindcă nu voia să fie furioşi pe Joshua.

O soră încerca să o convingă pe Jennifer să iasă din cameră, dar ea scutură din cap.

– Nu pot să-l las singur. Cineva ar putea să stingă lumina. Lui Joshua îi este frică de întuneric. Cineva îi strînse mîna şi Jennifer simţi înţepătura unui ac, iar un moment mai tîrziu o învălui o căldură plăcută şi adormi. Era după-amiază tîrziu cînd se sculă. Se găsea într-o cameră mică de spital. Cineva o dezbrăcase şi o îmbrăcase cu un halat de spital. Se sculă, se îmbrăcă şi se duse să-l caute pe doctorul Morris. Era neverosimil de calmă.

Doctorul Morris spuse:

– Vom face noi toate formalităţile pentru funeralii, doamnă Parker. Nu trebuie să...

– Am să mă ocup eu.

– Foarte bine. Ezită, încurcat. Referitor la autopsie; știu că nu ați vorbit serios azi-dimineață. Eu...

– Greșiți.

În următoarele două zile, Jennifer trecu prin toate ritualurile morții. Se duse la pompele funebre să facă aranjamentele necesare. Alese un coșciug alb căptușit cu o pînză de satin. Era parcă în transă și, mai tîrziu, cînd încerca să se gîndească la momentele acelea, nu reușea să-și aducă aminte de nimic. Era ca și cum cineva îi luase în stăpînire trupul și acționa pentru ea. Se afla într-o stare de șoc, ascunzîndu-se în spatele scutului pentru a nu înnebuni.

Cînd Jennifer plecă de la pompele funebre, funcționarul îi spuse:

– Dacă vreți să vă îmbrăcați fiul în anumite haine, doamnă Parker, puteți să le aduceți și îl îmbrăcăm noi.

– O să-l îmbrac eu pe Joshua.

Se uită la ea surprins.

– Dacă doriți, bineînțeles, dar...

O privi plecînd, întrebîndu-se dacă avea idee cum este să îmbraci un cadavru.

Jennifer conduse mașina spre casă și o trase pe alee. Doamna Mackey era în bucătărie, cu ochii roșii, cu fața schimonosită de durere.

– Oh, doamnă Parker! Nu-mi vine să cred...

Jennifer nici nu o auzea, nici nu o vedea. Trecu pe lîngă ea și urcă la etaj, în camera lui Joshua. Era exact la fel. Nimic nu se schimbase, cu excepția faptului că încăperea era goală. Cărțile, jocurile, echipamentul de schi, de baseball, toate erau acolo, așteptîndu-l. Jennifer rămase în ușă, uitîndu-se în cameră, încercînd să-și aducă aminte de ce a venit aici. *Oh,*

da. Haine pentru Joshua. Se duse la dulap. Avea un costum albastru-închis pe care i-l cumpărase la ultima lui aniversare. Joshua îl purtase în seara cînd l-a luat ca să cineze la Lutèce. Își aducea foarte limpede aminte seara aceea. Joshua arăta așa de maturizat, iar Jennifer se gîndise: *Într-o zi va sta aici cu fata cu care se va căsători.* Ziua aceea nu va mai veni acum. Nu va mai exista nici o maturizare. Nici fată. Nici viață.

Lîngă costumul albastru erau mai multe perechi de blue-jeans, cămăși, bluze, una cu numele echipei de baseball a lui Joshua pe spate. Jennifer stătea acolo, plimbîndu-și mîinile fără țintă peste haine, pierzînd noțiunea timpului.

Doamna Mackey apăru lîngă ea.

– Vă simțiți bine, doamnă Parker?

– Da, foarte bine, răspunse Jennifer politicos.

– Pot să vă ajut cu ceva?

– Nu, mulțumesc. Am să-l îmbrac pe Joshua. Ce crezi că i-ar plăcea să poarte? Avea o voce vioaie, dar ochii îi erau morți.

Doamna Mackey se uită în ei și se sperie.

– De ce nu te întinzi un pic, dragă? Am să-i telefonez doctorului.

Mîinile lui Jennifer se mișcau peste hainele din dulap. Scoase costumul de baseball de pe umeraș.

– Cred că lui Joshua i-ar plăcea ăsta. De ce altceva o mai avea nevoie?

Doamna Mackey privi neajutorată cum Jennifer se duce la un sertar și ia lenjerie, ciorapi și o cămașă. *Joshua are nevoie de lucrurile astea fiindcă pleacă în vacanță. O vacanță lungă.*

– Crezi că o să-i țină suficient de cald astea?

Doamna Mackey izbucni în lacrimi.

– Te rog, nu, imploră ea. Lasă lucrurile alea. Am eu grijă de ele.

Dar Jennifer era deja în drum spre parter cu ele în braţe.

Trupul se găsea în sala imensă de la morgă. Îl puseseră pe Joshua pe o masă lungă, în aşa fel încît corpul să pară şi mai mic. Cînd Jennifer se întoarse cu hainele, funcţionarul de la pompe funebre încercă din nou:

– Am vorbit cu doctorul Morris. Am fost amîndoi de acord că ar fi mult mai bine, doamnă Parker, dacă ne-aţi lăsa pe noi să ne ocupăm de el. Sîntem obişnuiţi şi...

Jennifer îi zîmbi.

– Ieşi afară.

Înghiţi şi spuse:

– Da, doamnă Parker.

Jennifer aşteptă pînă ce ieşi din încăpere, apoi se întoarse spre fiul său.

Se uită la faţa lui adormită şi spuse:

– Mama ta o să aibă grijă de tine, dragul meu. O să te îmbrac cu costumul tău de baseball. Ţi-ar plăcea, nu?

Trase la o parte cearşaful, se uită la trupul lui gol, apoi începu să-l îmbrace, începu să-i pună slipul şi se cutremură la atingerea pielii lui rece ca gheaţa. Era tare şi ţeapăn ca marmura. Jennifer încercă să-şi spună că bucata asta de carne rece, fără viaţă, nu este fiul ei, că Joshua se afla undeva, cald şi fericit, dar era incapabilă să se convingă. Joshua era pe masa aceea. Jennifer începu să tremure din tot corpul. Ca şi cum răceala din interiorul lui Joshua intrase în ea, înghe ţînd-o. Îşi spuse cu duritate: *Opreşte-te! Opreşte-te! Opreşte-te! Opreşte-te! Opreşte-te!*

Inspiră adînc, de cîteva ori, şi cînd se calmă, în sfîrşit, începu să-şi îmbrace fiul, vorbind cu el tot timpul. Întîi îi puse slipul, apoi pantalonii şi cînd îl ridică pentru ca să-i pună cămaşa, capul îi alunecă şi căzu pe masă, iar Jennifer ţipă:

– Îmi pare rău, Joshua, iartă-mă!

Şi începu să plîngă.

I-au trebuit aproape trei ore lui Jennifer ca să-l îmbrace pe Joshua. Purta costumul de baseball acum şi cămaşa lui favorită, ciorapi albi şi tenişi. Casca de baseball îi acoperea faţa, aşa încît Jennifer i-o lăsă pe piept.

– Poţi să o iei cu tine, dragul meu.

Cînd bărbatul de la pompele funebre intră în cameră, Jennifer stătea deasupra trupului îmbrăcat al lui Joshua, ţinîndu-l de mînă şi vorbind cu el.

Bărbatul veni spre ea şi spuse cu blîndeţe:

– O să avem noi grijă de el acum.

Jennifer mai aruncă o ultimă privire spre băiatul ei.

– Vă rog să aveţi grijă. Ştiţi, s-a rănit la cap.

Funeraliile au fost simple. Jennifer şi doamna Mackey au fost singurele persoane prezente, uitîndu-se cum sicriul mic, alb este coborît în groapa proaspăt săpată. Jennifer s-a gîndit să-i spună lui Ken Bailey, fiindcă Joshua şi Ken s-au iubit unul pe celălalt, dar Ken nu mai exista în viaţa lor. Cînd prima lopată de pămînt a căzut peste capacul sicriului, doamna Mackey a spus:

– Hai să mergem, dragă. Te conduc acasă.

Jennifer îi răspunse politicos:

– Mă simt bine. Joshua şi cu mine nu mai avem nevoie de tine. Voi avea grijă să primeşti salariul pe un an înainte şi îţi vom da o recomandare. Joshua şi cu mine îţi mulţumim pentru tot.

Doamna Mackey rămase înţepenită locului, uitîndu-se după Jennifer care plecă. Mergea cu grijă, ţinîndu-se foarte dreaptă, ca şi cînd ar fi mers printr-un coridor nesfîrşit, larg numai pentru o persoană.

Casa era încremenită şi liniştită. Se duse în camera lui Joshua, închise uşa în spatele ei şi se întinse în pat, uitîndu-se la toate lucrurile care îi aparţinuseră, pe care le îndrăgise. Nu mai avea ce face acum, nici unde să se ducă. Toată lumea ei era în camera aceea. Nu exista decît Joshua. Jennifer începu cu ziua cînd s-a născut, aducîndu-şi aminte toate evenimentele în legătură cu el.

Joshua făcînd primii paşi... Joshua spunînd *car-car* şi *Mama, du-te şi te joacă cu jucăriile tale*... Joshua ducîndu-se singur la şcoală pentru prima oară, cu o figură bravă... Joshua zăcînd în pat cu pojar... Joshua înscriind un punct şi cîştigînd jocul pentru echipa lui... Joshua plimbîndu-se singur cu barca... Joshua dînd de mîncare unui elefant la zoo... Joshua cîntînd *Shine oh, Harvest Moon,* de Ziua femeii. Amintirile se opreau în ziua în care Jennifer şi Joshua plecau la Acapulco.

Acapulco... unde îl văzuse pe Adam şi făcuse dragoste cu el. Era pedepsită fiindcă se gîndise numai la ea. *Bineînţeles,* gîndi Jennifer, *asta este pedeapsa mea. Ăsta este iadul meu.*

Şi o luă iar de la început, cu ziua cînd Joshua s-a născut... Joshua făcînd primii paşi... Joshua spunînd *car-car* şi *Mama, du-te şi te joacă cu jucăriile tale.*

Pierduse noţiunea timpului. Cîteodată Jennifer auzea telefonul sunînd undeva departe şi o dată auzi pe cineva bătînd la uşa de la intrare, dar sunetele acelea nu aveau nici un înţeles pentru ea. Nu avea de gînd să permită nimănui să o ia de lîngă fiul ei. Rămase în cameră, fără să mănînce şi să bea nimic, pierdută în lumea ei împreună cu Joshua. Habar n-avea de cît timp zăcea acolo.

După cinci zile, Jennifer auzi soneria de la uşa din faţă şi o bătaie în uşă, dar nu dădu nici o atenţie. Oricine ar fi fost

o să plece şi o s-o lase în pace. Auzi zgomotul unui geam care se sparge, iar cîteva minute mai tîrziu uşa camerei lui Joshua se deschise brusc şi intră Michael Moretti.

Se uită la silueta slăbită, la ochii înfundaţi în orbite ce îl priveau şi spuse:

– Iisuse Cristoase!

A trebuit să facă uz de toată forţa lui pentru a o scoate pe Jennifer din cameră. Se luptă cu el, isteric, încercînd să-l lovească, să-i scoată ochii. Nick Vito aştepta jos şi a fost nevoie de amîndoi pentru a o face pe Jennifer să se urce în maşină. Jennifer n-avea idee cine erau şi de ce se găseau acolo. Ştia numai că o luau de lîngă fiul ei. A încercat să le spună că o să moară dacă îi fac asta, dar în cele din urmă fu prea obosită ca să se mai lupte. Adormi.

Cînd Jennifer s-a trezit, se găsea într-o cameră luminoasă, curată, cu o fereastră mare prin care se vedeau un munte şi un lac albastru în depărtare. O soră stătea pe un scaun lîngă pat, citind o revistă. Ridică privirea cînd Jennifer deschise ochii.

– Unde sînt? O durea gîtul cînd vorbea.

– Între prieteni, domnişoară Parker. Domnul Moretti v-a adus aici. Era foarte îngrijorat din cauza dumneavoastră. Va fi foarte mulţumit să afle că v-aţi trezit.

Sora se grăbi să iasă din cameră.

Jennifer zăcea acolo, cu mintea goală, dorindu-şi să nu gîndească. Dar amintirile începuseră să revină, neiertătoare, şi nu avea unde să se ascundă de ele acum, unde să scape. Jennifer îşi dădu seama că încercase să se sinucidă fără să aibă de fapt curajul să o facă. Michael o salvase. Era ironic. Nu Adam. Michael. Se gîndi că nu era corect să-l acuze pe Adam. Îi ascunsese adevărul, nu-i spusese de fiul care se născuse şi care

acum era mort. Joshua era mort. Jennifer putea să privească faptele în față acum. Durerea era adîncă și agonizantă și știa că este o durere ce va rămîne cu ea cît va trăi. Dar putea să o suporte. Va trebui. Era dreptatea cerîndu-și plata.

Jennifer auzi pași și ridică ochii. Michael intrase în cameră. Rămase acolo uitîndu-se la ea uimit. Fusese înnebunit cînd Jennifer dispăruse. Aproape că își ieșise din minți de frică să nu i se fi întîmplat ceva.

Veni lîngă patul ei și o privi.

– De ce nu mi-ai spus? Michael se așează pe marginea patului. Îmi pare rău.

Jennifer îi luă mîna.

– Îți mulțumesc că m-ai adus aici. Cred... că am înnebunit puțin.

– Puțin.

– De cînd sînt aici.

– Patru zile. Doctorul te-a hrănit intravenos.

Jennifer dădu din cap și chiar și această mică mișcare o făcu cu mare efort. Se simțea groaznic de slăbită.

– Trebuie să sosească micul dejun. Mi s-a dat ordin să te îngraș.

– Nu mi-e foame. Nu cred că o să vreau să mai mănînc vreodată.

– O să mănînci.

Spre surprinderea lui Jennifer, Michael avea dreptate. Cînd sora îi aduse ouă fierte moi, pîine prăjită și ceai, Jennifer își dădu seama că este flămîndă.

Michael rămase acolo, privind-o, și cînd Jennifer termină, îi spuse:

– Trebuie să mă întorc la New York pentru niște chestii. Revin în cîteva zile.

Se aplecă și o sărută cu blîndețe.

– Ne vedem vineri. Îi mîngîie faţa încet. Vreau să te faci bine repede. Auzi?

Jennifer se uită la el şi răspunse:

– Aud.

51

Sala de conferinţe de la Baza Marinei Militare a S.U.A. era arhiplină. La uşa camerei fusese plantată o gardă înarmată. Înăuntru se desfăşura o adunare extraordinară. Un mare juriu special ocupa scaunele de-a lungul unui perete. Pe una din laturile mesei lungi şedeau Adam Warner, Robert Di Silva şi directorul adjunct al FBI-ului. În faţa lor stătea Thomas Colfax.

Aducerea marelui juriu la bază a fost ideea lui Adam. Marele juriu a fost de acord cu sugestiile lui Adam şi întrunirea secretă urma să înceapă.

Adam îi spuse lui Thomas Colfax:

– Vreţi să ne spuneţi identitatea dumneavoastră, vă rog?

– Mă numesc Thomas Colfax.

– Care este ocupaţia dumneavoastră, domnule Colfax?

– Sînt avocat, cu dreptul de a pleda în statul New York, ca şi în multe alte state ale acestei ţări.

– De cînd profesaţi avocatura?

– De mai bine de treizeci şi cinci de ani.

– Aveţi o clientelă bogată?

– Nu, domnule. Am un singur client.

– Cine este clientul dumneavoastră?

– În aproape toţi aceşti ani a fost Antonio Granelli, acum decedat. Locul lui a fost luat de Michael Moretti şi de Organizaţia lui.

– Vă referiţi la crima organizată?

– Da, domnule.

– Datorită poziției pe care o deții de atîția ani, este corectă presupunerea că sînteți într-o poziție unică de a cunoaște treburile interne a ceea ce am putea numi Organizația?

– Foarte puține lucruri se puteau întîmpla fără a le cunoaște.

– Și au fost implicate și activități criminale?

– Da, domnule senator.

– Vreți să descrieți natura a cîtorva din aceste activități?

Thomas Colfax a vorbit timp de două ore. Cu voce sigură. A indicat locuri, date și nume, și cîteodată povestirea sa era atît de fascinantă, încît oamenii din încăpere uitau unde se găsesc, prinși de poveștile de groază pe care le spunea Colfax.

Le-a vorbit de contracte de crimă, de martori uciși pentru a nu putea depune mărturie; de mutilări, răpiri, sclavie. Erau expuse pentru prima oară majoritatea operațiilor interne din cel mai mare sindicat al crimei din lume.

Din cînd în cînd, Adam sau Robert Di Silva punea cîte o întrebare, îndemnîndu-l pe Thoamas Colfax pentru a completa scăpările acestuia.

Întrunirea decurgea mai bine decît și-ar fi imaginat Adam, cînd deodată, spre sfîrșit, cînd mai rămăseseră doar cîteva minute, se petrecu catastrofa.

Unul dintre bărbații din juriu pusese o întrebare despre o operațiune financiară.

– Asta s-a întîmplat acum doi ani. Michael mă ținea la o parte în ultimul timp. Jennifer Parker s-a ocupat de asta.

Adam îngheță.

Robert Di Silva spuse:

– Jennifer Parker?

În vocea lui se citea o nerăbdare explozivă.

– Da, domnule. O notă răzbunătoare străbătu din vocea lui Thomas Colfax. Ea este avocatul Organizației acum.

Adam dorea cu disperare să-l facă să tacă, să nu se înregistreze ce spune, dar era prea tîrziu. Di Silva se arunca la vena jugulară și nimic nu-l mai putea opri.

– Vorbește-ne despre ea, spuse Di Silva încordat.

Thomas Colfax continuă:

– Jennifer Parker este implicată în aranjarea companiilor false, operații ilegale bancare...

– Nu văd... încercă Adam să întrerupă.

– ... crimă...

Cuvîntul pluti în aer.

Adam rupse tăcerea:

– Hm... Trebuie să ne oprim la fapte, domnule Colfax. Doar nu încercați să ne spuneți că Jennifer Parker este implicată într-o crimă?

– Ba exact asta spun. A cerut uciderea unui bărbat care i-a răpit fiul. Numele bărbatului era Frank Jackson. I-a spus lui Moretti să-l omoare și el a făcut-o.

În cameră se auzi un murmur surescitat de voci.

Fiul ei! Adam gîndea: *Trebuie să fie vreo greșeală.* Începu să se bîlbîie.

– Cred... cred că avem suficiente dovezi pentru o acuzație numai „din auzite". Noi...

– Nu este „din auzite", îl asigură Thomas Colfax. Am fost în cameră cu Moretti cînd ea a sunat.

Mîinile lui Adam se strîngeau atît de puternic sub masă încît se albiseră.

– Martorul arată foarte obosit. Cred că este suficient pentru ședința aceasta. Robert Di Silva se adresă juriului special:

– Aș vrea să fac o propunere referitor la procedura...

Adam nu mai asculta. Se întreba unde este Jennifer.

Dispăruse din nou. Adam încercase în mod repetat să o găsească. Era disperat. Trebuia să o găsească. Repede.

52

Cea mai largă operaţiune secretă a forţelor legii din Statele Unite începu să se pună în mişcare.

Forţele Federale de Luptă împotriva Crimei Organizate lucrau mînă în mînă cu FBI-ul, Serviciile Poştale şi Vamale, fiscul, Biroul Federal al Narcoticelor şi jumătate de duzină de alte agenţii.

Scopul investigaţiilor cuprindea crima, conspiraţia pentru comiterea crimei, jocuri de noroc, evaziuni fiscale, fraude sindicale, camătă, incendieri şi droguri.

Thomas Colfax le dăduse cheia unei cutii a Pandorei în care se aflau crima şi corupţia, iar această cheie va ajuta să fie distrusă o mare parte a crimei organizate.

Familia lui Moretti va fi cea mai lovită, dar dovezile atingeau şi zeci de alte Familii din ţară.

Pe tot teritoriul Statelor Unite şi în străinătate, agenţii guvernamentali anchetau discret prietenii şi asociaţii în afaceri ai oamenilor de pe listele lor. Agenţii din Turcia, Mexico, San Salvador, Marsilia şi Honduras colaborau cu omologii lor, transmiţîndu-le informaţii despre activităţile ilegale ce aveau loc în acele ţări. Pungaşi de mîna a treia, cînd erau prinşi în plasă, erau puşi în libertate în schimbul dovezilor împotriva principalelor figuri criminale. Totul era mînuit discret, astfel încît vînatul principal să nu aibă nici un semnal în privinţa furtunii care urma să se abată asupra lui.

Ca preşedinte al Comitetului Senatorial de Investigaţii, Adam Warner primea un flux continuu de vizitatori acasă, în

Georgetown, şi discuţiile din biroul său durau adesea pînă la orele mici ale nopţii. Foarte puţini se îndoiau că, după ce Organizaţia lui Michael Moretti va fi distrusă, candidatura prezidenţială nu va fi o victorie uşoară pentru Adam.

Ar fi trebuit să fie un bărbat fericit. Se simţea însă mizerabil, trebuind să facă faţă celei mai mari crize morale din viaţa lui. Jennifer Parker era adînc implicată şi Adam trebuia să o prevină, să-i spună să fugă cît mai avea încă o şansă. Şi totuşi mai avea şi altă obligaţie: o obligaţie faţă de comitetul care îi purta numele, o obligaţie faţă de însuşi Senatul Statelor Unite. Dacă o prevenea şi era descoperit, distrugea astfel credibilitatea comitetului său de investigaţii şi tot ce înfăptuise. Îşi va distruge viitorul, familia.

Adam fusese uimit de afirmaţia lui Colfax cum că Jennifer ar fi avut un copil.

Trebuia să vorbească cu Jennifer.

Adam formă numărul ei de telefon de la birou şi o secretară îi spuse:

– Îmi pare rău, domnule Adams, domnişoara Parker nu este.

– E... este foarte important. Ştiţi unde aş putea să o găsesc?

– Nu, domnule. Poate să vă ajute altcineva în problema dumneavoastră?

Nimeni nu putea să-l ajute.

În săptămîna următoare, Adam a încercat în fiecare zi să o găsească pe Jennifer. Secretara ei nu spunea decît „Îmi pare rău, domnule Adams, dar domnişoara Parker nu este la birou".

Adam se afla în cabinetul de lucru, încercînd pentru a treia oară în ziua aceea s-o găsească pe Jennifer, cînd Mary Beth intră în cameră. Adam puse receptorul în furcă.

Mary Beth se apropie de el şi îşi plimbă degetele prin părul lui.

– Arăţi obosit, dragă.

– Mă simt bine.

Se aşează într-un fotoliu, vizavi de biroul lui Adam.

– Se adună toate, nu, Adam?

– Aşa se pare.

– Pentru binele tău, sper să se termine mai repede. Încordarea trebuie să fie groaznică.

– Mă descurc, Mary Beth. Nu te îngrijora.

– Ba mă îngrijorez. Numele lui Jennifer Parker este pe listă, nu?

Adam se uită mirat la ea.

– De unde ştii.

– Dragul meu, ai transformat casa asta într-un loc de întîlnire pentru toată lumea. E imposibil să nu aud ce se vorbeşte. Toată lumea pare foarte surescitată de faptul că îi vor prinde pe Michael Moretti şi pe femeia lui.

Se uită la faţa lui Adam, dar acolo nu se citea nimic. Mary Beth îşi privea soţul cu dragoste şi gîndea: *Cît de naivi sînt bărbaţii.* Ea ştia despre Jennifer Parker mai multe decît ştia Adam. Întotdeauna o uimise pe Mary Beth cît de strălucit poate fi un bărbat în afaceri sau politică şi cît de fraier poate fi cînd este vorba de femei. Uite ce de bărbaţi mari, într-adevăr, s-au însurat cu nişte fluşturatice. Mary Beth îşi înţelegea soţul în ceea ce o priveşte pe Jennifer Parker. La urma urmei, Adam era un bărbat foarte atrăgător. Filozofia ei era să ierte şi să nu uite niciodată.

Mary Beth ştia ce este cel mai bine pentru soţul ei. Tot ce făcea ea era pentru binele lui Adam. Ei, cînd o să se termine cu nebunia asta, îl va lua pe Adam să se relaxeze undeva. *Chiar* arăta obosit. O vor lăsa pe Samantha cu menajera şi vor pleca într-un loc romantic. Poate în Tahiti.

Mary Beth se uită pe geam şi văzu doi agenţi secreţi

stînd de vorbă. Avea sentimente amestecate în privinţa lor. Nu-i plăcea amestecul în viaţa ei personală, dar, în acelaşi timp, prezenţa lor acolo amintea faptul că soţul ei era un candidat la preşedinţia Statelor Unite. Nu, ce proastă e: soţul ei va fi următorul preşedinte al Statelor Unite. Toată lumea spunea asta. Gîndul că o să locuiască la Casa albă o încălzea. Ocupaţia ei favorită, în timp ce Adam era ocupat cu întîlnirile acelea era cum să redecoreze Casa Albă. Stătea ore întregi singură în camera ei, schimbînd mobila în mintea ei, gîndindu-se la toate lucrurile nemaipomenite pe care le va face cînd va deveni „First Lady".

Ea şi Adam vor locui în acea casă, vor deveni o parte din istoria ei. Mary Beth se cutremură la gîndul că Adam a fost atît de aproape să renunţe la toate astea din cauza femeii aceleia. Ei bine, se terminase totul acum, mulţumesc lui Dumnezeu.

Îl privi pe Adam stînd la biroul lui. Arăta foarte obosit.

– Vrei să-ţi fac o cafea, dragă?

Adam vru să spună nu, dar se răzgîndi.

– Dacă vrei...

– O fac în două secunde.

În momentul în care Mary Beth ieşi din cameră, Adam puse mîna pe telefon şi începu să sune din nou. Era seară şi ştia că biroul lui Jennifer este închis, dar trebuia să existe un serviciu de noapte. După ceea ce i s-a părut a fi o perioadă de timp interminabilă, răspunse cineva.

– Este urgent, spuse Adam. Încerc de cîteva zile să o găsesc pe Jennifer Parker. Sînt Adam.

– Un moment, vă rog. Vocea se auzi din nou în telefon. Îmi pare rău, domnule, nu ni s-a lăsat nici o vorbă unde ar putea fi găsită domnişoara Parker. Vreţi să lăsaţi un mesaj?

– Nu.

Adam trînti telefonul, frustrat, ştiind că nu poate lăsa

nici un mesaj, fiindcă Jennifer n-ar fi avut cum să-l sune.

Rămase pe scaun, uitîndu-se afară, în noapte, gîndindu-se la zecile de mandate de arestare ce vor fi scrise în curînd. Unul dintre ele va fi pentru crimă.

Va purta numele Jennifer Parker.

Au trecut cinci zile pînă cînd Michael Moretti s-a întors la cabana de pe munte unde stătea Jennifer Parker. Petrecuse acele zile odihnindu-se, mîncînd, făcînd plimbări lungi. Cînd auzi maşina lui Michael, Jennifer ieşi afară ca să-l întîmpine.

Michael se uită la ea şi spuse:

– Arăţi mult mai bine.

– Mă simt mai bine. Mulţumesc.

Au început să se plimbe pe poteca ce ducea la lac.

– Am să-ţi dau o treabă de făcut, spuse Michael.

– Ce anume?

– Vreau să pleci mîine la Singapore.

– Singapore?

– Un steward de pe liniile aeriene a fost ridicat la aeroportul de acolo. Avea cocaină la el. Îl cheamă Stefan Bjork. E în închisoare. Vreau să-l scoţi pe cauţiune pînă nu începe să vorbească.

– *All right.*

– Să te întorci cît poţi mai repede. O să-mi lipseşti.

O trase spre el şi o sărută uşor pe buze, apoi şopti:

– Te iubesc, Jennifer.

Şi ea ştia că nu mai rostise cuvintele astea nimănui înainte.

Dar era prea tîrziu. Se terminase. Ceva murise în ea pentru totdeauna şi rămăsese numai cu sentimentul de vină şi de singurătate. Se hotărîse să-i spună lui Michael că pleacă. Nu vor mai fi nici Adam şi nici Michael. Trebuia să se ducă undeva departe, singură, şi să o ia de la început. Avea o datorie

de plătit. O să-i facă acest ultim serviciu lui Michael şi o să-i spună despre planurile ei cînd se va întoarce.

Plecă la Singapore a doua zi dimineaţă.

53

Nick Vito, Tony Santo, Salvatore Fiore şi Joseph Colella luau masa de prînz la Tony's Place. Stăteau într-un separeu din faţă şi de fiecare dată cînd se deschidea uşa se uitau să vadă cine intra. Michael Moretti era în camera din spate şi, chiar dacă nu exista nici un conflict între Familii, era întotdeauna mai bine să fie în gardă.

– Ce i s-a întîmplat lui Jimmy? întrebă Joseph Colella.

– *Astutatu-morte*, îi spuse Nick Vito. Tîmpitul s-a îndrăgostit de sora unui detectiv. Gagica era bună, recunosc. Ea şi cu frate'su l-au vrăjit pe Jimmy. Jimmy a aranjat o întîlnire cu Mike şi avea o sîrmă în cracu de la pantalon.

– Şi ce s-a-ntîmplat? întrebă Fiore.

– S-a-ntîmplat că Jimmy a fost aşa de nervos c-a trebuit să se... Cînd s-a deschis la fermoar, i-a ieşit sîrma afară.

– Oh, rahat!

– Asta a făcut Jimmy. Mike l-a dat pe mîna lui Gino. A folosit sîrma lui Jimmy ca să-l sugrume. S-a dus *supillu supillu* – foarte încet.

Uşa se deschise şi intră băiatul cu ziarele. Joseph Colella îl strigă:

– Aici, băiete! Se întoarse spre ceilalţi: Vreau să controlez cursa de la Hialeah. Am un cal barosan azi.

Băiatul îi întinse un ziar şi Colella îi dădu un dolar.

– Păstrează restul.

Aşa ar fi spus şi Michael. Joe Colella porni să deschidă

ziarul cînd Nick Vito văzu o fotografie pe prima pagină.

– Hei! spuse el. L-am mai văzut pe tipu' ăsta!

Tony Santo se uită peste umărul lui Vito.

– Bineînțeles că l-ai mai văzut. E Adam Warner. Candidează pentru președinție.

– Nu, insistă Vito. Vreau să spun că l-am *văzut.*

Își încruntă sprîncenele, încercînd să-și aducă aminte.

– Știu. Era tipul din baru' din Acapulco cu Jennifer Parker.

– Ce vorbești tu acolo?

– V-aduceți aminte cînd am fost acolo să duc un pachet? L-am văzut pe tipu' cu Jennifer. Bea ceva la bar.

Salvatore Fiore se uita fix la el.

– Ești sigur?

– Da. De ce?

– Cred că ar fi mai bine să-i spui lui Mike, spuse Fiore încet.

Michael Moretti se uită la Nick Vito și spuse:

– Ți-ai ieșit din minți? Ce ar fi putut să facă Jennifer Parker cu senatorul Warner?

– N-am idee, *boss*. Tot ce știu e că stăteau singuri în barul ăla și beau ceva.

– Numai ei doi?

– Îhî.

Salvatore Fiore spuse:

– Mă gîndeam că ar fi bine să auzi chestia asta, Mike. Căcăciosu' ăla de Warner face investigații despre noi. De ce ar bea Jennifer Parker cu el?

Exact asta voia și Michael să știe. Jennifer i-a vorbit despre Acapulco și despre întrunire și i-a spus vreo jumătate de duzină de nume cu care s-a întîlnit. Dar n-a spus nici un cuvînt despre Adam Warner.

Se întoarse spre Tony Santo:

– Cine e managerul sindicatului administratorilor acum?

– Charlie Corelli.

Cinci minute mai tîrziu, Michael vorbea cu Charles Corelli la telefon.

– ... Belmont Tawers, spuse Michael. O prietenă de-a mea a locuit acolo acum nouă ani. Aş vrea să vorbesc cu tipul care a fost administrator atunci. Michael ascultă un moment. Mulţumesc, amice. Rămîn dator.

Închise.

Nick Vito, Santo, Fiore şi Colella îl priveau.

– Băi, bastarzilor, n-aveţi ce face? Ieşiţi dracului de-aici!

Cei patru plecară în grabă. Michael rămase acolo, gîndindu-se, imaginîndu-şi-i pe Jennifer şi Adam împreună. *De ce n-a pomenit niciodată de el? Şi tatăl lui Joshua, care a murit în războiul din Vietnam? De ce Jennifer n-a vorbit niciodată despre el?*

Trei ore mai tîrziu, Tony Santo introduse în cameră un bărbat timid, prost îmbrăcat, care era evident îngrozit.

– El este Wally Kawolski, spuse Tony.

Michael se ridică şi strînse mîna lui Kawolski.

– Îţi mulţumesc că ai venit, Wally. Stai jos. Vrei să bei?

– Nu, nu, mulţumesc, domnule Moretti. Mulţumesc foarte mult.

Doar că nu făcea plecăciuni.

– Linişteşte-te. Vreau numai să-ţi pun cîteva întrebări.

– Sigur, domnule Moretti. Orice doriţi să ştiţi. Orice.

– Mai lucrezi la Belmont Towers?

– Eu... Nu, domnule. Am plecat de acolo, oh, cam acum cinci ani. Soacră-mea avea artrită şi...

– Îţi aduci aminte chiriaşii?

– Da, domnule. Majoritatea. Erau un fel...

– Îţi aduci aminte de Jennifer Parker?

Faţa lui Walter Kawolski se lumină.

– Oh, sigur. Era o doamnă foarte drăguţă. Mi-aduc aminte pînă şi numărul camerei. O mie nouă sute douăzeci şi nouă. Ca anul crizei economice, ştiţi? Îmi plăcea de ea.

– Domnişoara Parker avea mulţi vizitatori, Wally?

Wally se scărpină încet în cap.

– Ei, e greu de spus, domnule Moretti. Nu o vedeam decît cînd venea şi pleca.

– Şi-a petrecut vreun bărbat noaptea la ea, vreodată?

Walter Kawolski scutură din cap:

– Oh, nu, domnule.

Deci nu era nimic. Simţi o undă de uşurare. A ştiut dintotdeauna că Jennifer n-ar fi...

– Ar fi putut să vină prietenul ei şi să o prindă.

Michael crezu că nu a înţeles.

– Prietenul ei?

– Daa. Tipul cu care locuia domnişoara Parker acolo.

Cuvintele îl loviră pe Michael în stomac ca un ciocan. Îşi pierdu controlul. Îl înşfăşcă pe Walter Kawolski de revere şi îl ridică în picioare.

– Labagiu tîmpit! *Te-am întrebat* dacă... cum îl cheamă?

Bărbatul micuţ era îngrozit.

– Nu ştiu, domnule Moretti. Jur în faţa lui Dumnezeu că nu ştiu!

Michael îl îmbrînci. Luă ziarul şi îl băgă sub nasul lui Walter Kawolski.

Kawolski se uită la fotografia lui Adam Warner şi spuse.

– El este! El este prietenul ei!

Şi Michael simţi lumea prăbuşindu-se în jurul lui. Jennifer îl minţise tot timpul; îl trădase cu Adam Warner! Cei

doi s-au furişat prin spatele lui, au conspirat împotriva lui, l-au prostit. I-au pus coarne.

Michael Moretti era acum stăpînit de gustul vechi, ancestral al răzbunării şi ştia că îi va ucide pe amîndoi.

54

Jennifer zboară de la New York la Singapore, prin Londra, cu o escală de două ore în Bahrein. Aeroportul aproape nou al emiratului petrolului era deja o mizerie, plin de bărbaţi, femei şi copii îmbrăcaţi în portul naţional, dormind pe jos sau pe bănci. În faţa magazinului de băuturi al aeroportului un afiş anunţa că oricine este găsit bînd într-un loc public este pasibil de închisoare. Atmosfera era ostilă şi Jennifer răsuflă uşurată cînd s-a anunţat cursa ei.

Boeing-ul 747 ateriză pe aeroportul Changi la ora patru patruzeci după-amiază. Era un aeroport nou-nouţ, la patruzeci de mile de centrul oraşului, iar în timp ce avionul se apropia de tunelul de ieşire a pasagerilor, Jennifer putea să vadă că încă se mai construia o aripă.

Clădirea vămii era mare, aerisită şi modernă. Vameşii erau eficienţi şi politicoşi şi în cincisprezece minute Jennifer era gata şi se îndrepta spre staţia de taxi.

În faţa intrării, un chinez grăsuţ, între două vîrste se apropie de ea.

– Domnişoara Parker?

– Da.

– Sînt Chou Ling. Legătura lui Moretti în Singapore. Avem o limuzină care vă aşteaptă.

Chou Ling controlă stocarea bagajelor lui Jennifer în portbagaj şi cîteva minute mai tîrziu se îndreptau spre oraş.

– Aţi călătorit bine? întrebă Chou Ling.

– Da, mulţumesc. Dar Jennifer se gîndea deja la Stefan Bjork.

Ca şi cum i-ar fi citit gîndurile, Chou Ling arătă spre o clădire din faţa lor.

– Asta este închisoarea Changi. Bjork este acolo.

Jennifer se întoarse să privească. Era o clădire mare, la oarecare distanţă de autostradă, înconjurată de un gard verde şi sîrmă ghimpată electrificată. La fiecare colţ se înălţau turnuri de pază cu gardieni înarmaţi, iar intrarea era blocată de un al doilea rînd de sîrmă ghimpată şi în spatele lui mai mulţi gardieni la poartă.

– În timpul războiului, o informă Chou Ling pe Jennifer, tot personalul britanic a fost internat aici.

– Cînd o să-l pot vedea pe Bjork?

– Este o problemă foarte delicată. Guvernul este foarte aspru în privinţa drogurilor. Chiar şi la prima abatere, delincvenţii sînt trataţi fără milă. Oamenii care se ocupă de droguri... Chou Ling ridică expresiv din umeri. Singapore este controlat de cîteva familii puternice. Familia Schaw, C.K.Tang, Tan Chin Tuan şi Lee Kuan Yew, primul-ministru. Nu vor droguri aici.

– Nu se poate să nu avem ceva prieteni cu influenţă pe aici.

– Este un inspector de poliţie, David Tauh – un om foarte rezonabil.

Jennifer se întrebă cît costă „rezonabilul", dar tăcu. O să fie suficient timp pentru asta mai tîrziu. Se rezemă comod pe banchetă şi studie peisajul. Treceau prin suburbiile Singapore-lui acum şi impresia copleşitoare era că verdeaţă şi flori răsar de pretutindeni.

Cîţiva oameni de pe stradă erau îmbrăcaţi în costume vechi cu turbane, în timp ce alţii purtau haine moderne, după ultimul strigăt occidental. Oraşul părea un amestec colorat de cultură străveche şi metropolă modernă. Magazinele erau

noi și totul era de o curățenie exemplară. Jennifer comentă acest lucru. Chou Ling zîmbi.

– Explicația este foarte simplă. Există o amendă de cinci sute de dolari pentru murdărie și se aplică foarte strict.

Mașina coti pe Stevens Road și pe un deal, deasupra, Jennifer văzu o clădire albă, frumoasă, înconjurată pe de-a-ntregul de flori și copaci.

– Este Shangri-La, hotelul dumneavoastră.

Holul era enorm, alb și imaculat, cu stîlpi de marmură și sticlă.

În timp ce Jennifer se înregistra, Chou Ling îi spuse:

– Inspectorul Touh o să se întîlnească cu dumneavoastră.

Îi întinse o carte de vizită.

– Puteți să mă găsiți oricînd la numărul acesta.

Un liftier zîmbitor îi luă bagajele lui Jennifer și o conduse spre ascensor. Au străbătut o grădină enormă cu piscină și o cascadă micuță. Shangri-La era cel mai frumoas hotel pe care îl văzuse Jennifer vreodată. Apartamentul ei era la etajul doi și consta dintr-un living, un dormitor și o terasă care dădea spre o mare colorată de orhidee albe și roșii și cocotieri.

Parcă te-ai afla într-un tablou de Gaugain, gîndi Jennifer.

Bătea briza. Era genul de vreme care i-ar fi plăcut lui Joshua. *Putem să mergem cu barca astăzi, ma? Termină,* își spuse Jennifer.

Se duse la un telefon.

– Aș vrea să telefonez în Statele Unite, New York. Personalul domnului Michael Moretti.

– Îmi pare rău, spuse telefonista. Toate circuitele sînt ocupate. Vă rog să încercați mai tîrziu.

– Mulțumesc.

În centrală, telefonista se uită cerînd aprobarea bărbatului care stătea lîngă ea.

– Bine, spuse acesta. Foarte bine.

Inspectorul Touh telefonă o oră mai tîrziu.

– Domnişoara Jennifer Parker?

– Eu.

– Sînt inspectorul Touh. Avea un accent nedefinit.

– Da, domnule inspector. Aşteptam telefonul dumneavoastră. Sînt nerăbdătoare să aranjez...

– Mă întrebam dacă aş putea avea plăcerea să vă ţin companie la cină, o întrerupse el.

O atenţionase. Se temea probabil să nu fie ascultat telefonul.

– Aş fi încîntată.

Great Shanghai era un restaurant enorm, în mare parte plin cu localnici care mîncau şi vorbeau tare. Pe o platformă, o orchestră compusă din trei persoane şi o fată atrăgătoare, îmbrăcată în *cheongsam,* cînta cîntece populare americane.

Şeful de sală o întrebă pe Jennifer:

– O masă pentru o persoană?

– Mă întîlnesc cu cineva. Inspector Touh.

Faţa şefului de sală se destinse într-un zîmbet.

– Inspectorul vă aşteaptă. Pe aici, vă rog.

O conduse pe Jennifer la o masă de lîngă orchestră.

Inspectorul David Touh era un bărbat înalt, atrăgător, în jur de patruzeci de ani, cu trăsături delicate şi ochi negri. Era îmbrăcat frumos şi aproape convenţional, într-un costum de culoare închisă.

Îndepărtă un scaun pentru ca Jennifer să se aşeze. Orchestra cînta un rock asurzitor.

Inspectorul Touh se aplecă spre ea şi-i spuse:

– Pot să comand o băutură pentru dumneavoastră?

– Da, mulţumesc.

– Ar trebui să încercaţi un *chendol.*

– Un... ce.

– E făcut din lapte de cocos, zahăr de cocos şi o bucăţică de gelatină. O să vă placă.

Inspectorul ridică privirea şi o chelneriţă se apropie imediat. Comandă cele două băuturi şi *dim sum*, aperitive chinezeşti.

– Sper că nu vă deranjează dacă comand pentru dumneavoastră.

– Nu, deloc.

– Înţeleg că în ţara dumneavoastră se obişnuieşte ca femeile să comande. Aici bărbatul face asta.

Jennifer nu avea chef să discute în contradictoriu. Avea nevoie de omul ăsta. Din cauza zgomotului şi a muzicii, era aproape imposibil de purtat o conversaţie. Jennifer se rezemă de spetează şi se uită împrejur. Mai fusese în ţări orientale, dar oamenii din Singapore păreau extraordinar de frumoşi, atît bărbaţii, cît şi femeile.

Chelneriţa puse băutura în faţa lui Jennifer.

– Trebuie agitată.

– Nu vă aud.

– Trebuie agitată, ţipă el.

Jennifer amestecă în pahar, apoi gustă. Era groaznică, mult prea dulce, dar dădu din cap şi spuse:

– E... e deosebită.

O jumătate de duzină de farfurii cu *dim sum* apărură pe masă. Cîteva dintre mîncăruri aveau forme stranii, pe care Jennifer nu le văzuse niciodată înainte şi se hotărî să nu întrebe ce sînt. Mîncarea era delicioasă.

Inspectorul Touh îi explică ţipînd peste zgomotul restaurantului:

– Aici se mănîncă stilul *Nonya*. Este o combinaţie între ingrediente chinezeşti şi malaieziene. Nici una din reţete nu a fost scrisă vreodată.

– Aş vrea să vorbesc cu dumneavoastră despre Stefan Bjork, spuse Jennifer.

– Nu vă aud.

Zgomotul orchestrei era asurzitor. Jennifer se aplecă spre el.

– Aş vrea să ştiu cînd îl pot vedea pe Stefan Bjork.

Inspectorul Touh dădu din umeri şi gesticulă că nu aude. Jennifer se întrebă dacă a ales această masă ca să vorbească în siguranţă sau să nu vorbească deloc.

După *dim sum* urmă o succesiune fără sfîrşit de mîncăruri. A fost o masă minunată. Singurul lucru care a deranjat-o pe Jennifer a fost că nu a putut nici măcar o dată să aducă în discuţie subiectul Stefan Bjork.

Cînd au terminat masa şi se găseau afară, pe stradă, inspectorul Touh îi spuse:

– Am maşina aici.

Pocni din degete şi un Mercedes negru, care fusese parcat paralel cu altă maşină, trase lîngă ei. Inspectorul deschise uşa din spate pentru Jennifer. Un poliţist în uniformă era la volan. Ceva nu era în regulă. *Dacă inspectorul Touh voia să discute problema confidenţial cu mine*, gîndea Jennifer, *ar fi aranjat să fim singuri.*

Se urcă pe bancheta din spate şi inspectorul se strecură lîngă ea.

– Sînteţi pentru prima oară la Singapore, nu?

– Da.

– Ah, deci aveţi multe de văzut.

– N-am venit aici ca să admir privelişte a, inspectore. Trebuie să mă întorc acasă cît mai repede posibil.

Inspectorul oftă.

– Voi sînteţi întotdeauna aşa de grăbiţi! Aţi auzit de Bugis Street?

– Nu.

Jennifer se răsuci în scaun ca să-l poată studia pe Touh. Avea o figură foarte mobilă şi gesturi expresive. Părea foarte comunicativ şi totuşi trecuse toată seara fără să spună nimic.

Maşina se opri ca să lase să treacă un *trishaw*, o trăsurică cu trei roţi trasă de localnici. Inspectorul privi cu milă cum *trishaw*-ul îi ducea pe cei doi turişti.

– Ar trebui să-i scoatem în afara legii pe ăştia.

Jennifer şi inspectorul Touh se dădură jos din maşină la o sută de metri de Bugis Street.

– N-au voie automobilele pe aici, îi explică el.

O luă pe Jennifer de braţ şi începură să avanseze pe trotuarul aglomerat. În cîteva minute înghesuiala era aşa de mare încît aproape nu te puteai mişca. Bugis Street era îngustă, cu tejghele de ambele părţi, cu fructe, zarzavaturi; peşte şi carne. Erau restaurante cu terase cu măsuţe multe şi scaune în jurul lor.

Jennifer sorbea privelişte, sunetele şi mozaicul de culori. Touh îi luă braţul şi forţă drumul prin mulţime. Ajunseră la un restaurant cu trei mese pe terasă, toate ocupate. Inspectorul îl apucă de umăr pe un chelner care trecea pe lîngă ei şi un moment mai tîrziu proprietarul apăru şi el. Inspectorul îi spuse ceva în chineză. Proprietarul se apropie de una din mese, vorbi cu clienţii, aceştia se uitară la inspector şi plecară repede.

Inspectorul şi Jennifer se aşezară la masă.

– Pot să comand ceva pentru dumneavoastră?

– Nu, mulţumesc.

Jennifer se uită la grupul de oameni care trecea pe trotuare şi pe străzi. Cu altă ocazie, poate i-ar fi plăcut. Singapore

era un oraş fascinant, un oraş pe care să-l vezi cu cineva la care ţii.

Inspectorul îi spuse:

– Priviţi, este aproape miezul nopţii.

Jennifer se uită. La început nu remarcă nimic. Apoi observă că toţi proprietarii de magazine începeau simultan să închidă. În zece minute nu mai exista nici o tejghea cu marfă.

– Ce se întîmplă? întrebă Jennifer.

– Veţi vedea.

Era un murmur în capătul străzii şi mulţimea începu să se dea la o parte, lăsînd o potecă pe centru.

O fată îmbrăcată într-o rochie lungă de seară, foarte strîmtă, mergea pe mijlocul străzii. Era cea mai frumoasă femeie pe care Jennifer o văzuse vreodată. Mergea încet, mîndră, oprindu-se să salute oamenii de la mese, apoi pleca mai departe. Cînd fata trecu aproape de masa la care stăteau ei, Jennifer o văzu mai bine şi de aproape arăta şi mai frumoasă. Avea trăsăturile blînde şi delicate, iar figura îţi tăia respiraţia. Rochia de mătase albă era despicată în părţi, ca să se poată vedea curba delicată a coapsei şi sînii.

Jennifer se întoarse să vorbească cu inspectorul, dar apăru altă fată. Era chiar mai frumoasă decît prima. Alte două mergeau în spatele ei şi imediat apoi Bugis Street se umplu de fete frumoase. Era un amestec de malaieziene, indiene şi chinezoaice.

– Sînt prostituate, îşi dădu Jennifer părerea.

– Da. Trans-sexuali.

Jennifer se uită mirată la el. Nu era posibil. Se întoarse şi privi din nou fetele. Nu vedea absolut nimic masculin la ele.

– Glumiţi?

– Sînt cunoscute sub numele de *Billy Boys*.

Jennifer era surprinsă.

– Bine, dar...

– Da, au făcut toţi operaţie. Se gîndesc la ei înşişi ca la nişte femei. Ridică din umeri. Şi de ce nu? Nu fac nici un rău. Trebuie să înţelegeţi, adăugă el, că prostituţia este ilegală aici. Dar *Billy Boys* sînt bune pentru turism şi atîta timp cît nu-i deranjează pe turişti, poliţia supraveghează doar.

Jennifer privi din nou extraordinarele fete care se plimbau pe stradă, oprindu-se la mese ca să încheie tîrguri cu clienţii.

– Afacerea le rentează. Cer pînă la două sute de dolari. Fac între două şi trei tranzacţii pe noapte. Apar pe Bugis Street la ora douăsprezece noaptea şi trebuie să dispară la şase dimineaţa ca să se poată deschide prăvăliile. Putem pleca oricînd doriţi.

– Acum.

În timp ce mergeau în josul străzii, imaginea lui Ken Bailey îi trecu prin minte lui Jennifer şi gîndi:

Sper că eşti fericit.

Pe drumul spre hotel, Jennifer se hotărî să aducă în discuţie numele lui Bjork.

Cînd maşina cotea pe Orchard Road, Jennifer îi spuse:

– Despre Stefan Bjork...

– Ah, da. Am aranjat să-i faceţi o vizită mîine dimineaţă la ora zece.

55

La Washington D.C., Adam Warner fusese scos de la o întrunire de un telefon urgent din New York.

Procurorul districtual Robert Di Silva era la telefon. Radia de fericire.

– Marele juriu a confirmat toate acuzaţiile pe care le-am

formulat noi. Absolut toate! Sîntem gata de acțiune. Nici un răspuns. Sînteți la telefon, domnule senator?

– Sînt aici. Adam se forță să afișeze un oarecare entuziasm în voce: Nemaipomenit.

– Se poate să începem în douăzeci și patru de ore. Dacă puteți veni la New York, cred că trebuie să mai avem o întîlnire mîine dimineață cu toate agențiile, ca să ne putem coordona mișcările. Puteți face asta, domnule senator?

– Da, spuse Adam.

– Am să fac pregătirile necesare. Ora zece mîine dimineață?

– Am să fiu acolo. Adam puse receptorul înapoi în furcă.

Marele juriu a confirmat toate acuzațiile pe care le-am formulat noi. Absolut toate!

Adam ridică receptorul din nou și începu să formeze un număr.

56

Camera vizitatorilor de la închisoarea Changi era mică, cu pereți vopsiți în alb, avînd scaune de lemn de o parte și de alta. Jennifer stătea pe unul din scaune și aștepta.

Îl văzu pe Stefan Bjork intrînd, însoțit de un gardian în uniformă.

Bjork avea în jur de treizeci de ani, un bărbat înalt, cu fața umflată și ochi exoftalmici. *Tiroida*, gîndi Jennifer. Avea vînătăi proaspete pe obraji și pe frunte.

Se așeză în fața lui Jennifer.

– Sînt Jennifer Parker, avocatul dumneavoastră. Am să încerc să vă scot de aici.

Se uită la ea și spuse.

– Ar fi bine dacă ați face-o mai repede.

Putea să fie o amenințare sau o implorare. Jennifer își aduse aminte cuvintele lui Michael: *Vreau să-l scoți pe cauțiune înainte să înceapă să vorbească.*

– Vă tratează bine aici?

Se uită scurt la gardianul de lîngă ușă.

– Daa. *Okay.*

– Am cerut eliberarea pe cauțiune.

– Care sînt șansele? Bjork nu-și putea ascunde speranța din voce.

– Cred că sînt destul de mari. O să dureze două, cel mult trei zile.

– Trebuie să ies de aici.

Jennifer se ridică în picioare.

– Ne vom revedea curînd.

– Mulțumesc, spuse Stefan și întinse mîna. Gardianul spuse scurt:

– Nu!

Amîndoi se întoarseră.

– Fără atingeri.

Stefan Bjork se uită la Jennifer și spuse răgușit.

– Grăbiți-vă.

Cînd Jennifer se întoarse la hotel găsi un mesajul telefonic de la inspectorul Touh. În timp ce îl citea, sună telefonul. Era inspectorul.

– În timp ce așteptați, domnișoară Parker, m-am gîndit că poate v-ar face plăcere să faceți un tur al orașului.

Prima reacție a lui Jennifer a fost să spună nu, dar își dădu seama că nu avea ce face pînă nu îl depunea pe Bjork în siguranță într-un avion. Pînă atunci era important să păstreze bunăvoința inspectorului.

– Mulțumesc, mi-ar face plăcere.

S-au oprit să ia masa la Kampachi şi apoi s-au îndreptat spre ieşirea din oraş, pe Bukit Road, spre nord, în direcţia Malaisiei, străbătînd o serie de sătuleţe cu o mare varietate de standuri şi magazine. Jennifer şi inspectorul se opriră la cimitirul Kranji şi la Memorialul de război, urcînd şi trecînd prin porţile de un albastru deschis. În faţa lor se înălţa o cruce de marmură, iar în spate, o coloană enormă. Cimitirul era o mare de cruci albe.

– Războiul a fost foarte greu pentru noi, spuse inspectorul Tonth. Am pierdut cu toţii mulţi prieteni şi membri de familîe.

Jennifer nu spuse nimic. În mintea ei vedea un mormînt în Sands Point. Dar nu-i venea să se gîndească la cé zăcea sub movilita de pămînt.

În Manhattan, la unitatea Police Intelligence de pe Hudson Street, avea loc o întîlnire a agenţiilor. În încăperea aglomerată plutea un aer de triumf. Foarte mulţi începuseră investigaţiile neîncrezători, cinici chiar, fiindcă mai trecuseră prin asemenea experienţe. În ultimii ani reuşiseră să adune dovezi copleşitoare împotriva gangsterilor, criminalilor şi şantajiştilor şi, proces după proces, avocaţi talentaţi cîştigaseră achitarea pentru criminalii pe care îi reprezentau. De data asta va fi altfel. Aveau mărturia lui Thomas Colfax, *il consigliere*, şi nimeni nu va fi în stare să-l clatine. De peste douăzeci şi cinci de ani fusese o figură proeminentă a Mafiei. Va intra în sala de judecată, va da nume, date, cifre. Iar acum li se va permite să înceapă marea mişcare.

Adam lucrase mai mult ca oricare din cei prezenţi pentru a face acest moment posibil. Ar fi trebuit să fie carul triumfal care îl va duce la Casa Albă. Acum, cînd venise momentul, totul se transformase în scrum. Avea în faţă lista oamenilor care fuseseră acuzaţi de marele juriu. Al patrulea nume de pe

listă era Jennifer Parker, iar capetele de acuzare împotriva ei erau crima şi conspiraţia la comiterea a cinci sau şase delicte federale.

Adam Warner privi jur-împrejurul încăperii şi se căzni să vorbească:

– Trebuie... trebuie să vă felicit pe toţi.

Încercă să spună mai multe, dar cuvintele nu voiau să iasă. Era plin de un asemenea dispreţ faţă de sine însuşi, încît simţea o durere aproape fizică.

Spaniolii au dreptate, gîndea Michael Moretti. *Răzbunarea este o mîncare pe care-i mai bine s-o înghiţi rece.* Singurul motiv pentru care Jennifer Parker era încă în viaţă era că nu putea ajunge la ea. Dar se va întoarce în curînd. Şi între timp Michael putea savura ce i se va întîmpla ei. Trădase în toate felurile în care o femeie putea trăda un bărbat. Pentru asta va avea el grijă să primească o atenţie specială.

La Singapore, Jennifer a încercat din nou să-i telefoneze lui Michael.

– Îmi pare rău, spuse operatoarea de la centrală, circuitele spre Statele Unite sînt ocupate.

– Vreţi să mai încercaţi, vă rog?

– Bineînţeles, domnişoară Parker.

Operatoarea privi spre bărbatul care stătea lîngă ea, iar acesta îi zîmbi conspirativ.

La birourile lui din centru, Robert Di Silva se uită la un mandat care de-abia fusese adus. Purta numele lui Jennifer Parker.

Pînă la urmă am prins-o, gîndi el. Şi simţi o satisfacţie sălbatică.

Operatoarea de la centrala telefonică anunță:

– Inspectorul Touh este în hol, vă așteaptă.

Jennifer era surprinsă fiindcă nu îl aștepta. Probabil că avea știri despre Stefan Bjork.

Jennifer luă liftul și coborî în hol.

– Iertați-mă că nu am sunat, se scuză inspectorul. M-am gîndit că este mai bine să vă vorbesc personal.

– Aveți noutăți?

– Putem discuta în mașină. Vreau să vă arăt ceva.

Au pornit de-a lungul căii Yio Chu Kang.

– Este vreo problemă? întrebă Jennifer.

– Nici una. Cauțiunea va fi fixată pentru poimîine.

Atunci unde o duce?

Treceau pe lîngă un grup de clădiri de pe Jalan Goatopah Road, cînd șoferul opri mașina.

Touh se întoarse spre Jennifer.

– Sînt sigur că vă va interesa.

– Ce este?

– Veniți. Veți vedea.

Interiorul clădirii era vechi și arăta dărăpănat, dar impresia copleșitoare ți-o dădea mirosul: sălbatic, primitiv, umed. Nu semăna cu nimic din ceea ce ar fi mirosit ea vreodată.

O tînără se grăbi să li se alăture.

– Doriți un însoțitor? Eu...

– N-avem nevoie, îi spuse inspectorul.

Îi luă brațul lui Jennifer și ieșiră afară. Erau acolo jumătate de duzină de bazine și din interiorul lor se înălțau sunete stranii. Jennifer și inspectorul ajunseră la primul. Un anunț avertiza: *Nu puneți mîinile pe bazin. Pericol.* Jennifer se uită în jos. Era plin cu aligatori, zeci de aligatori, toți într-o continuă mișcare, alunecînd unul peste altul.

Jennifer se înfioră:

– Ce este asta?

– O fermă de crocodili. Se uită în jos la reptile. Cînd au între trei şi şase ani, sînt jupuiţi şi transformaţi în portofele, curele şi pantofi. Vedeţi, majoritatea au gura deschisă. În felul ăsta se relaxează. Atunci cînd închid gura trebuie să fii atent.

S-au apropiat apoi de un bazin cu doi aligatori enormi.

– Ăştia au cincisprezece ani. Sînt folosiţi pentru înmulţire.

Jennifer se înfioră din nou.

– Sînt aşa de urîţi. Nu ştiu cum se suportă unul pe altul.

– Nu se suportă. De fapt, nici nu se împerechează des.

– Sînt preistorici.

– Exact. Trăiesc de milioane de ani cu aceleaşi mecanisme primitive pe care le-au avut încă la început.

Jennifer se întrebă de ce o adusese aici. Inspectorul greşea dacă îşi imagina că bestiile astea oribile o interesează.

– Mergem? întrebă Jennifer.

– Imediat. Inspectorul se uită spre fata care îi primise înăuntru. Ducea o tavă spre primul bazin.

– Astăzi este zi de hrană, spuse inspectorul. Priviţi.

Se îndreptă împreună cu Jennifer spre primul bazin.

– Li se dau peşte şi măruntaie de porc la fiecare trei zile.

Fata începu să le arunce mîncare şi instantaneu bazinul fierbea de o activitate de-a dreptul vulcanică. Crocodilii se aruncau după mîncarea însîngerată, rupînd-o cu fălcile. În timp ce Jennifer privea, doi apucaseră aceeaşi bucată şi simultan s-au întors unul spre celălalt, atacîndu-se cu sălbăticie, muşcîndu-se pînă cînd bazinul se umplu treptat cu sînge. Ochiul unuia atîrna, dar avea dinţii bine înfipţi în fălcile atacantului şi nu îi dădea drumul. Pe măsură ce sîngele curgea din ce în ce mai tare, ceilalţi crocodili începură să-i muşte pe cei răniţi. Apoi începură să-i devoreze de vii. Jennifer simţi că leşină.

– Vă rog, haideţi să plecăm de-aici.

– Un moment. Inspectorul Touh îi puse mîna pe braţ.

Rămase acolo, privind, apoi o conduse pe Jennifer.

În noaptea aceea Jennifer visă crocodilii cum se sfîşie unul pe altul în bucăţi. Doi dintre ei se transformară în Michael şi Adam şi în toiul coşmarului Jennifer se trezi tremurînd. A fost imposibil să mai adoarmă.

Au început raidurile. Agenţii federali şi locali au descins în zeci de state şi în cîteva ţări, iar raidurile erau dirijate să aibă loc simultan.

În Ohio, un senator a fost arestat în timpul unui discurs pe care îl ţinea la un club de femei.

La New Orleans a fost închisă o operaţiune ilegală de pariuri.

La Amsterdam a fost oprită o filieră de diamante.

Un director de bancă din Gary, Indiana, a fost arestat pentru complicitate la investiţiile banilor Organizaţiei.

În Kansas City s-a făcut un raid într-o casă plină cu bunuri furate.

În Pheonix, Arizona, au fost arestaţi şase poliţişti din brigada de moravuri.

La Neapole a fost închisă o fabrică de cocaină.

La Detroit a fost distrus un cerc naţional de furturi de automobile.

Incapabil să o găsească pe Jennifer la telefon, Adam Warner se duse la biroul ei. Cynthia îl recunoscu imediat.

– Îmi pare rău, domnule senator Warner, domnişoara Parker nu este în ţară.

– Unde este.

– Shangri. La hotel, în Singapore.

Adam simți o ușurare. Putea să-i telefoneze și să o prevină să nu se întoarcă.

Camerista intră cînd Jennifer ieșea de sub duș.

– Scuzați-mă. La ce oră plecați din hotel astăzi?

– Nu plec astăzi. Mîine.

Camerista era uimită.

– Mi s-a spus să fie camera gata pentru niște persoane care vin la noapte tîrziu.

– Cine v-a spus asta?

– Administratorul.

La parter, centrala telefonică recepționa un telefon transoceanic. Altă operatoare era de serviciu și alt bărbat stătea lîngă ea.

– New York City dorește cu domnișoara Jennifer Parker?

Se uită la bărbatul de lîngă ea. Acesta clătină capul în semn de negație.

– Îmi pare rău, domnișoara Parker a părăsit hotelul.

Raidurile continuau. Se făcuseră arestări în Honduras, San Salvador, Turcia și Mexic. Plasa se strîngea, adunînd șantajiști, ucigași, spărgători de bănci și incendiatori. Poliția făcuse descinderi la Fort Landerdale, Atlantic City și Palm Springs.

Și continuau.

La New York, Robert Di Silva urmărea atent progresele acțiunii. Inima îi bătea mai repede la gîndul că plasa se strîngea în jurul lui Jennifer Parker și al lui Michael Moretti.

Michael Moretti a scăpat de arestare printr-un noroc

chior. Se comemora moartea socrului său, iar el şi Rosa se duseseră la cimitir pentru a-i aduce omagiul.

La cinci minute după plecarea lor, o maşină plină de agenţi FBI sosi la el acasă şi o alta la birourile lui. Cînd au văzut că nu se află nicăieri, agenţii s-au pregătit să aştepte.

Jennifer îşi aminti că uitase să rezerve un bilet de avion pentru Stefan Bjork. A sunat la Singapore Airlines.

– Sînt Jennifer Parker. Am o rezervare pe cursa Unu-doisprezece care pleacă mîine dimineaţă spre Londra. Aş mai vrea încă un bilet.

– Vreţi să aşteptaţi un moment, vă rog?

Jennifer aşteptă şi după cîteva minute vocea reveni.

– Sînteţi Parker? P-A-R-K-E-R?

– Da.

– Rezervarea dumneavoastră a fost anulată, domnişoară Parker. Jennifer simţi un mic şoc.

– Anulată? De cine.

– Nu ştiu. Nu mai existaţi pe lista noastră de pasageri.

– Trebuie să fie o greşeală. Aş vrea să mă puneţi din nou pe lista aceea.

– Îmi pare rău, domnişoară. Cursa Unu-doisprezece este plină.

Inspectorul Touh va lămuri problema, hotărî Jennifer. Fusese de acord să ia cina împreună. Va afla ce se întîmplă.

A venit şi a luat-o devreme. Jennifer îi spuse inspectorului despre încurcătura din hotel şi rezervările de bilete.

– Faimoasa noastră ineficienţă, ridică el din umeri. Am să mă interesez.

– Dar cu Stefan Bjork?

– Totul este aranjat. I se va da drumul mîine dimineaţă.

Inspectorul Touh îi spuse ceva în chineză şoferului şi maşina întoarse.

– N-aţi văzut Kallang Road. O să-l găsiţi foarte interesant.

Maşina o luă la stînga pe Lavender Street, apoi la dreapta pe Kallang Bahru. Afişe mari făceau reclamă la coroane de flori şi coşciuge. Cîteva blocuri mai departe, maşina coti din nou.

– Unde sîntem?

Inspectorul Touh se întoarse spre Jennifer şi spuse încet:

– Sîntem pe strada Fără Nume.

Maşina începu să înainteze foarte încet. Erau numai case de pompe funebre pe amîndouă părţile străzii, una după alta. Tam Kee Song, Clin Noh, Ang Unung Long, Goh Soon. În faţă avea loc o înmormîntare. Toţi participanţii erau îmbrăcaţi în alb şi o orchestră alcătuită din trei persoane cînta: o tubă, un saxofon şi o tobă. Trupul era aşezat pe o masă cu coroane de flori în jur şi cu o fotografie a celui decedat la cap.

Jennifer se întoarse spre inspector:

– Ce este aici?

– Astea sînt casele morţii. Băştinaşii le numesc case de funeralii. Cuvîntul moarte este dificil de pronunţat pentru ei. Se uită la Jennifer şi adăugă: Dar moartea este numai o parte din viaţă, nu?

Jennifer se uită în ochii lui reci şi dintr-o dată i se făcu frică.

S-au dus la Golden Pheonix şi abia după ce s-au aşezat Jennifer a avut prilejul să-l întrebe:

– Inspectore Touh, aţi avut vreun motiv să mă duceţi la ferma de crocodili şi la casele de funeralii?

– Bineînţeles. Mă gîndeam că o să vă intereseze. Mai ales că aţi venit aici ca să vă eliberaţi clientul, pe domnul Bjork. Mulţi dintre tinerii noştri mor din cauza drogurilor

care sînt aduse în țara noastră. Aș fi putut să vă duc la spitalul unde încercăm să-i tratăm, dar m-am gîndit că ar fi mult mai edificator pentru dumneavoastră să vedeți unde sfîrșesc.

– Toate astea n-au nici o legătură cu mine.

– Asta-i o problemă de opinie.

Toată prietenia din tonul lui dispăruse.

Jennifer spuse:

– Uite, inspectore Touh, sînt sigură că ați fost bine plătit pentru...

– Nu există suficient de mulți bani în lume pentru oricine să mă plătească.

Se ridică, făcu semn spre cineva și Jennifer se întoarse. Doi bărbați în costum gri se apropiau de masă.

– Domnișoara Jennifer Parker?

– Da.

Nu era nevoie să scoată legitimațiile FBI. Își dădu seama înainte ca ei să vorbească.

– FBI. Avem documentele de extrădare și un mandat de arestare pentru dumneavoastră. Vă ducem înapoi la New York cu avionul de la douăsprezece noaptea.

57

Cînd Michael Moretti plecă de la mormîntul socrului său, era deja în întîrziere la o întîlnire. Se gîndi să sune la birou ca s-o reprogrameze. Se opri la o cabină telefonică și formă numărul. O voce răspunse:

– Acme Bulders.

– Sînt Mike. Spune-i...

– Domnul Moretti nu este aici. Sunați mai tîrziu.

Michael simţi cum i se încordează tot trupul. Agăţă receptorul şi se grăbi spre maşină. Rosa îi văzu faţa şi întrebă:

– E ceva în neregulă, Michael?

– Nu ştiu. Am să te las la verii tăi. Stai acolo pînă te caut eu.

Tony îl urmă pe Michael în biroul din spatele restaurantului.

– Sticleţii federali sînt la tine acasă şi în biroul din centru, Mike.

– Mulţumesc, spuse Michael. Nu vreau să fiu deranjat.

– Nu vei fi.

Michael aşteptă pînă cînd Tony ieşi din cameră şi închise uşa după el. Apoi luă telefonul şi începu să formeze numerele cu furie.

I-au trebuit mai puţin de douăzeci de minute lui Michael Moretti ca să afle că s-a petrecut un dezastru major. În timp ce rapoartele despre raiduri şi arestări începeau să sosească, Michael le primea cu o neîncredere crescîndă. Toţi soldaţii şi locotenenţii lui fuseseră ridicaţi. Ascunzătorile erau descoperite, operaţiunile de jocuri închise, rapoarte şi dosare confidenţiale confiscate. Un coşmar. Poliţia trebuie să fi avut informaţii de la cineva din Organizaţia lui.

Michael telefonă altor Familii din ţară şi toate voiau să ştie ce se întîmplă. Primeau lovituri grele şi nimeni nu ştia de unde vine scurgerea de informaţii. Toţi suspectau Familia Moretti.

Jimmy Guardino, din Las Vegas, îi dădu un ultimatum:

– Te sun din partea Comisiei, Michael. Comisia Naţională era autoritatea care depăşea puterea oricărei Familii individuale în cazuri grave. Poliţia a înconjurat toate Familiile. Cineva mare cîntă. Se pare că unul dintre băieţii tăi. Îţi dăm douăzeci şi patru de ore să-l găseşti şi să ai grijă de el.

Înainte vreme, poliția îi prindea întotdeauna pe cei mărunți, fără importanță. Acum, pentru prima oară, erau arestați oamenii de la vîrf. *Cineva mare cîntă. Se pare că este unul dintre băieții tăi.* Aveau dreptate. Familia lui Michael fusese cel mai tare lovită, iar poliția îl căuta pe el. Cineva le dădea dovezi solide, altfel n-ar fi dus o campanie ca asta. Dar cine putea fi? Michael se rezemă de spetează, gîndindu-se.

Oricine era, avea informații cunoscute numai lui Michael și celor doi locotenenți ai săi, Salvatore Fiore și Joseph Colella. Numai ei trei știau unde se găsesc ascunzătorile mari, iar FBI-ul le găsise. Singura persoană care le mai știa era Thomas Colfax, dar Colfax era îngropat sub gunoaie în New Jersey.

Michael stătea acolo și se gîndea la Salvatore Fiore și Joseph Colella. Era greu de crezut că vreunul dintre ei încălcase *omerta* și vorbise. Fuseseră cu el de la început; el personal îi alesese. Le îngăduise să aibă o organizație proprie de împrumuturi cu camătă și un mic cerc de case de toleranță. De ce l-ar trăda? Răspunsul, bineînțeles, era simplu: scaunul în care stătea. Îi voiau locul. Odată ce el ar fi „ascuns", puteau să pună stăpînire pe situație. Erau o echipă: mai mult ca sigur că acționează împreună.

Michael era plin de ură ucigătoare. Bastarzii stupizi încercau să-l tragă în jos, dar nu vor trăi suficient de mult ca să se bucure de asta. Primul lucru pe care-l avea de făcut era să aranjeze cauțiunea pentru oamenii lui care fuseseră arestați. Avea nevoie de un avocat în care să aibă încredere – Colfax era mort, iar Jennifer – Jennifer! Michael simți cum un fior de gheață îi cuprinde inima. Parcă își auzea vocea cînd îi spusese: *Vino înapoi cît poți mai repede. O să-mi fie dor. Te iubesc, Jennifer.* Spusese asta, iar ea îl trădase. Va plăti.

Michael mai telefonă o dată, apoi începu să aştepte. Cinci minute mai tîrziu, Nick Vito intră grăbit în birou.

– Ce se întîmplă? întrebă Michael.

– Locul mişună încă de sticleţi, Mike. Am condus în jurul blocului de cîteva ori, dar am făcut cum mi-ai zis. Nu m-am băgat.

– Am o treabă pentru tine, Nick.

– Sigur, *boss*. Ce trebuie să fac?

– Ai grijă de Salvatore şi de Joe.

Nick Vito se zgîi la el.

– Nu... nu înţeleg. Cînd spui, *ai grijă de ei,* nu vrei să spui...

Michael ţipă.

– Vreau să spun să le zbori creierii nenorociţi. Vrei ordin tipărit?

– N...nu, se bîlbîi Nick Vito. Vreau doar să spun că Sal şi Joe sînt oa... oamenii tăi de frunte.

Michael Moretti se ridică în picioare.

– Vrei să mă înveţi tu cum să-mi conduc afacerile, Nick?

– Nu, Mike. Eu... sigur. Am să am grijă de ei. Cînd...

– Acum. Imediat. Nu vreau să trăiască să mai vadă luna la noapte. Ai înţeles?

– Da. Am înţeles.

Palmele lui Michael se strînseră în pumni.

– Dacă aş avea timp, aş avea grijă de ei personal. Vreau să-i doară, Nick. Fă-o încet, ai auzit? *Suppilu suppilu.*

– Sigur, *Okay.*

Uşa de deschise şi Tony intră repede, cu figura împietrită.

– Sînt doi agenţi federali aici cu un mandat de arestare pentru tine. Jur pe Dumnezeu că nu ştiu de unde au aflat că eşti aici.

Michael Moretti se întoarse spre Nick Vito.

– Afară pe uşa din spate. Mişcă! Se întoarse spre Tony: Spune-le că sînt în baie. Am să vin imediat la ei.

Michael ridică receptorul şi formă un număr. Un minut mai tîrziu vorbea cu un judecător de la Curtea din New York.

– Sînt doi sticleţi aici cu un mandat de arestare pentru mine.

– Care sînt acuzaţiile, Mike?

– Nu ştiu şi nu îmi pasă. Te sun ca să aranjezi să ies pe cauţiune. Nu pot să stau acolo. Am treabă.

Urmă o tăcere şi vocea judecătorului spuse cu grijă:

– Mi-e teamă că de data asta n-am să te pot ajuta, Mike. Agitaţia e foarte mare şi dacă încerc să intervin...

Cînd Michael vorbi, în vocea lui străbătea o evidentă notă de sarcasm:

– Ascultă-mă, bă, şi ascultă-mă bine. Dacă petrec o oră la închisoare, voi avea grijă să te afli în spatele gratiilor pînă crăpi. Am avut foarte multă grijă de tine şi de foarte mult timp. Vrei să-i spun procurorului districtual cîte cazuri ai aranjat pentru mine? Vrei să le dau celor de la IRS* numărul tău de cont din Elveţia? Vrei...

– Pentru numele lui Dumnezeu, Michael!

– Atunci mişcă!

– Să văd ce pot face, spuse judecătorul Lawrence Waldman. O să încerc...

– Încearcă, rahatule! Fă-o! Mă auzi, Larry? Fă-o! Michael trînti receptorul.

Mintea îi lucra repede şi limpede. Nu era îngrijorat că intră la închisoare. Ştia că judecătorul Waldman va face cum

---

* *IRS – Internal Revenue Service – fiscul american.*

i s-a spus şi putea să aibă încredere în Nick Vito că-i va aranja pe Fiore şi Colella. Fără mărturia lor, guvernul nu putea să dovedească nimic împotriva lui.

Michael se uită în oglinda mică de pe perete, îşi pieptănă părul, îşi aranjă cravata şi porni să se întîlnească cu agenţii federali.

Judecătorul Lawrence Waldman procedă exact cum ştia Michael că o va face. La audierea preliminară, un avocat ales de judecătorul Waldman ceru eliberarea pe cauţiune şi treaba a fost aranjată cu cinci sute de mii de dolari.

Di Silva stătea acolo, furios şi frustrat, în timp ce Michael Moretti ieşea din sala de judecată.

58

Nick Vito avea o inteligenţă limitată. Valoarea lui pentru Organizaţie stătea în faptul că urma ordinele fără să pună întrebări şi că le ducea la îndeplinire eficient. Nick Vito avusese toată viaţa de-a face cu pistoale şi cuţite, dar nu cunoscuse niciodată frica. O cunoştea acum. Se întîmpla ceva care era peste puterea lui de înţelegere şi avea cumva sentimentul că este responsabil.

Toată ziua auzise de raidurile care aveau loc, de arestări. Din zvonurile străzii rezulta că există undeva un trădător, cineva sus, în Organizaţie. Chiar şi cu intelectul lui limitat, Nick Vito era capabil să conecteze faptul că îl lăsase în viaţă pe Thomas Colfax cu acela că, nu după multă vreme, cineva trăda Familia autorităţilor. Nick Vito ştia că nu puteau fi Salvatore Fiore sau Joseph Colella. Cei doi îi erau ca nişte fraţi şi erau amîndoi la fel de fanatic loiali lui Michael Moretti

ca şi el. Dar n-avea cum să-i explice asta lui Michael, nu fără ca el să fie tăiat în bucăţi; fiindcă singurul care mai putea fi responsabil era Thomas Colfax, iar Colfax se presupunea că este mort.

Nick Vito era în dilemă. Îl iubea pe Little Flower şi pe uriaş. Fiore şi Colella îi făcuseră zeci de servicii în trecut, la fel ca şi Thomas Colfax; dar îl ajutase pe Colfax să iasă din rahat şi uite ce se întîmplase. Aşa că Nick Vito decise să nu se mai înduioşeze încă o dată. Trebuia să-şi protejeze propria viaţă acum. Odată ce-i va ucide pe Fiore şi Colella, va fi curat. Dar fiindcă erau ca nişte fraţi pentru el, va avea grijă să moară repede.

A fost simplu să le dea de urmă, fiindcă trebuia să fie disponibili totdeauna în caz că Michael avea nevoie de ei. Micuţul Salvatore Fiore îşi vizita amanta de pe Strada 83, lîngă Muzeul Istoriei Naturii. Nick ştia că Salvatore pleacă întotdeauana de acolo la ora cinci şi se duce la soţia lui. Acum era ora trei. Nick se gîndi dacă să stea prin jur pînă la ora cinci sau să se ducă sus. Era prea nervos ca să aştepte. Faptul că era nervos îl făcea să fie şi mai nervos. *Cînd totul va fi gata,* gîndea el, *am să-i cer lui Mike o vacanţă. Poate am să iau cîteva fete tinere şi-am să mă duc în Bahamas.* Doar acest simplu gînd îl făcu să se simtă mai bine.

Nick Vito îşi parcă maşina după colţ faţă de intrarea în apartament şi se îndreptă spre clădire. Intră în hol cu ajutorul unei bucăţi de celuloid, ignoră liftul şi urcă pe trepte pînă la etajul trei. Merse spre uşa de la capătul culoarului şi începu să bată tare în ea.

– Deschideţi! Poliţia!

Auzi mişcări în cameră, apoi, cîteva momente mai tîrziu, uşa se deschise, menţinută de un lanţ de siguranţă, şi putu

vedea figura şi jumătate din silueta dezbrăcată a Marinei, amanta lui Salvatore Fiore.

– Nick! spuse ea. Idiot nebun! M-ai speriat ca dracu'!

Luă lanţul de la uşă şi o deschise.

– Sal, e Nick!

Micuţul Salvatore Fiore ieşi din dormitor, dezbrăcat.

– Hei, Nicky băiatule! Ce dracu' faci aici?

– Sal, am un mesaj pentru tine din partea lui Mike.

Nick Vito ridică automatul 0,22 cu amortizor şi apăsă pe trăgaci. Percutorul lovi în cartuşul calibru 0,22, trimiţînd glonţul cu trei sute de metri pe secundă. Primul glonţ îi sfărîmă nasul lui Salvatore Fiore. Al doilea îl lovi în ochiul stîng. În timp ce Mariana deschidea gura să strige, Nick Vito se întoarse şi îi trase un glonţ în cap, iar cînd femeia se prăbuşea, îi mai trase unul în piept, ca să fie sigur. *E păcat de un fund aşa frumos*, gîndi Nick, *dar lui Mike nu i-ar fi plăcut să las martori.*

Uriaşul Joseph Colella era proprietarul unui cal care alerga în cursa a opta la Belmont Park în Long Island.

Belmont era o pistă de o milă şi jumătate, distanţa perfectă pentru calul uriaşului. Îl sfătuise pe Nick să parieze pe el. În trecut, Nick cîştigase o grămadă din ponturile lui Colella. Cînd alergau caii lui, Colella punea întotdeauna cîţiva dolari pentru Nick. În timp ce Nick Vito mergea spre loja lui Colella, se gîndea cu regret la faptul că nu vor avea prilejul să ponteze. Cursa opt tocmai începuse. Colella se ridicase în picioare, ţipînd şi încurajîndu-şi calul.

Nick Vito intră în lojă în spatele lui Colella şi spuse:

– Ce mai faci, amice.

– Hei, Nick! Ai venit la timp. Queen o să cîştige. Am pus şi pentru tine ceva bănuţi.

– Mişto, Joe.

Nick Vito presă arma de calibrul 0,22 în spatele lui Joseph Colella şi trase de trei ori. Zgomotul amortizat trecu neobservat în ţipetele mulţimii. Nick îl privi pe Colella cum cade la pămînt. Se gîndi puţin dacă să ia tichetele de pariu din buzunarul lui Colella, apoi se hotărî să le lase acolo. La urma urmei, calul putea să piardă. Nick Vito se întoarse şi plecă grăbit spre ieşire, o figură anonimă printre alte cîteva mii.

Telefonul privat al lui Michael Moretti începu să sune.

– Domnul Moretti?

– Cine e?

– Sînt căpitanul Tanner.

Michael avu nevoie doar de o secundă ca să plaseze numele. Un căpitan de poliţie. Districtul Queen's. Pe lista de plată.

– La telefon.

– Tocmai am primit o informaţie care cred că v-ar putea interesa.

– De unde suni?

– Cabină de telefon public.

– Dă-i drumul.

– Am aflat de unde vine „căldura".

– Ai întîrziat. S-a avut grijă de ei deja.

– *Ei?* Oh. Eu am auzit numai de Thomas Colfax.

– Nu ştii ce vorbeşti. Colfax este mort.

Veni rîndul căpitanului Tanner să se simtă stînjenit.

– Despre ce vorbiţi *dumneavoastră?* Thomas Colfax stă la Baza Maritimă din Quantico, chiar acum, scuipîndu-şi maţele pe gură la oricine îl ascultă.

– Ai înnebunit! Se întîmplă să ştiu...

Se opri. Ce știá? Îi spusese lui Nick Vito să-l omoare pe Thomas Colfax, iar el a spus că a făcut-o. Michael se gîndi cam zece secunde.

– Cît de sigur ești de asta, Tanner?

– Domnule Moretti, v-aș fi sunat dacă nu eram?

– O să verific. Dacă ai dreptate, îți rămîn dator.

– Mulțumesc, domnule Moretti.

Căpitanul Tanner puse receptorul la loc, mulțumit de sine. Constatase cîndva că Michael Moretti este un tip foarte generos. Asta s-ar putea să fie mișcarea cea *mare*, care i-ar îngădui să se retragă. Ieși din cabină în aerul rece de octombrie.

Doi bărbați așteptau afară și în timp ce încerca să-i ocolească, unul dintre ei îi blocă drumul. Ținea o legitimație.

– Căpitan Tanner? Sînt locotenent West, Brigada Internă de Securitate. Comisarul ar dori să vorbească cu dumneavoastră.

Michael Moretti închise încet. Un instinct sigur îi spunea că Nick Vito îl mințise. Thomas Colfax era încă în viață. Asta explica totul. *El* era cel care trădase și Michael l-a trimis pe Nick Vito să-i omoare pe Fiore și Colella. Iisuse, ce tîmpit fusese! Păcălit de un prost ca să-și piardă oamenii lui cei mai buni. Era plin de furie rece.

Formă un număr și vorbi scurt. Apoi mai dădu un telefon și începu să aștepte.

Cînd îl auzi pe Nick Vito la telefon, Michael se străduí să nu-i simtă furia.

– Cum a mers, Nick?

– *Okay*, boss. Exact cum ai spus. Amîndoi au suferit groaznic.

– Pot să contez oricînd pe tine, Nick, nu? Nick, mai fă-mi un serviciu. Unul dintre băieți a lăsat o mașină la inter-

secția dintre York și Strada 95. E un Camaro maro. Cheile sînt în spatele parasolarului. O să o folosim la o treabă în noaptea asta. O aduci aici, da?

– Sigur, *boss*. Cît de repede ai nevoie de ea. Eu tocmai voiam...

– Am nevoie acum. Imediat, Nick.

– Am pornit.

– La revedere, Nick.

Michael puse receptorul la loc. Ar fi vrut să fie acolo, să vadă cum sare în aer Nick Vito, dar avea un lucru mai urgent de făcut.

Jennifer Parker va veni în curînd și voia să aibă totul pregătit pentru ea.

59

E ca o producție nenorocită de la Hollywood, gîndea maiorul general Roy Wallace, *cu prizonierul meu ca vedetă.*

Sala mare de conferințe de la Baza marinei Statelor Unite era plină de tehnicieni care aranjau camerele de luat vederi, echipamentul de iluminat, vorbind într-un argou specific.

Erau gata să înregistreze mărturia lui Thomas Colfax pe film.

– Este o asigurare în plus, a spus procurorul districtual Di Silva. Știm că n-are cum să ajungă nimeni la el, dar e bine să-l avem înregistrat oricum.

Și ceilalți au fost de acord cu el. Singura persoană absentă era Thomas Colfax. Va fi adus în ultimul minut, cînd totul era gata pentru el.

Exact ca o nenorocită de vedetă.

Thomas Colfax avea o întîlnire în celula sa cu David Terry de la Departamentul de Justiție, omul care se ocupa cu crearea de noi identități pentru martorii care voiau să dispară.

– Dați-mi voie să vă explic puțin despre Programul Federal de Securitate a Martorilor, spuse Terry. Cînd procesul este gata, vă putem trimite în orice țară doriți. Mobila dumneavoastră și alte lucruri personale vor fi trimise la o magazie din Washington, cu un număr de cod. O veți primi mai tîrziu. Va fi imposibil să vă găsească cineva. Vă vom da o nouă identitate și un trecut și, dacă doriți, o nouă înfățișare.

– Voi avea eu grijă de asta. N-avea încredere în nimeni să știe cum va arăta el.

– De obicei, cînd aranjăm identități noi pentru oameni, le găsim slujbe în domeniile în care sînt pregătiți și le alocăm și ceva bani. În cazul dumneavoastră, domnule Colfax, înțeleg că banii nu sînt o problemă.

Thomas Colfax se întrebă ce ar zice David Terry dacă ar ști cîți bani se găseau în conturile sale din Germania, Elveția și Hong Kong. Nici chiar Thomas Colfax nu fusese în stare să le țină numărul, dar la o estimare modestă bănuia că ar fi nouă sau zece milioane de dolari.

– Nu, spuse Colfax. Nu cred că banii vor fi o problemă.

– *All right,* atunci. Primul lucru pe care îl vom hotărî este unde ați vrea să mergeți. V-ați gîndit la ceva anume?

Era o întrebare atît de simplă, totuși așa de multe lucruri se aflau în spatele ei. De fapt, omul spunea: *Unde vreți să vă petreceți restul vieții?* Fiindcă Colfax știa că atunci cînd va ajunge acolo unde se va duce, nu va mai putea să plece niciodată. Acela va fi noul lui loc de baștină, protecția lui și nu va mai fi în siguranță nicăieri în altă parte a lumii.

– Brazilia.

Era o alegere logică. Avea deja o proprietate acolo, o plantație de două sute de mii de acri pe numele unei corporații panameze prin care nu putea fi găsit. Plantația însăși era ca o fortăreață. Își putea permite să-și cumpere suficientă protecție astfel încît, dacă în cele din urmă Michael Moretti ar afla unde este, nimeni n-ar fi în stare să-l atingă. Putea cumpăra orice, inclusiv toate femeile pe care le-ar fi vrut. Lui Thomas Colfax îi plăceau femeile latine. Oamenii credeau că atunci cînd un bărbat ajunge la vîrsta de șaizeci și cinci de ani este terminat din punct de vedere sexual, că nu mai are nici un interes, dar Colfax și-a dat seama că apetitul său a crescut cu vîrsta. Sportul lui favorit era să aibă două sau trei femei frumoase și tinere în același timp cu el în pat. Cu cît mai tinere, cu atît mai bine.

– Cu Brazilia va fi ușor de aranjat, spuse David Terry. Guvernul nostru vă va cumpăra o căsuță acolo și...

– Nu este nevoie. Colfax aproape că pufni în rîs la gîndul că ar putea să locuiască într-o „căsuță". Tot ce vă cer este o nouă identitate și transport sigur. Voi avea grijă de restul.

– Cum doriți, domnule Colfax. David Terry se ridică. Cred am discutat totul. Îi zîmbi liniștitor. O să fie o problemă ușoară. Voi începe să pun lucrurile în mișcare. Imediat după ce veți depune mărturia, veți fi într-un avion spre America de Sud.

– Mulțumesc.

Thomas Colfax își privi vizitatorul ieșind din încăpere. Avea un sentiment de exaltare. O făcuse! Michael Moretti făcuse greșeala să-l subestimeze și va fi ultima lui greșeală. Colfax îl va îngropa așa de adînc încît nu se va mai ridica niciodată.

Şi mărturia lui va fi filmată. Asta va fi interesant. Se întrebă dacă îl vor machia. Se studie în oglinda mică de pe perete. *Nu-i rău,* se gîndi el, *pentru un bărbat de vîrsta mea. Arăt încă bine. Fetele sud-americane se dau în vînt după bărbaţii în vîrstă cu părul cărunt.*

Auzi uşa celulei deschizîndu-se şi se întoarse. Un sergent de marină îi aducea prînzul. Avea timp suficient să mănînce pînă să înceapă filmarea. În prima zi, Thomas Colfax s-a plîns de mîncarea care îi era servită şi de atunci generalul Wallace a aranjat ca toate mîncărurile lui Colfax să fie livrate din afară. În săptămînile cît Colfax a stat acolo, cea mai mică sugestie a lui devenea un ordin. Voiau să facă totul pentru a-l mulţumi, iar Colfax a beneficiat din plin de asta. I s-a adus o mobilă confortabilă, un televizor şi primea zilnic ziarele.

Sergentul puse tava cu mîncare la masa aranjată pentru două persoane şi făcu acelaşi comentariu ca în fiecare zi:

– Arată destul de bine ca să se poată mînca, domnule.

Colfax zîmbi politicos şi se aşeză la masă. *Roast beef,* aşa cum îi plăcea lui, cartofi înăbuşiţi şi budincă Yorkshire. Aşteptă ca sergentul să tragă un scaun şi să se aşeze. Acesta luă un cuţit şi o furculiţă, tăie o bucată de carne şi începu să mănînce. Altă idee de-a generalului. Thomas Colfax avea degustătorul lui. *Ca regii din timpurile străvechi,* se gîndi el. Privi cum soldatul mănîncă din cartofi şi din budincă.

– Cum e?

– Să vă spun drept, domnule, eu prefer carnea mai bine prăjită.

Colfax luă furculiţa şi cuţitul şi începu să mănînce. Sergentul n-avea dreptate. Carnea era pregătită perfect, cartofii erau suculenţi şi fierbinţi, iar budinca făcută după gustul lui.

Colfax întinse mîna după sos şi turnă uşor peste friptură. La a doua înghiţitură, Colfax îşi dădu seama că ceva nu este în regulă. Avea o senzaţie de arsură în gură: senzaţie care părea că-i cuprinde întreg corpul. Parcă ar fi luat foc. Gîtul i se strînse, paralizat, şi începu să se lupte să respire. Sergentul de marină se uita fix la el. Thomas Colfax se apucă de gît şi încercă să-i spună ce se întîmplă, dar nu putea scoate nici un cuvînt. Focul din el se răspîndea şi mai rapid acum, producîndu-i o agonie de nesuportat. Trupul îi înţepeni într-un spasm teribil şi se prăbuşi pe duşumea.

Sergentul îl privi un moment, apoi se aplecă peste cadavru şi îi ridică pleoapa ca să se asigure că este mort.

Apoi strigă după ajutoare.

60

Cursa 246 Singapore Airlines ateriză pe aeroportul Heathrow, la Londra, la ora şapte treizeci dimineaţa. Ceilalţi pasageri au fost reţinuţi pe locurile lor pînă cînd Jennifer şi cei doi agenţi FBI au coborît şi au intrat în biroul securităţii aeroportului.

Jennifer ar fi vrut cu disperare să vadă un ziar ca să afle ce se întîmplă acasă, dar cei doi agenţi i-au refuzat cererea şi n-au acceptat să discute.

Două ore mai tîrziu, cei trei se găseau la bordul unui avion al TWA cu direcţia New York.

În tribunalul din Foley Square avea loc o şedinţă urgentă. Erau prezenţi Adam Warner, Robert Di Silva, generalul maior Roy Wallace şi alţi şase reprezentanţi de la FBI, Departamentul Justiţiei şi Departamentul Finanţelor.

– Cum dracu' a putut să se întîmple asta? Vocea lui Robert Di Silva tremura de furie. Se întoarse spre general: Vi s-a spus cît de important este Thomas Colfax pentru noi.

Generalul ridică din umeri.

– Am luat toate precauțiunile posibile, domnule. Controlăm acum să vedem cum au reușit să introducă acid...

– Nu dau un rahat pe ce-au reușit. Colfax e mort!

Reprezentantul Departamentului de Finanțe vorbi:

– Cît de tare ne deranjează moartea lui Colfax?

– Îngrozitor de tare, răspunse Di Silva. E una să pui un om la bara martorilor și alta să arăți o grămadă de registre și note contabile. Pot să pariez pe ce vreți că vreun avocat isteț va începe să vorbească despre cum s-ar putea falsifica ele.

– Continuăm pe linia pornită, răspunse procurorul districtual. Jennifer Parker sosește de la Singapore. Avem suficiente motive ca s-o închidem pentru totdeauna. Pe măsură ce o tragem la fund, o s-o facem să-l tragă și pe Michael Moretti după ea. Se întoarse spre Adam: Sînteți de acord, domnule senator?

Adam simți că i se face rău.

– Scuzați-mă.

Ieși repede din cameră.

61

Bărbatul cu căști de protecție de la sol flutură cele două semafoare, ghidînd Jumbo 747 spre rampa de așteptare. Avionul se angajă pe un cerc și, la un semnal, pilotul opri cele patru motoare Pratt & Whithney.

În interiorul uriașului avion, vocea stewardului se auzi în difuzoare:

– Doamnelor şi domnilor, am aterizat pe aeroportul Kennedy din New York. Vă mulţumin pentru că aţi călătorit cu TWA. Rog pasagerii să rămînă pe locurile lor pînă la viitorul anunţ. Mulţumesc.

Se auzi un murmur general de protest. Un moment mai tîrziu s-au deschis uşile. Cei doi agenţi FBI, aşezaţi împreună cu Jennifer în capătul din faţă al avionului, s-au ridicat în picioare. Unul dintre ei se întoarse spre Jennifer.

– Să mergem.

Pasagerii îi priviră curioşi pe cei trei care părăseau avionul. Cîteva minute mai tîrziu, vocea se auzi din nou:

– Vă mulţumim foarte mult. Acum puteţi coborî.

O limuzină guvernamentală aştepta la una din ieşirile aeroportului. Prima oprire a fost la Metropolitan Correctional Center, pe Park Row 150.

După ce Jennifer a fost înregistrată, unul dintre agenţii FBI-ului spuse:

– Nu vă putem ţine aici. Avem ordin să vă ducem la Riker's Island.

Drumul spre Riker's Island s-a făcut în tăcere. Jennifer stătea în spate, între cei doi agenţi, şi se gîndea intens. Cei doi n-au spus absolut nimic, aşa că Jennifer n-avea de unde să ştie cît de mare era necazul. Ştia că este serios fiindcă nu era uşor să obţii un mandat de extrădare. Nu putea să facă nimic cît timp se afla în închisoare. Prima prioritate era să iasă pe cauţiune.

Treceau peste pod spre Riker's Island acum şi Jennifer se uită la priveliştea minunată, o privelişte pe care o văzuse de sute de ori în drumurile ei pentru a se întîlni cu clienţii. Şi acum *ea* era prizonieră.

Dar nu pentru mult timp, se gîndea Jennifer. *Michael o să mă scoată.*

Cei doi agenți o conduseră pe Jennifer în camera de recepție și unul dintre ei îi întinse gardianului mandatul de extrădare.

– Jennifer Parker.

Gardianul se uită la mandat.

– Vă așteptam, domnișoară. Aveți rezervată celula 3.

– Am dreptul la un telefon.

Gardianul arătă telefonul de pe biroul lui:

– Sigur.

Jennifer îl ridică, rugîndu-se în gînd ca Michael Moretti să fie acasă. Începu să formeze numărul.

Michael Moretti aștepta telefonul lui Jennifer. În ultimele douăzeci și patru de ore nu fusese în stare să se gîndească la altceva. Fusese informat cînd Jennifer aterizase la Londra, cînd avionul ei decolase de pe Heathrow și cînd ajunsese la New York. Stătea la biroul lui, urmărind în minte drumul lui Jennifer spre Riker's Island. Și-o imagina intrînd în închisoare. Va cere să telefoneze înainte de a fi băgată în celulă. Îl va suna pe el. Asta era tot ce cerea. O va scoate de acolo într-o oră și apoi va fi în drum spre el. Michael Moretti aștepta momentul cînd Jennifer Parker va intra pe ușă.

Jennifer făcuse un lucru de neiertat. Își dăduse trupul omului care încerca să-l distrugă. Și ce altceva îi dăduse? Ce secrete îi dezvăluise?

Adam Warner era tatăl fiului lui Jennifer. Michael era sigur de asta acum. Jennifer îl minți se de la început, îi spusese că tatăl lui Joshua a murit. *Ei bine, asta este o profeție ce se va împlini în curînd.* Era prins într-un conflict ironic. Pe de o parte avea o armă puternică pe care o putea folosi pentru a-l discredita și distruge pe Adam Warner. Îl putea șantaja cu

amenințarea dezvăluirii relației lui cu Jennifer; dar dacă va face asta, se va expune și pe el. Cînd Familiile vor afla – și vor afla – că femeia lui Michael este amanta șefului Comitetului de investigații al Senatului, Michael va fi de rîsul tuturor. Nu va mai fi în stare să-și țină capul sus și să dea ordine oamenilor lui. Un încornorat nu putea fi un *don*. Așa că amenințarea șantajului putea fi o sabie cu două tăișuri și oricît de tentantă ar fi fost, Michael știa că nu va îndrăzni s-o folosească. Va trebui să-și distrugă inamicii altfel.

Michael se uită la harta mică, desenată stîngaci, de pe biroul lui. Era ruta lui Adam Warner spre un dineu privat pentru strîngere de fonduri, la care urma să se ducă în seara aceea. Harta îl costase pe Michael cinci mii de dolari. Îl va costa viața pe Adam Warner.

Telefonul de pe biroul lui sună și Michael tresări involuntar. Îl ridică și auzi vocea lui Jennifer la celălalt capăt. Vocea aceea care îi șoptise cuvinte de dragoste la ureche, care îl implorase să facă dragoste cu ea, care...

– Michael, ești acolo?

– Sînt aici. Unde ești?

– Sînt la Riker's Island. M-au ridicat pentru acuzație de crimă. Cauțiunea n-a fost încă fixată. Cînd poți să...?

– Te scot de acolo imediat. Stai liniștită. *Okay?*

– Da. Michael.

Auzi ușurarea din vocea ei.

– O să-l trimit pe Gino să te ia.

Cîteva secunde mai tîrziu, Michael luă telefonul și formă un număr. Vorbi cîteva minute.

– Nu-mi pasă cît de mare este cauțiunea. O vreau afară *acum*.

Puse receptorul la loc și apăsă pe un buton. Gino Gallo intră.

– Jennifer Parker este la Riker's Island. Trebuie să fie scoasă într-o oră sau două. Ia-o şi adu-o aici.

– *Okay*, boss.

Michael se sprijini de spetează.

– Spune-i că de astăzi n-o să trebuiască să ne mai îngrijorăm de Adam Warner.

– Nu? Faţa lui Gino se lumină.

– Nu. E pe drum să ţină o cuvîntare, dar nu va ajunge acolo. O să aibă loc un accident pe podul New Canaan.

– Excelent, *boss*, zîmbi Gino Gallo.

Michael întinse braţul spre uşă.

– Mişcă.

Procurorul districtual Di Silva luptă împotriva cauţiunii lui Jennifer cu toate stratagemele lui. Apăreau în faţa lui William Bennett, un judecător de la Curtea Supremă din New York.

– Domnule preşedinte, spunea Robert Di Silva, acuzata este vinovată de zeci de încălcări ale legii. A trebuit s-o extrădăm din Singapore. Dacă îi acordăm cauţiune, o să zboare în vreun loc de unde nu poate fi extrădată. Vă cer să nu acordaţi cauţiunea.

John Lester, fost judecător, care o reprezenta pe Jennifer spuse:

– Procurorul districtual face o mare greşeală, domnule preşedinte. Clientul meu nu a fugit nicăieri. Era la Singapore cu probleme de serviciu. Dacă guvernul i-ar fi cerut să se întoarcă, ar fi făcut-o de bunăvoie. Este un avocat onorabil, cu multă practică aici. Este de neconceput ca ea să fugă.

Argumentele au continuat încă o jumătate de oră.

– Se acordă cauţiunea la suma de o sută cincizeci de mii de dolari.

– Mulţumim, domnule preşedinte, spuse avocatul lui Jennifer. Vom plăti cauţiunea.

Un sfert de oră mai tîrziu, Gino Gallo o ajuta pe Jennifer să se suie în spatele unei limuzine Mercedes.

– N-a durat mult, a spus el.

Jennifer nu răspunse. Se gîndea la ce se întîmplă. Fusese complet izolată la Singapore. Nu avea idee de ce se întîmplă în Statele Unite, dar era sigură că arestarea ei nu era un incident fără legătură cu altceva. Nu o urmăreau numai pe ea. Trebuia neapărat să vorbească cu Michael şi să afle ce se întîmplă. Di Silva trebuie să fi fost foarte sigur pe el ca s-o aducă sub acuzaţia de omucidere. El...

Cuvintele lui Gino Gallo îi atraseră atenţia lui Jennifer.

– ... Adam Warner...

Jennifer nu ascultase.

– Ce-ai spus?

– Am spus că nu trebuie să ne mai îngrijorăm de Adam Warner. Mike are grijă de el.

Jennifer simţi că începe să-i bată inima.

– Da? Cînd?

Gino Gallo ridică mîna de pe volan ca să se uite la ceas.

– Cam în cincisprezece minute. E aranjat ca să pară un accident.

Jennifer îşi simţi gura uscată.

– Unde... Nu putea să vorbească coerent. Unde... unde o să se întîmple?

– New Canaan. Podul.

Treceau prin Queens. În faţă era un magazin cu o farmacie.

– Gino, vrei să opreşti în faţa magazinului ăla? Trebuie să iau ceva.

– Sigur. Întoarse cu îndemînare volanul şi parcă în faţa magazinului.

– Vrei să te ajut?

– Nu, nu. Vin... vin imediat.

Jennifer coborî din maşină şi fugi înăuntru. În fundul magazinului era un telefon. Jennifer se uită în poşetă. Nu avea ca monezi decît cîţiva bănuţi singaporezi. Se duse la casă şi scoase un dolar.

– Vreţi să-mi daţi mărunt, vă rog?

Casiera, plictisită, luă banii lui Jennifer şi îi dădu o mînă de mărunţiş. Jennifer se duse la telefon. O femeie scundă tocmai forma un număr.

– Am o urgenţă, spuse Jennifer. Mă întreb dacă aţi putea...

Femeia îi aruncă o privire şi continuă să formeze.

– *Hello*, Hazel, spuse femeia. Horoscopul meu a fost bun. Am avut cea mai proastă zi! Ştii pantofii pe care voiam să-i iau de la Delman? Poţi să crezi că au vîndut singura pereche pe măsura mea?

Jennifer atinse braţul femeii şi o rugă.

– Vă implor!

– Ia-ţi telefon! şuieră ea. Se întoarse cu spatele. Ţi-aduci aminte de culoarea aia bej? S-a dus! Aşa că ştii ce am făcut? I-am spus vînzătoarei...

Jennifer stătea acolo, luptîndu-se cu furtuna din interiorul ei. Michael nu trebuie să-l ucidă pe Adam. Trebuia să facă tot posibilul să-l salveze.

Femeia închise şi se întoarse spre Jennifer:

– Ar trebui să mai dau un telefon, ca să te învăţ minte.

Cînd femeia se îndepărtă, zîmbind pentru mica ei victorie, Jennifer înhăţă telefonul. Sună la biroul lui Adam.

– Îmi pare rău, spuse secretara, dar senatorul Warner nu este. Doriţi să lăsaţi vreun mesaj?

– E urgent, spuse Jennifer. Ştiţi unde l-aş putea găsi?

– Nu, îmi pare rău. Dacă aţi vrea să...

Jennifer închise. Rămase acolo un moment, gîndindu-se, apoi formă repede alt număr.

– Robert Di Silva.

Aşteptă o veşnicie, apoi o voce:

– Biroul procurorului districtual.

– Trebuie să vorbesc cu domnul Di Silva. Sînt Jennifer Parker.

– Îmi pare rău. Domnul Di Silva este într-o şedinţă. Nu poate fi...

– Aduceţi-l la telefon. E urgent. Repede! Vocea lui Jennifer tremura.

Secretarul lui Di Silva ezită.

– Un moment.

Un minut mai tîrziu, Robert Di Silva era la telefon.

– Da? Vocea era neprietenoasă.

– Ascultă, şi ascultă cu atenţie, spuse Jennifer. Adam Warner o să fie ucis. O să se întîmple în următoarele zece sau cincisprezece minute. Plănuiesc să o facă pe podul New Canaan.

Închise. Nu putea face nimic mai mult. Îşi imagină o clipă trupul sfîrtecat al lui Adam şi se cutremură. Se uită la ceas şi se rugă în tăcere ca Di Silva să ajungă acolo la timp.

Robert Di Silva puse receptorul la loc şi se uită la bărbaţii care erau cu el în cameră.

– Un telefon ciudat!

– Cine a fost?

– Jennifer Parker. Spunea că îl vor asasina pe senatorul Adam Warner.

– De ce te-a sunat?

– Cine ştie?

Jennifer intră pe uşa biroului şi Michael nu se putu abţine să nu reacţioneze la frumuseţea ei. Era la fel de fiecare dată cînd o vedea. Pe din afară era cea mai frumoasă femeie din cîte văzuse vreodată. Dar înlăuntru era trădătoare, ucigătoare. Se uită la buzele care îl sărutaseră pe Adam Warner şi la trupul care stătuse în braţele lui Adam Warner.

– Michael, ce bine îmi pare că te văd. Îţi mulţumesc că ai aranjat totul aşa de repede.

– Nici o problemă. Te aşteptam, Jennifer.

N-o să ştie niciodată cît de mult o aşteptase. Jennifer se aşeză într-un fotoliu.

– Michael, pentru numele lui Dumnezeu, ce se întîmplă?

O studie, pe jumătate admirînd-o. Era răspunzătoare pentru ajutorul dat doborîrii imperiului lui şi stătea acolo inocentă, întrebînd ce se întîmplă!

– Ştii de ce m-au adus înapoi?

Sigur, gîndi el, *ca să poţi să mai cînţi pentru ei.* Îşi aduse aminte de canarul galben cu gîtul sucit. În curînd Jennifer va semăna cu el.

Jennifer se uită în ochii lui negri.

– Te simţi bine?

– N-am fost niciodată mai bine. Se rezemă de spetează. În cîteva minute toate problemele noastre se vor sfîrşi.

– Ce vrei să spui?

– Senatorul Warner va avea un accident. Asta o să răcească Comitetul zdravăn. Se uită la ceasul de pe perete. Trebuie să primesc un telefon dintr-un minut într-altul.

Era ceva straniu în purtarea lui Michael. Jennifer fu cuprinsă de sentimentul că se află în pericol. Trebuia să plece de acolo. Se ridică în picioare.

– N-am avut timp să despachetez. Mă duc...

– Stai jos.

Tonul lui Michael îi provocă un fior pe spinare.

– Michael...

– Stai jos.

Jennifer se uită spre uşă. Gino Gallo stătea acolo, cu spatele la uşă, privind-o fără expresie.

– N-ai să te duci nicăieri, îi spuse Michael.

– Nu înţel...

– Nu vorbi. Nu mai scoate un cuvînt.

Au stat acolo aşteptînd, uitîndu-se unul la altul şi singurul sunet din cameră era ticăitul puternic al ceasului de pe perete. Jennifer încercă să citească în ochii lui Michael, dar erau goi, nu spuneau nimic.

Sunetul telefonului întrerupse liniştea din cameră. Michael ridică receptorul.

– *Hello!*... Eşti sigur?... *All right.* Pleacă de acolo. Puse la loc receptorul şi se uită la Jennifer: Podul New Canaan este plin de sticleţi.

Jennifer simţi cum o cuprinde o uşurare în tot corpul. Michael o privea şi făcu un efort să nu-şi arate sentimentele.

Jennifer întrebă:

– Ce înseamnă asta?

Michael răspunse încet:

– Nimic. Fiindcă nu acolo o să moară Adam Warner.

62

Podurile gemene de la Garden State Parkway nu erau trecute pe hartă. Garden State Parkway tra-

versa rîul Raritan între Amboys prin două poduri, unul la nord şi altul la sud.

Limuzina era la nord de Perh Amboy, îndreptîndu-se spre podul dinspre sud. Adam Warner se afla în spate, cu un agent lîngă el şi alţi doi agenţi în faţă.

Agentul Clay Raddin fusese numit în garda senatorului cu şase luni în urmă şi ajunsese să-l cunoască bine pe Adam Warner. Se gîndise întotdeauna la el ca la un om deschis, accesibil, dar toată ziua senatorul fusese straniu de tăcut. *Foarte necăjit* erau cuvintele care îi veneau în minte agentului Reddin. Nu avea nici o îndoială că senatorul va fi viitorul preşedinte al Statelor Unite şi era responsabilitatea lui Raddin să aibă grijă să nu i se întîmple nimic. Revăzu din nou precauţiile ce fuseseră luate şi fu satisfăcut că nimic nu se putea întîmpla.

Agentul Reddin se uită din nou la probabil viitorul preşedinte şi se întrebă la ce se gîndeşte.

Gîndurile lui Adam erau la marea încercare prin care trecea. Di Silva îl informase că Jennifer Parker fusese arestată. Gîndul că ea este închisă ca un animal era un blestem pentru el. Îşi aducea întruna aminte de clipele minunate pe care le petrecuseră împreună. O iubise pe Jennifer şi nu mai iubise niciodată nici o altă femeie.

Unul din agenţii din faţă spuse:

– O să ajungem în Atlantic City exact după program, domnule President.

Domnul President. Iar cuvintele astea. După absolut toate sondajele, era mult în faţă. Era noul erou al ţării şi Adam ştia că asta se datora în bună măsură Comitetului de investigaţii pe care el îl condusese, investigaţii care aveau s-o distrugă acum pe Jennifer.

Adam privi în faţă şi văzu că se apropie de podurile

gemene. Era un drum secundar chiar în faţa podului şi un semitrailer uriaş se oprise la intrarea de pe partea opusă a drumului. În timp ce limuzina se apropia de pod, camionul porni şi el, astfel că amîndouă vehiculele ajunseră la pod în acelaşi timp.

Şoferul limuzinei apăsă pe frînă şi încetini.

– Uitaţi-vă la idiotul ăla.

Radioul pe unde scurte prinse viaţă. „Beacon one! Beacon One!"

Agentul de lîngă şofer luă receptorul. „Aici Beacon One!". Camionul se afla în rînd cu limuzina acum, cînd începeau traversarea podului. Era gigantic, blocînd complet vederea din stînga şoferului. Limuzina încercă să ia viteză ca să ajungă în faţă, dar camionul spori şi el viteza în acelaşi timp.

– Ce dracu' crede el că face? murmură şoferul.

– Avem un telefon urgent de la biroul procurorului districtual. Fox One e în pericol! Mă auziţi?

Deodată camionul viră la dreapta, lovind limuzina şi împingînd-o spre balustrada podului. Într-o clipă, agenţii scoaseră pistoalele.

– Jos!

Adam se simţi împins pe duşumea, în timp ce agentul Reddin îl acoperea cu corpul lui. Agenţii coborîră geamurile din partea stîngă. Nu aveau în ce să tragă. Marginea camionului bloca totul. Şoferul era în faţă, nu se vedea nimic. Urmă încă o zdruncinătură şi limuzina se lovi din nou de balastradă. Şoferul răsuci volanul spre stînga, luptîndu-se să ţină maşina pe pod, dar camionul o forţa înapoi. Rîul Raritan curgea la două sute de picioare sub ei.

Agentul secret de lîngă şofer apucă microfonul-radio şi începu să strige în el:

– Aici Beacon One! Ajutor! Ajutor! Către toate unităţile!

Toată lumea din lumuzină știa însă că era prea tîrziu ca să-i mai salveze cineva. Șoferul încercă să oprească mașina, dar bara de protecție a camionului era înfiptă în ea. În cîteva secunde, camionul îi va arunca în rîu. Șoferul mai încercă să frîneze și să accelereze ca să scape, dar nu era nici o șansă. Nu avea loc de manevră. Camionul bloca orice scăpare spre partea stîngă, iar în dreapta, limuzina era împinsă spre balustradă. Agentul se lupta cu disperare în timp ce camionul îi împinse și mai tare și toți cei din mașină simțiră că balustrada podului începe să cedeze.

Camionul presa și mai tare acum, forțînd limuzina peste balustradă. Cei din mașină simțiră cum roțile din față trec de marginea podului. Fiecare bărbat, în felul lui, se pregătea să moară.

Adam nu simțea frică, numai o tristețe inefabilă pentru tot ceea ce pierduse. Cu Jennifer ar fi trebuit să-și împartă viața, să aibă copii – și dintr-o dată Adam știu, de undeva din adîncul ființei lui, că avuseseră un copil.

Limuzina se mai legănă o dată și Adam țipă din cauza nedreptății care se petrecuse, care se petrecea.

De deasupra capetelor se auzi zgomotul a două elicoptere ale poliției și o clipă mai tîrziu se auziră și rafalele mitralierelor.

Toate se opriră instantaneu. Adam și ceilalți auzeau elicopterele rotindu-se pe deasupra. Rămaseră încremeniți, știind că cea mai mică mișcare îi putea trimite în apele reci de dedesubt.

Se auzi apoi sunetul sirenelor poliției și cîteva minute mai tîrziu voci care dădeau ordine. Motorul camionului prinse viață din nou. Încet, cu grijă, camionul se mișcă, îndepărtîndu-se de mașină. Limuzina se legănă un moment teribil și apoi rămase nemișcată. Camionul a fost tras la o parte și Adam și ceilalți au fost scoși prin ferestrele din partea stîngă.

Veniseră şase maşini de patrulă şi poliţişti în uniformă cu pistoalele scoase împînzeau podul. Un căpitan de poliţie era lîngă maşină şi după ce toţi coborîseră, îl întrebă pe Adam:

– Vă simţiţi bine, domnule?

Adam se întoarse să se uite la maşina atîrnînd pe jumătate peste marginea podului, apoi la apa neagră a rîului de dedesubt.

– Da, spuse el. Sînt *all right.*

Michael privi ceasul de pe perete.

– S-a terminat totul acum. Se întoarse spre Jennifer. Prietenul tău este în rîu. Ea îl privea, palidă ca o moartă.

– Nu poţi...

– Nu te îngrijora. O să ai un proces corect. Se întoarse spre Gino Gallo. I-ai spus că Adam Warner o să fie ucis pe New Canaan?

– Exact cum ai spus tu, *boss.*

Michael se uită la Jennifer:

– Procesul s-a terminat.

Se sculă în picioare şi merse spre Jennifer. O apucă de bluză şi o ridică în picioare.

– Te-am iubit, şopti el.

O lovi puternic peste faţă. Jennifer nu se clinti. O lovi din nou, mai tare, apoi şi a treia oară, iar Jennifer căzu.

– Ridică-te. Vom face o excursie.

Jennifer zăcea acolo, ameţită de lovituri, încercînd să-şi limpezească mintea. Michael o smuci ridicînd-o în picioare.

– Vrei să am eu grijă de ea? întrebă Gino Gallo.

– Nu. Adu maşina în spate.

– *Okay, boss.*

Se grăbi să iasă din cameră. Jennifer şi Michael erau singuri.

– De ce? întrebă el. Aveam toată lumea la picioare! *De ce?*

Nu răspunse.

– Vrei să te mai regulez o dată în amintirea timpului trecut? Michael se apropie de ea şi o apucă de mînă. Ţi-ar plăcea asta? Jennifer nu răspunse. N-ai să te mai regulezi cu nimeni niciodată, ai auzit? O să te arunc în fundul rîului cu iubitul tău! Puteţi să vă ţineţi companie acolo.

Gino Gallo se întoarse în cameră alb la faţă.

– Boss! Este... Se auzi un zgomot puternic la uşa de la intrare. Michael se aruncă spre pistolul din sertarul biroului. Îl avea în mînă cînd uşa s-a dat în lături. Doi agenţi federali intrară cu armele în mîini.

– Sus mîinile!

În acea fracţiune de secundă, Michael luă hotărîrea. Ridică pistolul, se întoarse şi trase în Jennifer. Văzu cum gloanţele intră în ea cu o secundă înainte ca agenţii să tragă. Văzu sîngele cum iese din pieptul ei, apoi simţi glonţul care-l pătrundea pe el, apoi altul. O văzu pe Jennifer zăcînd pe podea şi nu ştia care agonie este mai dureroasă, moartea ei sau a lui. Simţi lovitura ca de ciocan a unui alt glonţ, apoi nu mai simţi nimic.

63

Doi interni o scoteau pe Jennifer din sala de operaţii şi o duceau la recuperare. Un poliţist în uniformă mergea pe lîngă ei. Coridorul spitalului era plin de poliţişti, detectivi şi reporteri. Un bărbat se duse la biroul de recepţie şi spuse:

– Vreau să o văd pe Jennifer Parker.

– Sînteţi membru al familiei?

– Nu. Sînt un prieten.

– Îmi pare rău. Nu se permite. Este la recuperare.

– Am să aştept.

– Poate să dureze foarte mult.

– Nu contează, spuse Ken Bailey.

Se deschise o uşă laterală şi intră Adam Warner, obosit şi cu cearcăne, flancat de o echipă de agenţi secreţi.

Un doctor îl aştepta.

– Pe aici, domnule senator Warner. Îl conduse pe Adam într-un birou micuţ.

– Cum e? întrebă Adam.

– Nu sînt optimist. Am scos trei gloanţe din ea. Se deschise uşa şi intră grăbit procurorul districtual Robert Di Silva. Se uită la Adam Warner şi spuse:

– Sînt fericit că n-ai păţit nimic.

– Înţeleg că ţie trebuie să-ţi mulţumesc. Cum de ai ştiut?

– M-a sunat Jennifer Parker. Mi-a spus că totul e aranjat în New Canaan. M-am gîndit că este vreo diversiune, dar n-am putut să-mi asum nici un risc, aşa că am trimis poliţia acolo. Între timp am pus mîna pe harta cu ruta ta şi am trimis cîteva elicoptere să te protejeze. Părerea mea e că Parker asta a încercat să te aranjeze.

– Nu, spuse Adam. Nu.

Robert Di Silva ridică din umeri.

– Cum crezi. Important este că trăieşti. Se întoarse spre doctor: O să supravieţuiască?

– Nu prea are şanse.

Procurorul districtual văzu expresia de pe faţa lui Adam Warner şi o interpretă greşit:

– Nu te îngrijora. Dacă scapă, avem noi grijă de ea. Se uită mai atent la Adam.

– Arăţi ca dracu'. De ce nu te duci acasă să te odihneşti?

– Vreau s-o văd pe Jennifer Parker mai întîi.

– Este în comă, spuse doctorul. S-ar putea să nu iasă din ea.

– Aş vrea s-o văd, vă rog.

– Bineînţeles, domnule senator. Pe aici.

Doctorul ieşi primul din încăpere, cu Adam şi Di Silva în spatele lui. Merseră cîţiva metri pe coridor pînă la o uşă pe care scria: RECUPERARE – ACCESUL INTERZIS.

Doctorul deschise uşa şi o ţinu pentru cei doi.

– Este în prima cameră.

În faţa uşii păzea un poliţist.

– Nimeni nu intră în încăperea asta fără autorizaţie scrisă de mine. Ai înţeles? întrebă Di Silva.

– Da, domnule.

Adam şi Di Silva intrară în cameră. Erau trei paturi, două dintre ele goale. Jennifer era în al treilea, cu tuburi intrîndu-i în nas şi în braţe. Adam se apropie de pat şi se uită la ea. Faţa lui Jennifer era foarte palidă şi ţinea ochii închişi. În somn, părea mai tînără. Adam se uita la fata inocentă pe care o întîlnise cu ani în urmă, fata care îi spusese furioasă: *Dacă cineva m-ar fi plătit, crezi că aş fi trăit aşa? Nu-mi pasă ce faci. Vreau să fiu lăsată în pace.* Îşi aduse aminte de curajul, idealismul şi vulnerabilitatea ei. Fusese de partea îngerilor, crezînd în dreptate şi dorind să lupte pentru ea. Ce se întîmplase? O iubise şi încă o mai iubea şi făcuse o alegere greşită, care otrăvise vieţile tuturor şi ştia că nu va scăpa de sentimentul de vinovăţie cît timp va trăi.

Se întoarse spre doctor.

– Să mă anunțați și pe mine dacă... Nu putea spune cuvintele. ... ce se întîmplă.

– Bineînțeles, spuse doctorul. Adam Warner se mai uită o dată lung la Jennifer și îi spuse un adio în gînd. Apoi se întoarse și ieși să răspundă reporterilor.

*

* *

Printr-o ceață semiconștientă, Jennifer auzi bărbații plecînd. Nu înțelesese ce spuneau, fiindcă durerea era prea mare. Credea că a auzit vocea lui Adam, dar știa că nu se poate. Era mort. Încercă să deschidă ochii, dar efortul era peste puterile ei.

Gîndurile lui Jennifer începură să se învălmășească... Abraham Wilson năvăli în cameră purtînd o cutie. Se împiedică și din ea zbură un canar galben... Robert Di Silva striga *Prindeți-l! Nu-l lăsați să scape!...* și Michael Moretti îl ținea, iar părintele Ryan spunea *Priviți, toată lumea! E un miracol!* și Connie Garrett dansa prin cameră și toată lumea aplauda... Doamna Cooper spunea *Am să-ți dau Wyoming-ul... Wyoming-ul... Wyoming-ul...* și Adam intră cu o duzină de trandafiri roșii și Michael spunea *Sînt de la mine,* și Jennifer spunea *Am să-i pun într-o vază cu apă,* și s-au veștejit și au murit și apa s-a vărsat pe podea și s-a transformat într-un lac și ea și Adam navigau, iar Michael îi urmărea pe schiuri și se transforma în Joshua și zîmbea și Jennifer îi făcea semn cu mîna, iar el începu să-și piardă echilibrul și ea țipă *Să nu cazi... să nu cazi... să nu cazi...* și un val enorm îl răsuci pe Joshua în aer și el ridică brațele ca Iisus și dispăru. Pentru o clipă, mintea lui Jennifer se limpezi. Joshua se dusese. Adam se dusese. Michael se dusese. Era singură. La sfîrșit, toți erau singuri.

Fiecare trebuie să moară singur. Va fi mai uşor să moară acum. Un sentiment de pace binecuvîntată o cuprinse. Curînd nu va mai simţi nici o durere.

64

Era o zi rece de ianuarie pe Capitoliu cînd Adam Warner a depus jurămîntul ca al patruzecilea preşedinte al Statelor Unite. Soţia lui purta o căciulă de samur şi o blană neagră de samur care îi punea în evidenţă chipul palid şi aproape că îi ascundea graviditatea.

Stătea lîngă fiica ei şi amîndouă priveau cu mîndrie cum Adam depune jurămîntul, iar ţara se bucură pentru toţi trei. Erau cei mai buni din America: decenţi, cinstiţi şi buni, ei aparţineau Casei Albe. Într-un birou mic din Kelso, Washington, Jennifer Parker stătea singură, privind inaugurarea la televizor. Privi pînă cînd ceremonia se termină şi Adam, Mary Beth şi Samantha coborîră de pe podium, înconjuraţi de agenţi. Apoi Jennifer stinse televizorul şi imaginile se transformară în nimic. Era ca şi cum ar fi închis trecutul, ştergînd tot ce se întîmplase: dragostea şi moartea, fericirea şi durerea. Nimic n-a fost în stare să o distrugă. Era o supravieţuitoare.

Îşi puse căciula şi haina şi ieşi afară, oprindu-se o clipă să se uite la cele scrise pe uşă: *Jennifer Parker. Avocat.* Se gîndi o clipă la juriul care o achitase. Era încă avocat, aşa cum fusese şi tatăl ei. Şi va continua, căutînd lucrul acela atît de greu de găsit numit dreptate. Se întoarse şi se îndreptă spre tribunal. Jennifer merse încet pe strada pustie, bătută de vînt. Începuse să cadă o zăpadă fină, acoperind întreaga lume într-o pînză albă. Dintr-o clădire din apropiere se auzi deodată

un hohot de rîs şi era atît de straniu încît se opri un moment să asculte. Îşi strînse haina mai bine pe lîngă corp şi plecă mai departe pe stradă, mijindu-şi ochii prin cortina de zăpadă din faţă, ca şi cînd ar fi încercat să vadă în viitor.

Dar se uita în trecut, încercînd să înţeleagă cînd murise tot rîsul, toată veselia.

FURIA ÎNGERILOR cel mai bun roman de suspans psihologic al scriitorului SIDNEY SHELDON, prezentat pe marile şi micile ecrane, s-a bucurat de un enorm succes şi în România.

Versiunea în limba română publicată de Editura Orizonturi s-a epuizat într-un timp record.

Subiectul şochează şi captivează în acelaşi timp, pendulînd între lumea periculoasă şi impresionantă a crimei organizate şi flash-ul sălilor de judecată, unde procurori ambiţioşi îşi încep ascensiunea către puterea politică.

Iată o carte care, cu siguranţă, îl va determina pe cititor să-i urmărească acţiunea cu sufletul la gură, pînă la ultima pagină.

EDITURA ORIZONTURI
EDITURA LIDER

Lei 12000